Sophie

KINSELLA

POLIROM

Poți să ții un secret?

Colecția

CHIC

„Eroina din ***Poți să ții un secret?*** este binecuvîntată cu energie și optimism cît pentru zece femei, iar gîndurile ce-i țiuie prin minte în fiecare moment de panică provoacă, de fiecare dată, noi hohote de rîs."

Glamour

„Cu dialogurile sale sarcastice, cu felul în care chiar și personajele neimportante sînt extraordinar de bine trasate, ***Poți să ții un secret?*** parodiază atît de bine lumea marketingului, încît o face de-a dreptul amuzantă."

Washington Post Book World

„Competiție, bîrfe de birou, scandal, dragoste și sex... personajul prăpăstios al lui Sophie Kinsella va fi în mod sigur adorat de cititori și-i va amuza copios..."

Publishers Weekly

„Sophie Kinsella este pur și simplu uimitoare, știe să prindă întotdeauna momentul, instinctele sale funcționează perfect... cu greu te poți abține să nu-i devorezi cărțile cu plăcere de gurmand."

Miami Herald

EDITURA POLIROM

ISBN 973-46-0223-3
978-973-46-0223-0

9 789734 602230

www.polirom.ro

Sophie Kinsella, *Can You Keep a Secret?*

Copyright © Sophie Kinsella 2003
© 2006 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

KINSELLA, SOPHIE

Poți să ții un secret?/Sophie Kinsella;
trad. din limba engleză și note de Vali Florescu – Iași:
Polirom, 2006

ISBN (10) 973-46-0223-3
ISBN (13) 978-973-46-0223-0

I. Florescu, Vali (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Sophie

KINSELLA

Poți să ții un secret?

Traducere din limba engleză și note
de Vali Florescu

POLIROM
2006

Sophie Kinsella a studiat științele politice, filozofia și economia la Oxford. A lucrat ca analist în presa financiară. Romanele care o au drept personaj principal pe Rebecca Bloomwood, o *shopaholică* înrăită, au cunoscut un succes imens și au fost traduse în peste treizeci de limbi. Sophie Kinsella locuiește la Londra, are doi fii, iubește la nebunie cumpărăturile, dar e ceva mai cumpătată decît eroina sa.

Cu același amestec de umor, farmec și optimism care au făcut-o celebră și extrem de iubită pe eroina ei, Becky-cea-dependentă-de-cumpărături, Sophie Kinsella ne-o prezintă acum pe Emma Corrigan. Eroina romanului *Poți să ții un secret?* este o fată obișnuită... dar cu mici secrete pe care nu trebuie să le afle nimeni, dar absolut nimeni! În clipa cînd avionul în care se află trece printr-o zonă cu turbulențe atmosferice, Emma e convinsă că i-a sunat ceasul. Pentru a se calma, începe să-i turuie vecinului de scaun, un american sobru și atrăgător, toate secretele ei (cum și-a pierdut virginitatea în timp ce părinții ei se uitau la *Ben Hur*, cum și-a mințit iubitul în legătură cu greutatea ei, motiv pentru care bikinii pe care i-a făcut acesta cadou sînt extrem de inconfortabili, cum habar n-are ce e ăla NATO și o mie de alte secrete, despre colegii de serviciu, familia, viața și visurile ei). Din fericire, avionul aterizează cu bine și cei doi se despart. Cînd ajunge la birou, Emma află că fondatorul companiei la care lucrează ca asistent de marketing este nimeni altul decît tipul din avion, singura persoană din lume care știe acum totul despre ea.

Lui H, față de care nu am secrete.
Mă rog, nu prea multe.

Mulțumiri

Le mulțumesc din suflet lui Mark Hedley, Jenny Bond, Rosie Andrews și Oliviei Heywood, pentru sfaturile pline de generozitate.

Aceeași recunoștință uriașă dintotdeauna se îndreaptă și de această dată către Linda Evans, Patrick Plonkington-Smythe, Aramintha Whitley și Celia Hayley, către băieții mei și comitetul director.

Unu

Firește că am secrete.

Firește că am. Toată lumea are secrete. E un lucru absolut normal. Sînt sigură că nu am mai multe secrete decît oricine altcineva.

Nu mă refer la cine știe ce secrete, care să zgîlțîie pămîntul din temelii. La secrete de genul președintele-are-de-gînd-să-bombardeze-Japonia-și--Will-Smith-e-singurul-care-poate-salva-lumea. Ci la micile secrete obișnuite, din viața de zi cu zi.

Iată, de pildă, cîteva secrete spuse așa, la întîmplare, primele care-mi vin în minte:

1. Geanta mea Kate Spade e o imitație ieftină.
2. Îmi place la nebunie lichiorul, cea mai puțin cool băutură din univers.
3. Habar n-am ce înseamnă NATO. Sau, măcar, ce e.
4. Am 58 de kile. Și nu 52, cum crede prietenul meu Connor. (Deși trebuie să spun, în apărarea mea, că, atunci cînd i-am spus asta, aveam de gînd să încep să țin regim. Și adevărul e că nu-i o diferență așa de mare.)
5. Connor întotdeauna mi s-a părut că seamănă un pic cu Ken. Iubitul lui Barbie.
6. Cîteodată, cînd sîntem în mijlocul unei partide înfocate de sex, îmi vine brusc să rîd.

7. Pentru prima oară, am făcut sex în dormitorul de oaspeți, cu Danny Nussbaum, în timp ce mama și tata se uitau la *Ben Hur,* la parter.
8. Am băut deja vinul pe care tata m-a sfătuit să-l pun la păstrare vreo douăzeci de ani.
9. Sammy, peștișorul auriu de la ai mei de acasă, nu este același peștișor pe care mi l-au lăsat în grijă, cînd au fost în Egipt.
10. Cînd colega mea Artemis mă calcă rău pe nervi, îi ud planta cu suc de portocale. (Lucru care se întîmplă cam în fiecare zi.)
11. Odată, demult, am avut un vis foarte ciudat, lesbian, cu colega mea de apartament Lissy.
12. Bikinii mei tanga mă cam incomodează.
13. Dintotdeauna am avut convingerea, extrem de profundă, că nu sînt ca toți ceilalți și că, foarte curînd, mă așteaptă o viață nouă și palpitantă.
14. Habar n-am ce tot bălmăjește tipul ăsta în costum gri, de lîngă mine.
15. Plus că am uitat deja cum îl cheamă.

Și am făcut cunoștință cu el abia acum zece minute.

— Noi credem în alianțele logistice formative, spune, cu o voce nazală și monotonă, atît above, cît și below the line[1].

---

1. Publicitatea „above the line" se adresează maselor largi și utilizează televiziunea, presa, cinematografele, radioul și afișele stradale. Cea de tip „below the line" folosește diverse metode, ca poșta directă, sponsorizarea, comercializarea, tîrgurile de profil, expozițiile, broșurile de prezentare, cataloagele etc.

— Categoric! răspund cu însufleţire, de parcă aş vrea să spun: Nu asta face toată lumea?

Logistice. Adică cum?

O, Doamne. Dacă mă întreabă?

Nu fi proastă, Emma. N-o să te întrebe din senin „Ce înseamnă logistice?" Doar lucrez ca şi ei, în marketing, nu? Firește că ştiu lucrurile astea.

Şi, oricum, dacă mai pomenesc iar cuvîntul ăsta în discuţie, am să schimb repede subiectul. Sau o să zic că eu am trecut de etapa cu logistica, ceva de genul ăsta.

Lucrul cel mai important e să par sigură pe mine şi profi. Pot să fac asta. E marea mea şansă şi nu am de gînd să-i dau cu piciorul.

Mă aflu în sediul central al companiei Glen Oil din Glasgow şi, în clipa în care îmi arunc ochii la imaginea mea din oglindă, văd că arăt exact ca o femeie de afaceri din top. Am părul perfect pieptănat, port cercei discreţi, că aşa te învaţă în articolele despre Cum-să-obţii-slujba-dorită şi sînt îmbrăcată cu noul meu taior elegant Jigsaw. (Mă rog, aproape nou. L-am luat de la magazinul Cancer Research şi i-am cusut nasturele lipsă, dar nici nu se vede.)

Mă aflu aici ca reprezentantă a Panther Corporation, firma la care lucrez. Scopul întîlnirii de azi este acela de a finaliza un acord de promovare între noua băutură Panther Prime sports, cu aromă de afine şi Glen Oil. Pentru asta am venit azi-dimineaţă special de la Londra, cu avionul. (Compania a plătit pentru absolut tot!)

Cînd am ajuns, tipii de la Glen Oil marketing au început o conversaţie lungă, spărgîndu-se-n figuri, care-dintre-ei-a-zburat-mai-mult, cîţi kilometri şi cîte zboruri de noapte spre Washington – şi

cred că am blufat destul de convingător. (Dacă nu punem la socoteală momentul în care le-am spus că am zburat cu Concorde spre Ottawa, și se pare că Ottawa nu e pe ruta avionului Concorde.) Dar adevărul e că acum e chiar prima oară cînd zbor cu avionul pentru a parafa o afacere.

OK. Adevărul *adevărat* e că asta e prima afacere în care sînt implicată în mod direct, punct. Lucrez de unsprezece luni ca asistent de marketing la Panther Corporation și, pînă acum, tot ce mi s-a permis să fac a fost să trag diverse chestii la xerox, să fixez întîlniri pentru alții, să cumpăr sendvișuri și să iau costumele șefului meu de la curățătorie.

Așa că acum e marea mea ocazie de a mă remarca. Și am speranța asta firavă în suflet că, dacă o să mă descurc bine, poate voi obține o promovare. Anunțul de angajare suna „posibilitate de promovare după un an", și luni va avea loc întîlnirea cu șeful meu, Paul, pentru evaluare. Am căutat în manualul angajatului la „Evaluări" și acolo zicea că acestea sînt „o ocazie ideală pentru discutarea posibilităților de avansare în carieră."

Avansare în carieră! La simplul gînd, simt o împunsătură de jind în piept. În felul ăsta, i-aș putea, în fine, demonstra tatei că nu sînt chiar o loseriță totală. Și mamei. Și lui Kerry. Ce bine ar fi dacă m-aș putea duce acasă, să le arunc în treacăt „Apropo, am fost promovată ca Marketing Executive[1]".

Emma Corrigan, Marketing Executive.

---

1. Persoana care răspunde de promovarea pe piață a produselor sau serviciilor unei companii, și care trebuie să cunoască istoria produsului sau a serviciului, piața potențială, costurile de media, răspunsul media estimat și să întocmească bugetul.

Emma Corrigan, Senior Vice-President (Marketing.)

Nu trebuie decît ca lucrurile să decurgă cît mai bine azi. Paul a zis că afacerea a fost încheiată și parafată și că tot ce am de făcut eu e să dau frumos din cap și să le strîng mîna. Pînă și eu pot face atîta lucru. Și, cel puțin pînă în clipa asta, mi se pare că totul merge ca pe roate.

OK, bine, nu înțeleg cam 90 la sută din ce se spune în jurul meu. Dar nici la examenul oral de GCSE de la franceză n-am înțeles mare lucru, și tot am luat nouă.

— Rebranduire[1]... analiză... fezabilitate a costurilor...

Bărbatul în costum gri o ține tot așa, cu același glas plicticos. Cît pot de firesc, întind mîna și trag cartea lui de vizită un pic mai spre mine, ca să o pot citi.

Doug Hamilton. A, da. OK, acum o să țin minte. Doug. Dug. Simplu. O să mi-l imaginez cu o lopată în mînă[2]. Lîngă un actor amator prost[3]. Care... nu se simte bine[4]... și...

---

1. Brand, termen din publicitate care se referă la suma unor atribute, tangibile și intangibile, care, atunci cînd sînt bine gestionate, creează valoare și influență (ex. o marcă de săpun, un produs alimentar, o marcă de automobil etc.). Rebranduirea constă în reexaminarea brandului cu scopul updatării sale, și este necesară atunci cînd un anume brand suferă o depreciere a imaginii sale sau a locului de pe piață.
2. dug: perfectul simplu/compus sau participiul trecut al verbului „to dig", a săpa.
3. ham (în orig.).
4. ill (în orig.).

OK, ce să mă complic atîta, am să mi-l notez și gata.

Scriu în blocnotes „rebranduire" și „Doug Hamilton" și mă foiesc ușor pe scaun. Dumnezeule, ce mă strîng chiloții. Vreau să spun că, după părerea mea, bikinii tanga nu sînt prea confortabili în general, dar ăștia sînt pur și simplu cumpliți. Probabil pentru că sînt cu două numere mai mici.

Lucru care ar putea fi din cauză că mi i-a cumpărat Connor, care i-a spus vînzătoarei de la buticul de lenjerie intimă că am cincizeci și două de kile. Motiv pentru care ea i-a zis că probabil am mărimea patruzeci. Patruzeci!

(Sinceră să fiu, cred că a fost pur și simplu rea. Nu se poate să nu-și fi dat seama că e o ditai minciuna.)

Așa că iată-ne în ajunul Crăciunului schimbînd cadouri, și iată-mă deschizînd pachetul care conține o pereche de bikini absolut superbi de mătase, roz deschis. Mărimea patruzeci. Moment în care am două opțiuni.

A: Să-i mărturisesc adevărul: „De fapt, sînt prea mici, eu port mărimea 44 și, apropo, nu am cincizeci și două de kile." Sau...

B: Să mă vîr cu greu în ei.

Adevărul e că n-a fost chiar atît de rău. Urmele pe care mi le-au lăsat pe piele au dispărut destul de repede. Și nu a trebuit decît să tai repede toate etichetele de pe toate hainele, în așa fel încît Connor să nu afle niciodată.

Nu mai e cazul să spun că, de atunci, abia dacă am mai purtat perechea asta de bikini. Dar, din cînd în cînd, îi văd așa drăguți și luxoși la mine în sertar și mă gîndesc: Ei, hai, nu se poate

să fie chiar atît de strîmți și, cumva, reușesc să-i trag pe mine. Lucru pe care l-am făcut și azi-dimineață. Cînd m-am gîndit chiar că e posibil să mai fi slăbit un pic, fiindcă parcă nu îmi mai intrau chiar așa în carne.

Ce idioată sînt!

— ... din păcate, după rebranduire... o reconsiderare totală... credem că trebuie să luăm în calcul și alte sinergii alternative...

Pînă acum n-am făcut decît să stau, să dau din cap a încuviințare și să mă gîndesc că toată aventura asta cu întîlnirea de afaceri e o chestie extrem de lejeră. Dar acum vocea lui Doug Hamilton îmi captează încet-încet atenția. Ce tot zice ăsta aici?

— ...două produse divergente... care devin incompatibile...

Ce-a fost chestia asta cu devin incompatibile? Și aia cu reconsiderarea totală? Mă trece un fior de alarmă. Poate că nu vorbește doar ca să se afle-n treabă. Poate chiar *zice* ceva. Ia fii atentă, repede.

— Apreciem parteneriatul funcțional și sinergetic care a funcționat atît de bine între Panther și Glen Oil în trecut, tocmai spune Doug Hamilton. Dar sper că sînteți de acord cu mine, ne îndreptăm în direcții diferite.

În direcții diferite?

Asta tot spune de atîta timp?

Simt că mi se pune un nod în stomac.

Doar nu...

Ce face, încearcă să se retragă din afacere?

— Scuză-mă, Doug, spun, pe cel mai relaxat ton de care sînt în stare. Evident, te-am ascultat cu foarte mare atenție. Îi trag un zîmbet

prietenesc, de genul sîntem-cu-toții-profesioniști. Dar crezi că ai putea... îhm... să tragem o linie și să recapitulăm un pic care e situația, ca să știm exact cum stăm...

Cu cuvinte mai pe-nțelesul meu, îl implor din ochi.

Doug Hamilton și ceilalți indivizi schimbă priviri între ei.

— Nu sîntem extrem de mulțumiți de valorile brandului, spune Doug Hamilton.

— De valorile brandului meu? repet panicată.

— De valorile brandului *produsului*, spune el, aruncîndu-mi o privire ciudată. Așa cum ți-am explicat, compania noastră, Glen Oil, tocmai trece printr-un proces de rebranduire în acest moment, și noua noastră imagine, așa cum o vedem noi, este cea a unei benzine *căreia îi pasă*, așa cum demonstrează noul nostru logo, narcisa. Și sentimentul nostru este că Panther Prime, cu accentul pe care îl pune pe sport și pe ideea de competiție, e pur și simplu mult prea agresiv.

— Agresiv? Mă holbez la el, uluită. Dar... e o băutură din fructe.

Chestia asta nu are nici un sens. Glen Oil este o companie producătoare de petrol, care emite tone de noxe și aduce daune iremediabile planetei. Panther Prime este o băutură total nevinovată, cu aromă de afine. Cum să fie prea agresivă?

— Vorbesc despre valorile cu care e asociată. Arată spre broșurile de marketing de pe masă. Energie. Elitism. Masculinitate. Însuși sloganul „Nu te opri". Sincer să fiu, mi se pare un pic depășit. Ridică din umeri. Drept pentru care, nu credem că va fi posibilă o inițiativă comună.

Nu. Nu. Nu se poate întîmpla așa ceva. Nu se poate să se retragă.

Toți cei de la birou vor crede că e din vina mea. Vor crede că am făcut eu vreo prostie și că sînt cea mai mare idioată din lume.

Îmi bate inima nebunește. Îmi arde fața. Nu pot lăsa să se întîmple așa ceva. Dar ce să le spun? Nu mi-am pregătit nimic. Paul a zis că totul e aranjat și că n-am de făcut decît să le strîng mîna.

— Evident, vom mai avea încă o discuție, înainte de a lua hotărîrea definitivă, spune Doug. Zîmbește scurt. Și, după cum am spus, dorim în continuare să colaborăm și în viitor cu Panther Corporation, așa că a fost, în orice caz, o întîlnire folositoare.

Își trage scaunul.

Nu pot lăsa să-mi scape o asemenea ocazie! Trebuie să-i fac să se răzgîndească. Trebuie să încerc să închid afacerea.

Să închei afacerea, am vrut să spun.

— Stai puțin! mă trezesc spunînd. Stai... doar o clipă! Vreau să spun și eu cîteva lucruri.

Ce tot zic aici? N-am nici un lucru de spus.

Pe birou se află o doză de Panther Prime și o înșfac, poate mă inspiră. Încercînd să cîștig timp, mă ridic, pornesc spre mijlocul camerei și ridic cutia sus, să o vadă toată lumea.

— Panther Prime e... o băutură pentru sportivi.

Mă opresc și urmează o tăcere politicoasă. Simt că mă furnică fața.

— E... îhm... foarte...

O, Doamne! Ce naiba fac aici?

Haide, Emma. *Gîndește-te.* Gîndește-te la Panther Prime... la Panther Cola... gîndește-te... gîndește-te...

Da! Asta e!

OK, hai, ia-o de la capăt.

— De la lansarea lui Panther Cola, la sfîrşitul anilor '80, întreaga gamă de băuturi răcoritoare Panther a devenit sinonimă cu energia, aventura şi excelenţa, zic dintr-o suflare.

Slavă Domnului. Ăsta e bla-bla-ul standard de marketing pentru Panther Cola. L-am scris de atîtea miliarde de ori, că sînt gata să-l recit şi în somn.

— Băuturile Panther sînt un adevărat fenomen de marketing, continui. Imaginea Panther este cunoscută în întreaga lume, în vreme ce sloganul „Nu te opri", devenit deja clasic, a intrat în dicţionarele de profil. Companiei Glen Oil i se oferă acum şansa unică de a se alătura acestui brand de marcă, faimos pe întreg mapamondul.

Din ce în ce mai sigură pe mine, încep să mă plimb în jurul încăperii, gesticulînd cu doza de suc.

— Atunci cînd cumpără o băutură energizantă Panther, consumatorul afirmă faptul că nu se va mulţumi decît cu ce e mai bun. Lovesc cu putere cutia de suc, cu cealaltă mînă. El cere ce e mai bun de la băutura sa energizantă, ce e mai bun de la comustibilul pe care îl cumpără, ce e mai bun de la sine.

Parcă mi-au crescut aripi! Sînt fenomenală! Dacă m-ar vedea acum Paul, m-ar promova pe loc!

Mă apropii de birou şi îl privesc pe Doug Hamilton drept în ochi.

— Iar atunci cînd deschide această cutie de suc, consumatorul Panther face o alegere care spune răspicat lumii întregi cine este el. Acelaşi lucru îl poate face acum Glen Oil.

În clipa în care termin de vorbit, trîntesc doza cu putere în mijlocul biroului, bag degetul sub inel și, cu cel mai încrezător zîmbet posibil, trag de el.

E ca și cum ar fi erupt un vulcan.

Din cutie explodează un jet de băutură puternic acidulată, cu gust de afine, care aterizează direct pe birou, udă hîrtiile și registrele cu un lichid roșu sinistru... și o, nu, te rog, Doamne, nu... îl împroașcă pe Doug Hamilton direct pe cămașă.

— Fuck! țip, cu respirația întretăiată. Îmi cer mii de scuze...

— Iisuse Hristoase! izbucnește Doug Hamilton enervat, ridicîndu-se și scoțînd repede din buzunar o batistă. Ai idee, pătează?

— Ăă... Înhață cutia de suc neajutorată. Nu știu.

— Mă duc s-aduc o cîrpă, spune celălalt tip și sare în picioare.

Ușa se închide în urma lui și se așterne tăcerea, întreruptă cînd și cînd de sunetul băuturii de afine prelingîndu-se pe podea.

Mă holbez la Doug Hamilton, roșie la față și cu tot sîngele pulsîndu-mi în urechi.

— Te rog... spun și-mi dreg glasul răgușit. Nu-i spune șefului meu.

După toate planurile pe care mi le făcusem, am dat-o în bară rău de tot.

Îmi tîrăsc picioarele încălțate în pantofi cu toc de-a lungul sălii de așteptare centrale a aeroportului, în ultimul hal de deprimare. În cele din urmă, Doug Hamilton a fost destul de drăguț. Mi-a zis că sigur pata va ieși la spălat și mi-a promis că n-o să-i spună lui Paul ce s-a întîmplat. Dar nu s-a răzgîndit în privința afacerii.

Prima mea întîlnire importantă. Prima mea mare șansă – și uite ce se întîmplă. Simt că-mi vine să renunț la tot. Îmi vine să sun la birou și să le spun: „Asta e, nu mă mai întorc niciodată și, apropo, eu sînt cea care a blocat xeroxul atunci, demult."

Dar nu pot. E a treia carieră pe care o încep în patru ani. *Trebuie* să iasă. Pentru imaginea mea în propriii mei ochi. Pentru respectul meu față de mine. Și pentru că îi datorez patru mii de lire lui tata.

— Ce vă aduc? zice un tip cu accent australian, și ridic ochii absentă. Mai e o oră pînă pleacă avionul și m-am dus direct la bar.

— Îhm... În mintea mea e blanc total. Ăă... vin alb. Nu, mai bine o vodcă și apă tonică. Mersi.

După ce se îndepărtează, mă prăbușesc iar în scaun. La două scaune de mine se așază o stewardesă cu părul împletit în spic. Îmi zîmbește și îi răspund și eu, cu un zîmbet chinuit.

Nu știu cum reușesc alți oameni să se țină de o carieră, chiar nu știu. Uite, ca vechea mea prietenă Lissy. Dintotdeauna a știut că vrea să se facă avocată – și acum, ta-nam! E avocat pledant, la parchetul antifraudă. Eu, în schimb, am terminat facultatea fără să am nici cea mai mică idee ce o să fac. Prima mea slujbă a fost ca agent imobiliar, și m-am angajat acolo pentru că întotdeauna mi-a plăcut să admir casele oamenilor, plus că am cunoscut la un tîrg de joburi o femeie cu niște unghii roșii absolut incredibile, care mi-a spus că a făcut atîția bani, încît la patruzeci de ani are de gînd să iasă la pensie.

Însă mi-am urît serviciul din clipa în care l-am început. I-am urît pe toți ceilați agenți imobiliari

începători. Uram să spun lucruri de genul „un aspect foarte plăcut". Și uram faptul că, dacă cineva îți spunea că își permite o casă de 300.000 de lire, noi trebuia să-i dăm detalii despre case care costau pe puțin 400.000, după care să ne uităm așa, de sus la ei, gen „Aveți doar 300.000? Doamne, ce ratați!"

Așa că, după șase luni, mi-am schimbat cariera și m-am hotărît să mă apuc de fotografie. A fost o zi magică, parcă eram într-un film sau așa ceva. Tata m-a împrumutat să-mi plătesc un curs de fotografie și un aparat profesionist și aveam de gînd să mă lansez într-o nouă carieră creativă extraordinară, și avea să fie începutul unei noi vieți pentru mine...

Doar că nu s-a întîmplat deloc așa.

Vreau să spun, în primul rînd, aveți idee cît cîștigă un asistent de fotograf?

Nimic. Zero.

Ceea ce, pînă la urmă, nu m-ar fi deranjat atît de tare dacă cineva chiar *mi-ar fi oferit* un post de asistent de fotograf.

Oftez adînc și-mi surprind expresia tristă în oglinda din spatele barului. Ca și cum toate celelalte n-ar fi fost destule, părul meu, pe care azi-dimineață mi-l îndreptasem foarte atentă cu un ser special, a luat-o complet razna. Ca de obicei.

Măcar nu sînt singura care nu a ajuns nicăieri. Din cei opt, cîți am fost la curs, unul a avut succes imediat și acum face poze pentru *Vogue* și chestii dintr-astea, unul a devenit fotograf de nunți, una a avut o relație cu profu', alta a plecat în călătorie în jurul lumii, una a făcut un copil,

una lucrează la Snappy Snaps[1] și unul e acum la Morgan Stanley[2].

Între timp, am făcut din ce în ce mai multe datorii și am început să mă gîndesc și să aplic la slujbe pentru care chiar te plătesc. Și, pînă la urmă, acum unsprezece luni, m-am angajat ca asistent de marketing la Panther Corporation.

Barmanul îmi pune în față vodca tonică și mă scrutează întrebător.

— Capul sus! zice. Nu poate fi chiar așa de rău!

— Mersi, spun recunoscătoare și iau o gură de vodcă. Parcă mă simt mai bine. Tocmai iau o a doua înghițitură, cînd începe să-mi sune mobilul.

Simt că mi se pune un nod în stomac. Dacă mă sună de la birou, am să mă fac pur și simplu că nu l-am auzit.

Dar nu e de la birou. Pe ecranul minuscul pîlpîie numărul nostru de acasă.

— Bună, zic, apăsînd pe verde.

— Hei! aud vocea lui Lissy. Eu sînt! Ia zi, cum a fost?

Lissy e colega mea de apartament și cea mai veche prietenă. Are păr des și negru ca abanosul și un IQ de vreo 600 și e cea mai drăguță ființă de pe pămînt.

— A fost un dezastru, spun supărată.

— Ce s-a întîmplat? N-a ieșit afacerea?

— Nu numai că n-a ieșit afacerea, dar l-am udat pe directorul de marketing de la Glen Oil, din cap pînă-n picioare, cu suc de afine.

---

1. Lanț de magazine foto.
2. Mare bancă de investiții din SUA.

Puțin mai departe, la bar, o văd pe stewardesă ascunzîndu-și cu greu un zîmbet și simt că mă înroșesc instantaneu. Bravo. Acum știe toată lumea.

— O, Doamne. Aproape că *o aud* pe Lissy cum se chinuie să găsească ceva pozitiv de spus. Ei, măcar știi sigur că n-ai trecut neobservată, spune într-un final. Măcar n-or să te uite imediat ce ai ieșit pe ușă.

— Bănuiesc că nu, spun posomorîtă. Am și eu vreun mesaj?

— A! Ăăă... nu. Adică a sunat tatăl tău, dar... îhm... știi și tu... n-a fost... Șovăie, apoi se oprește.

— Lissy. Ce-a vrut?

Urmează o tăcere.

— Se pare că verișoara ta a cîștigat nu știu ce premiu al industriei turismului, spune pe un ton de scuze. Și o să sărbătorească evenimentul sîmbătă, o dată cu ziua mamei tale.

— A. Mă bucur.

Mă scufund și mai adînc în scaun. Era tot ce îmi lipsea. Să mi-o imaginez pe vară-mea Kerry strîngînd la piept victorioasă nu știu ce trofeu de argint Cel-mai-bun-agent-de-turism-din-lume-ba-nu-din-univers.

— Și a sunat și Connor, ca să vadă dacă știu ceva de tine, adăugă Lissy repede. A fost foarte drăguț, a zis că nu vrea să te sune pe mobil în timpul întîlnirii, să nu te deranjeze cumva.

— Serios?

Pentru prima dată pe ziua de azi, parcă îmi revine inima la loc.

Connor. Prietenul meu. Prietenul meu frumos și cumsecade.

— E un scump! tocmai spune Lissy. A zis că o să fie prins toată după-masa într-o întîlnire, dar că și-a anulat meciul de squash în ideea că poate ieșiți în oraș diseară, dacă vrei.

— A, spun, cu un licăr de încîntare. Păi, da, mi-ar face plăcere. Mersi, Lissy.

Închid și mai iau o gură de vodcă, simțindu-mă din ce în ce mai voioasă.

Prietenul meu.

Exact așa cum spunea Julie Andrews. Atunci cînd te mușcă un cîine sau te înțeapă o albină... Nu trebuie decît să-mi amintesc că am un prieten – și, brusc, lucrurile nu mai par chiar atît de oribile.

Sau, mă rog, cum a zis ea.

Și nu e un prieten oarecare. Ci unul înalt, frumos și deștept, pe care *Marketing Week* l-a numit „una dintre mințile cele mai strălucite din cercetarea de piață de azi".

Îmi beau în voie vodca, lăsînd gîndurile legate de Connor să mi se lăfăie în minte și să mă aline. Cum îi strălucește părul blond în lumina soarelui, cum zîmbește nonstop. Și cum zilele trecute mi-a upgradat software-ul de pe computer fără măcar să mă întrebe, și cum... cum...

În minte mi se face blanc. E ridicol. Vreau să spun, Connor are mult mai multe calități extraordinare. Ca, de pildă... are picioare lungi. Da. Și umeri lați. Și odată, cînd am luat o gripă, a avut foarte mare grijă de mine. Vreau să spun, cîți iubiți fac asta? Exact.

Adevărul ăsta e, sînt foarte norocoasă.

Îmi bag telefonul în geantă, îmi trec degetele prin păr și mă uit la ceasul din spatele barului. Mai sînt patruzeci de minute pînă pleacă avionul. Nu mai e mult. Simt că mă ia cu furnicături pe

șira spinării, ca niște insecte mici, și iau o gură mare de vodcă, golindu-mi paharul.

O să fie bine, îmi spun pentru a mia oară. O să fie bine.

Nu mi-e frică. Doar... Doar...

OK, bine. Mi-e frică de mor.

16. Mi-e teamă să zbor cu avionul.

N-am spus nimănui niciodată că mi-e frică să zbor cu avionul. Mi-a fost jenă. Nu vreau să spun că am o fobie sau ceva de genul ăsta. Nu e vorba că n-aș fi în stare *să mă urc* într-un avion. Doar că... dacă aș avea de ales, aș prefera să rămîn la sol.

Nu mi-a fost frică niciodată. Însă, în ultimii ani, treaba asta a început să mă streseze din ce în ce mai tare. Știu că e o chestie complet irațională. Știu că mii de oameni zboară în fiecare zi și, practic, e mai sigur decît să te culci în pat. Ai mai puține șanse să mori într-un accident de avion decît... să-ți găsești un iubit în Londra sau așa ceva.

Dar, totuși. Pur și simplu, nu-mi place să zbor.

Poate n-ar fi rău să mai iau repede o vodcă.

În momentul în care mi se anunță zborul, am deja încă două vodci la activ și mă simt mult mai optimistă. Probabil că are dreptate Lissy. Cel puțin n-or să mă uite, nu? Măcar or să-și amintească de mine. Pornesc cu pași mari spre terminal, strîngîndu-mi bine servieta și aproape că mă simt din nou ca o femeie de afaceri sigură pe sine. Cîteva persoane care trec pe lîngă mine îmi zîmbesc și eu le răspund cu un zîmbet larg,

cuprinsă de un val plăcut de caldă prietenie. Chiar așa. La urma urmei, lumea nu e chiar atît de urîtă. Nu trebuie decît să rămîi optimist. Orice se poate întîmpla în viață, nu? Nu știi niciodată ce te așteaptă după următorul colț.

Ajung la intrarea în avion și tipa de la ușă, care strînge tichetele de îmbarcare, este stewardesa cu spic, care se afla mai devreme la bar.

— Bună din nou! zic zîmbitoare. Ce coincidență!

Stewardesa mă fixează.

— Bună. Îhm...

— Da?

De ce-o avea aerul ăsta atît de jenat?

— Scuze. Voiam doar să-ți spun că... știai că... Arată spre pieptul meu.

— Ce anume? spun relaxată. Cobor privirea și îngheț, șocată.

Nu știu cum, în timpul mersului, cămașa de mătase mi s-a desfăcut singură la trei nasturi și e larg căscată în față.

Mi se vede sutienul. Sutienul roz de dantelă. Cel care mi s-a pătat puțin la spălat.

De asta zîmbeau oamenii ăia la mine. Nu fiindcă lumea ar fi un loc drăguț, ci fiindcă pentru ei eu eram Femeia-Cu-Sutien-Roz-Pătat.

— Mersi, îngaim și-mi închid repede nasturii cu degete grăbite, roșie ca sfecla de umilință.

— N-a fost cea mai bună zi a ta, așa-i? spune stewardesa cu înțelegere, întinzînd o mînă după tichetul de îmbarcare. Scuze, n-am putut să nu aud mai devreme.

— Nu face nimic. Trag un zîmbet schimonosit. Nu, n-a fost cea mai bună zi din viața mea. În timp ce se uită pe biletul meu, urmează o scurtă tăcere.

— Uite ce-i, spune coborînd vocea. Ce-ai zice să-ți dau un loc la clasa superioară?

— Poftim? Mă holbez la ea fără expresie.

— Hai, că meriți o compensație.

— Serios? Dar... poți să dai un loc la clasa superioară, așa, pur și simplu?

— Da, dacă avem locuri libere. Evident, totul trebuie făcut cu maximă discreție. Și zborul ăsta e extrem de scurt. Îmi zîmbește conspirativ. Atîta te rog, să nu spui nimănui, OK?

Mă conduce spre partea din față a avionului și-mi arată un scaun imens, larg și confortabil. N-am călătorit în viața mea în asemenea condiții! Chiar nu-mi vine să cred că mă lasă să stau aici.

— E clasa întîi? șoptesc, privind cu aviditate luxul calm din jur. În dreapta mea, un tip în costum elegant bate de zor la un laptop, iar două femei în vîrstă, aflate în colț, tocmai își pun căștile pe urechi.

— Clasa business. Pe ruta asta nu există clasa întîi. Ridică iar vocea la volumul normal. E în regulă, vă convine?

— E perfect! Mulțumesc foarte mult.

— Pentru puțin. Îmi zîmbește iar și se îndepărtează, iar eu îmi împing servieta sub scaunul din față.

Uau! Chiar că e plăcut. Scaune largi, suport pentru picioare și tot tacîmul. O să fie cea mai plăcută experiență de zbor din viața mea, îmi spun apăsat. Ridic centura și mi-o fixez cu nonșalanță, străduindu-mă să-mi ignor tresăririle nervoase din stomac.

— Doriți niște șampanie?

E prietena mea stewardesa, care îmi zîmbește radioasă.

— Ar fi nemaipomenit, spun. Mersi!

Șampanie!

— Și dumneavoastră, domnule? Doriți șampanie?

Bărbatul de lîngă mine nici măcar n-a ridicat ochii. E îmbrăcat în blugi și o bluză veche de flanelă și privește pe geam. În momentul în care se întoarce să răspundă, îi zăresc preț de o fracțiune de secundă ochii negri și barba de cîteva zile; pe frunte are întipărite cîteva cute de încruntare.

— Nu, mulțumesc. Doar un brandy. Mersi.

Are vocea aspră și accent american. Tocmai vreau să-l întreb politicoasă de unde e, cînd îmi întoarce spatele și începe să privească din nou pe fereastră.

Ceea ce nu mă deranjează deloc, fiindcă, sinceră să fiu, nici eu n-am chef de vorbă.

Doi

OK. Adevărul e că nu-mi place deloc chestia asta.

Ştiu că sînt la clasa business, şi că totul în jurul meu e luxos şi plăcut. Dar am stomacul strîns ghem de frică.

În timpul decolării am numărat foarte lent, cu ochii închişi, şi a funcţionat, oarecum. Dar, pe la 350, am rămas fără suflu. Aşa că acum stau pur şi simplu şi beau şampanie, citind un articol din *Cosmo,* despre „30 de lucruri pe care trebuie să le faci înainte de a împlini 30 de ani". Fac mari eforturi să mă port ca o directoare de marketing, de la o companie de top. Dar, o, Dumnezeule! Orice zgomot, cît de mic, mă face să tresar; la orice zgîlţîitură îmi ţin respiraţia.

Cu aerul cel mai calm din lume, iau broşura laminată cu instrucţiuni de zbor şi-mi trec rapid ochii peste ele. Ieşirile de siguranţă. Poziţia pentru aterizare forţată. În cazul în care sînt necesare veste de salvare, vă rugăm să acordaţi asistenţă în primul rînd copiilor şi persoanelor în vîrstă. O, Doamne...

Ce rost are să citesc lucrurile astea? La ce mi-ar fi de folos să mă uit la imaginile astea cu omuleţi ca nişte beţe care sar în ocean, în timp

ce avionul explodează în urma lor? Bag repede instrucțiunile de siguranță în buzunarul de plasă din față și iau o înghițitură de șampanie.

— Scuzați-mă, doamnă. Lîngă mine și-a făcut apariția o stewardesă cu păr roșu buclat. Călătoriți în interesul serviciului?

— Da, zic, netezindu-mi părul extrem de mândră. Da.

Îmi întinde o broșură intitulată „Facilități pentru manageri", pe care e o fotografie cu mai mulți oameni de afaceri în timp ce vorbesc animați în fața unui clipboard arătînd un grafic în formă de valuri.

— Veți găsi aici informații despre noul nostru centru business class, de la Gatwick. Asigurăm facilități complete pentru teleconferințe și, în cazul în care este nevoie, și săli de ședință. Vă interesează?

OK. Sînt o femeie de afaceri de top. Sînt o mega directoare de top, în plin avînt.

— E posibil, zic, uitîndu-mă relaxată la broșură. Da, aș putea să folosesc una dintre aceste săli pentru... a-mi brifa echipa. În legătură cu diverse chestiuni de afaceri. Îmi dreg glasul. În principiu... aspecte de ordin logistic.

— Doriți să vă rezerv o sală chiar acum? spune stewardesa săritoare.

— Ăă... nu, mulțumesc, spun după o pauză. În momentul acesta, echipa mea se află... acasă. Le-am dat liber azi.

— Aha. Stewardesa pare ușor nedumerită.

— Poate altă dată, zic repede. Auziți, dacă tot sînteți aici – voiam să vă întreb ceva. E normal să se audă sunetul acela?

— Ce sunet? Stewardesa ridică imediat capul.

— Sunetul ăla așa, ca un fel de vaiet, care se aude dinspre aripă...

— Nu aud nimic. Mă privește înțelegătoare. Vă e frică de zbor?

— Nu! sar imediat, și încep să rîd. Nu, nu mi-e *frică!* Doar... mă întrebam. Așa, din pură curiozitate.

— Mă duc să văd despre ce e vorba, ca să vă liniștiți. Poftiți, domnule. Sînt cîteva informații despre facilitățile pentru manageri, de la Gatwick.

Americanul ia broșura fără o vorbă și o lasă jos fără măcar să se uite la ea, iar stewardesa pornește mai departe, clătinîndu-se ușor în momentul în care avionul începe să se zgîlțîie puternic.

De ce se zgîlțîie avionul?

O, Doamne. Fără veste, mă năpădește un puternic atac de panică. Înnebunesc. Pur și simplu, înnebunesc! Sînt prinsă în cutia asta mare și grea, fără putință de scăpare, la kilometri întregi deasupra solului...

Nu pot trece prin chestia asta de una singură. Simt o dorință copleșitoare de a vorbi cu cineva. Cu cineva care să mă liniștească. Cu cineva care să-mi dea sentimentul de siguranță.

Connor.

Îmi duc instinctiv mîna la mobil, dar, dintr-un pas, stewardesa e lîngă mine.

— Din păcate, nu aveți voie să-l folosiți în timpul zborului, spune cu un zîmbet larg. Sînteți drăguță să vă asigurați că e închis?

— A. Ăă... scuze.

Evident că n-am voie să-mi folosesc mobilul. N-au zis-o decît de cincizeci și cinci de miliarde de ori. Ce tîmpită sînt. Oricum, nu contează. Totul e în regulă. Pun telefonul înapoi în geantă

și încerc să mă concentrez asupra unui episod vechi din *Fawlty Towers*, care se vede pe ecran.

Poate am să încep iar să număr. Trei sute patruzeci și nouă. Trei sute cincizeci. Trei sute și...

Fuck. Mă izbesc cu capul de scaun. Ce-a fost bufnitura aia? Tocmai ne-am lovit de ceva?

OK, nu intra în panică. A fost doar o mică bufnitură. Om fi intrat într-un porumbel sau ceva de genul ăsta. Unde rămăsesem?

Trei sute cincizeci și unu. Sînt sigură că totul e în regulă. Trei sute cincizeci și doi. Trei sute cincizeci...

Și gata.

Clipa de care mă temeam a sosit.

Totul se pulverizează.

Aud un val de țipete deasupra capului meu, aproape înainte de a-mi da seama ce se întîmplă.

O, Doamne. O, Doamne. O, Doamne. O, Doamne. O... OO... NU. NU. NU.

Ne prăbușim. O, Doamne, ne prăbușim.

Ne îndreptăm în picaj spre pămînt. Avionul cade ca o ghiulea. Un bărbat din apropierea mea a fost smuls din scaun și s-a lovit cu capul de tavan. Sîngerează. Mă prind bine de scaun, cu respirația întretăiată, străduindu-mă să nu pățesc și eu la fel, dar simt cum sînt împinsă în sus, e ca și cum m-ar smuci cineva, de parcă gravitatea și-ar fi schimbat brusc sensul. Nu ai timp să gîndești. Mintea nu poate... În jurul meu zboară bagaje, se varsă băuturi, una dintre însoțitoarele de zbor a căzut de pe scaun, încearcă disperată să se prindă de un scaun...

O, Doamne. O, Doamne. OK, acum încetinește. E... e mai bine.

Fuck. Pur și simplu... nu pot să... nu pot...

Mă uit la american și îl văd că se ține și el de scaun, la fel de tare ca și mine.

Mi-e rău. Cred că-mi vine rău. O, Doamne.

OK. Hai că parcă... e mai... bine acum, revenim la normal.

— Doamnelor și domnilor, se aude o voce la microfon, și toată lumea ridică capul. Vă vorbește căpitanul.

Îmi tresaltă inima în piept. Nu pot să-l ascult. Nu pot să gîndesc.

— Tocmai traversăm o zonă cu turbulențe și e posibil să mai avem ceva probleme. Am aprins beculețele de semnalizare pentru centurile de siguranță și vă rog să rămîneți pe scaune sau să vă întoarceți, cît se poate de repede...

Urmează o trepidație puternică, și vocea îi e înghițită de țipetele și strigătele care vin din toate direcțiile avionului.

E ca un vis urît. Un vis urît, cu un montagne russe care a ieșit de pe șine.

Însoțitoarele de zbor se leagă bine cu centurile de scaune. Una dintre stewardese își șterge sîngele de pe față. Acum un minut, se plimbau fericite cu căruciorul cu alune prăjite.

Asta se întîmplă altor oameni, de pe alte avioane. Oamenilor de pe casetele video demonstrative. Nu mie.

— Vă rugăm să vă păstrați calmul, spune căpitanul. În clipa în care vom avea mai multe informații...

Să-mi păstrez *calmul?* Nu mai pot nici să respir, darmite să-mi păstrez calmul. Ce facem? Trebuie să *stăm* pur și simplu, fără să facem nimic, în timp ce avionul se cabrează ca un cal scăpat din frîu?

În spatele meu, aud pe cineva care se roagă „Sfîntă Marie, tu, cea binecuvîntată...“ și mă trece un val și mai puternic, înăbușitor, de panică. Lumea se roagă. Chiar se întîmplă.

O să murim.

O să murim.

— Poftim? Americanul de lîngă mine mă privește, cu chipul încordat și livid.

Am zis asta cu voce tare?

— O să murim. Mă uit lung la el. Ar putea fi ultima persoană pe care o voi vedea înainte de a muri. Îi privesc cutele fine din jurul ochilor întunecați, bărbia puternică, cu barbă de cîteva zile.

Avionul cade din nou în picaj și, fără să vreau, scot un țipăt.

— Nu cred c-o să murim, spune tipul. Dar și el se ține cît poate de strîns de scaun. Au zis că trecem printr-o zonă cu turbulențe.

— Normal că așa au zis! Îmi remarc isteria din voce. Doar n-or să ne zică „OK, scumpilor, asta e, v-ați dus pe copcă!“ Avionul se scutură iar din toate balamalele și mă trezesc apucînd mîna bărbatului, terifiată. N-o să supraviețuim. Știu sigur. Asta e. Pentru numele lui Dumnezeu, am douăzeci și nouă de ani. Nu sînt gata să mor. N-am făcut nimic important în viață. N-am nici un copil. N-am salvat viața nimănui... Îmi cad ochii, în treacăt, pe articolul „30 de lucruri pe care trebuie să le faci înainte de a împlini 30 de ani“. N-am urcat niciodată pe un munte. N-am nici un tatuaj. Nici măcar *nu știu* dacă am un punct G sau nu.

— Poftim? face tipul, părînd complet luat pe nepregătite, dar abia dacă-l aud.

— Cariera mea e un banc prost. Nu sînt femeie de afaceri de top. Arăt înlăcrimată spre costumul

meu. Și nu am nici o echipă! Sînt doar o amărîtă de asistentă de marketing și tocmai am avut prima întîlnire importantă de afaceri din viața mea. A fost un dezastru total. N-am înțeles nici jumătate din ce spuneau tipii ăia, nu știu ce inseamnă logistică, n-am să fiu promovată în viața mea, am o datorie de patru mii de lire la tata, și nu am fost cu adevărat îndrăgostită niciodată...

Mă opresc brusc, tresărind.

— Îmi cer scuze, spun și trag aer în piept adînc. Probabil că nu doriți să auziți toate astea.

— Nici o problemă, spune bărbatul.

Dumnezeule, hai că am luat-o razna de tot.

Și, oricum, nu e deloc adevărat ce-am zis. Fiindcă îl iubesc pe Connor. Probabil că de la altitudine sau așa ceva mi-a trecut o asemenea idee prin cap.

Îmi dau părul de pe fața îmbujorată și încerc să-mi revin în fire. OK, hai să încep să număr, din nou. Trei sute cincizeci și... șase. Trei sute și...

O, Doamne. O, Doamne. Nu. Te rog. Avionul se zguduie iar. Ne prăbușim.

— N-am făcut niciodată vreun lucru cu care părinții mei să se poată mîndri. Cuvintele îmi ies de pe buze înainte de a le putea opri. Niciodată.

— Sînt sigur că nu e adevărat, spune tipul amabil.

— Ba e adevărat. Da, poate că odinioară erau mîndri de mine. Dar pe urmă verișoara mea Kerry s-a mutat la noi și, brusc, parcă nu m-au mai putut vedea în ochi. Numai pe ea o vedeau. Avea paisprezece ani cînd a venit la noi, și eu aveam zece și la început am crezut c-o să fie super. Că o să-mi fie ca o soră mai mare. Dar lucrurile n-au stat chiar așa...

Nu mă mai pot opri din vorbit. Pur și simplu, nu mai pot să tac.

La fiecare clătinare sau zgîlțîire a avionului, din gură îmi iese alt torent de cuvinte, asemeni unei cascade.

Dacă n-aș vorbi, aș țipa ca din gură de șarpe.

— ... ea era campioană la înot și la orice altceva și, prin comparație, eu... nu eram nimic...

— ... curs de fotografie și sincer am crezut că o să-mi schimbe viața...

— ... cincizeci și două de kile. Dar aveam de gînd să țin cură de slăbire...

— Am aplicat la toate joburile din lume. Eram atît de disperată, că am aplicat pînă și pentru...

— ... o tipă absolut odioasă, pe nume Artemis. Zilele trecute ne-a venit un birou nou și ea și l-a adjudecat imediat, deși eu am un birou vai mama lui...

— ... uneori îi pun suc de portocale la olandezul ei zburător[1] tembel, doar așa, ca să se învețe minte...

— ... o fată foarte drăguță, Katie, care lucrează la personal. Avem codul nostru secret, cu ea care vine și zice „Emma, poți să vii puțin să ne uităm pe niște cifre?“, în traducere liberă: „O ștergem și noi puțin la Starbucks?“

— ... niște cadouri oribile, și eu trebuie să mă prefac că-mi plac...

— ... cafeaua de la serviciu e cea mai oribilă chestie pe care am băut-o în viața mea, e curată otravă...

---

1. Chlorophytum Comosum, plantă de apartament, cunoscută și sub numele de Voalul miresei.

— ... și am scris în CV că am luat zece la mate la GCSE, cînd, de fapt, am luat opt. Știu că n-a fost corect din partea mea. Știu că n-ar fi trebuit să fac asta, dar am vrut atît de tare să obțin slujba asta...

Ce s-a întîmplat cu mine? În mod normal, există un fel de filtru intern, care mă împiedică să spun absolut tot ce gîndesc și mă obligă să mă cenzurez.

Dar acest filtru a încetat să funcționeze. E un adevărat șuvoi de informații aleatorii, pe care nu îl pot opri.

— Cîteodată cred în Dumnezeu, fiindcă, altfel, cum am mai fi aici, acum? Dar, pe urmă, mă gîndesc, de ce există războaie și chestii de-astea...

— ...să port bikini tanga, pentru că nu ți se vede dunga de la chiloți. Dar sînt atît de inconfortabili la purtat...

— ... mărimea patruzeci, și n-am știut ce să fac, așa că i-am zis pur și simplu „Vai, sînt extraordinari...“

— ... ardei copți, felul meu de mîncare preferat...

— ... într-un club de lectură, dar n-am reușit să trec de *Marile speranțe*. Așa că m-am uitat și eu un pic pe coperta a patra și am mințit c-am citit-o...

— ... i-am dat toată mîncarea pentru peștișori aurii, dar zău că nu știu ce s-a întîmplat...

— ... să aud formația Carpenters cîntînd „Close to You“ și încep să plîng...

— ... mi-aș fi dorit foarte tare să am sîni mai mari. Nu mă refer la sîni ca ăia ai fetei de la

pagina 3[1], uriași și monstruoși, ci la unii așa, un pic mai mari. Doar așa, ca să văd și eu cum e...

— ... întîlnirea romantică perfectă ar începe cu apariția, ca prin minune, a unei șampanii pe masă...

— ... pur și simplu am clacat și mi-am cumpărat o cutie imensă de înghețată Häagen-Dazs și am devorat-o pe toată, și Lissy habar n-a avut...

Nu mai sînt atentă la nimic din jurul meu. Pentru mine, lumea nu mai înseamnă decît străinul de lîngă mine, eu și gura mea, care îmi revarsă cele mai intime gînduri și secrete.

Nici nu mai știu ce spun. Tot ce știu e că mi-e mai bine.

Așa o fi la terapie?

— ... îl chema Danny Nussbaum. Ai mei erau la parter și se uitau la *Ben Hur* și îmi amintesc că m-am gîndit atunci că, dacă ăsta e genul de lucruri după care se înnebunește lumea, înseamnă că a luat-o complet razna...

— ... să stau într-o parte, fiindcă, în felul ăsta, pari un pic mai dotată în partea de sus...

— ... lucrează în cercetarea de piață. Îmi aduc aminte că, prima dată cînd l-am văzut, m-am gîndit uau, ce bine arată. E foarte înalt și blond, fiindcă e pe jumătate suedez, și are niște ochi albaștri incredibili. Așa că, atunci cînd m-a invitat în oraș...

— ... întotdeauna, înaintea unei întîlniri cu un tip, beau un păhărel de lichior, ca să-mi treacă nervozitatea...

---

1. Echivalentă cu celebra „fată de la pagina 5" de la noi, însă cu un pronunțat caracter pornografic.

— Connor e un băiat extraordinar. E pur și simplu extraordinar. Sînt o fată foarte norocoasă. Toată lumea vorbește extrem de frumos despre el. E blînd, sufletist și e un tip de succes, și toată lumea ne spune mereu că sîntem cuplul perfect...

— ... n-aș spune asta nimănui, nici într-o mie de ani. Dar cîteodată mi se pare că arată un pic *prea* bine. E prea așa, păpușel. Cum e Ken. E ca un Ken blond.

Și acum, că sînt la subiectul Connor, spun lucruri pe care nu le-am spus nimănui niciodată. Lucruri pe care habar n-aveam că le gîndesc.

— ... de Crăciun, i-am făcut cadou o curea de ceas foarte drăguță, din piele, dar el poartă tot prostia aia digitală portocalie, fiindcă îi zice temperatura din Polonia sau ceva la fel de stupid...

— ... m-a dus la o groază de concerte de jazz și eu, fată politicoasă, m-am făcut că-mi place să merg la concertele lui, așa că acum e convins că îmi place la nebunie jazzul...

— ... toate filmele lui Woody Allen pe dinafară și spune fiecare replică înainte ca actorii să o rostească, și lucrul ăsta mă scoate efectiv din minți...

— ... pur și simplu se uită la mine de parcă aș vorbi turcește...

— ... foarte hotărît să-mi găsească punctul G, așa că ne-am petrecut tot weekendul făcînd-o în diverse poziții, și la sfîrșit eram obosită moartă, tot ce îmi doream pe lume era o pizza și să mă uit la *Prietenii mei*...

— ... și el mă întreba întruna cum a fost, cum a fost? Așa că, pînă la urmă, a trebuit să bag și

eu din top cît am putut și i-am zis că a fost absolut extraordinar, și că m-am simțit de parcă întregul meu corp s-ar fi deschis ca o floare, la care el a zis ce fel de floare? O begonie, i-am zis...

— ... nu te poți aștepta ca pasiunea inițială să dureze la nesfîrșit. Dar de unde știi dacă pasiunea s-a stins, dar ai o relație bună, pe termen lung sau dacă relația a degenerat, ajungînd în punctul în care nu-vă-mai-înnebuniți-unul-după-celălalt...

— ... cavaler pe cal alb nu e o variantă realistă. Dar o parte din mine își dorește cu disperare o poveste incredibilă și nebunească de iubire. Vreau pasiune. Vreau o dragoste care să mă ia pur și simplu pe sus. Vreau un cutremur sau... nu știu, un vîrtej... ceva *palpitant*. Cîteodată simt așa, că există o viață complet nouă și trepidantă care mă așteaptă undeva, și dacă aș putea să...

— Scuzați-mă, domnișoară...

— Poftim? Ridic ochii absentă. Ce e? Stewardesa cu spic îmi surîde larg.

— Am aterizat. Mă uit la ea ca la nebuni.

— Am *aterizat*?

Nu înțeleg nimic. Cum să aterizăm? Mă uit în jur – și, așa e, avionul nu se mai mișcă. Ne aflăm la sol.

Mă simt ca Dorothy. Acum o secundă mă plimbam prin Oz și țineam ritmul lovindu-mi călcîiele, iar acum m-am trezit din nou într-o lume normală, banală și liniștită.

— Nu ne mai zgîlțîim, zic prostește.

— Nu ne mai zgîlțîim de mult, spune americanul.

— Deci, totuși... nu murim.

— Totuși nu murim, e de acord el.

Îl privesc de parcă acum îl văd pentru prima oară – și parcă m-a lovit cineva cu leuca. O oră întreagă, i-am spus acestui străin cîte-n lună și-n stele. Numai Dumnezeu știe ce i-oi fi spus.

Cred că vreau să cobor din avionul ăsta, chiar acum.

— Îmi pare rău, zic stîngace. Trebuia să mă fi oprit.

— Mi-e teamă că ar fi fost destul de dificil. Mă privește cu un mic surîs. Erați pornită rău.

— Mi-e îngrozitor de jenă! Încerc să zîmbesc, dar nici măcar nu mă pot uita în ochii individului. Vreau să spun că i-am povestit despre chiloții mei. Și despre *punctul meu G*.

— Nu vă faceți probleme. Am fost foarte panicați, cu toții. Am tras o ditamai sperietura. Își ia rucsacul și se ridică de pe scaun, după care mă privește. Credeți că o să ajungeți în siguranță acasă?

— Da. Totul e în regulă. Mulțumesc. Vizită plăcută! strig în urma lui, dar nu cred că mă mai aude.

Încet-încet îmi strîng lucrurile și ies din avion. Sînt transpirată, părul îmi stă în toate direcțiile și simt că-mi zvîcnește capul.

După atmosfera atît de intensă din timpul zborului, aeroportul pare extrem de puternic luminat și de liniștit. Solul mi se pare mai solid ca niciodată. Mă așez pe un scaun de plastic și rămîn o vreme așezată, încercînd să-mi revin, însă cînd, în cele din urmă, mă ridic, mă simt în continuare ametită. În timp ce pășesc, în jurul meu totul e neclar, ca un abur și nu-mi vine să

cred că mă aflu aici. Trăiesc. Sinceră să fiu, n-am crezut că voi mai ajunge vreodată înapoi pe pămînt.

— Emma! aud că mă strigă cineva în clipa în care ies pe ușa de la Sosiri, dar nu ridic privirea. Sînt mii de Emme pe lume.

— Emma! Aici sînt!

Ridic capul, uluită. Mi se pare mie sau e...

Nu. Nu se poate, nu poate să fie...

E Connor.

E sfîșietor de frumos. Are un bronz superb, scandinav și ochii mai albaștri ca niciodată. Aleargă înspre mine. Nu înțeleg nimic. Ce face aici? În clipa în care ajunge lîngă mine, mă înșfacă și mă strînge tare de tot la piept.

— Slavă Domnului, spune cu voce spartă. Mulțumesc lui Dumnezeu. Ești OK?

— Connor, ce... e cu tine aici?

— Am sunat la compania aeriană ca să-i întreb la ce oră aterizezi și mi-au spus că avionul a intrat într-o zonă de maximă turbulență. Am pornit imediat spre aeroport. Mă privește lung. Emma, am văzut avionul aterizînd. Au trimis imediat o ambulanță. Și tu n-ai apărut. Am crezut... Înghite în sec. Nici nu mai știu ce-am crezut.

— Sînt bine. Am vrut doar... să mă liniștesc un pic. O, Doamne, Connor, a fost un coșmar. Începe să-mi tremure brusc vocea, ceea ce e total ridicol, fiindcă acum mă aflu în perfectă siguranță. La un moment dat, am fost ferm convinsă că am să mor.

— Cînd am văzut că nu apari... Se oprește și mă fixează preț de cîteva clipe. Cred că atunci am realizat, pentru prima oară, cît de mult țin la tine.

— Serios? spun pierită.

Începe să-mi bubuie inima nebunește. Am senzația că mai am un pic și leșin.

— Emma, cred că ar trebui...

Să ne căsătorim? Îmi stă inima. O, Doamne. O să mă ceară de nevastă chiar aici, la aeroport. Ce-am să-i spun? Nu sînt încă pregătită să mă mărit. Dar, dacă îl refuz, o să plece furios și-o să mă lase baltă. Shit. OK. Am să-i zic, Dumnezeule, Connor, am nevoie de puțin timp să...

— ... să ne mutăm împreună, termină el fraza.

Ce tîmpită sînt! Firește că n-avea de gînd să mă ceară de soție.

— Ce zici? spune, mîngîindu-mă ușor pe păr.

— Îhm... Îmi trec degetele peste fața uscată, încercînd să cîștig niște timp, incapabilă să gîndesc rapid. Să mă mut cu Connor. Da, într-un fel, are sens. De ce nu? Sînt extrem de confuză. Simt că-mi dă tîrcoale un gînd care nu îndrăznește să se formeze; creierul meu încearcă să-mi transmită un mesaj...

Și în minte îmi vin frînturi din lucrurile pe care le-am spus în avion. Că n-am fost niciodată îndrăgostită la modul real. Că iubitul meu Connor nu mă înțelege cu adevărat.

Dar... astea au fost doar vorbe goale, nu? Adică, ce Dumnezeu, eram la un pas de moarte. Nu se poate spune că eram superlucidă.

— Connor, și ședința ta? zic, amintindu-mi brusc.

— Am amînat-o.

— Ai amînat-o? Mă holbez la el. Pentru mine?

Acum chiar că mă ia cu leșin. Abia mă mai țin pe picioare. Nu știu dacă e din cauza călătoriei sau a dragostei.

O, Doamne, e de ajuns să te uiți la el. E înalt și frumos și tocmai și-a amînat o ședință importantă, ca să vină să mă salveze.

E iubire. Trebuie să fie iubire.

— Mi-ar face mare plăcere să mă mut cu tine, Connor, șoptesc și, spre uluirea mea, izbucnesc în plîns.

Trei

A doua zi dimineaţă mă trezesc cu soarele strecurîndu-mi-se pe sub pleoape şi o aromă extraordinară de cafea în aer.

— 'neaţa! aud glasul lui Connor, deasupra mea.

— 'neaţa! murmur, fără să deschid ochii.

— Vrei cafea?

— Da, te rog.

Mă întorc pe o parte şi-mi îngrop în pernă capul, care îmi zvîcneşte groaznic, încercînd să mai fur cîteva minute de somn. Lucru cu care, de regulă, n-am nici cea mai mică problemă. Dar astăzi nu ştiu ce am, am aşa, o nelinişte. Oare am uitat ceva?

Pe fundalul zgomotelor pe care le face Connor în bucătărie şi al sonorului vag metalic al televizorului, mintea mea orbecăie disperată după un indiciu. E sîmbătă dimineaţă. Mă aflu în patul lui Connor. Aseară am mîncat în oraş – o, Doamne, zborul ăla absolut îngrozitor cu avionul... el a venit la aeroport şi a zis...

Ne mutăm împreună!

În clipa în care mă ridic în capul oaselor, apare Connor cu două căni şi o cafetieră. E îmbrăcat

într-un halat alb gofrat și arată pur și simplu de vis. Simt un fior de mîndrie și mă întind să-l pup.

— Bună, zice, rîzînd. Ai grijă. Îmi dă cafeaua. Cum te simți?

— Bine. Îmi dau părul de pe față. Un pic amețită.

— Nici nu-i de mirare. Ridică din sprîncene. La ce zi ai avut ieri.

— Absolut, încuviințez și iau o gură de cafea. Deci. Ne... mutăm împreună!

— Dacă încă mai vrei.

— Sigur că da! Sigur că da! Zîmbesc larg.

Și e adevărat. Vreau.

Mă simt de parcă m-aș fi maturizat brusc, peste noapte. Mă mut cu iubitul meu. Viața mea va fi în fine așa cum trebuie!

— Va trebui să-l anunț pe Andrew... Connor arată spre perete, de partea cealaltă a căruia se află camera colegului său de apartament.

— Iar eu să le anunț pe Lissy și pe Jemima.

— Și va trebui să găsim o locuință care să ne placă. Iar tu va trebui să promiți că menții ordinea și curățenia. Zîmbește, tachinîndu-mă.

— Ia uite cine vorbește! Îmi iau un aer ofuscat. Tu ești ăla cu un milion de CD-uri.

— Asta-i altceva!

— De ce e altceva, mă rog? Îmi pun o mînă în șold, de parcă aș fi într-un sitcom, iar Connor rîde.

Urmează o tăcere, de parcă amîndoi am rămas fără suflu, și luăm cîte o gură de cafea.

— Păi, zice Connor după un timp, ar cam fi timpul să plec. În weekendul ăsta, are un curs de computere. Îmi pare rău că n-o să apuc să-i văd pe ai tăi, adaugă.

Și chiar vorbește serios. Vreau să zic că nu e numai iubitul perfect, dar chiar *îi face plăcere* să meargă în vizită la ai mei.

— E OK, zic relaxată. Nu contează.

— A, și am uitat să-ți spun. Îmi surîde misterios. Ghici la ce avem bilete?

— Ooo! zic animată. Îhm...

Tocmai sînt pe punctul de a spune „Paris!"

— La festivalul de jazz! Mă privește radios. La Cvartetul Dennison! E ultimul lor concert pe anul ăsta. Îți amintești cînd i-am ascultat la Ronnie Scott?

O clipă, nu sînt în stare să rostesc nici un cuvînt.

— Uau! reușesc să spun, cu mare efort. Cvartetul... Dennison! Da, îmi amintesc, cum să nu.

Sînt unii care cîntă la clarinet. Și au ținut-o așa la clarinetele lor cam vreo două ore, fără măcar să-și tragă răsuflarea.

— Eram sigur c-o să fii încîntată. Îmi pune mîna pe braț cu afecțiune, iar eu îi zîmbesc pierit.

— Sînt. Foarte!

Ideea e că probabil, într-o zi, chiar o să ajung să îmi placă jazzul. N-am nici o îndoială.

Mă uit cu duioșie cum se îmbracă, își curăță dinții cu ața dentară și își ia servieta.

— Ai purtat cadoul de la mine, spune cu un zîmbet mulțumit, uitîndu-se la chiloții mei, aruncați pe jos.

— Îi... port destul de des, zic, cu degetele încrucișate la spate. Sînt superbi!

— Îți urez o zi frumoasă la ai tăi. Vine lîngă pat și mă sărută, după care șovăie. Emma?

— Da?

Se așază pe pat și mă scrutează serios. Doamne, ce ochi albaștri, superbi, are!

— Vreau să-ți spun ceva. Își mușcă buza. Știu că noi doi vorbim întotdeauna foarte deschis despre relația noastră.

— Ăă... da, zic, cuprinsă de o ușoară nervozitate.

— E doar așa, o idee. S-ar putea să nu-ți placă. Vreau să spun că... tu hotărăști dacă da sau nu.

Îl fixez nedumerită. S-a colorat vizibil la față și pare realmente jenat.

O, Doamne. Să nu-mi spui că i s-a făcut de niște perversiuni. Oare ce vrea, să mă pună să mă îmbrac în tot felul de costumașe și chestii dintr-astea?

Sinceră să fiu, nu m-ar deranja deloc să fac pe asistenta. Sau să fac pe Catwoman din *Batman*. Ar fi chiar cool. Mi-aș putea lua niște cizme de-alea lucioase...

— Mă gîndeam că... poate... am putea... Se oprește, stînjenit.

— Da? Îi pun o mînă pe braț, ca să-i dau curaj.

— Poate am putea... Se oprește din nou.

— Da?

Urmează un alt moment de tăcere. Aproape am rămas fără aer. Ce vrea să facem? Ce?

— Poate am putea să începem să ne spunem unul altuia „iubitule" și „iubito", zice precipitat și stîngaci.

— Poftim? zic fără nici o modulație în glas.

— Mă gîndeam doar... Se îmbujorează și mai tare. Că o să locuim împreună. E un pas foarte important. Și am constatat recent că noi nu prea folosim... cuvinte de alint.

Mă holbez la el, alarmată.

— Nu?

— Nu.

— Aha. Iau o gură de cafea. Dacă stau bine și mă gîndesc, are dreptate. Așa e. Oare de ce?

— Deci, ce părere ai? Numai dacă vrei și tu.

— Absolut! zic repede. Vreau să spun că așa e, ai dreptate. Sigur că ar trebui. Îmi dreg glasul. Iubitule!

— Mersi, iubito, zice el, cu un surîs drăgăstos, iar eu îi întorc zîmbetul, făcînd eforturi să-mi înăbuș micile proteste care-mi fîlfîie prin cap.

Nu e bine deloc.

Nu mă simt deloc ca o iubită.

Iubita e o femeie măritată, cu perle și parcare personală.

— Emma? Connor mă privește fix. S-a întîmplat ceva?

— Nu știu! Izbucnesc într-un rîs forțat. Pur și simplu nu știu dacă mă simt ca o „iubită". Dar... știi cum e. Probabil că, pînă la urmă, am să mă obișnuiesc.

— Pe bune? Păi, atunci, putem folosi altceva. Ce zici de „dragă"?

Dragă? Vorbește serios?

— Nu, zic iute. Cred că e mai bine „iubito".

— Sau „scumpo"... „dulceața mea"... „îngeraș"...

— Poate. Știi ce, hai s-o lăsăm așa deocamdată, vrei?

Lui Connor îi cade vizibil fața, și mă simt groaznic. Of. Pentru numele lui Dumnezeu, ar trebui să-i pot spune prietenului meu „iubitule". Asta înseamnă să fii un om matur. Va trebui să mă învăț cu chestia asta.

— Îmi pare rău, Connor, spun. Nu știu ce m-a apucat. Poate că încă mai sînt marcată de zborul de ieri. Îi iau mîna. Iubitule.

— Nici o problemă, iubito. Îmi zîmbește din nou radiind de încîntare și mă sărută. Ne vedem mai tîrziu.

Vezi? E foarte simplu.

O, Doamne.

Oricum. Nu contează. Sînt sigură că orice cuplu trece și prin momente din astea ușor penibile. Probabil că e un lucru cît se poate de normal.

Îmi ia cam o jumătate de oră să ajung de acasă de la Connor, din Maida Vale, în Islington, unde stau eu și, în clipa în care deschid ușa, o găsesc pe Lissy pe canapea. E înconjurată de hîrtii, în care se uită foarte concentrată. Muncește foarte mult. Cîteodată, chiar exagerează cu munca.

— La ce lucrezi? zic cu înțelegere. Tot la cazul ăla cu frauda?

— Nu, citesc un articol, spune Lissy absentă și ridică o revistă de femei. Zice aici că, încă de pe vremea Cleopatrei, proporțiile frumuseții au rămas aceleași și că poți chiar să faci un calcul științific ca să vezi cît de frumoasă ești. Faci toate măsurătorile astea...

— Aha! spun interesată. Și cît ți-a ieșit?

— Acum fac calculul. Se încruntă iar la pagină. Deci asta face 53... scădem 20... și asta înseamnă... O, Doamne! Privește pagina, necăjită. Mi-a ieșit 33!

— Din cît?

— Dintr-o sută! 33 dintr-o sută!

— Ce idioțenie!

— Știu, spune ea serioasă. Sînt urîtă. Știam. Adevărul e că am știut dintotdeauna, în adîncul sufletului, dar...

— Nu! zic, încercînd să-mi înăbuș rîsul. Am vrut să spun că revista asta e o idioțenie! Nu

poți să măsori frumusețea cu centimetrul. Uită-te și tu puțin la tine! Arăt spre ea. Lissy are cei mai imenși ochi cenușii din lume, un ten superb, alb ca laptele și, în ciuda ultimei tunsori, un pic cam drastice, e o adevărată apariție. Vreau să spun, crezi în oglindă sau în nu știu ce articol absolut cretin dintr-o revistă de doi bani?

— În nu știu ce articol absolut cretin dintr-o revistă de doi bani, spune Lissy, fără cea mai mică urmă de îndoială în glas.

Știu că glumește pe jumătate. Dar, de cînd prietenul ei Simon i-a dat papucii, Lissy are o părere extrem de proastă despre sine. Sînt un pic îngrijorată pentru ea.

— Vorbiți despre proporția de aur a frumuseții? spune Jemima, cealaltă colegă a noastră de apartament, intrînd în cameră țaca-țaca, cu pantofii ei cu toculeț. E îmbrăcată în jeanși roz deschis și un top alb și e, ca întotdeauna, perfect bronzată și aranjată. Teoretic, lucrează la o galerie de sculptură. Dar, practic, toată ziua are treabă să-și epileze, penseze sau maseze diverse părți ale corpului și e plecată la întîlniri cu bancheri importanți, despre care știe exact cît cîștigă, înainte să accepte să se vadă cu ei.

Mă înțeleg bine cu Jemima. Mă rog, destul de bine. Singura mea problemă e că începe orice frază cu „Dacă vrei să ai pe deget un inel cu piatră prețioasă“ sau „ Dacă vrei să locuiești în SW3[1]“ și „Dacă vrei să fii cunoscută ca gazda perfectă, care dă niște dineuri absolut ireproșabile“.

---

1. Zonă a Londrei de pe țărmul nordic al Tamisei, aproximativ între Battersea Bridge și Chelsea Bridge, incluzînd cartierele rezidențiale Chelsea și Brompton.

Vreau să spun că, normal, nu m-ar deranja să fiu cunoscută drept gazda perfectă, care dă niște dineuri absolut ireproșabile. Mă-nțelegeți. Atîta doar, că lucrul ăsta nu se află deocamdată pe lista mea de priorități.

Plus că, pentru Jemima, să fii gazda perfectă, care dă niște dineuri ireproșabile, înseamnă să-ți inviți pe la tine o groază de prieteni superbogați, să decorezi tot apartamentul cu tot felul de crenguțe și să angajezi o firmă de catering să-ți gătească o tonă de mîncare bună de tot, ca apoi să le spui tuturor că tu ai gătit-o. Și mai înseamnă și să le trimiți pe colegele de apartament (adică pe mine și pe Lissy) de-acasă noaptea tîrziu sau să îți sară țandăra cînd acestea îndrăznesc să se strecoare în casă undeva după miezul nopții și să-și facă și ele o ciocolată caldă.

— Am făcut și eu testul ăla, zice acum, luîndu-și geanta roz Louis Vuitton. Taică-su i-a făcut-o cadou cînd s-a despărțit de un tip după trei întîlniri. Ca să-i treacă mai repede depresia.

Adevărul e că individul avea iaht personal, așa că probabil că era sincer deprimată.

— Ție cît ți-a ieșit? zice Lissy.

— Optzeci și nouă. Se dă fîs-fîs cu parfum, își aruncă pe spate părul blond și lung și zîmbește către imaginea sa din oglindă. Ia zi Emma, e adevărat că te muți cu Connor? Fac ochii mari la ea.

— De unde știi?

— Veștile circulă repede. Andrew l-a sunat azi-dimineață pe Rupes să-l întrebe dacă vine la cricket, și i-a spus.

— Te muți cu Connor? spune Lissy, nevenindu-i să-și creadă. De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că n-am apucat. Nu-i ca lumea?

— Proastă mișcare, Emma. Jemima scutură critic din cap. E o strategie complet antiproductivă.

— Strategie? spune Lissy, dîndu-și ochii peste cap. *Strategie*? Jemima, oamenii ăștia au o relație, nu sînt parteneri de șah.

— O relație chiar asta e, un joc de șah, îi aruncă Jemima, dîndu-se cu rimel pe gene. Mami zice că o femeie trebuie întotdeauna să gîndească pe termen lung. Trebuie să-ți planifici cu grijă fiecare pas. Dacă faci o mișcare greșită, te-ai ras.

— Vorbești prostii! spune Lissy sfidătoare. O relație se referă la două minți care gîndesc la unison. La două suflete pereche care se găsesc.

— Suflete pereche! pufnește Jemima cu ușor dispreț și mă privește. Emma, eu atîta-ți spun, dacă vrei să ai pe deget un inel cu piatră prețioasă, nu te muta cu Connor.

Își aruncă scurt, pavlovian, privirea asupra fotografiei de pe șemineu, cu ea și prințul William, la un meci de polo de binefacere.

— Încă mai visezi să intri în familia regală? zice Lissy. Nu mai știu, cu cîți ani e mai mic ca tine?

— Termină cu prostiile! se rățoiește Jemima la ea, colorîndu-se ușor. Zău, Lissy, cîteodată ești complet imatură.

— Oricum, nu-mi doresc *absolut deloc* un inel cu piatră prețioasă pe deget, răspund eu.

Jemima își ridică sprîncenele perfect arcuite, în semn de „vai de capul tău, ce proastă ești!" și-și ia geanta.

— A, adaugă brusc, cu ochii mijiți. Mi-ați luat cumva vreuna dintre voi puloverul Joseph?

Urmează un scurt moment de tăcere.

— Nu, zic nevinovată.

— Habar n-am nici măcar cum arată, spune Lissy, ridicînd din umeri.

Nu mă pot uita la ea. Sînt sigură că acum vreo două seri am văzut-o îmbrăcată cu el.

Ochii albaștri ai Jemimei ne măsoară pe amîndouă din cap pînă-n picioare, ca niște radare.

— Fiindcă eu am brațe foarte subțiri, spune amenințător, și nu am nici un chef să mă trezesc cu mînecile lărgite. Și, daca vă închipuiți că n-am să observ, vă înșelați. Ciao.

În clipa în care a ieșit pe ușă, Lissy și cu mine ne privim una pe alta.

— Shit, spune Lissy, cred că l-am uitat la serviciu. Ei, asta e, o să-l recuperez luni. Ridică din umeri și se cufundă iar în revistă.

OK. Adevărul ăsta e, din cînd în cînd mai împrumutăm diverse haine de la Jemima. Fără să-i cerem permisiunea. Dar, în apărarea noastră, trebuie să spun că are foarte multe, și nu prea apucă să se prindă. Plus că, așa cum spune și Lissy, e un drept uman inalienabil ca persoanele care locuiesc sub același acoperiș să poată împrumuta haine una de la cealaltă. Zice că e un lucru stipulat foarte clar în constituția britanică, varianta care circulă oral.

— Și oricum, adaugă Lissy, îmi e datoare pentru faptul că i-am scris scrisoarea aia către primărie, despre tichetele de parcare. Nici măcar nu mi-a zis mersi. Ridică ochii din articolul despre Nicole Kidman, pe care îl citește. Ce faci mai încolo? Vrei să ne uităm la un film?

— Nu pot, spun cu părere de rău. E ziua mamei mele și sînt invitată la masă.

— A, da, așa e. Are o expresie plină de compasiune. Baftă. Sper să te simți bine.

Lissy e singura persoană din lume care știe că nu-mi face nici o plăcere să îmi văd părinții. Și nici măcar ea nu știe chiar tot.

Patru

Dar în timp ce trenul goneşte spre ei, sînt hotărîtă. De data asta o să fie mai bine. Zilele trecute m-am uitat la o emisiune de-a lui Cindy Blaine, despre fiice şi mame care se reîntîlnesc după mult timp şi a fost atît de emoţionantă, că mi-au dat lacrimile. La sfîrşitul emisiunii, Cindy a ţinut un mic discurs despre cît de uşor uităm să acordăm atenţia necesară propriilor familii, care ne-au dat viaţă şi despre cum ar trebui să ne bucurăm împreună. Şi m-am simţit, brusc, alt om.

Iată ce am hotărît pentru ziua de azi:

Nu am de gînd:

Să îmi las familia să mă streseze.

Să fiu geloasă pe Kerry sau să îl las pe Nev să mă calce pe nervi.

Să mă uit la ceas, întrebîndu-mă cum să fac să plec cît mai repede.

Am de gînd:

Să rămîn calmă şi iubitoare şi să-mi aduc aminte că fiecare dintre noi este o verigă sacră din cercul etern al vieţii.

(Asta tot de la Cindy Blaine o ştiu.)

Ai mei locuiau înainte în Twickenham, locul în care am crescut. Dar acum s-au mutat din Londra într-un sat din Hampshire. Ajung la ei

acasă un pic după prînz și o găsesc pe mama cu verișoara mea Kerry. Și ea și soțul ei Nev s-au mutat din oraș într-un sat aflat la cinci minute de mers cu mașina de cel în care stau ai mei, așa că se întîlnesc destul de des.

În clipa în care le văd cum stau așa, una lîngă cealaltă, lîngă aragaz, simt o împunsătură în inimă, pe care o cunosc prea bine. Par mai degrabă mamă și fiică decît mătușă și nepoată. Amîndouă au părul scurt, umflat cu peria – deși al lui Kerry are șuvițe blonde ușor mai pronunțate decît ale mamei –, amîndouă au bluze aprins colorate, care le pun în lumină bronzul decolteului și amîndouă rîd. Pe blatul bufetului e o sticlă de vin alb, pe jumătate golită.

— La mulți ani! spun și o pup pe mama. În momentul în care dau cu ochii de un pachet frumos ambalat, mă cuprinde un mic fior de nerăbdare. I-am cumpărat mamei *cel mai frumos* cadou din lume. Abia aștept să i-l dau!

— Bună! zice Kerry, întorcîndu-se spre mine, moment în care îi zăresc șorțul. E fardată la greu în jurul ochilor albaștri și are la gît o cruce cu diamante, pe care nu i-am mai văzut-o pînă acum. De fiecare dată cînd o văd, are o bijuterie nouă.

— Îmi pare bine să te văd, Emma! Te vedem cam rar. Nu-i așa, tanti Rachel?

— Așa e, spune mama, pupîndu-mă.

— Îmi dai haina? spune Kerry, în timp ce eu tocmai pun sticla de șampanie pe care am adus-o în frigider. Vrei ceva de băut?

Așa-mi vorbește mereu. Ca și cum aș fi un musafir.

Dar nu contează. N-am să mă stresez pe chestia asta. Verigi sacre din cercul etern al vieții.

— E OK, rostesc pe un ton pe care încerc să-l fac cît mai amabil. Îmi iau eu. Deschid bufetul unde ținem paharele, dar, spre supriza mea, mă trezesc uitîndu-mă la șiruri întregi de conserve de roșii.

— Aici sînt, spune Kerry, din colțul opus al bucătăriei. Am făcut niște permutări! Acum totul e mult mai logic.

— Aha. Mersi. Iau paharul pe care mi-l dă și beau o gură de vin. Pot să vă ajut cu ceva?

— Nu prea cred... zice Kerry, privind critic în jurul ei. Totul e cam gata. Așa că i-am spus lui Elaine, adaugă către mama: De unde ți-ai luat pantofii ăștia? Și ea zice: De la M&S! Nu mi-a venit să cred!

— Cine e Elaine? întreb, încercînd să mă bag și eu în discuție.

— De la clubul de golf, spune Kerry.

Mama n-a jucat în viața ei golf. Dar, după ce s-a mutat în Hampshire, s-a înscris la un club de golf, împreună cu Kerry. Și acum nu aud decît despre meciuri de golf, dineuri la clubul de golf și petreceri nesfîrșite cu amicii lor de la clubul de golf.

M-am dus și eu o dată cu ele, ca să văd cum e. Prima chestie care m-a enervat a fost că au tot felul de reguli stupide despre ce ai voie să porți, de care eu habar n-am avut, și un babalîc era să facă apoplexie cînd m-a văzut în blugi. Așa că a trebuit să-mi găsească o fustă și o pereche de pantofi din ăia, butucănoși, cu crampoane. Iar, după aia, cînd am ajuns pe teren, n-am fost în stare să lovesc mingea. Și nu mă refer la faptul că n-am putut să lovesc mingea *bine*: pur și simplu, n-am fost în stare să am vreun contact

cu ea. Așa că, în cele din urmă, toți cei prezenți au schimbat priviri între ei și au zis că ar fi mai bine să-i aștept înăuntrul clubului.

— Scuze, Emma, dacă poți să te dai numai un pic... Kerry se întinde peste umărul meu, după un platou.

— Scuze, spun și mă dau într-o parte. Spune, mamă, cu ce să te ajut, să fac și eu ceva?

— Să-i dai de mîncare lui Sammy, spune ea, dîndu-mi o cutiuță cu mîncare pentru peștișori aurii. Se încruntă îngrijorată. Știi, sînt un pic îngrijorată în legătură cu Sammy.

— A, zic, cu o tresărire de alarmă. Ăă... de ce?

— Nu știu, parcă nu e în apele lui. Îl privește cu atenție prin sticla bolului. Tu ce zici? Ție cum ți se pare?

Privesc în direcția în care se uită ea și îmi iau o mină gînditoare, de parcă aș studia trăsăturile lui Sammy.

O, Doamne. N-am crezut niciodată c-o să observe. M-am dat peste cap să fac rost de un pește care să semene cît mai bine cu Sammy. Vreau să spun că e portocaliu, are două aripioare, înoată prin bol... Care-i diferența?

— O fi puțin deprimat, zic într-un final. O să-i treacă.

Te rog, Doamne, n-o lăsa să-l ducă la veterinar sau unde se merge cu peștii, mă rog în gînd. Nici măcar nu m-am uitat să văd dacă e de sexul care trebuie. Oare peștișorii aurii or fi de ambele sexe?

— Cu ce altceva mai pot să te ajut? spun, presărînd mîncare de pește din belșug deasupra apei, pentru a-i obtura privirea.

— De restul ne-am ocupat noi, spune Kerry cu blîndețe.

— De ce nu te duci să-l saluţi pe taică-tău? zice mama, strecurînd nişte mazăre. Masa e gata peste vreo zece minute.

Îi găsesc pe tata şi pe Nev în sufragerie, în faţa meciului de cricket de la televizor. Barba căruntă a tatei e frumos aranjată, ca întotdeauna, şi bea bere dintr-o cană înaltă, de argint. Încăperea a fost redecorată de curînd, dar cupele obţinute de Kerry la concursurile de înot sînt tot la locul lor. Mama le lustruieşte în mod regulat, în fiecare săptămînă.

Şi mai sînt şi rozetele mele de la concursurile de echitaţie. Pe astea cred că le dă fîl-fîl cu pămătuful, rapid.

— Bună, tată, zic, pupîndu-l.

— Emma! Îşi duce o mînă la cap, jucînd surpriza. Ai reuşit să ajungi! Fără să mai faci nici un ocol! Şi fără să mai vizitezi nici un oraş istoric!

— Nu, azi nu! rîd. Azi n-am avut parte de peripeţii.

Odată, mai demult, la scurt timp după ce ai mei se mutaseră în casa asta, am luat trenul greşit şi am ajuns la Salisbury, şi tata nu uită niciodată să facă mişto de mine pe tema asta.

— Bună, Nev. Îi dau un ţoc pe obraz, făcînd eforturi să nu mă las sufocată de tona de aftershave cu care s-a dat. E îmbrăcat în pantaloni sport şi o helancă albă, iar la mînă are o brăţară groasă de aur, plus o verighetă cu diamant încastrat. Nev conduce firma familiei lui, care e principalul furnizor de echipamente de birotică din ţară. El şi cu Kerry s-au cunoscut la nu ştiu ce convenţie a tinerilor întreprinzători. Se pare că au intrat în vorbă admirîndu-şi unul altuia ceasurile Rolex.

— Bună, Emma, spune. Ai văzut superbitatea aia din parcare?

— Poftim? Îl fixez alb, după care parcă-parcă îmi aduc aminte că, la venire, am remarcat în parcare o mașină nouă și strălucitoare. A, da! Foarte elegantă.

— Mercedes, seria 5. Ia o înghițitură de bere. Preț de catalog – patruzeci și două de mii.

— Măiculiță.

— Evident, n-am dat chiar atît. Se freacă ușor cu degetul pe nas.

— Îhm... patruzeci?

— Mai încearcă o dată.

— Treizeci și nouă?

— Treizeci și șapte două sute cincizeci, spune triumfător. Și CD care se schimbă singur, gratis. Evident, se deduce din impozit, adaugă.

— Aha. Uau.

Nu prea știu ce-aș mai putea spune, așa că mă aciuez pe o margine a canapelei și mănînc o alună.

— Ți-ar prinde bine și ție o mașină ca asta, Emma! spune tata. Crezi că ai să reușești vreodată?

— Nu... știu. Ăă... tată, apropo. Am un cec pentru tine. Încep să scotocesc stîngace în geantă și scot un cec de 300 de lire.

— Bravo, spune tata. Te trec în catastif. În clipa în care bagă banii în buzunar, ochii săi verzi sînt străbătuți de un licăr. Asta înseamnă să înveți valoarea banilor. Înseamnă să înveți să stai pe propriile picioare!

— O lecție foarte importantă, spune Nev, [illegible]rînțînd. Ia o gură mare de bere și rînjește spre tata. Că veni vorba, Emma... săptămîna asta unde lucrezi?

Cînd l-am cunoscut pe Nev, tocmai plecasem de la agenția imobiliară ca să mă fac fotograf. Acum doi ani jumate. Și nu uită să facă gluma asta de fiecare dată cînd mă vede. De fiecare nenorocită de...

OK, calmează-te. Gîndește-te la ceva frumos. Bucură-te împreună cu familia ta. Bucură-te că îl vezi pe Nev.

— Tot în marketing! spun veselă. Aproape s-a făcut un an.

— A. Marketing! Frumos, frumos!

Cîteva minute apoi, nimeni nu mai zice nimic, se aude doar glasul comentatorului de la televizor. În clipa în care pe teren se întîmplă o chestie care nu le convine, tata și Nev icnesc simultan, supărați. Apoi, peste o clipă, din nou.

— Păi bine, zic. Atunci, eu o să...

Mă ridic de pe canapea, fără ca ei să întoarcă măcar capul.

Ies în hol și iau cutia de carton pe care am adus-o cu mine. Apoi ies pe ușa laterală, ciocănesc în ușa de la clădirea anexă și o deschid precaută.

— Bunicule!

Bunicul e tatăl mamei mele și stă cu noi de cînd s-a operat la inimă, acum zece ani. În vechea casă din Twickenham avea doar un dormitor, dar casa asta e mai mare, așa că are propria lui anexă de două camere și o mică bucătărioară, pe una din lateralele casei. E așezat în fotoliul lui preferat, de piele, la radio se aude muzică clasică, și în fața lui, pe jos, sînt vreo șase cutii de carton pline cu tot felul de chestii.

— Bună, bunicule, zic.

— Emma! Ridică privirea și i se luminează fața. Fata mea, scumpă și dragă. Vino-ncoa'! Mă

aplec și îl pup, iar el mă strînge tare de mînă. Are pielea uscată și rece, și părul chiar mai alb decît îl avea ultima oară cînd l-am văzut.

— Ți-am mai adus niște batoane de ciocolată Panther, spun, arătînd spre cutia mea. Bunicul e înnebunit după batoanele energizante de ciocolată Panther, la fel ca toți amicii lui de la clubul de bowling, așa că, de fiecare dată cînd trec pe la el îi duc o cutie întreagă.

— Îți mulțumesc, scumpete, spune el radios. Ești o fată foarte bună, Emma.

— Unde să le pun?

Ne uităm amîndoi neajutorați în jur, la camera plină de troace.

— Ce-ar fi să le pui acolo, în spatele televizorului? spune bunicul în cele din urmă. Îmi croiesc cu greu drum prin cameră, trîntesc cutia pe jos, după care mă întorc la el, avînd grijă să nu calc pe ceva.

— Fii atentă, Emma, zilele trecute am citit un articol într-un ziar, care m-a cam îngrijorat, spune el în clipa în care mă așez pe un carton de ambalaj. Despre siguranța în Londra. Mă privește intens, cu ochi vioi ca de nevăstuică. Sper că nu circuli cu transportul public seara, da?

— Ăă... nu prea, spun, încrucișîndu-mi degetele la spate. Doar așa, cînd și cînd, dacă trebuie neapărat...

— Scumpa mea, te rog eu mult, nu mai face asta! spune bunicul, destul de agitat. Cică metroul e plin de adolescenți cu glugă, care odată scot la tine briceagul. Tot felul de bețivani, care aruncă cu sticle și-și scot ochii unul altuia...

— Ei, nu e chiar așa...

— Emma, nu merită riscul! Mai bine iei taxiul.

Sînt destul de sigură că, dacă l-aș întreba cam cît crede că e prețul unei călătorii cu taxiul, ar zice că e cinci șilingi.

— Serios, bunicule, am grijă, spun ca să-l liniștesc. Și iau taxiul, destul de des.

Cîteodată. Cam o dată pe an.

— Oricum. Ce sînt toate astea? întreb, pentru a schimba subiectul, și bunicul oftează din rărunchi.

— Maică-ta a făcut săptămîna trecută curat în pod. Și m-am apucat să aleg ce e de aruncat și ce e de păstrat.

— Pare o idee foarte bună. Mă uit la maldărele de lucruri de pe jos. Astea sînt de aruncat?

— Nu! Astea le păstrez. Le acoperă cu mîna, protector.

— Și unde sînt cele de aruncat?

Urmează cîteva clipe de tăcere. Bunicul își ferește privirea.

— Bunicule! Nu se poate, trebuie să arunci măcar o parte din chestiile astea! exclam, făcînd eforturi să-mi înăbuș rîsul. N-ai nevoie de toate tăieturile astea din ziare, de acum o mie de ani. Și asta ce e? Mă întind peste tăieturile din ziare și extrag o mingiuță veche, cu elastic. Asta sigur e de dat la gunoi.

— E mingiuța lui Jim. Bunicul îmi ia mingiuța din mînă, și privirea i se îmblînzește. Un băiat foarte bun, Jim.

— Cine era Jim? zic mirată. N-am auzit în viața mea de nici un Jim. Vreun prieten de-al tău?

— Ne-am întîlnit la bîlci. Am petrecut toată după-masa împreună. Aveam nouă ani. Bunicul întoarce mingiuța pe toate fețele, între degete.

— Și... v-ați împrietenit?

— Nu l-am mai văzut niciodată. Clatină din cap visător. Dar n-am uitat niciodată ziua aia.

Problema cu bunicul e că el nu uită nimic niciodată.

— Bine atunci, ce zici de felicitările astea de Crăciun? spun, scoțînd un teanc de felicitări.

— Nu arunc niciodată felicitările. Mă privește lung. Cînd o să ajungi la anii mei... cînd oamenii pe care i-ai cunoscut și pe care i-ai iubit încep să dispară, unul cîte unul... vrei să te agăți de orice lucru care îți amintește de ei. Oricît de mic ar fi.

— Înțeleg, zic, mișcată. Iau cea mai apropiată felicitare, o deschid și îmi cade efectiv fața. Bunicule! Asta e de la Smith's Electrical Maintenance, 1965.

— Frank Smith a fost un om foarte cumsecade... începe bunicul.

— Nu! Arunc felicitarea, cu aer hotărît, pe jos. Asta merge la gunoi. Și nu ai nevoie nici de asta de la... Deschid următoarea felicitare. Southwestern Gas Supplies. Și n-ai ce face nici cu douăzeci de numere vechi din *Punch*. Le așez pe toate într-o grămadă. Și astea ce sînt? Iau din nou cutia și scot un plic cu poze. E vreo fotografie aici pe care chiar vrei să...

Simt o împunsătură drept în inimă și mă opresc, în mijlocul frazei.

Mă uit la o fotografie cu mine, cu mama și cu tata, stînd pe o bancă în parc. Mama are pe ea o rochie înflorată, tata poartă o pălărie de soare absolut stupidă, iar eu am cam nouă ani, sînt pe genunchii lui și mănînc o înghețată. Părem extrem de fericiți împreună.

Doar noi trei. Înainte să intre Kerry în viața noastră.

Îmi amintesc, parcă ar fi azi, ziua în care a venit la noi. O valiză roșie în hol, un glas nou în bucătărie și un miros de parfum necunoscut în aer. Am intrat și am dat cu ochii de ea, o străină, care bea un ceai. Era îmbrăcată în uniforma de școală, dar mie mi se părea că e ditamai adulta. Avea deja un bust enorm, cercei de aur în urechi și părul făcut șuvițe. Și, la cină, mama și tata i-au dat voie să bea un pahar cu vin. Mama îmi spunea întruna că trebuie să fim cît putem de blînzi cu ea, pentru că mama ei a murit. Cu toții trebuia să fim foarte drăguți cu Kerry. Drept pentru care, a primit camera mea.

Răsfoiesc și restul pozelor, încercînd să scap de nodul uriaș care mi s-a pus în gît. Îmi amintesc de locul ăsta. De parcul în care mergeam, cu leagăne și tobogane. Dar, pentru Kerry, era foarte plicticos, iar eu doream cu disperare să fiu ca ea, așa că am zis că și pe mine mă plictisește, și nu ne-am mai dus niciodată.

— Cioc, cioc! Ridic ochii cu o tresărire și în pragul ușii se află Kerry, cu paharul de vin în mînă. Gata masa!

— Mersi, zic. Venim acum.

— Haide, măi tataie, măi! Kerry îl ceartă cu degetul, arătînd spre cutii. Tot unde te-am lăsat te găsesc?

— E greu, mă trezesc scuzîndu-l. Sînt multe amintiri în cutiile astea. Lucruri pe care nu le poți arunca pur și simplu la coș.

— Dacă zici tu, spune Kerry, dîndu-și ochii peste cap. Dacă aș fi în locul lui, le-aș arunca pe toate, drept la ghenă.

Nu mă pot bucura de prezența lui Kerry. Pur și simplu, nu pot. Îmi vine să-i arunc tarta cu melasă drept în ochi.

Stăm de patruzeci de minute la masă și singura voce care se aude este a ei.

— Totul se reduce la imagine, tocmai zice. Totul se reduce la a avea hainele adecvate, înfățișarea adecvată, mersul adecvat. Cînd merg pe stradă, mesajul pe care îl transmit lumii este „sînt o femeie de succes".

— Ia, cum? Arată-ne! spune mama admirativ.

— Ei. Kerry ne trage un zîmbet de falsă modestie. Uite-așa. Își trage scaunul și se șterge la gură cu șervetul.

— Fii atentă, Emma, spune mama. Bagă la cap!

Ne uităm cu toții la Kerry, care începe să se plimbe mîndră prin cameră. Cu capul sus, pieptul bombat, ochii fixați undeva într-un punct din față, și dînd din fund, într-o parte și în cealaltă.

Arată ca un hibrid între un struț și un android din *Atacul Clonelor*.

— Ar trebui să fiu pe tocuri, evident, spune, fără să se oprească.

— Credeți-mă, atunci cînd Kerry intră într-o sală de conferințe, toată lumea întoarce capul după ea, spune Nev mîndru și ia o gură de vin. Lumea se oprește pur și simplu din ce face și rămîne cu gura căscată la ea.

Cred și eu.

O, Doamne. Simt că m-apucă rîsul. Abține-te. Abține-te.

— Vrei să încerci și tu, Emma? spune Kerry. Să mergi ca mine?

— Ăă... nu prea cred, zic. Cred că... în mare, am prins ideea.

Fără voia mea, nu pot să-mi țin în frîu chicotul, pe care îl transform, cu greu, într-o tuse.

— Emma, Kerry nu vrea decît să te ajute! spune mama. Ar trebui să-i fii recunoscătoare! Ești foarte bună cu Emma, Kerry.

Îi surîde cu toată fața, și Kerry îi răspunde la fel. Iar eu iau o înghițitură de vin.

Da, da. Kerry nu vrea decît să mă ajute.

De-asta, atunci cînd am căutat cu disperare o slujbă și am rugat-o să mă ajute să mă angajez și eu la compania ei, m-a refuzat scurt. I-am scris o scrisoare lungă și bine cumpănită, în care i-am spus că îmi dau seama că o pun într-o postură extrem de delicată, dar că i-aș fi enorm de recunoscătoare dacă mi-ar da o șansă cît de mică, fie și doar cîteva zile de probă, să fac comisioane.

Iar ea mi-a răspuns cu o scrisoare standard de refuz.

Am fost atît de șocată, că n-am spus asta nimănui. Mai ales alor mei.

— Ar trebui să asculți cîteva ponturi folositoare în afaceri de la Kerry, Emma, spune tata aspru. Poate că, dacă ai fii un pic mai atentă la ea, te-ai descurca mai bine în viață.

— E doar un stil de mers! se bagă Nev chicotind. Nu e o rețetă miraculoasă!

— Nev! spune mama, ușor dezaprobatoare.

— Emma știe că glumesc, nu-i așa, Emma? spune Nev relaxat și își mai pune niște vin în pahar.

— Sigur că da! spun, sforțîndu-mă să zîmbesc larg.

Stai numai puțin, pînă am să fiu promovată.

Stai numai puţin. Numai puţin.

— Emma! Pământul către Emma! Kerry îmi flutură o mînă prin faţă, amuzată. Trezeşte-te, Somnorilă! E momentul să deschidem cadourile.

— A, da, zic, trezindu-mă la realitate. OK. Mă duc să-l aduc pe al meu.

În clipa în care mama deschide pachetul cu camera video, de la tata, şi cel cu portofelul de la bunicul, sînt surescitată la maximum. Sper din suflet ca mamei să-i placă darul meu.

— Nu arată cine ştie ce, spun întinzîndu-i plicul roz. Dar, atunci cînd îl vei deschide...

— Ce poate fi? spune mama, curioasă. Deschide plicul, apoi felicitarea înflorată şi rămîne cu ochii la ea. Vai, Emma!

— Ce e? spune tata.

— O zi la Spa! spune mama încîntată. O zi întreagă, în care să fiu răsfăţată.

— O idee foarte bună, spune bunicul şi mă bate uşor pe mînă. Tu ai mereu idei foarte bune pentru cadouri, Emma.

— Îţi mulţumesc mult, draga mea. Foarte frumos din partea ta! Se apleacă şi mă pupă şi simt că mi se încălzeşte sufletul. Ideea mi-a venit acum cîteva luni. E un pachet de servicii întinse pe durata întregii zile, cu tratamente gratuite şi toate astea.

— Evident, cu masa de prînz inclusă şi şampanie! spun bucuroasă. Şi papucii poţi să-i iei acasă!

— Extraordinar! spune mama. Abia aştept. Emma, e un cadou foarte frumos.

— O, Doamne, spune Kerry, rîzînd. Se uită la plicul mare, de culoarea untului, din mîna ei. Mi-e teamă că, după cadoul tău, al meu e un pic superfluu. Dar nu contează. Îl voi schimba.

Ridic ochii, alertată. E ceva în glasul ei care mă îngrijorează. Pune ceva la cale. O simt de la o poștă.

— Ce vrei să spui? zice mama.

— Nu contează, spune Kerry. Am să... găsesc eu altceva. Nu te îngrijora. Se face că bagă plicul înapoi în geantă.

— Kerry, scumpa mea! spune mama. Termină! Nu te prosti. Despre ce e vorba?

— Ei bine, spune Kerry. Se pare că Emma și cu mine am avut aceeași idee. Îi întinde mamei plicul, rîzînd. Îți vine să crezi?

Încremenesc brusc, cuprinsă de o ușoară teamă.

Nu.

Nu. Nu se poate să fi făcut ce cred că a făcut.

Mama deschide plicul, într-o tăcere absolută.

— O, Doamne! zice, scoțînd o broșură aurie gofrată. Ce e ăsta? Le Spa Meridien? Din broșură cade ceva în mîinile ei, iar ea face ochii mari. Bilete la Paris? Kerry!

Ba da. Mi-a distrus toată bucuria cadoului.

— Pentru amîndoi, adaugă Kerry, ușor încrezută. Adică și pentru unchiul Brian, firește.

— Kerry! spune tata încîntat. Ești o minune de fată!

— Se spune că e o excursie destul de OK, adaugă Kerry cu un zîmbet condescendent. Cazare de cinci stele... bucătarul șef are trei stele Michelin...

— Nu-mi vine să cred, zice mama. Răsfoiește surescitată broșura. Uite ce piscină! Și ce grădini!

Felicitarea mea florală zace, uitată, pe hîrtia de ambalaj.

Și, brusc, simt că mai am un pic și-mi dau lacrimile. Știa. *Știa*.

— Kerry, știai foarte bine ce am de gînd, izbucnesc, incapabilă să mă mai controlez. Îți spusesem! Ți-am spus că vreau să-i fac cadou mamei o zi la Spa. Ți-am spus! Am discutat despre asta, acum cîteva luni. În grădină!

— Serios? îmi zice Kerry în treacăt. Nu-mi amintesc.

— Ba da! Sigur că-ți amintești.

— Emma! face mama iritată. A fost o simplă greșeală. Nu-i așa, Kerry?

— Evident că da! spune Kerry, cu ochi mari, inocenți. Emma, iartă-mă dacă ți-am stricat bucuria momentului...

— N-ai de ce să te scuzi, Kerry draga mea, spune mama. Se mai întîmplă. Și amîndouă cadourile sînt foarte frumoase. *Amîndouă*. Se uită din nou la felicitarea mea. Doar sînteți foarte bune prietene, nu? Și nu vreau să vă văd certîndu-vă. Mai ales de ziua mea.

Îmi zîmbește, iar eu încerc să-i răspund cu un surîs. Dar, undeva în adîncul sufletului, mă simt din nou ca o fetiță de zece ani. Nu știu cum, dar Kerry reușește mereu să mă prindă pe picior greșit. A făcut asta din clipa în care a venit la noi. Orice ar fi făcut, toată lumea îi lua partea ei. Ea era cea căreia îi murise mama. Noi trebuia să fim drăguți cu ea, cu toții. Orice făceam, n-aveam cum să cîștig.

Făcînd un efort uriaș să mă calmez, iau o gură mare de vin. După care mă trezesc că mă uit pe furiș la ceasul de mînă. Dacă bag repede scuza cu trenurile care întîrzie, pot pleca la patru. Nu mai am decît o oră și jumătate de calvar. Și poate ne uităm la televizor sau ceva de genul ăsta...

— Tare mult aș vrea să știu la ce te gîndești, spune bunicul, mîngîindu-mă pe mînă, cu un zîmbet, iar eu ridic ochii, ușor vinovată.

— Ăă... la nimic, spun și mă sforțez să surîd. Sincer, nu mă gîndeam la absolut nimic.

Cinci

Oricum, nu contează, pentru că foarte curînd am să-mi obțin promovarea mult așteptată. După care Nev o să termine cu glumele lui idioate despre cariera mea, și am să-i pot da banii înapoi lui tata. Toată lumea o să fie extrem de impresionată – și va fi fantastic!

Luni dimineață, mă trezesc cît se poate de optimistă și voioasă și mă îmbrac cu hainele mele obișnuite de mers la serviciu, adică blugi și un top simpatic, de data asta unul de la French Connection.

Mă rog, nu chiar de la French Connection. Sinceră să fiu, mi l-am luat de la Oxfam. Dar pe etichetă așa scrie, French Connection. Și, pînă nu-i dau datoria înapoi lui tata, trebuie să o las mai moale cu cumpărăturile. Vreau să zic că o bluză de la French Connection e în jur de cincizeci de lire, în vreme ce pe asta am dat doar 7 și jumate. Și e aproape nouă!

Urc cu elan treptele de la metrou, soarele strălucește și sînt plină de optimism. De-abia aștept să fiu promovată. Și să le spun tuturor. Mama o să zică „Și... cum a fost săptămîna asta?“, la care eu am să-i zic „Păi, adevărul e...“

Nu, mai bine aștept pînă mă duc iar pe la ei și atunci, cu aerul cel mai firesc, o să scot și o să-i întind noua mea carte de vizită.

Sau poate că o să mă duc la ei cu mașina de la firmă, îmi vine un gînd care mă umple de încîntare. Vreau să spun că nu știu sigur dacă toți directorii executivi primesc mașini de serviciu, dar nu se știe niciodată, nu-i așa? Poate că vor începe această nouă politică internă chiar cu mine. Sau poate vor zice „Dragă Emma, te-am ales special pe tine..."

— Emma!

Mă uit în jur și o văd pe Katie, prietena mea de la personal, urcînd treptele în urma mea și gîfîind ușor. Părul roșu și cîrlionțat îi stă în toate direcțiile și are un pantof în mînă.

— Ce naiba s-a întîmplat? zic cînd ajunge sus.

— Nenorocitul ăsta de pantof, spune Katie necăjită. Acum cîteva zile l-am luat de la reparat și i s-a rupt tocul. Mi-l bagă în față. Am dat șase lire să-mi repare porcăria asta de toc! Dumnezeule, ce zi de tot rahatul! Lăptarul a uitat să-mi aducă lapte și am avut un weekend absolut horror...

— Parcă urma să ți-l petreci cu Charlie, spun surprinsă. Ce s-a întîmplat?

Charlie e ultimul tip din viața lui Katie. Sînt împreună de cîteva săptămîni și tocmai o invitase la casa lui de la țară, pe care și-o aranjează în weekenduri.

— A fost groaznic! Imediat cum am ajuns a zis că se duce să joace golf.

— Aha. Mă chinui să găsesc un unghi pozitiv de abordare. Ei, măcar știi că se simte bine în preajma ta. Și se poartă firesc.

— Poate. Mă privește cu o ușoară îndoială. După care mi-a zis ce-ar fi să fac și eu ceva util cît timp e el plecat? La care eu i-am zis sigur că da – și m-am trezit că-mi pune în brațe trafaletele și trei cutii de vopsea și îmi zice că, dacă lucrez în ritm susținut, poate reușesc chiar să termin sufrageria.

— *Poftim?*

— Și, la ora șase, cînd s-a întors, a strîmbat din nas că nu-i prea place cum am zugrăvit! Ridică vocea, supărată de-a binelea. Auzi, că am fost neglijentă! A fost o singură zonă în care am dat un pic rasol, dar asta doar din cauză că nenorocita aia de scară nu era destul de înaltă!

Mă uit la ea bulversată.

— Katie, ce-mi spui tu aici, că i-ai zugrăvit de una singură camera?

— Păi... da. Mă fixează cu ochii albaștri imenși. Așa, ca să-l ajut un pic. Dar acum încep să-mi pun problema dacă... nu cumva se folosește de mine?

Aproape că nu-mi vine să cred ce aud.

— Da, Katie, se folosește de tine cu nesimțire, reușesc să articulez într-un final. Avea nevoie de cineva care să-i zugrăvească gratis! Trebuie să-i dai papucii. Imediat. Acum!

Katie rămîne tăcută preț de cîteva clipe și o scrutez nervoasă. Pe chipul ei nu se citește nici o expresie, dar văd limpede că în sufletul ei e o adevărată furtună. E ca atunci cînd Fălci dispare sub apa înspumată și știi sigur că în orice clipă...

— O, Doamne, ai dreptate! izbucnește brusc. Așa e. Se folosește de mine! E numai vina mea. Trebuia să-mi fi dat seama, atunci cînd m-a întrebat dacă mă pricep vreun pic la acoperișuri și reparat țevi.

— Cînd te-a întrebat asta? zic uluită.

— La prima noastră întîlnire! Am crezut că zice și el așa, de conversație.

— Katie, nu e vina ta. Îi strîng brațul. N-aveai de unde să știi.

— Dar ce se întîmplă cu mine? Se oprește și rămîne încremenită în mijlocul străzii. De ce oi atrage oare numai și numai nesimțiți și idioți?

— Nu-i adevărat!

— Ba da! Gîndește-te și tu la tipii cu care am fost. Începe să numere pe degete. Daniel a împrumutat banii ăia de la mine și a fugit în Mexic. Gary mi-a dat papucii imediat după ce i-am găsit serviciu. David mă înșela pe toate drumurile. Nu remarci nici un tipar aici?

— Păi... îhm... zic neajutorată. Poate...

— Cred c-ar fi mai bine să renunț definitiv. Face o față lungă. N-am să-mi găsesc niciodată un tip drăguț.

— Nu, sar imediat. Nu te da bătută! Katie, știu sigur că viața ta se va schimba în bine, foarte curînd. O să-ți găsești un tip drăguț, simpatic și iubitor...

— Unde? zice fără speranță.

— Nu... știu. Îmi încrucișez degetele la spate. Dar știu că se va întîmpla. Am eu așa un feeling.

— Pe bune? Mă fixează. Pe cuvîntul tău?

— Absolut! Îmi pun rapid mintea la contribuție. Fii atentă, am o idee. Ce-ar fi să încerci... să mănînci azi la prînz în altă parte? Într-un loc total diferit. Și poate că acolo vei întîlni pe cineva.

— Zici tu? Mă privește. OK, am să încerc.

Oftează adînc și pornim iar pe trotuar.

— Singurul lucru bun în weekendul ăsta, adaugă în clipa în care ajungem la colț, e că mi-am terminat bluza. Ce părere ai?

Își scoate mîndră jacheta și se învîrte, iar eu mă uit la ea preț de cîteva clipe, neștiind ce să zic.

Nu e vorba că nu mi-ar plăcea lucrurile croșetate...

OK. Ba ăsta e adevărul, nu îmi plac deloc lucrurile croșetate.

Și mai ales bluzele roz decoltate, cu găuri mari. I se vede pur și simplu sutienul.

— E... super, reușesc să articulez în cele din urmă. E nemaipomenită!

— Nu-i așa? Îmi zîmbește fericită. Și am făcut-o atît de repede! O să-mi fac și fustă asortată.

— Bravo, spun stins. Ești foarte talentată.

— Ei, nu e mare lucru. Plus că-mi și place.

Zîmbește modestă și-și pune jacheta.

— Dar zi de tine, adaugă în timp ce traversăm. Ai avut un weekend plăcut? Pariez că da. Pun pariu că iubitul tău s-a purtat ca la carte și a fost super romantic. Pariu că te-a scos în oraș sau ceva de genul ăsta.

— Adevărul e că m-a întrebat dacă vreau să mă mut cu el, spun jenată.

— Pe bune? Katie mă privește visătoare. Doamne, Emma, sînteți un cuplu absolut perfect. Cînd mă uit la voi, parcă mai-mai îmi revine speranța că asemenea lucruri chiar se întîmplă. Ție toate îți ies așa de ușor!

Nu-mi pot reprima o mică tresărire de mîndrie, cînd o aud. Eu și Connor. Cuplul perfect. Modele pentru alții.

— Ei, nu e chiar atît de ușor, spun cu un chicot modest. Vreau să spun că ne certăm și noi, ca toată lumea.

— Serios? Katie pare sincer surprinsă. Nu v-am văzut niciodată certîndu-vă.

— Sigur că ne certăm!

Îmi scormonesc creierii, străduindu-mă să-mi amintesc cînd m-am certat ultima oară cu Connor. Vreau să spun că, desigur, *ne certăm*. Foarte des. Ca toate cuplurile. Așa e cel mai sănătos.

Ce prostie. Trebuie să ne...

Da. În ziua aia, lîngă rîu, cînd eu am crezut că păsările alea mari sînt gîște, iar Connor a zis că sînt lebede. Exact. Sîntem normali. Știam eu.

Acum ne aflăm foarte aproape de clădirea în care sînt birourile firmei Panther și, în clipa în care începem să urcăm treptele de piatră de culoare deschisă, fiecare dintre ele străjuită de câte o panteră de piatră arătînd de parcă tocmai ar face un salt, mă cuprinde o vagă nervozitate. Paul va dori un raport complet în legătură cu modul în care s-a desfășurat întîlnirea cu Glen Oil.

Ce-am să-i spun?

Păi, evident, am să fiu cît se poate de deschisă și sinceră. Fără să-i spun chiar tot adevărul...

— Hei, ia uite. Gîndurile îmi sînt spulberate de glasul lui Katie și mă uit în direcția în care se uită ea. Prin geamul de la intrarea în clădire, văd lume care se agită în hol. Nu e un lucru normal. Ce se întîmplă, oare?

Dumnezeule, o fi vreun incendiu sau ceva de genul ăsta?

Katie și cu mine împingem ușile grele turnante de la intrare și ne privim nedumerite. Toată lumea parcă a intrat în vrie. Oamenii se foiesc în toate direcțiile, cineva lustruiește balustrada de alamă, altcineva lustruiește plantele artificiale, iar Cyril, directorul administrativ, îi gonește pe toți, făcîndu-i să intre în lifturi.

— Toată lumea în birou! Nu vrem să vă vedem că ardeți gazul pe la recepție. Ar trebui să vă aflați deja la voi în birou. Are un aer extrem de stresat. Nu e nimic de văzut aici! Vă rog, fiecare la el în birou.

— Ce se întîmplă? îl întreb pe Dave, bodyguardul nostru, care stă, ca de obicei, rezemat de perete, cu o cană de ceai în mînă. Acesta ia o gură de ceai, o plimbă puțin prin gură, apoi rînjește la noi.

— Vine Jack Harper.

— Poftim? Rămînem amîndouă ca la dentist.

— Azi?

— Vorbești serios?

În lumea de la Panther Corporation, e ca și cum ai zice că vine Papa în vizită. Sau Moș Crăciun. Jack Harper e unul dintre fondatorii Panther Corporation. El e cel care *a inventat* Panther Cola. Știu asta pentru că am bătut de un milion de ori la computer textele de prezentare. „În anul 1987, tinerii și dinamicii parteneri de afaceri Jack Harper și Pete Laidler au cumpărat compania de băuturi răcoritoare Zoot, aflată la un pas de faliment, au schimbat numele băuturii din Zootacola în Panther Cola, au inventat sloganul «Nu te opri» și au scris astfel o pagină importantă din istoria marketingului."

Nu-i de mirare că Cyril a intrat așa în priză.

— În cinci minute. Dave se uită la ceas. Aproximativ.

— Dar... de unde pînă unde? spune Katie. Adică, așa, din senin?

În ochii lui Dave lucește un licăr de satisfacție. Evident că a spus povestea asta de o mie de ori de azi-dimineață și se distrează copios.

— Se pare că vrea să-şi arunce şi el aşa un ochi asupra filialei din UK.

— Parcă se retrăsese din afaceri, spune Jane de la contabilitate, care se apropiase din spate şi ne asculta siderată. Parcă ştiam că, după moartea lui Pete Laidler, a fost atît de afectat, că s-a retras definitiv. La ranchul lui sau aşa ceva.

— Sînt trei ani de atunci, ne aduce aminte Katie. Poate că se simte mai bine acum.

— Mai curînd, poate vrea să vîndă, spune Jane pe un ton lugubru.

— Şi de ce mă rog ar face asta?

— Nu se ştie niciodată.

— Teoria mea, spune Dave, şi cu toţii ne aplecăm capetele, atenţi la ce are de spus, e că vrea să vadă dacă plantele astea lucesc destul de tare. Arată din cap către Cyril, şi izbucnim cu toţii în rîs.

— Ai grijă, se răsteşte Cyril. Să nu distrugi tulpinele. Ridică privirea. Şi voi ce faceţi aici?

— Acum urcăm! spune Katie şi ne îndreptăm cu toţii spre scări, pe care le folosesc mereu ca alternativă la mersul la sală. Plus că, din fericire, marketingul e la etajul întîi. Tocmai am ajuns pe palier, cînd Jane ţipă:

— Uite! O, Doamne! El e!

Pe stradă coteşte, cu un tors egal, maiestuos, o limuzină care opreşte exact în faţa uşilor de sticlă de la intrare.

Nu-nţeleg deloc ce e cu maşinile astea. Sînt atît de strălucitoare şi de lustruite, de parcă ar fi făcute din cu totul alte metale decît maşinile obişnuite.

Uşile liftului din celălalt capăt al holului se deschid cu precizie elveţiană şi din el iese Graham

Hillingdon, șeful cel mare, plus directorul general și încă alte șase persoane din conducere, cu toții puși la patru ace, în costume scumpe, închise la culoare.

— Gata! șuieră Cyril spre bieții oameni de serviciu din hol. Duceți-vă! Lăsați-le!

Noi rămînem toate trei holbîndu-ne ca niște copii proști la ușa limuzinei, care tocmai se deschide. O clipă mai tîrziu, din mașină coboară un bărbat blond, îmbrăcat într-un pardesiu bleumarin. Poartă ochelari negri, iar în mînă are o servietă care pare foarte scumpă.

Uau. Arată de mori.

Graham Hillingdon și ceilalți sînt deja afară, aliniați pe trepte. Dau mîna cu tipul rînd pe rînd, apoi îl conduc înăuntru, unde îi așteaptă Cyril.

— Bine ați venit la Panther Corporation, UK, spune Cyril foarte plin de sine. Sper că ați avut o călătorie plăcută.

— N-a fost chiar așa de rea, spune bărbatul, cu un puternic accent american.

— După cum vedeți, astăzi este o zi *normală* de lucru...

— Hei, ia uitați-vă, murmură Katie. Kenny a rămas pe-afară.

Kenny Davey, unul dintre designeri, bîntuie pe treptele de la intrare cu o expresie stresată pe față, îmbrăcat în jeanși și ghete de baseball, neștiind dacă să intre sau nu. Pune o mîna pe ușă, apoi se retrage un pic, după care se apropie din nou de ușă și se chiorăște înăuntru.

— Haide, Kenny, intră! spune Cyril, deschizînd ușa cu un surîs un pic prea larg pe față. El este Kenny Davey, unul dintre designerii noștri. Kenny,

trebuia să fii aici de zece minute. Mă rog, te iert! Îl împinge pe Kenny, total nedezmeticit, într-unul dintre lifturi, după care ridică ochii și ne ușuie enervat.

— Hai, zice Katie, hai să mergem. Și, făcînd eforturi să nu izbucnim într-un rîs nebun, ne grăbim tustrele pe scări.

Atmosfera din departamentul de marketing îmi amintește un pic de petrecerile pe care le dădeam în dormitorul meu, în clasa a șasea. Unii se piaptănă energic sau se dau cu parfum, alții fac ordine rapidă în hîrtii și bîrfesc aprins. Cînd trec pe lîngă biroul lui Neil Gregg, care se ocupă cu strategiile de mediatizare, îl văd aliniindu-și premiile de Eficacitate în Marketing pe birou, în timp ce Fiona, asistenta lui, lustruiește de zor fotografiile înrămate, care îl prezintă dînd mîna cu diverse celebrități.

Tocmai îmi atîrn haina în cuier, cînd Paul, șeful departamentului nostru, mă ia deoparte.

— Ce dracu s-a întîmplat la Glen Oil? Am primit azi-dimineață un e-mail foarte ciudat de la Doug Hamilton. I-ai turnat sucul în cap?

Mă uit la el șocată. I-a spus? Dar mi-a promis că nu-i spune.

— N-a fost așa, spun repede. Tocmai încercam să-i demonstrez multele și excelentele calități ale Panther Prime, cînd mi s-a... vărsat sucul. Vărsat e un fel de a spune. Paul ridică din sprînceană, într-o manieră destul de lipsită de prietenie.

— Am înțeles. Ai fost un pic depășită de situație.

— Ba nu, zic repede. Adică... totul ar fi fost OK, dacă... vreau să spun că, dacă îmi mai dai o șansă, am să mă descurc mult mai bine. Promit.

— Mai vedem. Se uită la ceas. Ar cam fi cazul să te apuci de treabă. Biroul tău arată ca naiba.

— OK. Îhm, la ce oră e ședința de evaluare?

— Emma, în cazul în care nu ai auzit încă, azi ne vizitează Jack Harper, spune Paul, pe cel mai sarcastic ton cu putință. Dar, firește, dacă tu crezi că evaluarea ta e mai importantă decît cel care *a înființat* compania...

— N-am vrut să zic că... eu doar...

— Du-te și fă-ți ordine pe birou, spune Paul pe un ton de maxim plictis. Și, dacă verși cumva porcăria aia de Panther Prime pe Harper, zbori de-aici.

Tocmai pornesc abătută spre birou, cînd Cyril intră în încăpere, cu o privire hăituită.

— Atenție! spune, bătînd din palme. Atenție, toată lumea! E o vizită amicală, nimic mai mult. Domnul Harper va intra, poate va schimba cîteva cuvinte cu unul sau doi dintre voi, vă va privi cum lucrați. Așa că doresc să vă purtați cît mai normal, dar, firește, la cele mai înalte standarde... Ce sînt hîrtiile astea? se rățoiește brusc, cu ochii la un teanc de șpalturi frumos aranjate, din colțul de lîngă biroul lui Fergus Grady.

— Sînt... îhm... propunerile grafice pentru noua campanie Panther Gum, spune Fergus, care de felul lui e foarte timid și creativ. N-am unde să le pun pe birou.

— Ei bine, nici acolo nu pot să stea! Cyril le ridică repede și i le trîntește în brațe. Scapă de astea cît mai repede. Acum, dacă vă întreabă ceva pe vreunul dintre voi, răspundeți-i cît mai amabil cu putință și cît mai natural. În clipa în care sosește, vreau să vă văd lucrînd. Faceți ce faceți

de obicei, pe parcursul unei zile normale de lucru. Privește în jur absent. Unii dintre voi, să zicem, pot vorbi la telefon, alții veți scrie la computer de zor... alții veți fi în plin brainstorming... Țineți minte, acest departament este însăși esența companiei. Panther Corporation e renumită pentru geniul său în marketing!

Se oprește și noi ne uităm la el ca tîmpiții.

— Hai, hai! Bate iar din palme. Nu stați și vă uitați la mine! Tu! Arată către mine. Hai. Mișcă!

O, Doamne. Biroul meu e ticsit de tot felul de prostii. Deschid un sertar și arunc la întîmplare hîrtiile în el, după care, ușor panicată, încep să-mi aranjez pixurile în suportul pentru chestii de scris. La biroul alăturat, Artemis Harrison își împrospătează rimelul.

— Întîlnirea cu el va fi o adevărată sursă de inspirație, spune admirîndu-se în oglinjoara de mînă. Știi, o groază de oameni sînt de părere că el a schimbat, de unul singur, fața marketingului mondial. Îi cad ochii asupra mea. Ai o bluză nouă, Emma? De unde e?

— Ăă, de la French Connection, spun după o pauză.

— Am trecut pe la French Connection în weekend. Mijește ochii la mine. Și n-am văzut modelul ăsta.

— Ei, probabil că se vînduseră. Îi întorc spatele și mă fac că îmi aranjez sertarul de sus.

— Cum să ne adresăm? spune Caroline. Domnule Harper sau Jack?

— Cinci minute singur cu el, spune Nick, unul dintre directorii de marketing, cu însuflețire la telefon. Atîta am nevoie. Cinci minute, în care

să-i prezint ideea mea de website. Vreau să spun, Iisuse, dacă îi place...

Dumnezeule, surescitarea asta din aer e de-a dreptul contagioasă. Cuprinsă de un val subit de adrenalină, mă trezesc luîndu-mi pieptănul și verificîndu-mi glossul de buze. Vreau să spun că nu se știe niciodată. Cine știe, poate că o să remarce, într-o fracțiune de secundă, că sînt o fată cu potențial. Poate că privirea lui mă va observa imediat în mulțime!

— OK, oameni buni, spune Paul, intrînd în departament cu pași mari. E la etajul ăsta. O să intre întîi la administrativ...

— Hai, toată lumea să-și vadă de treburile zilnice! exclamă Cyril. Acum!

Fuck. Care naiba or fi treburile mele zilnice?

Ridic telefonul și formez codul voice mailului. Aș putea să-mi verific mesajele.

Mă uit în jurul meu – și văd că toată lumea face exact același lucru ca mine.

Nu se poate să fim *cu toții* la telefon. Doamne, ce prostie! OK, am să dau pur și simplu drumul la computer și am să aștept să pornească.

În timp ce mă uit la ecranul care își schimbă culoarea, Artemis începe să vorbească tare la telefon.

— Cred că esența conceptului este *vitalitatea*, spune, aruncînd priviri de control spre ușă. Mă-nțelegi ce spun?

— Ăă, da, spune Nick. Adică, într-un mediu de piață modern, cred că trebuie să aspirăm spre... îhm... fuziunea dintre strategie și o viziune progresistă...

Doamne, ce se mai tîrîie computerul ăsta azi... Tare mi-e că, în clipa în care o să intre Jack Harper,

o să mă găsească uitîndu-mă în computer ca viţica la poarta nouă.

Ştiu ce-am să fac. Am să fiu persoana care se duce să-şi ia o cafea. Vreau să spun, ce poate fi mai natural decît asta?

— Cred c-am să mă duc să-mi iau o cafea, spun foarte conştientă de fiecare gest pe care îl fac şi mă ridic de pe scaun.

— Îmi iei şi mie una, te rog? spune Artemis, ridicînd o clipă privirea. Deci, cum îţi ziceam, la cursul meu MBA...

Automatul de cafea se află lîngă intrarea în departamentul nostru, într-o mică nişă. Aşteptînd ca lichidul ăla respingător să îmi umple paharul, ridic privirea şi îl văd pe Graham Hillingdon ieşind de la administrativ, urmat de alte cîteva persoane. Rahat! Vine!

OK. Nu te stresa. Aşteaptă să se umple şi al doilea pahar, cît poţi de liniştită şi de relaxată...

Şi uite-l! Cu părul blond, costumul scump şi ochelarii negri. Dar, spre uşoara mea surpriză, face un pas înapoi, dîndu-se într-o parte.

De fapt, nimeni nu se uită la el. Atenţia tuturor e focalizată asupra celuilalt individ. Un tip în jeanşi şi helancă neagră, care tocmai iese.

Sub privirea mea fascinată, acesta se întoarce. În clipa în care îi zăresc chipul, îmi fuge pămîntul de sub picioare şi mi se prăbuşeşte tot cerul în cap.

Dumnezeule mare.

El e.

Aceiaşi ochi întunecaţi. Aceleaşi linii fine dedesubtul lor. Barba de cîteva zile a dispărut, dar e el, categoric e el.

E bărbatul din avion.

Ce face aici?

Și de ce ochii tuturor sînt îndreptați asupra lui? Acum vorbește și toată lumea îi soarbe fiecare cuvînt de pe buze.

Se întoarce din nou și eu mă ascund repede în spatele automatului, străduindu-mă să-mi păstrez calmul. Ce face aici? Nu poate să...

Nu poate fi...

Nu se poate ca el să fie...

Cu picioare tremurînde, mă întorc la birou, încercînd să nu vărs nici o picătură de cafea pe covor.

— Hei, îi spun lui Artemis, falsînd ușor. Îhm... ai cumva idee cum arată Jack Harper?

— Nu, zice și-și ia cafeaua. Mersi.

— Brunet, spune cineva.

— Brunet? Înghit în sec. Deci nu e blond?

— Vine! șuieră cineva. Vine!

Simțind că mi se taie picioarele, mă prăbușesc în scaun și-mi beau cafeaua, fără să-i simt deloc gustul.

— ... șeful departamentului nostru marketing și promovare, Paul Fletcher, îl aud pe Graham spunînd.

— Îmi pare bine să te cunosc, Paul, aud același glas sobru, de american.

El e. Categoric, el e.

OK, păstrează-ți calmul. Poate că n-o să-și aducă aminte de mine. La urma urmei, a fost doar un zbor scurt. Probabil că zboară foarte des cu avionul.

— Dragi colegi. Paul îl conduce spre centrul biroului. Am onoarea de a vi-l prezenta pe părintele și fondatorul acestei companii, pe cel care a

influențat și inspirat o generație întreagă de specialiști în marketing – Jack Harper!

Urmează un val de aplauze, iar Jack Harper clatină ușor din cap, zîmbind.

— Vă rog, spune. Nu vreau să vă deranjez. Vă rog să faceți fiecare ce faceți în mod obișnuit.

Începe să se plimbe în jurul biroului, oprindu-se cînd și cînd pentru a vorbi cu oamenii. Paul îl conduce, face prezentările, iar blondul îi urmează pas cu pas.

— Vine! șuieră Artemis și toți cei din biroul nostru încremenesc.

Inima începe să-mi bubuie tare și mă fac cît pot de mică în scaun, încercînd să mă ascund în spatele computerului. Poate că n-o să mă recunoască. Poate că n-o să-și amintească. Poate că n-o să...

Fuck. Se uită la mine. Văd licărul de surpriză din ochii lui, după care ridică din sprînceană.

Mă recunoaște.

Te rog nu veni spre mine, mă rog în gînd. Te rog, nu veni la mine.

— Iar ea cine e? îl întreabă pe Paul.

— Ea e Emma Corrigan, unul dintre asistenții noștri de marketing juniori.

Pornește către mine. Artemis a tăcut. Toți ne privesc cu ochii cît cepele. Sînt stacojie de jenă.

— Bună ziua, spune pe un ton plăcut.

— Bună ziua, reușesc cu greu să îngaim. Domnule Harper.

OK, bine, m-a recunoscut. Dar asta nu înseamnă neapărat și că își amintește tot ce i-am zis. Cîteva comentarii aleatorii aruncate de o persoană de pe scaunul alăturat. Cine stă să-și amintească așa ceva? Poate că nici măcar *nu mă asculta.*

— Și cu ce anume te ocupi?

— Eu, îhm, ofer asistență celor din departamentul de marketing și îi ajut la punerea în practică a inițiativelor promoționale, murmur.

— Emma a fost chiar săptămîna trecută la Glasgow, pentru a finaliza un acord, se bagă Paul repede, aruncîndu-mi cel mai grețos zîmbet artificial. Unul dintre principiile politicii noastre este cel de a da angajaților noștri începători responsabilități cît se poate de devreme.

— Un lucru foarte înțelept, spune Jack Harper, încuviințînd. Privirea lui zăbovește asupra biroului meu și se luminează brusc în clipa în care se oprește asupra paharului meu de polistiren. Ridică ochii și-mi întîlnește privirea. Cum e cafeaua? întreabă amabil. Bună?

Îmi revine în minte, ca înregistrat pe bandă, glasul meu idiot, înșirînd toate prostiile din lume.

„Cafeaua de la serviciu e cea mai oribilă chestie pe care am băut-o în viața mea, e curată otravă..."

— Foarte bună! spun. E chiar... delicioasă!

— Îmi pare bine să aud asta. În ochii lui zăresc un licăr amuzat și simt cum mi se urcă tot sîngele în obraji.

Își amintește. Fuck. Își amintește.

— Iar ea e Artemis Harrison, spune Paul. Unul dintre cei mai tineri și mai valoroși directori executivi ai noștri.

— Artemis, spune Jack Harper meditativ. Face cîțiva pași spre colțul ei. Ai un birou foarte frumos, Artemis. Îi zîmbește. E nou?

„...și zilele trecute ne-a venit un birou nou și ea și l-a adjudecat imediat..."

Își aduce aminte absolut tot, așa-i? Tot.

O, Doamne. Ce naiba i-oi mai fi spus?

Rămîn nemișcată, afișînd cea mai plăcută expresie de care sînt în stare, de angajat ideal, în timp ce Artemis se umflă în pene cît poate. Dar banda din mintea mea se derulează frenetic înapoi, în efortul de a-mi aminti, de-a pune cap la cap ce i-am spus. Vreau să zic, o Doamne, i-am povestit acestui individ practic totul despre mine. *Totul*. I-am spus ce fel de chiloți port, ce fel de înghețată îmi place, cum mi-am pierdut virginitatea și...

Îmi îngheață sîngele în vine.

Îmi amintesc și un lucru pe care n-ar fi trebuit în veci să i-l spun.

Ceva ce n-ar fi trebuit să spun nimănui.

„... știu că n-ar fi trebuit să fac asta, dar am vrut atît de tare să obțin slujba asta..."

I-am spus că am mințit în CV în legătură cu zecele la matematică.

Ei, asta e. Am îmbulinat-o original.

O să mă dea afară. Și o să mă trimită la plimbare cu tinicheaua de coadă, pentru că am mințit cu nerușinare și nimeni n-o să mă mai angajeze vreodată și am să ajung subiect în documentarul „Cele mai groaznice slujbe din Marea Britanie", strîngînd baligă de vacă și spunînd voioasă „Nu e chiar atît de rău cum se spune".

OK. Nu intra în panică. Trebuie să pot face ceva. Am să-mi cer scuze. Da. Am să spun că a fost un moment de rătăcire pe care acum îl regret la modul cel mai sincer și că nu am avut niciodată de gînd să trag pe sfoară compania și...

Nu, mai bine spun „Adevărul ăsta e, chiar *am luat* zece, haha, ce proastă sînt, am uitat!" După

care am să-mi falsific certificatul GCSE cu o trusă din aia profi de caligrafie. Pe bune acum, tipul e american. N-o să-și dea seama niciodată.

Ba da. Pînă la urmă, tot o să afle. O, Doamne. O, Doamne.

OK, poate că mă ambalez ca fraiera. Mai bine să mă calmez și să nu fac din țîntar armăsar. Jack Harper e un tip mega important. Uite la el! Are limuzine și bodyguarzi și o companie uriașă care îi aduce nu știu cîte milioane pe an. Nu văd de ce i-ar păsa dacă un angajat de-al lui a luat un nenorocit de zece la mate sau nu. Pe bune, zău!

Îmi scapă un rîs nervos, sub privirea uimită a lui Artemis.

— Aș vrea doar să vă spun că îmi pare foarte bine că v-am cunoscut, spune Jack Harper, privind în jur spre biroul amuțit. De asemenea, permiteți-mi vă rog să vi-l prezint pe asistentul meu, Sven Petersen. Arată spre tipul blond. Voi mai rămîne cîteva zile, și sper că voi apuca să-i cunosc mai bine pe unii dintre voi. Așa cum știți deja, Pete Laidler, cel împreună cu care am pus bazele companiei Panther Corporation, a fost englez. Acesta este unul dintre motivele pentru care această țară a fost mereu extrem de importantă pentru mine.

În birou se aude un murmur de încîntare. Jack Harper ridică o mînă, face un gest scurt de la revedere și pleacă, urmat de Sven și de conducerea companiei, într-o tăcere absolută. Abia după ce a ieșit, izbucnește un vacarm de nedescris.

Mă prăbușesc ușurată. Slavă Cerului. Slavă Cerului.

Sincer acum, nu pot să cred ce proastă pot să fiu. Să-mi închipui, chiar și pentru o fracțiune de secundă, că Jack Harper n-are altceva mai bun de făcut decît să-și încarce memoria cu prostiile mele. Darmite să-l intereseze vreun gram! Auzi, să-mi închipui că o să-și piardă timp prețios din programul lui, probabil extrem de încărcat și de important, pentru un lucru atît de minor și insignifiant cum ar fi detaliul că mi-am falsificat sau nu CV-ul! În clipa în care pun mîna pe mouse și clichez, deschizînd un document nou, deja zîmbesc.

— Emma. Ridic ochii și îl văd pe Paul lîngă biroul meu. Jack Harper dorește să vorbească cu tine, spune scurt.

— Poftim? Zîmbetul mi se evaporă instantaneu. Cu mine?

— În sala de ședințe, peste cinci minute.

— Ți-a zis și de ce?

— Nu.

Iese rapid, iar eu rămîn cu ochii în ecran, fără să văd nimic în fața mea, simțind că mi-e rău.

Am avut dreptate prima oară.

Am să rămîn fără serviciu.

Am să devin șomeră din cauza unei prostii pe care am spus-o în timpul unui zbor stupid.

De ce mi-o fi trebuit să mă urc la clasa business? *De ce* mi-oi fi deschis gura asta idioată? Sînt o idioată cît casa, care turuie vrute și nevrute, fără să se gîndească nici măcar o clipă la consecințe.

— De ce te-a chemat Jack Harper? spune Artemis, interzisă.

— Nu știu, spun.

— A mai chemat și pe altcineva?

— Nu știu! spun absentă.

Ca s-o fac să mă lase cu întrebările ei, încep să scriu tot felul de prostii aiurea la computer, și gîndurile mi se rotesc în cap iar și iar.

Nu-mi pot pierde slujba. Nu pot să renunț definitiv la încă o carieră.

Nu mă poate concedia. Nu se poate. Nu e drept. N-aveam de unde să știu cine e. Vreau să spun că, evident, dacă mi-ar fi spus că e patronul meu, n-aș fi adus în veci CV-ul în discuție. Și nici... nimic din tot restul.

Și oricum, n-am mințit că aș avea o licență pe care n-o am, nu? Nu e ca și cum aș fi ascuns faptul că am cazier sau așa ceva. Sînt un angajat sîrguincios. Mă străduiesc să fac totul cît de bine pot și nu trag chiulul decît foarte rar și atunci cu promoția aia la echipamentul sportiv am stat chiar și peste program și am organizat și tombola de Crăciun...

Apăs tastele cu putere, din ce în ce mai aprinsă la față de agitată ce sînt.

— Emma. Paul se uită cu subînțeles spre ceasul de la mînă.

— Da. Trag aer în piept adînc și mă ridic.

N-am să-l las să mă dea afară. Pur și simplu, n-am să las să se întîmple una ca asta.

Traversez biroul și pornesc pe hol spre sala de ședințe, ciocănesc la ușă și o deschid.

Jack Harper e așezat pe un scaun la masa de conferințe și scrie ceva într-o agendă. În clipa în care intru, ridică privirea și gravitatea expresiei lui face să mi se pună un nod în stomac.

Dar trebuie să mă apăr. Trebuie neapărat să mă țin cu dinții de slujba asta.

— Bună, zice. Ești te rog drăguță să închizi ușa? Așteaptă să fac asta, apoi ridică privirea. Emma, trebuie neapărat să vorbim despre ceva.

— Știu, spun, făcînd eforturi să-mi controlez vocea. Dar, dacă se poate, aș dori să-mi spun și eu punctul de vedere, mai întîi.

Preț de o clipă, Jack Harper pare total luat prin surprindere – apoi ridică din sprîncene.

— Sigur. Spune.

Intru în cameră, trag aer adînc în piept și-l privesc drept în ochi.

— Domnule Harper, știu de ce m-ați chemat aici. Știu că am greșit. A fost o rătăcire de moment, pe care o regret amarnic. Îmi pare extrem de rău și nu se va mai întîmpla niciodată. Dar, în apărarea mea... Simt cum mi se ridică un nod de emoție în gît. În apărarea mea, trebuie să spun că habar n-am avut cine sînteți, atunci în avion. Și nu cred că ar trebui să fiu penalizată pentru un lucru care a fost doar o simplă greșeală.

Urmează un moment de tăcere.

— Asta crezi, că vreau să te penalizez? spune în cele din urmă Jack Harper, încruntat.

Omul ăsta chiar n-are pic de inimă?

— Da! E evident că n-aș fi pomenit niciodată nimic de CV-ul meu, dacă aș fi știut cine sînteți! A fost o... cursă! Știți, dacă asta ar fi o sală de judecată, judecătorul v-ar da pur și simplu afară. Nici măcar nu v-ar...

— CV-ul? Cutele de pe fruntea lui Jack Harper dispar. A! Nota zece de pe CV. Mă scrutează cu privirea. Nota zece falsificată, ca să fiu mai exact.

În momentul în care îl aud rostind cu voce tare aceste cuvinte, mă blochez. Simt că sînt roșie la față ca racul.

— Știi, o groază de oameni ar numi treaba asta fraudă, spune, rezemîndu-se de spătarul scaunului.

— Știu. Știu și că am greșit. N-ar fi trebuit... Dar asta nu afectează în nici un fel modul în care îmi fac treaba. Nu înseamnă nimic.

— Așa crezi? Clatină din cap, gînditor. Nu știu ce să zic. Să sari de la opt la zece... e un salt cam mare. Dacă avem nevoie de tine să rezolvi niște probleme grele de matematică?

— Sînt bună la matematică, spun disperată. Puneți-mi o întrebare. Haideți, întrebați-mă ce vreți din matematică.

— OK. În colțul gurii are un mic rictus. Opt ori nouă.

Mă uit la el, cu inima bătîndu-mi să-mi spargă pieptul, și mintea perfect goală. Opt ori nouă. Habar n-am. Fuck. OK, unu ori nouă face nouă. Doi ori nouă face...

Nu. Hai că știu. Opt ori zece face optzeci. Deci opt ori nouă trebuie să fie...

— Șaptezeci și doi! strig și mă crispez în clipa în care îi zăresc un surîs abia schițat. Face șaptezeci și doi, adaug mai calmă.

— Foarte bine. Arată politicos în direcția unui scaun. Așa. Ai terminat ce aveai de spus sau vrei să îmi mai spui și altceva?

Mă frec pe față, confuză.

— Deci... nu mă dați afară?

— Nu, spune Jack Harper răbdător. Nu te dau afară. Acum, putem vorbi?

Mă așez și în minte începe să mi se formeze o suspiciune de nesuportat.

— Despre... Îmi dreg glasul. Despre CV-ul meu voiați să vorbim?

— Nu, spune el blînd. Nu despre asta am vrut să vorbim.

Îmi vine să mor.

Vreau să mor chiar aici, pe loc, aici și acum.

— Aha. Îmi netezesc părul, încercînd să-mi iau un aer cît mai demn, să arat ca o adevărată femeie de afaceri. Bine. Aha. Păi și... despre ce... ce anume...

— Vreau să te rog ceva.

— Spuneți! zic abia stăpînindu-mi nerăbdarea. Orice! Adică, vreau să zic... despre ce anume e vorba?

— Din mai multe motive, spune Jack Harper încet, aș prefera ca nimeni să nu afle că am fost în Scoția săptămîna trecută. Îmi întîlnește privirea. Așa că ți-aș fi foarte recunoscător dacă ai fi de acord să nu pomenim nimănui despre întîlnirea noastră din avion.

— Aha! spun, după o pauză. Sigur că da! Absolut. Pot să fac asta.

— Sper că n-ai povestit nimănui despre asta.

— Nu. Nimănui. Nici măcar... Adică nu, nimănui. N-am spus nimănui nimic.

— Bine. Îți mulțumesc foarte mult și-ți rămîn recunoscător. Zîmbește și se ridică de pe scaun. Îmi pare bine că te-am cunoscut, Emma. Sînt sigur că ne vom mai vedea.

— Asta-i tot? zic, luată prin surprindere.

— Da, asta-i tot. În afară de cazul că dorești tu să discutăm altceva.

— Nu! Mă ridic repede în picioare, pălindu-mi una la gleznă, de piciorul mesei.

Pe bune acum, ce-o fi fost în capul meu? Ce credeam, că o să mă roage să conduc un mega proiect internațional, pe care vrea să-l lanseze?

Jack Harper deschide ușa și mi-o ține politicos, așteptînd să ies. Aproape am ieșit, cînd mă opresc brusc.

— Stați așa.

— Ce e?

— Ce să le zic dacă mă întreabă despre ce am vorbit? spun stînjenită. Toată lumea o să vrea să știe.

— De ce nu le spui c-am discutat despre logistică? Ridică din sprînceană și închide ușa.

Șase

Tot restul zilei, la serviciu e o atmosferă de sărbătoare. Dar eu nu pot să fac altceva decît să stau pur și simplu, minunîndu-mă de ceea ce tocmai mi s-a întîmplat. Și seara, în drum spre casă, inima continuă să-mi bată la fel de tare, pentru că pur și simplu nu sînt în stare să accept situația absolut ireală. Și *nedreptatea* ei.

Era un străin. Trebuia să fie *un străin*. Toată poanta cu străinii e că dispar în eter și nu-i mai vezi niciodată. În nici un caz nu te trezești cu ei la birou. Și nici nu te întreabă cît fac opt ori nouă. Și nici nu se dovedesc a fi, în cele din urmă, megașeful, megapatronul tău.

Ei, tot ce pot spune e că așa-mi trebuie. Ai mei m-au bătut întotdeauna la cap că nu e bine să intri în vorbă cu străinii și uite că au avut dreptate. N-am să mai zic nici măcar o vorbuliță nici unui străin. *În viața mea.*

Am stabilit cu Connor că în seara asta dormim la el și, în clipa în care ajung, mă relaxez brusc. Departe de birou. Departe de toate discuțiile alea despre Jack Harper. Și Connor s-a apucat deja să pregătească masa. Pe bune, ce poate fi mai perfect decît atît? Dinspre bucătărie vine un

miros încîntător de ustoroi și plante aromate și pe masă mă așteaptă deja un pahar cu vin.

— Bună! zic și-i dau un pupic.

— Bună, iubito! spune, ridicînd privirea de la aragaz.

Shit. Am uitat complet să-i zic iubitule. OK, cum să fac să nu mai uit?

Știu. Am să mi-o scriu pe mînă.

— Uită-te un pic pe alea, dacă vrei. Le-am descărcat de pe net. Îmi arată cu un zîmbet larg un dosar de pe masă. Îl deschid și mă trezesc uitîndu-mă la fotografia granulată, alb-negru, a unei camere cu canapea și ghiveci.

— Detalii de apartamente! zic, luată prin surprindere. Uau. Ce rapid ai fost. Nici măcar n-am apucat să-mi anunț proprietarul că plec.

— Păi, ar cam trebui să începem să căutăm, spune Connor. Uite, ăsta are și balcon! Și e și unul cu șemineu în stare de funcționare!

— Dumnezeule!

Mă așez pe cel mai apropiat scaun și mă uit bine la poza în ceață, încercînd să mă imaginez locuind acolo cu Connor. Stînd pe canapea. Doar noi doi, seară de seară.

Mă întreb despre ce vom vorbi.

Ei! Vom vorbi... despre lucrurile despre care vorbim mereu.

Poate o să jucăm Monopoly. Asta în cazul în care ne vom plictisi sau ceva de genul ăsta.

Mai dau o foaie și mă străbate un fior de încîntare.

Ăsta are și parchet și obloane! De cînd mă știu mi-am dorit o casă cu parchet și obloane! Și uite ce bucătărie de vis are, cu blaturi de granit...

Vai, o să fie nemaipomenit. Abia aștept!

Iau fericită o gură mare de vin și tocmai mă las confortabil pe spate, cînd Connor zice:

— Ce zici de chestia asta cu vizita lui Jack Harper?

O, Doamne. Te rog. Nu mai vreau să aud nici un cuvințel măcar despre nenorocitul ăla de Jack Harper.

— Te-ai întîlnit cu el? adaugă, apropiindu-se cu un castronel cu alune. Am auzit că s-a dus la marketing.

— Îhm, da, m-am întîlnit.

— A intrat și la noi la cercetare după masă, dar eu eram într-o ședință. Mă fixează, cu ochii cît cepele. Și zi, cum e tipul?

— E... nu știu. Brunet... american... Și cum a fost la ședință?

Connor îmi ignoră cu desăvîrșire tentativa de a schimba subiectul.

— E incredibil, nu? I se luminează toată fața. Jack Harper!

— Cred că da. Ridic din umeri... Oricum...

— Emma! Văd că nu ești deloc impresionată! Pare de-a dreptul uluit. Vorbim despre fondatorul companiei! Vorbim despre cel care a creat conceptul de Panther Cola. Cel care a luat un brand practic necunoscut, i-a dat o nouă față și l-a transformat într-un produs care se vinde în toată lumea! A transformat o companie în prag de faliment într-o corporație uriașă, de mare succes. Iar acum avem șansa de a-l cunoaște personal. Nu ți se pare un lucru absolut extraordinar?

— Da, zic într-un final. E... palpitant.

— S-ar putea ca asta să fie o ocazie unică în viață pentru noi toți. Aceea de a învăța direct de

la un geniu! Știi, n-a scris nici o carte, singurul om căruia i-a împărtășit vreodată gîndurile lui a fost Pete Laidler... Caută în frigider, scoate o cutie de Panther Cola și o deschide. Connor e probabil cel mai loial angajat din lume. Odată, cînd eram la picnic, mi-am cumpărat un Pepsi și aproape a făcut hernie de supărare.

— Știi ce mi-ar plăcea, mai mult decît orice? zice, luînd o gură de suc. Să mă întîlnesc cu el între patru ochi. Mă privește, cu ochi strălucitori. Să stau între patru ochi cu Jack Harper! N-ar fi cel mai fantastic mod de a avansa rapid în carieră?

Să stai între patru ochi cu Jack Harper.

Mda, cariera mea e acum pe culmi nebănuite.

— Bănuiesc că da, zic fără tragere de inimă.

— Normal că ar fi! Gîndește-te... să ai ocazia de a-l asculta. Să auzi ce are de spus! Vreau să spun că tipul a stat pe bară trei ani. Îți dai seama cîte mii de idei i-or fi venit în tot timpul ăsta? Cred că a pus cap la cap tone de teorii și a trăit zeci de revelații, nu doar despre marketing, ci și despre afaceri în general... despre modul în care lucrează oamenii... despre viața însăși.

Entuziasmul din glasul lui Connor e ca sarea pe rană. Deci, ia să mai recapitulez eu un pic și să văd cît de spectaculos m-am dat în stambă. Așa carevasăzică. Sînt în avion, așezată lîngă marele și genialul Jack Harper, o adevărată sursă de înțelepciune în toate domeniile afacerilor și marketingului, ca să nu mai vorbesc de domeniul marilor mistere ale vieții înseși.

Și eu ce fac? Îi pun întrebări pline de miez? Inițiez o conversație scăpărînd de inteligență? Învăț ceva, orice, de la el?

Nu. Îi dau înainte, cu ce gen de bikini port.

Bravo, Emma, mișcarea asta o să te ajute mult în carieră. De mare excepție.

A doua zi, Connor pleacă la o ședință fixată la prima oră, dar nu înainte de a scoate nu știu de unde un articol vechi de revistă, despre Jack Harper.

— Citește aici, zice, mușcînd dintr-o felie de pîine prăjită. Să fii cît de cît informată.

Dar nu vreau absolut deloc să fiu informată! Îmi vine să-i răspund, însă nu mai am cui, fiindcă el a și ieșit pe ușă.

Sînt tentată să ignor total articolul, să nu mă obosesc măcar să arunc vreo privire, dar drumul de la Connor de acasă pînă la mine la serviciu e destul de lung și nu am nici o revistă la mine. Așa că iau cu mine articolul și încep să-l citesc ușor înciudată în metrou și, da, se poate spune că e o poveste destul de interesantă. Cum Harper și Pete Laidler erau prieteni și s-au gîndit să pună amîndoi de-o afacere, și cum Jack era cel cu idei, iar Pete extrovertitul și playboyul, cum au devenit amîndoi multimilionari și cum erau mai apropiați ca frații. După care, Pete a murit într-un accident de mașină. Iar Jack a fost atît de distrus, încît s-a retras din lume și a zis că renunță la tot.

Și, firește, acum că citesc asta, încep să mă simt ditamai tîmpita. Trebuia să-l fi recunoscut pe Jack Harper. Zău. Pe Pete Laidler l-am recunoscut imediat. În primul rînd că arată – arăta – exact ca Robert Redford. În al doilea rînd, pentru că, atunci cînd cu accidentul, poza lui a

apărut în toate ziarele. Îmi aduc aminte ca și cum ar fi fost ieri, deși la ora aia nu aveam nici o legătură cu Panther Corporation. Mercedesul i s-a făcut zob și toată lumea a zis că e ca la prințesa Diana.

Sînt atît de prinsă în lectură, că aproape uit să mai cobor și trebuie să mă năpustesc ca disperata spre ușă și să suport toate privirile alea din jurul meu care spun: Idioato ce ești, nu știai că vine stația ta? După care, în momentul în care se închid ușile, îmi dau seama că am uitat articolul în metrou.

Ei, asta e. Apucasem să mă uit peste el, așa, în mare.

E o dimineață frumoasă și însorită și mă îndrept țintă spre barul cu sucuri răcoritoare la care mă opresc înainte de serviciu. Mi-am făcut așa un obicei din a-mi comanda în fiecare dimineață cîte un shake de mango, pentru că e sănătos.

Un alt motiv ar fi faptul că tipul care servește la tejghea e un neozeelandez foarte drăguț, pe nume Aidan. (Ca s-o spun pe-aia dreaptă, îmi cam căzuse un pic cu tronc, înainte să încep să ies cu Connor.) Cînd nu lucrează la barul cu milkshake-uri, e la un curs de educație fizică, și îmi vinde mereu tot felul de ponturi despre mineralele esențiale și despre procentul optim pe care trebuie să-l aibă carbohidrații într-un regim sănătos.

— Salut, zice în clipa în care intru. Cum merge kick-boxingul?

— A! zic și mă colorez ușor. Foarte bine, mulțumesc.

— Ai încercat manevra aia nouă pe care ți-am arătat-o?

— Da! Mi-a fost de mare ajutor!

— Eram sigur, spune încîntat și pleacă să-mi prepare shake-ul de mango.

OK, bine. Adevărul e că nu practic nici un kick-boxing. Am încercat o dată, la centrul de sport de lîngă casă și, sinceră să fiu, am fost cît se poate de șocată! Habar n-am avut cît de *violent* poate fi. Dar Aidan era atît de entuziasmat de sportul ăsta și îmi zicea întruna cum chestia asta o să-mi transforme pur și simplu viața, că n-am avut inimă să-i spun că m-am lăsat păgubașă, după prima ședință. Aș fi pierdut orice urmă de respect din partea lui. Așa că am cam... înflorit un pic lucrurile. Dar nu contează. N-o să afle niciodată. Singurul loc în care ne vedem e barul ăsta.

— Poftim, shake-ul de mango, spune Aidan.

— Și un pandișpan cu ciocolată, zic. Pentru... colega mea. Aidan ia pandișpanul și îl bagă într-o pungă.

— Știi, colega aia a ta ar cam trebui să se gîndească un pic la glicemia ei, spune, cu cute de îngrijorare pe frunte. Ăsta e al cîtelea? Al patrulea pandișpan pe săptămîna asta?

— Știu, zic cît pot de sinceră. O să-i spun. Mersi, Aidan.

— Pentru puțin! spune Aidan. Și nu uita: unu-doi-răsucire!

— Unu-doi-răsucire! repet cu însuflețire. Am să țin minte!

În momentul în care ajung la birou, Paul apare din biroul lui, pocnește din degete spre mine și spune:

— Evaluare.

Îmi sare inima de trei metri și aproape mă înec cu ultima înghițitură de pandișpan cu ciocolată. O, Doamne. A venit momentul de care mi-era frică. Nu sînt pregătită.

Ba da, sînt. Hai. Emană încredere prin toți porii. Sînt o femeie care va ajunge undeva.

Și, deodată, îmi aduc aminte de Kerry și de mersul ei „sînt o femeie de afaceri de succes". Știu că e o vacă nesimțită și înfumurată, dar adevărul e că are propria ei agenție de turism și face triliarde de lire pe an. Așa că probabil că face și ceva bine. Poate n-ar fi rău să încerc și eu un sfat de-al ei, măcar o dată. Îmi bombez pieptul în față, ridic mîndră capul și străbat biroul cu pași mari, cu o expresie fixă și vioaie pe față.

— Ai crampe menstruale sau ceva de genul ăsta? îmi aruncă Paul în clipa cînd ajung la ușa lui.

— Nu! zic șocată.

— Mergeai cam aiurea. Stai jos. Închide ușa. Se așază la biroul său și deschide un formular cu titlul Fișă de evaluare a personalului.

— Îmi pare rău că n-am putut să facem asta ieri. Dar vizita lui Jack Harper a dat totul peste cap.

— Nu face nimic.

Fac un efort să zîmbesc, dar am gura uscată ca iasca. Nu-mi vine să cred cît de emoționată sînt. E mai rău ca la școală.

— OK. Deci... Emma Corrigan. Începe să bifeze diverse căsuțe, cu ochii în formular. În linii mari, te descurci destul de bine. În general, ești punctuală... înțelegi sarcinile de serviciu care ți se dau... ești destul de eficientă... conlucrezi destul de

bine cu colegii tăi... bla-bla-bla... Ai vreo problemă pe care vrei să mi-o aduci la cunoştinţă? spune, ridicînd ochii spre mine.

— Ăă... nu.

— Te simţi hărţuită sau discriminată pe criterii rasiste?

— Ăă... nu.

— Bine. Bifează altă căsuţă. Păi, cam asta ar fi. Bravo. Eşti te rog amabilă să-l trimiţi pe Nick la mine?

Ce face? A uitat?

— Păi şi... promovarea? zic, sforţîndu-mă să nu par prea nerăbdătoare.

— Promovarea? Mă priveşte uluit. Ce promovare?

— La funcţia de marketing executive.

— Ce naiba tot spui aici?

— Aşa scria. Aşa scria în anunţul pentru jobul ăsta... Scot bucăţica şifonată de ziar cu anunţul din buzunarul de la jeanşi, unde se află de ieri. Promovare posibilă, după un an. Scrie negru pe alb. Arunc hîrtia pe birou, spre el, iar el o priveşte încruntat.

— Emma, partea asta din anunţ se referă doar la candidaţii excepţionali. Tu nu eşti pregătită pentru o promovare, crede-mă. Va trebui să dovedeşti că meriţi mai întîi.

— Dar fac totul cît pot de bine! Dacă mi-aţi da o şansă cît de mică...

— Ai avut o şansă, la Glen Oil. Ridică din sprînceană spre mine şi mă străbate un val de umilinţă. Emma, ce s-o mai lungim, pur şi simplu nu eşti gata să fii promovată. Mai vedem la anu'.

La anu'?

— OK? Acum hai, la treabă.

Simt că mi se învîrte creierul. Trebuie să accept decizia lui cît pot de calmă și de demnă. Trebuie să spun ceva de genul „Îți respect decizia, Paul", să-i strîng mîna și să părăsesc încăperea. Asta e ce trebuie să fac.

Singura problemă e că pur și simplu nu sînt în stare să mă dezlipesc de scaun.

După cîteva clipe, Paul mă privește nedumerit.

— Asta e tot, Emma, poți să pleci.

Ba nu pot. În clipa în care ies pe ușa asta, totul s-a terminat.

— Emma?

— Te rog promovează-mă, spun disperată. Te rog. Am nevoie de promovarea asta ca de aer, ca să-mi impresionez familia. E singurul lucru pe care mi-l doresc pe lumea asta și îți promit că voi lucra pe brînci, chiar și în weekenduri și am să... port taioare elegante...

— *Poftim*? Paul mă privește de parcă tocmai m-aș fi transformat într-un peștișor auriu.

— Nu trebuie nici măcar să-mi dai un salariu mai mare! Am să fac tot ce făceam și pînă acum. Dacă e nevoie, îmi plătesc singură noile cărți de vizită. Te rog mult, pentru tine nu va avea nici cea mai mică importanță. Nici măcar nu vei ști că am fost promovată.

Mă opresc, cu respirația întretăiată.

— Mi-e teamă că nu ăsta este scopul pentru care se acordă o promovare, Emma, spune Paul sarcastic. Mi-e teamă că răspunsul e nu. Un nu categoric.

— Dar...

— Emma, îți dau un sfat prietenesc. Dacă vrei să răzbești în viață, trebuie să-ți creezi singură

șansele. Trebuie să-ți creezi singură oportunitățile de care ai nevoie. Acum, serios. Vrei te rog să te cari naibii din biroul meu și să mi-l trimiți pe Nick?

În drum spre ieșire, îl văd dîndu-și ochii peste cap și notînd încă ceva pe formularul meu.

Bravo. Probabil că tocmai scrie „Complet sărită de pe fix, necesită ajutor medical de urgență."

În timp ce mă apropii neagră la față de biroul meu, Artemis ridică ochii spre mine, curioasă ca o nevăstuică.

— A, Emma, zice, vezi că te-a sunat verișoara ta, Kerry.

— Serios? spun surprinsă. Kerry nu mă sună niciodată la serviciu. De fapt, nu mă sună deloc. Ți-a lăsat vreun mesaj?

— Da. A vrut să știe dacă ai aflat cumva, ești promovată?

OK. Acum o să știe toată lumea. O urăsc pe Kerry, din adîncul sufletului.

— A, da, spun, străduindu-mă să-mi iau un ton de parcă ar fi nu știu ce întrebare plicticoasă, pe care o aud în fiecare zi. Mersi.

— Te promovează? Nu știam! Are glasul strident și ascuțit și cîteva persoane ridică interesate capul. Zi, te face marketing executive?

— Nu, murmur, roșie la față de umilință. Nu mă promovează.

— A! Artemis își ia o față nedumerită. Păi atunci de ce a zis că...

— Vezi-ți de treaba ta, Artemis, spune Caroline. Îi arunc o privire plină de recunoștință și mă prăbușesc în scaun.

Încă un an. Încă un an întreg în care o să fiu o amărîtă de asistentă de marketing și toată

lumea o să creadă că nu sînt bună de nimic. Încă un an în care o să am datorii la tata, în care Kerry și Nev or să rîdă de mine, iar eu o să mă simt ca ultima ratată. Dau drumul la computer și scriu mohorîtă cîteva cuvinte. Parcă, brusc, mi s-a scurs toată energia.

— Mă duc să-mi iau o cafea, spun. Mai vrea cineva cafea?

— Nu poți să bei cafea, spune Artemis, aruncîndu-mi o privire ciudată. N-ai văzut?

— Ce?

— Au luat automatul de cafea, spune Nick. Cît erai tu cu Paul.

— L-au luat? Mă uit la el contrariată. De ce?

— Habar n-am, zice, îndreptîndu-se spre biroul lui Paul. Au venit și l-au luat.

— Ne-au adus un automat de cafea nou! spune Caroline, trecînd pe lîngă mine cu un teanc de șpalturi. I-am auzit vorbind la parter. Unul mult mai mișto, cu cafea ca lumea. Se pare că a fost comandat chiar de Jack Harper.

Pleacă mai departe și eu rămîn uitîndu-mă în urma ei.

Jack Harper a comandat un automat nou de cafea pentru noi?

— Emma! zice Artemis impacientă. Ai auzit ce ți-am zis? Vreau să-mi găsești broșura aia pe care am făcut-o pentru promoția Tesco de acum doi ani. Iartă-mă, mami, spune în receptor. A trebuit să-i amintesc asistentei mele ceva.

Asistentei *ei*. Doamne, ce mă calcă pe nervi cînd zice chestia asta.

Dar, sinceră să fiu, sînt prea dărîmată ca să mai pun la suflet așa ceva.

Nu are nimic de-a face cu mine, îmi spun ferm începînd să scormonesc prin sertarul de jos al fişetului. E complet ridicol să cred că am vreo legătură. Probabil că avea oricum de gînd să comande alt automat de cafea. Probabil că...

Mă ridic cu un teanc de dosare în mînă şi aproape le scap pe jos.

Uite-l.

E chiar aici, în faţa mea.

— Bună ziua din nou. Mă priveşte surîzînd. Ce mai faci?

— Ăă... bine, mulţumesc. Înghit în sec. Tocmai am auzit despre automatul de cafea. Îhm... mersi.

— Pentru puţin.

— Fiţi vă rog atenţi puţin! Paul se apropie cu paşi mari, în urma lui. În dimineaţa asta, domnul Harper ne face onoarea de a petrece cîteva ore cu noi, în acest departament.

— Te rog. Jack Harper zîmbeşte. Spune-mi Jack.

— Scuze. *Jack* va petrece cîteva ore cu noi. Vă va privi la lucru, pentru a vedea cum decurge lucrul în echipă. Purtaţi-vă normal, nu faceţi nimic special. Ochii i se fixează asupra mea şi îmi zîmbeşte de serviciu. Bună, Emma! Cum merge? OK?

— Ăă, da, Paul, mulţumesc, murmur. E OK.

— Bravo! Aşa-mi place, ca oamenii mei să fie fericiţi. Şi, dacă tot v-am prins aici pe toţi, spune tuşind puţin prea teatral, daţi-mi voie să vă aduc aminte că de sîmbătă într-o săptămînă, compania noastră sărbătoreşte Ziua Angajaţilor în Familie. O şansă pentru noi toţi să ne lăsăm pletele să fluture în vînt, să facem cunoştinţă cu familiile celorlalţi, una peste asta, să ne simţim bine împreună!

Toată lumea se holbează la el fără nici cea mai mică urmă de expresie. Pînă azi, ori de cîte ori venea ziua asta, Paul îi zicea doar Ziua Cînd Ne Futem Timpul Aiurea și spunea că mai bine își scoate ochii singur cu andreaua decît să-și aducă vreun membru al familiei la așa ceva.

— Cam asta am vrut să vă zic. Acum toată lumea înapoi la lucru! Jack, să-ți fac rost de un scaun.

— Vă rog uitați că sînt aici, spune Jack Harper pe un ton plăcut, așezîndu-se într-un colț. Purtați-vă normal.

Purtați-vă normal. Aha. Vezi să nu.

Adică să mă așez, să-mi scot pantofii, să-mi verific e-mailurile, să-mi dau cu niște cremă pe mîini, să mănînc vreo cîteva Smarties, să-mi citesc horoscopul pe iVillage, să citesc și horoscopul lui Connor, să scriu de cîteva ori „Emma Corrigan, Director General" pe blocnotesul meu, cu litere elegante, să adaug și o bordură cu floricele, să-i trimit un e-mail lui Connor, să aștept cîteva minute să văd dacă îmi răspunde, să iau o gură de apă minerală, după care, într-un final, să mă apuc să caut broșura aia pentru Artemis.

Nu prea cred că pot să fac asta.

Mă așez la birou și mintea începe să-mi proceseze accelerat. Inventează-ți propriile șanse. Creează-ți singură oportunitățile. Așa mi-a zis Paul.

Și dacă asta nu e una dintre aceste oportunități?

Jack Harper se află în departamentul nostru și se uită la mine cum muncesc. Marele Jack

Harper. Șeful întregii corporații. Nu se poate să nu găsesc vreun lucru, cît de mic, cu care să-l impresionez, nu?

OK, poate că relația noastră n-a început tocmai cu dreptul. Dar poate asta e șansa mea de a mă ridica un pic în ochii lui. Poate găsesc o cale prin care să-i arăt că sînt o fată isteață și motivată...

Cum stau așa și răsfoiesc dosarul cu materiale promoționale, sînt conștientă de faptul că îmi țin capul un pic mai sus decît de obicei, de parcă aș fi la ora de balet. Și, în clipa în care îmi arunc ochii în jur, observ că toată lumea are aceeași atitudine demnă, de balerin. Înainte să intre Jack Harper în birou, Artemis vorbea cu maică-sa la telefon, dar acum și-a pus ochelarii cu ramă de baga și bate concentrată la computer, oprindu-se din cînd în cînd să admire ce a scris, cu un zîmbet gen „Doamne, ce genială sînt!" Nick citea paginile de sport de la *Telegraph*, dar acum îl văd studiind niște documente pline de grafice, extrem de încruntat.

— Emma? spune Artemis cu o voce falsmieroasă. Mi-ai găsit cumva broșura de care te-am rugat? Nu că ar fi chiar așa mare grabă...

— Da, ți-am găsit-o! zic. Îmi trag scaunul, mă ridic și mă duc la biroul ei. Fac eforturi să mă port cît pot de normal. Dar, Dumnezeule, mă simt de parcă aș fi la televizor sau așa ceva. Picioarele nu vor să mă asculte deloc, mă chinui să-mi țin zîmbetul lipit de față și am sentimentul cumplit că, din clipă în clipă, m-aș putea trezi că țip „Chiloți!" sau ceva de genul ăsta.

— Poftim, Artemis, spun și îi pun broșura pe birou.

— Ești o comoară, spune Artemis. Ochii ei îi întîlnesc pe ai mei și îmi dau brusc seama că și ea joacă teatru la greu. Își lasă o mînă peste a mea, apoi îmi face cu ochiul. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine, Emma, draga mea!

— Nici o problemă! spun, pe același ton ca ea. Oricînd, cu plăcere.

Shit, mă gîndesc pornind spre birou. Trebuia să-i fi dat o replică mai isteață. Trebuia să-i fi zis „Munca de echipă e de bază în ceea ce facem noi."

OK, nu contează. Găsesc eu ceva cu care să-l dau pe spate.

Cu aerul cel mai firesc de care sînt în stare, deschid un fișier nou și încep să scriu cît de rapid și de eficient pot, cu spatele perfect drept. N-a fost niciodată așa o liniște totală în departamentul nostru. Toată lumea bate de zor la computer, nimeni nu scoate o vorbă. Parcă am fi cu toții la examen. Mă mănîncă piciorul, dar nu îndrăznesc să mă scarpin.

Cum naiba or face oamenii ăia documentarele alea ciné-vérité? Mă simt complet epuizată și nu au trecut decît cinci minute.

— E foarte liniște aici la voi, spune Jack Harper, mirat. Așa e de obicei?

— Ăă... Ne privim cu toții ușor stresați.

— Vă rog, nu mă băgați în seamă. Vorbiți sau faceți ce ați face dacă n-aș fi aici. Nu se poate să nu discutați între voi. Ne zîmbește prietenos. Pe vremea mea, noi vorbeam cîte-n lună și-n stele. Politică, ultimele cărți... De exemplu, care a fost ultima carte pe care ați citit-o?

— Sinceră să fiu, tocmai am terminat cea mai recentă biografie a lui Mao Tse Dung, sare Artemis imediat. De-a dreptul fascinantă.

— Eu mai am cam jumătate dintr-o istorie a secolului al paisprezecelea în Europa, spune Nick.

— Eu tocmai citesc Proust, zice Caroline, ridicînd cu modestie din umeri. În original, în franceză.

— A, încuviințează Jack Harper, cu o expresie ilizibilă pe chip. Și tu... Emma, dacă am reținut bine... Tu ce citești?

— Îhm, adevărul e că... Înghit în sec, încercînd să cîștig timp.

Nu pot să spun că citesc *Hobbyurile vedetelor – Ce înseamnă ele?* Chiar dacă e de fapt o carte foarte bună. Se citește rapid. De ce ar fi o carte anume mai serioasă ca alta?

— Parcă citeai *Marile Speranțe*, nu, Emma? zice Artemis. Pentru clubul de lectură.

— Da! zic ușurată. Da, așa e...

Moment în care îi zăresc privirea lui Jack Harper și mi se taie brusc orice avînt.

Fuck.

În minte îmi revine brusc propria mea voce, turuind nevinovată, în avion.

— *... m-am uitat și eu un pic pe coperta a patra și am mințit c-am citit-o...*

— *Marile Speranțe*, zice Jack Harper căzînd pe gînduri. Și cum ți s-a părut, Emma?

Nu-mi vine să cred că mă întreabă una ca asta.

O clipă, nu sînt în stare să zic nimic.

— Păi... îmi dreg glasul. Mi s-a părut... destul de ... foarte...

— E o carte superbă, spune Artemis pe un ton extrem de sincer. Dacă înțelegi toată partea simbolică.

Mai taci o dată din gură, fițoasa naibii! O, Doamne. Ce naiba să-i spun?

— Mi s-a părut că... chiar rezonează, spun într-un final.

— Ce anume rezonează? face Nick.

— Păi... îhm... Îmi dreg glasul. Rezonanțele.

Se așterne o tăcere stupefiată.

— Rezonanțele... rezonează? spune Artemis.

— Da, zic sfidător. Da, rezonează. Acum te rog să mă scuzi, trebuie să-mi văd de treabă. Mă întorc spre ecran, dîndu-mi ochii peste cap și încep să bat frenetic la computer.

OK. Discuția despre carte a fost un fiasco total. Dar a fost pur și simplu chestie de ghinion. Gîndește pozitiv. Pot să fac asta. Încă îl mai pot impresiona...

— Nu știu ce s-a întîmplat, spune Artemis cu o vocișoară de fetiță. O ud în fiecare zi.

Îi arată lui Jack Harper ghiveciul cu olandezul ei zburător.

— Te pricepi la plante, Jack?

— Din păcate, nu, spune el, apoi privește spre mine, cu o expresie foarte serioasă. Tu ce crezi, Emma, ce-o fi cu planta ei?

— *...uneori, cînd Artemis mă calcă rău pe nervi...*

— Nu... habar n-am, zic într-un final, și continui să bat la computer, roșie ca o pătlăgică.

OK. Asta e. Nu contează. OK, i-am pus suc de portocale la plantă. Și ce dacă?

— Mi-a văzut cineva cana cu World Cup? spune Paul, intrînd încruntat în birou. N-o găsesc nicăieri.

— *...săptămîna trecută i-am spart cana șefului meu și am ascuns cioburile la mine în geantă...*

Shit.

OK. Asta e. Și ce dacă am spart o cănuță? Nu are nici o importanță. Continuă să scrii la computer.

— Hei, Jack, spune Nick, pe un ton camaraderesc, ca între amici buni. Dacă te gîndești cumva că nu știm să ne distrăm, ia fii atent aici! Arată spre o fotografie în care se vede un fund cu bikinii tanga tras la xerox, care se află pe panoul de la avizier încă de la Crăciunul trecut. Nu știm nici acum cui îi aparține...

— *... la ultima petrecere de Crăciun am băut un pic cam mult...*

OK, acum îmi vine să mor. Vă rog, să mă omoare cineva.

— Bună, Emma! aud vocea lui Katie și, cînd ridic ochii, o văd apropiindu-se cu pași grăbiți de birou, trandafirie la față de emoție. În clipa în care îl vede pe Jack Harper, împietrește. A!

— E în regulă. Te rog fă-te că nu sînt aici. Flutură din mînă prietenește în direcția ei. Te rog. Spune-i ce voiai să-i spui.

— Bună, Katie, îngaim. Ce-i?

În momentul în care îi aude numele, Jack Harper ridică iar privirea, atent.

Nu-mi place deloc expresia de pe fața lui.

Ce i-oi fi spus despre Katie? Ce anume? Derulez în minte cu viteza fulgerului tot ce i-am spus. Ce i-am zis? Ce i-am...

Brusc, îmi stă inima. O, Doamne.

— *... avem codul ăsta secret, cu ea care vine și zice „Emma, poți să vii puțin să ne uităm pe niște cifre?", în traducere liberă: „O ștergem și noi puțin la Starbucks?..."*

I-am spus de codul de care ne folosim ca să băgăm chiul la slujbă.

Mă uit cît pot de intens la chipul surescitat al lui Katie, străduindu-mă să fac cumva să-i transmit mesajul.

Taci. *Nu-mi spune* că vrei să te uiți pe niște cifre cu mine.

Dar ea nu se prinde.

— Ăă... voiam să... Își drege glasul foarte profi și aruncă o privire foarte conștientă de sine spre Jack Harper. Emma, crezi că ai putea să vii puțin, să ne uităm împreună pe niște cifre?

Fuck.

Mă împurpurez instantaneu. Întregul corp îmi e cuprins de furnicături.

— Știi, spun pe un ton vesel și artificial, cred că nu pot azi.

Katie se holbează la mine, surprinsă.

— Dar trebuie să... trebuie neapărat să-ți arăt cifrele alea. Încuviințează din cap pentru a da mai multă greutate cuvintelor.

— Sînt foarte prinsă cu treaba, Katie! Scot un zîmbet chinuit, încercînd să-i transmit telepatic „Taci!"

— Hai, că nu durează mult! Terminăm imediat.

— Nu pot.

Katie țopăie deja de nerăbdare de pe un picior pe celălalt.

— Dar, Emma, sînt... niște cifre *foarte importante*. Trebuie neapărat... să le vezi...

— Emma. La auzul glasului lui Jack Harper, tresar de parcă m-ar fi înțepat cineva. Se apleacă spre mine confidențial. Poate c-ar trebui totuși să te duci să vezi ce e cu cifrele alea.

Mă uit la el preț de cîteva clipe, incapabilă să rostesc vreun cuvînt, și simt că mi s-a urcat tot sîngele în cap.

— Bine, reușesc să îngaim după o pauză lungă. OK, atunci mă duc.

Șapte

Pornesc cu Katie pe stradă, parțial paralizată de spaimă și parțial abținîndu-mă cu mare efort să nu izbucnesc într-un rîs isteric. Toți ceilalți sînt la birou și se dau peste cap să-i facă impresie bună lui Jack Harper. Iar eu ies cu cel mai firesc aer din lume, chiar sub nasul lui, și mă duc să beau un cappuccino.

— Îmi pare rău că te-am întrerupt, spune Katie repede, în timp ce intrăm pe ușile de la Starbucks. Mai ales că era și Jack Harper acolo. Habar n-am avut că *stă*, pur și simplu, acolo! Dar n-ai nici o grijă, am fost foarte subtilă, adaugă pentru a mă liniști, n-o să știe niciodată.

— Sînt sigură că ai dreptate, reușesc să îngaim. N-o să ghicească nici într-o mie de ani.

— Ești OK, Emma? Katie mă privește intrigată.

— Foarte bine! spun cu un acces subit de hilaritate forțată. Foarte bine, zău! Deci... care e motivul acestei consfătuiri de urgență?

— *Trebuia neapărat* să-ți spun. Două cappuccino, vă rog. Îmi zîmbește radioasă. N-o să-ți vină să crezi!

— Ce anume?

— Am o întîlnire. Am cunoscut un tip!

— Ei na! zic, fixînd-o. Pe bune? Da' știu c-ai fost rapidă, nu glumă.

— Da, ieri s-a întîmplat, așa cum ai zis tu! În ora liberă de la prînz, m-am dus să mănînc puțin mai departe decît de obicei și am dat de un loc foarte plăcut. Și în fața mea, la coadă, era un tip drăguț, care a intrat în vorbă cu mine. Așa că ne-am așezat la aceeași masă și am început să vorbim de una, de alta... și, cînd să plec, mă trezesc că mă întreabă dacă vreau să ies cu el în oraș odată să bem ceva! Ia cele două cappuccino radioasă. Așa că în seara asta ies cu el.

— E super! zic încîntată. Păi și zi, cum e tipul?

— Foarte simpatic. Îl cheamă Phillip! Are niște ochi așa, foarte veseli, e fermecător și politicos, are un simț al umorului extraordinar...

— Sună foarte bine ce-mi spui!

— Știu. Și am un feeling foarte pozitiv în legătură cu el. În clipa în care ne așezăm, însuflețirea încă nu i-a dispărut de pe față. Sincer. Pare altfel decît ceilalți. Și știu că o să ți se pară o prostie, Emma, dar... șovăie. Simt că tu *mi l-ai adus.*

— Eu? rămîn uitîndu-mă la ea cu gura căscată.

— Tu mi-ai dat încrederea de care aveam nevoie pentru a vorbi cu el.

— Eu n-am făcut decît să-ți spun că...

— Mi-ai zis că ești sigură că voi întîlni pe cineva. Ai crezut în mine. Și uite că s-a întîmplat! Începe să-i strălucească ochii. Scuză-mă, îmi șoptește, și-și șterge ochii cu un șervețel. Sînt un pic copleșită.

— Vai, Katie...

— Nu știu, pur și simplu simt că sînt într-un moment de cotitură. Că viața mea se va schimba curînd în bine. Și ăsta e numai meritul tău, Emma!

— Serios, Katie, spun fîstîcită. Exagerezi.

— Ba nu exagerez deloc! spune, cu un nod în gît. Și am vrut să-ți mulțumesc cumva. Începe să scotocească în geantă și scoate o chestie imensă tricotată, portocalie. Așa că azi-noapte ți-am făcut asta. E evident că așteaptă o reacție din partea mea. E o basma.

Cîteva clipe, nu mă pot mișca. O basma crosetată.

— Katie, reușesc să rostesc cu greu, întorcînd basmaua pe toate fețele. Nu trebuia...!

— Am vrut eu! În chip de mulțumire. Mă privește extrem de sincer. Mai ales că ai pierdut cingătoarea aia pe care ți-o făcusem de Crăciun.

— A! zic, cu o împunsătură de vinovăție. Ăă, da. Ce... păcat. Înghit în sec. Era o cingătoare atît de frumoasă! Am fost foarte supărată că am pierdut-o.

— Ei, la naiba! Ochii i se umplu din nou de lacrimi. Am să-ți mai fac una.

— Nu! zic alarmată. Nu, Katie, te rog nu.

— Dar vreau eu! Se apleacă și mă îmbrățișează. De-asta există prietenii!

Mai trec vreo douăzeci de minute pînă ne terminăm cappuccino-ul și ne îndreptăm spre birou. Cînd ne apropiem de blocul Panther mă uit la ceas și aproape îmi stă inima cînd văd că, în total, am fost plecate treizeci și cinci de minute.

— Nu-mi vine să cred că ne schimbă automatele de cafea! spune Katie, în timp ce ne grăbim pe scări.

— A... da. E incredibil.

La gîndul de a-l revedea pe Jack Harper, simt că mi se pune un nod în stomac. N-am mai fost atît de agitată din clasa întîi, la ora de clarinet, cînd, în momentul în care examinatorul m-a întrebat cum mă cheamă, am izbucnit în plîns.

— Păi, ne vedem mai tîrziu, spune Katie cînd ajungem la etajul întîi. Şi mulţumesc, Emma.

— Pentru nimic, spun. Mai vorbim.

Pornesc pe coridor spre departamentul de marketing, conştientă de faptul că picioarele mele nu vor deloc să păşească în ritm normal. De fapt, cu cît mă apropii mai tare de uşă, merg din ce în ce mai lent şi mai lent... şi mai lent...

Una dintre secretarele de la contabilitate trece pe lîngă mine grăbită, în pantofi cu toc şi îmi aruncă o privire ciudată.

O, Doamne. Nu pot intra acolo.

Ba da, pot. O să fie bine. Am să mă aşez pur şi simplu la birou şi am să-mi văd de treabă. Poate că nici n-o să remarce cînd am apărut.

Haide odată. Cu cît mai repede, cu atît mai bine. Trag aer în piept adînc, închid ochii, fac cîţiva paşi în departamentul de marketing, apoi deschid ochii.

În jurul biroului lui Artemis e mare agitaţie şi nu se vede nici urmă de Jack Harper.

— Poate că reorganizează întreaga companie, spune cineva.

— Am auzit un zvon cum că ar avea un proiect secret...

— Nu poate să centralizeze tot marketingul, spune Artemis, încercînd să ridice glasul deasupra tuturor.

— Unde-i Jack Harper? spun, străduindu-mă să-mi iau un ton cît mai firesc.

— A plecat, spune Nick, și mă străbate un val de ușurare. A plecat! A plecat!

— Se mai întoarce?

— Nu prea cred. Emma, mi-ai făcut și mie scrisorile alea? Fiindcă sînt trei zile de cînd ți le-am dat să le faci...

— Le fac imediat, spun și-i zîmbesc radioasă lui Nick. În momentul în care mă așez la birou, mă simt ușoară ca un balon. Îmi arunc veselă pantofii din picioare, îmi iau sticla de Evian – și mă opresc brusc.

Pe tastatură e o bucată de hîrtie împăturită, pe care scrie „Emma", cu un scris pe care nu îl recunosc.

Mă uit mirată în jur. Nu văd pe nimeni care să mă privească, așteptînd să găsesc hîrtia. De fapt, nimeni nu pare s-o fi observat. Toată lumea e prea ocupată să vorbească despre Jack Harper.

Deschid biletul și citesc mesajul dinăuntru.

Sper că întîlnirea a fost cît se poate de productivă. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru cifre.

Jack Harper

Putea să fie mai rău. Pe bilet putea să scrie „Eliberează-ți biroul. Ești concediată."

Chiar și așa, tot restul zilei nu am deloc stare. Ori de cîte ori intră cîte cineva la noi în departament, mă cuprinde un mic atac de panică. Și, cînd cineva începe să vorbească tare în fața ușii, zicînd „Jack spunea că poate mai dă o raită pe la marketing mai tîrziu", mă gîndesc cît se poate de serios la alternativa de a mă ascunde în toaletă pînă pleacă.

La 5:30 fix mă opresc în mijlocul propoziției, îmi închid computerul și-mi înșfac haina. N-am de gînd să dau iar nas în nas cu el. Pornesc aproape în fugă pe scări și nu mă relaxez decît în clipa în care mă aflu dincolo de ușile mari de sticlă de la intrare.

O dată în viață, metroul vine la fix și ajung acasă în douăzeci de minute. În clipa în care împing ușa de la apartament, dinspre camera lui Lissy se aude un zgomot ciudat. Un fel de lovituri, de bufnituri surde. Poate că își mută mobila sau așa ceva.

— Lissy! strig intrînd în bucătărie. N-o să-ți vină să crezi ce s-a întîmplat azi. Deschid frigiderul, iau o sticlă de Evian și mi-o lipesc de fruntea încinsă. După un timp, desfac sticla și iau cîteva guri de apă, apoi ies iar pe hol, moment în care ușa lui Lissy se deschide.

— Lissy! încep. Ce Dumnezeu...

Și mă opresc, pentru că pe ușă nu iese Lissy, ci un bărbat.

Un bărbat! Un tip subțire și înalt în pantaloni negri la modă și ochelari cu ramă de oțel.

— A! zic, surprinsă. Ăă... bună.

— Emma! spune Lissy, ieșind în urma lui. Are un tricou și niște colanți gri pe care nu i-am mai văzut, bea un pahar cu apă și pare sincer mirată că mă vede. Ai venit devreme.

— Știu. M-am grăbit.

— El e Jean-Paul, spune Lissy. Jean-Paul, ea e Emma, colega mea de apartament.

— Bună, Jean-Paul, spun cu un zîmbet prietenesc.

— Îmi pare bine să te cunosc, Emma, spune Jean-Paul, cu accent franțuzesc.

Doamne, ce sexi e accentul franţuzesc. Pe bune, chiar e.

— Jean-Paul şi cu mine tocmai... îhm... ne uitam pe nişte materiale despre cazurile la care lucrăm, spune Lissy.

— Aha, zic repede. Bravo!

Materiale despre cazuri. Vezi să nu. Şi de-asta se auzeau toate bufniturile alea.

Hai că mă umflă rîsul!

— Trebuie să plec, spune Jean-Paul, uitîndu-se la Lissy.

— Te conduc, spune ea, fîstîcită.

Dispare pe uşa de la intrare şi îi aud şuşotind pe palier.

Mai iau cîteva înghiţituri de Evian, apoi mă duc în sufragerie şi mă arunc pe canapea. Mă doare tot corpul de la cît am stat de încordată toată ziua. Nu-mi face deloc bine la sănătate chestia asta. Cum naiba am să supravieţuiesc unei săptămîni întregi cu Jack Harper?

— Aşa! spun în clipa în care Lissy se întoarce în cameră. Ce se întîmplă?

— Ce vrei să spui? spune fără să mă privească în ochi.

— Tu şi Jean-Paul! De cît timp sînteţi...

— Între noi nu e nimic, spune Lissy, înroşindu-se instantaneu. Nu sîntem... Nu făceam decît să ne uităm pe materialele despre cazuri. Asta-i tot.

— Asta să i-o spui lu' mutu'!

— Serios! Asta am făcut!

— OK! zic, ridicînd din sprînceană. Dacă zici tu.

Cîteodată nu ştiu ce are, e extrem de timidă şi se ruşinează de orice. Va trebui să o îmbăt

criță într-o noapte, și atunci o să aflu de la ea tot ce vreau.

— Și... cum a fost ziua ta? spune, așezîndu-se pe jos și luînd o revistă.

Cum a fost ziua mea?

Nici nu știu de unde să încep.

— Ziua mea, spun în cele din urmă. Ziua mea a fost cam un coșmar.

— Pe bune? spune Lissy, ridicînd ochii mirată.

— Nu, retractez. A fost *chiar* un coșmar în toată regula.

— Ce s-a întîmplat? I-am captat întreaga atenție. Spune-mi!

— OK. Trag aer în piept adînc și-mi netezesc părul spre spate, întrebîndu-mă de unde naiba să încep. OK, îți aduci aminte cînd ți-am povestit de zborul ăla cumplit în Scoția, de săptămîna trecută?

— Da! Chipul lui Lissy se luminează brusc. Și Connor a venit să te ia de la aeroport și totul a fost nemaipomenit de romantic...

— Da. Ei. Îmi dreg glasul. Înainte de asta. În avion. Lîngă mine a stat... un tip. Iar avionul a intrat într-o zonă de turbulențe atmosferice. Îmi mușc buza. Și ideea e că am crezut sincer că o să murim cu toții și că el era ultima persoană pe care o voi mai vedea vreodată și... am...

— O, Doamne! Lissy își acoperă gura cu mîna. Ai făcut sex cu el!

— Mai rău! I-am spus toate secretele mele!

Aștept ca lui Lissy să i se taie respirația, sau să spună ceva plin de înțelegere, cum ar fi „O, nu!", dar ea se mulțumește să mă privească fără expresie.

— Ce secrete?

— Secretele mele. Știi și tu.

Lissy mă privește de parcă tocmai i-aș fi spus că am proteză la un picior.

— Ai *secrete*?

— Evident că am secrete! spun. Toată lumea are secrete.

— Eu n-am! spune imediat, jignită. Eu n-am nici un secret.

— Ba ai!

— Cum ar fi?

— Cum ar fi... cum ar fi... OK. Încep să număr pe degete. Că nu i-ai spus tatălui tău că tu ai fost cea care a pierdut cheia de la garaj, atunci demult.

— Asta a fost acum o mie de ani! spune Lissy cu un aer superior.

— Nu i-ai spus niciodată lui Simon că sperai să te ceară de nevastă...

— Ba nu speram! spune Lissy, colorîndu-se vizibil. Ei, bine, OK, poate că da...

— Ești convinsă că tipul ăla cu față tristă, care stă în apartamentul de lîngă noi, e îndrăgostit de tine...

— Ăsta nu e un secret! spune, dîndu-și ochii peste cap.

— A, da? Să-i spun, atunci? Mă aplec un pic, spre fereastra deschisă. Hei, Mike, strig. Ia ghici! Lissy crede că tu...

— Termină! zice Lissy înnebunită.

— Vezi? Și tu ai secrete. Toată lumea are secrete. Probabil că pînă și Papa are cîteva secrete.

— OK, spune Lissy. OK. Am înțeles ce vrei să spui. Dar nu înțeleg deloc care e problema. I-ai spus unui tip din avion secretele tale...

— Iar acum tipul ăsta a apărut la mine la serviciu.

— Poftim? Lissy cască niște ochi cît cepele. Vorbești serios? Și cine e tipul?

— E... Tocmai sînt pe cale să-i rostesc numele lui Jack Harper, cînd îmi amintesc de promisiunea pe care am făcut-o. E doar... un tip care a venit în inspecție, zic vag.

— E vreunul dintre șefi?

— E... da. Se poate spune că e șef.

— Ce porcărie. Lissy se încruntă, rămînînd cîteva clipe pe gînduri. Și ce contează? Ce importanță are dacă știe cîteva lucruri despre tine?

— Lissy, nu e vorba doar de cîteva lucruri. Simt că mă îmbujorez ușor. Știe *absolut tot*. I-am spus că am mințit în CV în legătură cu nota de la un examen.

— Ai mințit în CV în legătură cu nota de la examen? repetă ea șocată. Vorbești serios?

— I-am spus că am pus suc de portocale la planta lui Artemis, i-am spus că bikinii tanga mă cam incomodează...

Mă opresc brusc, pentru că Lissy se holbează la mine ca la dentist.

— Emma, spune în cele din urmă. Tu n-ai auzit niciodată în viața ta noțiunea de „prea multă informație?"

— N-am *vrut* să-i spun nimic din toate astea! răspund defensiv. M-am trezit pur și simplu spunîndu-le! Băusem trei vodci și credeam că o să murim! Sincer, Lissy, și tu ai fi făcut la fel în locul meu. Toată lumea țipa și se ruga, avionul se zgîlțîia din toate încheieturile...

— Așa că i-ai dezvăluit șefului tău toate secretele!

— Tu nu-nțelegi că atunci în avion nu știam că e șeful meu? țip enervată. Era doar un străin. Pe care nu aveam să-l mai văd niciodată!

Mai durează ceva timp pînă cînd Lissy vorbește.

— Știi, ceva de genul ăsta i s-a întîmplat și surorii mele, spune în cele din urmă. S-a dus la o petrecere și s-a trezit față în față cu doctorul care o asistase la naștere, cu două luni în urmă.

— Oo, spun, strîmbîndu-mă.

— Exact! Mi-a zis că i-a fost atît de jenă că a trebuit să plece. Îți dai seama, tipul văzuse totul! A zis că la spital nu a contat, dar, cînd l-a văzut acolo, cu un pahar de vin în mînă și vorbind despre prețurile caselor, a fost cu totul altceva.

— Ei, și la mine e la fel, zic fără speranță. Îmi cunoaște cele mai intime, cele mai personale detalii. Dar singura diferență e că eu nu pot pleca! Trebuie să rămîn acolo și să joc rolul de angajat model. Iar el știe *că nu sînt*.

— Și ce-o să faci?

— Nu știu! Cred că tot ce pot face e să încerc să-l evit cît pot.

— Și cît stă?

— Toată săptămîna, zic disperată. Toată săptămîna.

Iau telecomanda, dau drumul la televizor și cîteva clipe ne uităm în tăcere la niște modele care dansează, îmbrăcate în blugi Gap.

Cînd se termină reclama ridic privirea și o văd pe Lissy fixîndu-mă curioasă.

— Ce? zic. Ce e?

— Emma... Își drege glasul jenată. Sper că n-ai secrete și față de mine, nu?

— Față de tine? spun, ușor luată prin suprindere.

Prin minte mi se derulează ca pe bandă, rapid, o serie de imagini. Visul ăla ciudat pe care l-am

avut, cu mine şi cu Lissy care eram lesbiene. Cele cîteva dăţi cînd am venit acasă cu morcovi de la supermarket şi am jurat că sînt organici. Cînd aveam cincisprezece ani şi ea s-a dus în Franţa, iar eu am ieşit cu Mike Appleton, de care era foarte îndrăgostită, şi nu i-am spus niciodată.

— Nu! Sigur că nu! spun şi iau repede o gură de apă. De ce? Tu ai secrete faţă de mine?

Pe obrajii lui Lissy se formează două punctişoare roz.

— Nu, sigur că n-am! spune cu o voce extrem de nenaturală. Mă întrebam doar. Ia ghidul TV şi începe să-l răsfoiască, evitîndu-mi privirea. Ziceam şi eu aşa. Ca idee.

— Păi bine atunci. Ridic din umeri. Şi eu la fel.

Uau. Lissy are un secret. Mă întreb ce o fi vrut să...

Da, normal. Auzi, că se uita pe nişte materiale cu tipul ăla. Mă crede complet tembelă sau ce?

Opt

A doua zi dimineață ajung la serviciu cu un singur scop. Să fac tot posibilul să-l evit pe Jack Harper.

Ar trebui să fie destul de ușor. Panther Corporation e o companie uriașă, aflată într-o clădire la fel de uriașă. Azi va fi ocupat cu celelalte departamente. Probabil că va fi prins în tot felul de ședințe. Probabil că își va petrece toată ziua la etajul unsprezece sau așa ceva.

— Te simți bine, Emma? spune Dave bodyguardul, venind să-mi deschidă ușa. Pari pierdută în spațiu.

— Da! Mă simt foarte bine, mulțumesc! spun rîzînd relaxată, cu ochii cercetînd holul.

Nu-l văd nicăieri. OK. O să fie bine. Probabil că încă n-a venit. Probabil că nici nu vine azi. Îmi dau părul pe spate sigură pe mine, traversez cu pași iuți marmura din hol și pornesc pe scări.

— Jack! aud în clipa în care mă apropii de etajul întîi. Ai un minut?

— Sigur.

E glasul lui. Unde naiba...

Mă întorc nedumerită și îl zăresc pe palier, la etajul de deasupra, vorbind cu Graham Hillingdon.

Aproape îmi sare inima din piept și mă prind repede de balustradă, ca să nu cad. Shit. Dacă s-ar uita acum în jos, m-ar vedea.

De ce naiba trebuie să stea chiar aici? N-are un birou impozant care-l așteaptă?

Oricum. Nu contează. Am să... schimb traseul. Cobor încet cele cîteva trepte, mergînd cu spatele, încercînd să nu fac zgomot cu călcîiele pe marmură și să nu fac mișcări bruște, ca să nu-i atrag atenția. În clipa în care trec pe lîngă ea, Moira de la contabilitate îmi aruncă o privire ciudată, dar nu-mi pasă. Trebuie să scap de aici cît mai repede.

Imediat cum dispar din raza lui vizuală simt că încep să mă relaxez și pornesc mai hotărîtă spre parter. Am să urc cu liftul. Nici o problemă. Pornesc sigură pe mine pe hol și tocmai am străbătut jumătatea distanței, cînd încremenesc.

— Da, sigur. Corect.

E glasul lui, din nou. Și pare să se audă din ce în ce mai aproape. Sau am dat în paranoia?

— ...cred c-am să arunc o privire la...

Mă uit în toate direcțiile. Unde e? În ce direcție se duce?

— ... de fapt, cred că...

Shit. Coboară pe scări. N-am unde să mă ascund!

Fără să mai stau pe gînduri, o zbughesc spre ușile de sticlă, le deschid și ies în fugă din clădire. Cobor în viteză scările, fug cam o sută de metri pe stradă și mă opresc, gîfîind.

Lucrurile nu merg bine deloc.

Rămîn cîteva clipe pe trotuar, în lumina soarelui de dimineață, încercînd să estimez cam cît o să mai rămînă în hol, după care mă apropii cu prudență de ușile de sticlă. Schimb tactica. Am

să mă îndrept cu o asemenea viteză spre birou, că n-o să apuce să mă vadă nimeni. Așa că nu va avea nici cea mai mică importanță dacă trec sau nu pe lîngă Jack Harper. Am să-mi văd de drum, fără să mă uit nici în dreapta, nici în stînga și, o, Doamne, uite-l chiar în fața mea, vorbește cu Dave.

Înainte să-mi dau seama ce fac, mă trezesc că-i întorc spatele și cobor în fugă treptele, spre stradă.

Hai că situația devine de-a dreptul ridicolă. N-o să pot să stau aici în stradă toată ziua. Trebuie să ajung la biroul meu. Hai, pune-ți mintea la contribuție. Trebuie să existe o soluție. Trebuie să...

Da! Mi-a venit o idee cu adevărat genială. Care n-are cum să nu meargă.

Trei minute mai tîrziu mă apropii iar de ușile de la Panther, complet absorbită de un articol din *The Times*. Nu văd absolut nimic în jurul meu. Și nimeni nu-mi poate vedea fața. E camuflajul perfect!

Împing ușa cu umărul, traversez holul și urc scările, toate astea fără să ridic privirea măcar o dată. În timp ce străbat coridorul spre departamentul de marketing, mă simt protejată și în siguranță, adîncită în ziarul meu. Ar trebui să fac asta mai des. Nimeni n-are ce să-mi facă. E un sentiment extrem de liniștitor, de parcă aș fi invizibilă sau...

— Au! Scuze!

M-am izbit de cineva. Shit. Cobor ușor ziarul și îl văd pe Paul uitîndu-se furios la mine, frecîndu-se la cap.

— Emma, ce dracu faci?

— Citeam *The Times*, spun cu voce mică. Îmi pare rău.

— Bine, bine. Și unde dracu ai fost pînă la ora asta? Am nevoie de tine să-mi faci ceaiuri și cafele pentru ședință. La ora zece.

— Ce ceaiuri și cafele? zic nedumerită. La ședința departamentului nostru nu se servește absolut nimic. De fapt, de regulă, dacă se adună vreo șase amețiți.

— Astăzi vom avea ceaiuri și cafele, spune el. Și biscuiți. Bine? A, și vezi că vine și Jack Harper.

— Poftim? Mă holbez la el consternată.

— Vine și Jack Harper, repetă Paul iritat.

— Și trebuie neapărat să vin și eu? spun înainte de a mă putea opri.

— Poftim? Paul mă fixează cu o căutătură ușor încruntată.

— Tocmai mă întrebam dacă... trebuie să vin și eu sau pot să... spun, din ce în ce mai stins.

— Emma, dacă poți să servești ceaiuri și cafele prin telepatie, spune Paul sarcastic, n-ai decît să rămîi la biroul tău, n-am nimic împotrivă. Dar dacă nu poți, vrei te rog să fii drăguță să-ți miști odată fundul și să te duci imediat în sala de conferințe? Trebuie să-ți spun că, pentru o persoană care își dorește așa tare ca tine să avanseze în carieră... Pleacă mai departe, clătinînd din cap.

Cum e posibil ca ziua mea să fi fost deja atît de dezastruoasă, înainte de a apuca măcar să stau jos?

Îmi trîntesc geanta și jacheta pe scaun, mă grăbesc înapoi pe coridoare spre lifturi și apăs pe butonul Sus. O clipă mai tîrziu, liftul se oprește la unu cu un ping, și se deschid ușile.

Nu. Nu.

E ca un vis urît.

Jack Harper se află singur în lift, în niște blugi vechi și un pulover maro de cașmir.

Fără să vreau, fac instinctiv un pas înapoi. Jack Harper își bagă mobilul în buzunar, apleacă puțin capul într-o parte și mă privește întrebător.

— Te urci în lift? spune blînd.

Sînt pur și simplu blocată. Ce pot să zic? Nu pot să-i zic „Nu, am apăsat butonul doar așa ca să mă distrez, ha ha!"

— Da, zic într-un final și intru în lift cu picioare țepene. Da, urc.

Ușile se închid și liftul începe să urce. Mi s-a pus un nod în stomac.

— Îhm, domnule Harper, spun stîngace, iar el ridică ochii spre mine. Voiam doar să-mi cer scuze pentru... îhm, episodul cu micul meu chiul de ieri. Nu se va mai repeta.

— Acum aveți cafea băubilă, spune Jack Harper, ridicînd din sprînceană. Așa că nu prea mai are rost să vă duceți la Starbucks.

— Știu și îmi pare foarte rău, spun, roșie la față. Și vă rog să mă credeți că a fost chiar ultima, ultima dată cînd am mai făcut așa ceva. Îmi dreg glasul. Sînt devotată trup și suflet companiei Panther Corporation și abia aștept să servesc această companie la maximul abilităţilor mele, dăruindu-mă sută la sută, în fiecare zi, chiar de azi.

Aproape că îmi vine să adaug „În vecii vecilor, amin."

— Chiar așa? Jack mă privește, mustăcind ușor. E... nemaipoment. Rămîne o clipă pe gînduri. Emma, poți să ții un secret?

— Da, spun ușor panicată. Despre ce e vorba?

Jack se apleacă spre mine și-mi șoptește:

— Și eu mai trăgeam chiulul cîteodată.

— Poftim? Mă holbez la el, perplexă.

— La primul meu job, continuă pe un ton normal, aveam un prieten cu care petreceam foarte mult timp. Și noi aveam un cod al nostru. În ochii lui văd un licăr ciudat. Unul dintre noi venea la celălalt și îi cerea dosarul Leopold.

— Și ce era dosarul Leopold?

— Nu exista. Zîmbește larg. Era doar pretextul de care ne foloseam ca să plecăm de la birou.

— A. Aha!

Fără veste, mă simt mult mai bine.

Și Jack Harper băga cîteodată gol la serviciu? Credeam că era mult prea ocupat să fie un geniu ieșit din comun de creativ și de dinamic, sau ce se spune că e.

Liftul se oprește la etajul trei și se deschid ușile, dar nu urcă nimeni.

— Ai niște colegi foarte drăguți, zice el în momentul în care liftul se repune în mișcare. O echipă foarte prietenoasă și muncitoare. Așa sînt tot timpul?

— Absolut! spun imediat. Ne place foarte mult să colaborăm, într-o echipă sinergică... îhm... operațională și... Îmi screm disperată creierii să găsesc un cuvînt din ăla lung și impresionant, cînd fac greșeala să mă uit în ochii lui.

Știe că bag din top, nu?

O, Doamne. Ce rost mai are?

— OK. Mă rezem de peretele liftului. În viața reală, nu ne comportăm deloc așa. De obicei, Paul urlă la mine de șase ori pe zi, iar Nick și Artemis se urăsc de moarte și n-ai să ne vezi că stăm și discutăm literatură. Ne-am prefăcut cu toții.

— Ești incredibilă. Mustăcește vizibil. Și la administrativ era o atmosferă la fel de falsă.

Faptul care mi-a stîrnit suspiciunea a fost că doi angajați s-au ridicat din senin și au început să cînte imnul Panther Corporation. Nici măcar nu știam că avem așa ceva.

— Nici eu, zic surprinsă. Și cum era, mișto?

— Tu ce crezi? Ridică din sprîncene cu efect comic, iar eu încep să chicotesc.

E foarte ciudat, dar parcă stînjeneala din relația noastră a dispărut aproape de tot. Adevărul e că mă simt de parcă am fi prieteni de cînd lumea sau așa ceva.

— Și cum e cu Ziua Angajaților în Familie? spune. Abia aștepți să vină, nu?

— Mai bine mă duc să-mi scot o măsea, spun sincer.

— Așa am crezut și eu. Încuviințează amuzat. Și... ce... Șovăie. Ce se zice despre mine? Își trece ușor jenat mîna prin păr. Nu trebuie să-mi răspunzi, dacă nu vrei.

— Toată lumea te place foarte tare! Rămîn cîteva clipe pe gînduri. Deși... pe unii, amicul tău îi cam bagă în sperieți.

— Cine, Sven? Jack mă privește mirat cîteva momente, după care își dă capul pe spate și izbucnește în rîs. Pot să te asigur, Sven e unul dintre cei mai vechi și mai apropiați prieteni ai mei, și nimeni nu are nici cel mai mic motiv să se teamă de el. De fapt...

Se oprește în clipa în care dinspre ușile liftului se aude un ping. Amîndoi ne reluăm instantaneu expresiile impasibile și ne îndepărtăm ușor unul de celălalt. Se deschid ușile și parcă mi-a dat cineva un pumn în stomac.

În fața liftului, se află Connor.

În clipa în care dă cu ochii de Jack Harper, i se luminează fața instantaneu, și pare că nu-i vine să-și creadă ochilor ce noroc are.

— Hei, bună! spun, făcînd eforturi ca vocea mea să sune firesc.

— Bună, zice, cu ochii strălucitori de surescitare, și intră în lift.

— Bună ziua, spune Jack amabil. La ce etaj mergi?

— La nouă, vă rog. Connor înghite în sec. Domnule Harper, îmi permiteți vă rog să mă prezint? Îi întinde mîna grăbit. Sînt Connor Martin, de la cercetare. Am înțeles că azi urmează să ne faceți o vizită.

— E o mare plăcere să te cunosc, Connor, spune Jack cu căldură. Cercetarea e vitală pentru o companie ca a noastră.

— Aveți perfectă dreptate! spune Connor, extrem de încîntat. Adevărul e că abia aștept să discut cu dumneavoastră despre ultimele descoperiri referitoare la Panther Sportswear. Am obținut niște date fascinante referitoare la preferințele consumatorilor în ceea ce privește grosimea materialelor folosite. Veți fi uluit.

— Sînt... sigur că așa e, spune Jack. Abia aștept.

Connor îmi zîmbește superîncîntat.

— Ați făcut deja cunoștință cu Emma Corrigan, de la marketing, nu? spune.

— Da, ne cunoaștem. Ochii lui Jack mă fixează cu interes.

Urcăm în lift într-o tăcere ușor stînjenitoare.

Ce ciudat.

Nu. Nu e deloc ciudat. E OK.

— Cît o fi ceasul? spune Connor. Se uită la ceas și, spre groaza mea, îl văd pe Jack privind în aceeași direcție.

O, Doamne.

— ... *I-am dat un ceas foarte drăguț, dar el poartă tot porcăria aia de ceas al lui portocaliu, digital...*

— Ia stai o clipă! spune Jack, părînd că a avut o revelație subită. Se uită la Connor de parcă acum îl vede prima oară. Stai așa. Tu ești Ken.

Aoleu, nu.

Aoleu, nu, aoleu, nu...

— Connor, spune acesta interzis. Connor Martin.

— Îmi cer scuze! Jack își dă un pumn în cap. Connor. A, da. Și să-nțeleg că voi doi – arată către mine – sînteți un cuplu?

Connor e extrem de stînjenit.

— Vă asigur, domnule, că relația noastră de la serviciu e una strict profesională. În context privat, da, este adevărat, Emma și cu mine sîntem... da, avem o relație personală.

— Foarte frumos! spune Jack încurajator, iar Connor zîmbește radios, ca o floare care înflorește sub razele soarelui.

— Adevărul e, adaugă mîndru, că Emma și cu mine tocmai am hotărît să ne mutăm împreună.

— Serios? Jack îmi aruncă o privire surprinsă. E o... veste foarte bună. Cînd ați luat hotărîrea asta?

— Acum cîteva zile, spune Connor. La aeroport.

— La aeroport, repetă Jack Harper, după o scurtă pauză. Foarte interesant.

Nu îndrăznesc să mă uit la el. Ochii mei fixează disperați podeaua. De ce dracu nu merge mai repede liftul ăsta?

— Ei, sînt sigur că veți fi foarte fericiți împreună, îi spune Jack Harper lui Connor. Vă potriviți.

— Așa e! spune Connor imediat. De pildă, amîndurora ne place la nebunie jazzul.

— Zău? zice Jack meditativ. Sincer să fiu, nu-mi pot imagina nimic mai frumos pe lume decît doi oameni care împărtășesc aceeași dragoste pentru jazz.

Mă ia peste picior. Nu pot să cred că face asta.

— Serios? spune Connor cu însufleţire.

— Absolut, zice Jack încuviințînd. Jazzul și... filmele lui Woody Allen, de pildă.

— Ne plac la nebunie filmele lui Woody Allen! zice Connor absolut siderat de încîntare. Nu-i așa, Emma?

— Da, spun cam fără chef. Da, ne plac.

— Ia zi, Connor, spune Jack pe un ton confidenţial. Ai găsit vreodată...

Dacă spune „punctul G al Emmei", am să mor. Am să mor. Aici, pe loc.

— ... vreun impediment în faptul că lucrați împreună? Fiindcă, sincer, eu nu prea m-aș putea concentra la ale mele, dacă aș ști că iubita mea e prin preajmă! Îi zîmbește prietenește, dar Connor nu îi întoarce zîmbetul.

— Cum am spus, domnule, zice un pic cam înțepat, relația dintre mine și Emma este una strict profesională, cît timp sîntem la serviciu. Și n-am îndrăzni niciodată să abuzăm de timpul companiei în scopuri... personale. Se înroșește tot. Iar cînd spun personale, nu mă refer la... am vrut să spun că...

— Îmi pare bine să aud asta, zice Jack, amuzat.

Dumnezeule, de ce-o ține Connor morțiș să se dea băiatul perfect?

Liftul face ping și mă străbate un val de ușurare. Slavă Domnului, pot în fine să scap...

— Se pare că mergem cu toții în același loc, zice Jack Harper cu un surîs. Connor, ce-ar fi s-o iei tu înainte?

Nu pot să fac asta. Pur și simplu, nu pot. Torn cești de ceai și de cafea pentru membrii departamentului de marketing, și în exterior par calmă, zîmbesc, reușesc chiar să schimb cîteva cuvinte amabile. Dar în sufletul meu e furtună și confuzie. Nu-mi place s-o recunosc, dar m-a cam dat un pic peste cap să-l văd pe Connor prin ochii lui Jack Harper.

Îl iubesc pe Connor, îmi repet a mia oară. N-am vrut să spun ce-am spus atunci, în avion. Îl iubesc. Îi scrutez chipul, în încercarea de mă asigura că așa e. Nu încape nici un dubiu. După orice standarde, Connor arată de vis. Radiază sănătate prin toți porii. Părul îi strălucește, are ochi albaștri superbi și, atunci cînd zîmbește, face o gropiță de te topești.

Pe de altă parte, Jack Harper arată cam obosit și neîngrijit. Are cearcăne sub ochi și părul îi stă în toate direcțiile. Și-are și blugii rupți!

Dar chiar și așa. Mă atrage ca un magnet. Oricît aș încerca să mă concentrez asupra cărucior ului pe care se află ceaiul, nu reușește deloc să-mi iau ochii de la el.

E din cauza avionului, îmi spun întruna. E doar din cauză că am trecut împreună prin aceeași experiență traumatizantă. Asta e. Nu există nici un alt motiv.

— Oameni buni, avem nevoie de o nouă abordare, spune Paul. Batonul de ciocolată Panther

nu are efectul scontat de noi pe piață. Connor, ai ultimele analize statistice?

Connor se ridică și mă simt cuprinsă de o ușoară nervozitate, în numele lui. Văd cît e de stresat după felul în care se joacă întruna cu manșetele.

— Așa e, Paul. Ridică un clipboard și-și drege glasul. În cadrul ultimului nostru studiu, 1000 de adolescenți au fost întrebați în legătură cu batonul de ciocolată Panther. Din păcate, rezultatele nu au fost deloc concludente.

Apasă pe telecomandă. Pe ecranul din spatele lui apare un grafic, la care ne uităm cuminți cu toții.

— Șaptezeci și patru la sută dintre cei între 10 și 14 ani au fost de părere că ar trebui ca ciocolata să fie mai ușor de mestecat, spune Connor foarte profi. 67 la sută dintre cei între 15 și 18 însă, spun că ar trebui să fie mai crocantă, în timp ce 22 la sută spun că ar trebui să fie *mai puțin* crocantă...

Mă uit peste umărul lui Artemis și văd că a scris în caietul ei „mai ușor de mestecat/mai crocant??"

Connor apasă iar pe telecomandă și apare un alt grafic.

— Pe de altă parte, 46 la sută dintre subiecții cu vîrste între 10 și 14 ani au fost de părere că aroma e mult prea intensă. Cu toate acestea, însă, 33 la sută dintre cei între 15-18 ani au spus că nu este suficient de intensă, în vreme ce...

O, Doamne. Știu că e Connor. Și îl iubesc și așa mai departe. Dar nu poate oare să facă cumva să prezinte lucrurile astea un pic mai *interesant?*

Arunc o privire spre Jack Harper ca să văd ce părere are, iar el ridică imediat din sprîncene spre mine. Mă înroşesc instantaneu, simţindu-mă uşor neloială.

O să zică că rîdeam de Connor. Ceea ce nu-i adevărat. Nu-i adevărat.

— Iar 90 la sută dintre adolescente ar prefera să aibă un conţinut caloric mai scăzut, conchide Connor. Dar acelaşi este şi procentajul celor care ar dori ca batonul să aibă un strat mai generos de ciocolată. Ridică din umeri a neajutorare.

— Nu ştiu nici ei ce naiba-şi doresc, spune cineva.

— Am intervievat adolescenţi de toate rasele, spune Connor, albi, afro-caraibieni, asiatici şi... ăă... se uită rapid pe hîrtie. Cavaleri Jedi.

— Adolescenţi! spune Artemis, dîndu-şi ochii peste cap.

— Connor, fii te rog amabil şi aminteşte-ne care este publicul nostru ţintă, spune Paul încruntat.

— Publicul nostru ţintă, Connor consultă alt clipboard, are vîrsta cuprinsă între 10-18 ani, persoane ocupate total sau parţial cu şcoala. El/ea bea Panther Cola de patru ori pe săptămînă, mănîncă burgeri de trei ori pe săptămînă, se duce la film de două ori pe săptămînă, citeşte reviste şi benzi desenate, dar nu şi cărţi, e foarte probabil să fie de acord, în ceea ce priveşte stilul de viaţă, cu afirmaţia „E mai important să fii cool decît bogat"... ridică ochii din hîrtii. Să mai continui?

— Şi la micul dejun ce mănîncă? Pîine prăjită? spune cineva pe un ton foarte serios. Sau cereale?

— Ăă... nu știu, spune Connor, răsfoind rapid paginile din fața lui. Am putea să extindem analiza și în acest domeniu...

— Cred că avem deja o imagine de ansamblu a situației, spune Paul. Ce părere aveți?

Tot acest timp, mi-am adunat curajul să le spun părerea mea, iar acum trag aer în piept adînc.

— Știți, bunicul meu e mort după batoanele Panther! spun. Toată lumea se răsucește pe scaun spre mine, și simt că-mi ia brusc foc fața.

— M-am gîndit că aș putea... Înghit în sec. Aș putea să-l întreb ce părere are...

— Nu te supăra, Emma, spune Connor, cu un zîmbet aproape condescendent, bunicul tău nu prea e în segmentul de public țintă care ne interesează pe noi!

— În afara cazului în care n-a început de foarte tînăr, se bagă și Artemis în propoziție.

Mă fac ca sfecla și mă simt ditamai proasta, motiv pentru care mă fac că am treabă să aranjez pliculețele de ceai.

Sinceră să fiu, vorbele lui Connor m-au cam durut. De ce a trebuit să spună asta? Știu că ține la chestia asta cu profesionalismul și toate convențiile, cînd sîntem la serviciu. Dar asta nu înseamnă că trebuie neapărat să fie și rău, nu? Eu întotdeauna i-aș lua apărarea.

— Părerea mea, spune Artemis, e că dacă batonul de ciocolată Panther nu merge bine pe piață, ar trebui să renunțăm definitiv la el. E evident că e un copil problemă.

Mă uit la ea intrigată. Nu pot să scoată de pe piață batonul Panther! Ce-o să-și mai ia bunicul cu el cînd se duce la popice?

— O totală rebranduire, o readecvare la cerințele consumatorului, ar fi, pe de altă parte, destul de costisitoare... începe cineva.

— Nu sînt de acord. Artemis se apleacă puțin în față. Dacă dorim să maximizăm inovația conceptului, într-o manieră funcțională și logistică, atunci avem nevoie să ne focalizăm asupra competențelor strategice...

— Scuzați-mă, spune Jack Harper, ridicînd o mînă. E prima oară cînd ia cuvîntul, și toată lumea se întoarce imediat spre el. În aer e un fior de anticipare, iar Artemis exultă arogantă. Da, domnule Harper! spune.

— N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbiți, zice el.

Întreaga asistență reverberează șocată, iar eu nu-mi pot abține un chicot.

— După cum știți, am lipsit o vreme din arena afacerilor. Zîmbește. Mi-ați putea traduce ce ați spus în engleza normală?

— A, spune Artemis, complet luată prin surprindere. Păi, ziceam doar că, din punct de vedere strategic, dacă facem abstracție de viziunea companiei... în clipa în care îi zărește expresia, se oprește.

— Mai încearcă o dată, zice el amabil. Fără să folosești cuvîntul strategic.

— A, spune Artemis din nou, și-și freacă nasul. Păi, ce voiam să spun era că... ar trebui... să ne concentrăm... pe ceea ce facem bine.

— A! Ochii lui Jack Harper strălucesc. Acum am înțeles. Vă rog continuați.

Îmi aruncă o privire, își dă ochii peste cap și zîmbește, și nu mă pot abține să nu-i surîd și eu.

După ședință, lumea părăsește treptat camera, încă discutînd, iar eu dau ocol mesei, strîngînd ceștile de cafea.

— Îmi pare foarte bine că v-am cunoscut, domnule Harper, îl aud pe Connor zicînd cu înflăcărare. Dacă doriți cumva o transcriere a prezentării mele...

— Nu cred că e nevoie, spune Jack pe tonul lui obișnuit, sobru și ușor caustic. Cred că, una peste alta, mi-am făcut o idee de ansamblu.

O, Doamne. Connor ăsta chiar nu-și dă seama că se străduiește prea tare?

Aranjez toate ceștile pe cărucior în stive aflate într-un echilibru precar, după care încep să adun ambalajele de la biscuiți.

— Acum trebuie să ajung în studioul de design, spune Jack Harper, dar nu-mi amintesc deloc pe unde vine...

— Emma! strigă Paul săritor. Vrei, te rog, să-l conduci tu pe Jack? Termini de strîns mai tîrziu.

Îngheț, strîngînd în mînă un ambalaj de la niște biscuiți cu cremă de portocale.

Te rog, Doamne, nu.

— Sigur că da, reușesc să îngaim într-un final. Cu... plăcere. Pe aici.

Ies stîngace din sală, urmată de Jack Harper și o pornim pe hol, unul lîngă celălalt. Simt că mă furnică fața în clipa în care cei pe lîngă care trecem fac eforturi să nu se uite la noi, și simt cum fiecare dintre ei, în clipa în care dă cu ochii de el, se transformă instantaneu în robot. Oamenii din birourile pe lîngă care trecem își dau coate unul altuia animați și aud cel puțin o persoană șoptind „Vine!"

Așa e peste tot pe unde se duce?

— Deci, spune după o vreme, ca să facă conversație. Te muți cu Ken.

— Îl cheamă *Connor*, spun. Iar răspunsul este da.

— Bănuiesc că abia aștepți, nu?

— Da. Abia aștept.

Am ajuns la lifturi și apăs pe buton. Îi simt ochii fixați asupra mea. Îi simt.

— Ce e? spun defensiv, întorcîndu-mă să-l privesc.

— Am zis eu ceva? Ridică din sprînceană. În clipa în care îi zăresc expresia de pe față, parcă m-a înțepat ceva. Mă întreb dacă s-a prins de ceva.

— Știu la ce te gîndești, zic, ridicînd mîndră din bărbie. Dar te înșeli.

— Mă înșel?

— Da! Ești... eronat.

— *Eronat?*

Mă privește cu aerul că mai are puțin și izbucnește în rîs, și o vocișoară din cap îmi spune să mă opresc. Dar nu pot. Trebuie neapărat să-i explic cum stă treaba.

— Uite ce e. Știu că e posibil să fi făcut anumite... comentarii în avion, încep, cu pumnii încleștați. Dar ceea ce trebuie tu să știi este că acea conversație a avut loc în condiții de stres maxim, în împrejurări extreme, și am spus o serie de lucruri, pe care le-am prezentat într-un mod ușor exagerat. Asta e valabil pentru o mare parte din lucrurile pe care ți le-am spus!

Așa! Să terminăm odată cu povestea asta.

— Înțeleg, spune Jack gînditor. Deci... *nu-ți place* înghețata Häagen-Dazs cu porție dublă de fulgi de ciocolată.

Mă uit la el uşor bulversată.

— Ăă... Îmi dreg glasul de cîteva ori. Evident, unele lucruri sînt aşa cum am zis...

Uşile liftului fac ping, şi tresărim amîndoi.

— Jack! spune Cyril, de partea cealaltă a uşii. Chiar mă întrebam pe unde eşti.

— Am avut o discuţie foarte plăcută cu Emma, spune Jack. A fost extrem de amabilă şi s-a oferit să mă conducă.

— A. Ochii lui Cyril trec rapid peste mine. Păi, te aşteaptă cu toţii în studio.

— Păi atunci, îhm... eu plec, spun stîngace.

— Ne vedem mai tîrziu, spune Jack cu un zîmbet larg. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Emma.

Nouă

Cînd plec de la birou în seara respectivă mă simt agitată ca un glob cu zăpadă. Eram cît se poate de fericită să fiu un sătuc elvețian șters și banal. Dar Jack Harper a venit și m-a zgîlțîit și peste tot e plin de fulgi care zboară prin aer și habar n-au ce să mai creadă.

Și de sclipiri poleite. Fărîmițe secrete și strălucitoare de încîntare.

De fiecare dată cînd îi prind privirea și îi aud glasul, parcă-mi trece o săgeată prin inimă.

Ceea ce e total ridicol. Cît se poate de ridicol.

Connor e prietenul meu. E viitorul meu. Mă iubește și eu îl iubesc și mă mut cu el. Și vom avea parchet, obloane și bucătărie cu blaturi de granit. Na.

Na.

Cînd ajung acasă, o găsesc pe Lissy în genunchi în sufragerie, ajutînd-o pe Jemima să intre în cea mai strîmtă rochie neagră de piele de căprioară pe care am văzut-o vreodată.

— Uau! spun, lăsîndu-mi geanta jos. Cum poate să fie!

— Așa! spune Lissy gîfîind și se așază pe călcîie. Fermoarul e închis. Poți să respiri?

Jemima nu-și clintește nici un mușchi. Lissy și cu mine ne uităm una la alta.

— Jemima! spune Lissy alarmată. Poți să respiri?

— Oarecum, spune aceasta într-un final. O să fie bine. Foarte încet, cu corpul total rigid, își tîrșîie picioarele pînă la geanta Louis Vuitton, aflată pe un scaun.

— Și ce faci dacă ai nevoie la budă? zic, fixînd-o.

— Sau dacă te invită la el acasă? spune Lissy cu un chicot.

— E doar a doua noastră întîlnire! Nu mă duc la el acasă! spune Jemima șocată. Nu așa obții – se chinuie să-și regăsească suflul – un inel cu piatră pe deget.

— Dar dacă te trezești purtată de valul pasiunii?

— Dacă te pipăie în taxi?

— Nu e genul care te pipăie în taxi, spune Jemima, dîndu-și ochii peste cap. Adevărul e că întîmplarea face să fie asistentul principal al subsecretarului secretarului Trezoreriei.

Îi întîlnesc privirea lui Lissy și nu mă pot abține. Pufnesc în rîs.

— Nu rîde, Emma, spune Lissy, extrem de serioasă. Nu e nimic rău în a fi secretar. Poate oricînd să avanseze, să obțină cîteva calificări...

— Ha, ha, foarte amuzant, face Jemima supărată. Dacă vrei să știi, într-o zi o să primească titlul de cavaler. Să te văd atunci, dacă mai rîzi.

— O, sînt sigură c-am să rîd, spune Lissy. Chiar și mai tare. Ochii îi cad brusc pe Jemima, care se află încă lîngă scaun și încearcă să apuce geanta. O, Doamne! Nu poți nici măcar să-ți iei geanta?

— Ba pot! spune Jemima, făcînd un ultim efort disperat de a se apleca. Firește că pot. Uite! Reușește să apuce bareta genții cu vîrful unei unghii acrilice și-și aruncă triumfătoare geanta pe umăr. Vezi?

— Și dacă te invită la dans? spune Lissy insidioasă. Ce te faci atunci?

Chipul Jemimei e străbătut de o fulgurare de panică, dar care dispare imediat.

— N-o să facă asta, spune cu dispreț. Englezii nu te invită niciodată la dans.

— Aici ai dreptate. Lissy zîmbește larg. Distracție plăcută.

După ce Jemima dispare pe ușă, mă prăbușesc efectiv pe canapea și iau o revistă. Ridic ochii spre Lissy, însă ea privește undeva în gol, cu o expresie de concentrare maximă pe față.

— Condițional! zice brusc. Normal! Cum am putut să fiu atît de proastă?

Caută sub canapea, scoate mai multe ziare vechi cu rebusuri și începe să se uite peste ele în diagonală.

Pe bune acum. Ca și cum n-ar fi destul cît își bate capul ca avocat, în timpul liber Lissy face cuvinte încrucișate, joacă șah prin corespondență și rezolvă tot felul de jocuri superinteligente, pe care le ia de la cercul ei de superdoxați. (Evident, nu așa se numesc. Își spun ceva de genul „Mindset – pentru oameni cărora le place să gîndească". Și, dacă citești formularul de înscriere, undeva în josul paginii vezi să scrie așa, în treacăt, că, pentru a fi admis, trebuie să ai un IQ în jurul la 600.)

Și, dacă nu reușește să rezolve o problemă, n-o aruncă pur și simplu, zicînd „ce porcărie", cum aș face eu. Ci o păstrează. Apoi, trei luni

mai tîrziu, cînd ne uităm la *EastEnders* sau ceva de genul ăsta, găsește brusc soluția. Și e în culmea fericirii! Doar fiindcă a găsit și ultimul cuvînt care lipsea din nu știu ce tabel sau așa ceva.

Lissy e cea mai veche prietenă a mea și o iubesc sincer. Dar cîteodată pur și simplu nu o înțeleg deloc.

— Ce-i asta? zic, în timp ce scrie răspunsul. Un rebus din 1993?

— Ha ha, spune absentă. Ce faci în seara asta?

— M-am gîndit să rămîn cuminte acasă, zic, răsfoind rapid revista. Poate-mi fac puțină ordine în șifonier, adaug, în clipa în care îmi cad ochii pe un articol intitulat „Cum să-ți întreții garderoba".

— Ce să faci?

— M-am gîndit să mă uit să văd dacă îmi lipsește vreun nasture, dacă mi s-a desfăcut vreun tiv, zic, citind articolul. Și să-mi perii toate jachetele cu o perie de haine.

— Ai așa ceva?

— Atunci cu o perie de păr.

— Aha. Ridică din umeri. Bine. Fiincă mă întrebam dacă n-ai cumva chef să ieșim.

— Ooo! Revista îmi alunecă pe podea. Unde?

— Ghici ce am! Ridică din sprîncene pentru suspans, apoi începe să-și caute în geantă. Cu gesturi foarte lente, scoate un inel de chei imens și ruginit, de care e prinsă o cheie nou-nouță de yală.

— Ce-i asta? încep, nedumerită – apoi, brusc, îmi pică fisa. Nu!

— Ba da! M-au acceptat!

— O, Doamne! Lissy!

— Știu! Îmi zîmbește radioasă. Nu e mișto?

Cheia din mîna ei e cea mai cool cheie din lume. E cheia care deschide ușa unui club privat din Clerkenwell super în vogă, la care foarte puțini au acces.

Și Lissy a reușit!

— Lissy, ești cea mai tare!

— Ei, ba nu, spune, extrem de încîntată. Noroc cu Jasper, de la cabinetul meu. Îi cunoaște pe toți cei din comitet.

— Nu mă interesează de unde o ai. Sînt foarte impresionată!

Îi iau cheia și o privesc fascinată, dar pe ea nu scrie absolut nimic. Nici un nume, nici o adresă, nici un logo, nimic. Arată exact ca cheia de la șopronul de scule al tatei, mă trezesc gîndind. Dar, evident, mult, mult mai mișto, adaug iute.

— Și cine crezi că o să fie acolo? Ridic ochii spre ea. Știi, se pare că și Madonna e membră. Și Jude și Sadie! Și actorul ăla nou superb din *EastEnders*. Partea proastă e că toată lumea zice că e posibil să fie cam gay...

— Emma, mă întrerupe Lissy. Știi că nu există nici o garanție că ne vom întîlni cu celebrități.

— Știu! zic, ușor ofensată.

Pe bune acum. Ce crede Lissy despre mine? Sînt o londoneză cool și sofisticată. Nu mă ambalez cînd văd vreo vedetă. Am zis și eu așa, în treacăt.

— De fapt, adaug după o pauză, probabil că ar fi chiar nasol să fie nu știu cîte vedete pe metru pătrat. Vreau să spun, ce poate fi mai rău decît să stai la o masă, încercînd să porți o conversație normală, înconjurată numai și numai de staruri de film, de supermodele și... de staruri pop...

Se lasă tăcerea, timp în care amîndouă ne imaginăm scena.

— Păi atunci, face Lissy pe tonul cel mai firesc. Să mergem să ne pregătim, nu?

— De ce nu? zic, la fel de firesc.

N-o să ne ia prea mult. Eu una am să mă mulțumesc să-mi trag pe mine niște blugi. Și poate să mă spăl rapid pe cap, lucru pe care oricum aveam de gînd să-l fac.

Și poate să-mi fac rapid o mască facială.

O oră mai tîrziu, Lissy apare în ușa camerei mele îmbrăcată în jeanși, un top negru strîmt gen corset și pantofii Bertie cu toc, care, din întîmplare, știu că mereu îi fac bășică la picior.

— Ce zici? spune, pe același ton casual. Vreau să spun că n-am sărit calul cu pavoazarea...

— Nici eu, spun, suflînd asupra celui de-al doilea strat de ojă. Vreau să spun că nu e mare lucru, e doar o seară extrem de normală în care ieșim în oraș. Aproape că nici nu m-am fardat. Ridic privirea și rămîn cu ochii țintă la ea. Ce sînt alea, gene false?

— Nu! Adică... da. Dar n-ar fi trebuit să remarci. Se numesc privire naturală. Se duce la oglindă și dă de cîteva ori din gene, îngrijorată. Îți sar chiar atît de tare în ochi?

— Nu! zic ca s-o liniștesc și-mi iau fardul de obraz. Cînd ridic din nou privirea, Lissy se holbează la umărul meu.

— Dar asta ce e?

— Ce anume? spun nevinovată și ating inimioara de stras de pe umăr. A, asta. Da, se lipește pur și simplu pe piele. M-am gîndit să mi-o pun, așa, de amuzament. Îmi iau bluza cu

spatele gol și mi-o leg la ceafă, după care mă încalț cu ghetele mele de antilopă, cu bot ascuțit. Mi le-am luat acum un an de la un magazin Sue Ryder și sînt un pic hărtănite, dar în întuneric nu se vede.

— Crezi că am exagerat? spune Lissy în clipa în care vin lîngă ea, în fața oglinzii. Dacă toată lumea e în blugi?

— Noi în ce sîntem, nu tot în blugi?

— Dar dacă ceilalți sînt în pulovere lălîi groase și noi o să arătăm total penibil?

Lissy e complet paranoică apropo de îmbrăcămintea celorlalți. La prima petrecere de Crăciun de la ea, de la cabinet, nefiind sigură ce înseamnă exact „ținută de gală", dacă se referă la rochii lungi sau doar la bluze cu sclipici, m-a făcut să vin cu ea, și să stau pe hol în fața ușii, cu sacoșe în care aveam șase ținute diferite, ca, la nevoie, să se poată schimba. (Evident că rochia pe care o avea pe ea era absolut perfectă. Îi spusesem că e perfectă.)

— N-o să vină nimeni cu pulover gros şi lălîu, zic. Hai să mergem.

— Nu se poate! Lissy se uită la ceas. E prea devreme.

— Ba da, se poate. Ne facem că am trecut doar un pic pe acolo, înainte de a merge la *altă* petrecere cu vedete.

— A, da. Se luminează la față. Cool. Hai să mergem!

Ne ia cam un sfert de oră să ajungem cu autobuzul din Islington pînă în Clerkenwell. Lissy mă conduce pe un drum pustiu, din apropierea pieții Smithfield, plin de depozite și clădiri de

birouri, vacante. După care dăm colțul, apoi încă unul, pînă cînd ajungem într-o mică alee.

— Așa, spune Lissy, stînd sub un felinar stradal și consultînd o bucățică de hîrtie. E ascuns, pe undeva pe aici.

— Dar nu e nici o tăbliță, ceva?

— Nu. Toată ideea e ca nimeni, în afara membrilor, să nu știe unde se află locul. Trebuie să bați la ușa din dreapta și să întrebi de Alexander.

— Cine e Alexander?

— Nu știu. Lissy ridică din umeri. E codul lor secret.

Codul lor secret! E din ce în ce mai cool. Cît Lissy se chiorăște la interfonul din perete, privesc fără grabă în jur. Strada asta n-are absolut nimic deosebit. Sinceră să fiu, arată destul de sărăcăcios. Sînt doar șiruri de uși identice și ferestre acoperite și nu există aproape nici un semn de viață. Dar gîndește-te. Ascunsă în spatele acestei fațade cenușii se află întreaga societate a celebrităților londoneze!

— Bună, Alexander e acasă? spune Lissy stresată la culme. Urmează un moment de tăcere, după care, ca prin farmec, ușa se deschide cu un clic.

O, Doamne. Mă simt ca în peștera lui Aladin. Privind cu ușoară teamă una la alta, ne croim drum pe un coridor luminat, în care pulsează ritmul muzicii. Ajungem la o ușă simplă de oțel, iar Lissy își caută cheia. Îmi îndrept rapid bluza și-mi rearanjez părul.

— OK, murmură Lissy. Nu te uita. Nu te holba. Fii cool.

— Bine, murmur drept răspuns și o urmez pe Lissy în club. Cît ea îi arată cardul de membră

unei fete de la un birou, nu-mi iau ochii de la spatele ei și, cît străbatem încăperea imensă, aflată în penumbră, merg cu ochii țintă la covorul bej. N-o să casc ochii la vedete. N-o să mă holbez. N-o să...

— Uită-te pe unde mergi!

Ups. Am fost atît de preocupată să merg cu ochii în pămînt, că am dat drept peste Lissy.

— Scuze, șoptesc. Unde să ne așezăm?

Nu-ndrăznesc să mă uit în jur după un scaun liber, ca, în cazul în care o văd pe Madonna, să nu creadă că mă holbez la ea.

— Aici, spune Lissy, arătînd spre o masă de lemn, cu o mică mișcare bruscă din cap.

Reușim cumva să ne așezăm, ne punem gențile și luăm lista de cocteiluri, privindu-ne una pe alta extrem de țepene.

— Ai văzut pe cineva? murmur.

— Nu. Tu?

— Nu. Deschid meniul cu băuturi și-l citesc rapid în diagonală. Doamne, ce stresată sînt. Încep să mă doară ochii. Vreau să mă uit în jur. Vreau *să văd* locul.

— Lissy, șoptesc. Trebuie să arunc o privire.

— Serios? Lissy mă fixează îngrijorată, de parcă aș fi Steve McQueen cînd zice că vrea să sară gardul de sîrmă ghimpată. Păi... OK. Dar ai grijă. Fii *discretă*.

— Bine. Stai liniștită, o să am grijă.

OK. Așa. O să arunc o privire rapidă, fără să mă holbez nici măcar un gram. Mă las mai bine în scaun, trag aer în piept adînc, după care îmi las privirea să treacă iute peste încăperea în care ne aflăm, observînd cît de multe amănunte pot. Lumină joasă... tone de canapele și scaune

de culoarea purpurei... cîțiva tipi în tricouri, trei fete în blugi și pulovere, Dumnezeule, Lissy o să facă plici cînd va auzi... doi care își șoptesc ceva... un tip cu barbă care citește *Private Eye* și cam atît.

Nu se poate.

Nu se poate ca ăștia să fie toți. Unde-i Robbie Williams? Unde sînt Jude și Sadie? Unde sînt toate supermodelele?

— Pe cine ai văzut? murmură Lissy, fără să-și ia ochii din meniu.

— Nu sînt sigură, șoptesc ezitînd. Ce crezi, tipul ăla cu barbă o fi vreun actor celebru?

Lissy se răsucește cît poate de firesc pe scaun și se uită la el.

— Nu prea cred, zice în cele din urmă, întorcîndu-se.

— Dar ce părere ai de tipul ăla cu tricou gri? zic, arătînd spre el, plină de speranță. E într-o bandă de puști sau ceva de genul ăsta?

— Mmm... nu. Nu prea cred.

Ne privim una pe alta într-o tăcere absolută.

— E măcar *o singură* vedetă aici? zic într-un final.

— Ți-am zis că nu avem nici o garanție că vor fi și celebrități! spune Lissy defensiv.

— Știu! Dar credeam că...

— Bună! ne întrerupe o voce și, în clipa în care ne uităm în jur, vedem că de masa noastră se apropie două fete în jeanși. Una dintre ele îmi zîmbește stresată. Te rog să nu te superi, dar eu și prietenele mele ne întrebam – ești cumva actrița cea nouă din *Hollyoaks?*

Pentru numele lui Dumnezeu!

Oricum. Nu-mi pasă. N-am venit aici ca să vedem nu știu ce staruri de mîna a șaptea prinzînd cocaină și dîndu-se în stambă. Am venit doar să bem ceva împreună și să ne relaxăm.

Comandăm daiquiri de căpșune și nu știu ce amestec rafinat de nuci (4 lire 50 un castronel. Nu mă întrebați cît am dat pe băuturi). Și trebuie să recunosc, acum că știu că nu trebuie să impresionez nici o vedetă, mă simt un pic mai relaxată.

— Cum îți merge la serviciu? o întreb pe Lissy, sorbind din băutură.

— A, bine, zice ea, ridicînd vag din umeri. Azi m-am întîlnit cu tipul cu frauda din Jersey.

Tipul cu frauda din Jersey e un client de-al ei care e mereu acuzat de fraudă și face recurs și – din cauză că Lissy e incredibil de deșteaptă – scapă de fiecare dată. Acum e cu cătușe la mîini, iar peste o clipă îl vezi îmbrăcat la patru ace, în costum cusut de mînă și o invită să ia masa cu el la Ritz.

— A vrut să-mi cumpere o broșă cu diamante, spune Lissy, dîndu-și ochii peste cap. Avea cu el catalogul Asprey și zicea întruna „Asta e chiar drăguță". La care eu îi tot dădeam cu „Humphrey, ești arestat, ce Dumnezeu! Concentrează-te!" Clatină din cap, ia o înghițitură din băutură, apoi ridică privirea. Și ia zi... cum mai e cu tipul tău?

Știu imediat că se referă la Jack, dar nu vreau să recunosc că mintea mi-a sărit imediat la el, așa că fac eforturi să-mi iau o privire lipsită de orice expresie și să zic:

— Cine, Connor?

— Nu, prostano! Străinul din avion. Cel care știe totul despre tine.

— A, *ăla*? Simt că mi se colorează rapid obrajii și cobor privirea, fixîndu-mi-o asupra suportului ștanțat pentru pahare.

— Da, ăla! Ai reușit să-l eviți?

— Nu, recunosc. Și nu vrea deloc să mă lase în pace.

Mă opresc în clipa în care un chelner ne pune două daiquiri proaspete de căpșune pe masă. După ce pleacă, Lissy mă scrutează atentă.

— Emma, ție îți place tipul ăsta, așa-i?

— Nu, evident că *nu-mi place*, ripostez vehement. Doar că... nu știu deloc ce-i cu el, atîta tot. E o reacție perfect normală. Și tu te-ai simți la fel. Oricum, e-n regulă. Nu trebuie decît să rezist pînă vineri, cînd pleacă.

— Și dup-aia te muți cu Connor. Lissy ia o gură de daiquiri și se apleacă în față. Știi care e părerea mea? Că o să te ceară de nevastă!

Simt că mi se strînge stomacul, probabil din cauza băuturii pe care tocmai am băut-o sau așa ceva.

— Ești atît de norocoasă! spune Lissy transportată. Știi, zilele trecute mi-a pus rafturile alea la mine în cameră, fără măcar să-l rog! Cîți bărbați sînt în stare să facă așa ceva?

— Știu. E... un tip de nădejde. Urmează o pauză, și încep să rup suportul de hîrtie pentru pahar în fărîmițe mici de tot. Cred că singurul amănunt minor pe care i l-aș putea reproșa e faptul că nu mai e deloc romantic.

— Nu poți să te aștepți ca totul să fie romantic la nesfîrșit, spune Lissy. Lucrurile se schimbă. E normal să se mai așeze.

— Știu asta! spun. Sîntem două persoane mature și raționale și avem o relație stabilă,

plină de iubire. Iar asta e, așa cum știi prea bine, exact ceea ce-mi doresc de la viață. Doar că... Îmi dreg glasul ușor jenată. Nu mai facem sex chiar așa de des ca înainte...

— E un lucru cît se poate de normal într-o relație pe termen lung, spune Lissy atotștiutoare. Trebuie să ai mereu grijă să reînvii scînteia.

— Cum?

— Cu cătușe ai încercat?

— Nu! Tu? mă holbez la ea, cît se poate de atentă.

— Acum mult timp, spune ridicînd cu aerul cel mai firesc din umeri. Și nu pot să spun c-a fost chiar... Îhm... ce-ar fi să încercați s-o faceți într-un loc neobișnuit? De exemplu, la serviciu!

La serviciu! Nu e o idee rea. Lissy e un geniu.

— OK! zic. Am să încerc!

Îmi iau geanta, scot un pix și-mi scriu pe mînă „sex@serviciu", chiar lîngă „nb: iubitule".

Mă simt brusc cuprinsă de un val de entuziasm. Ce idee super! Mîine am să mi-o pun cu Connor la birou, și va fi cea mai tare partidă de sex de care am avut parte vreodată, și vom regăsi vechea scînteie și ne vom reîndrăgosti nebunește. Simplu ca bună-ziua. Asta o să-l învețe minte pe Jack Harper.

Nu. Asta n-are nici cea mai mică legătură cu Jack Harper. Nu știu ce mi-o fi venit cu chestia asta.

Planul meu are o singură hibă. Și anume, faptul că nu e chiar atît de ușor să ți-o pui cu prietenul tău la slujbă cum ai crede. Pînă acum, nu mi-am dat niciodată seama cît de larg deschis e biroul nostru. Și cît de mulți pereți despărțitori

din sticlă avem. Și cîți oameni se vîntură întruna încoace și-ncolo.

La ora unsprezece, a doua zi dimineață, încă n-am reușit să fac planul de bătaie. În mintea mea, o făceam undeva în spatele unui ghiveci, oriunde. Dar, acum că mă uit mai bine la ele, ghivecele astea sînt chiar micuțe! Și nici măcar n-au prea multe frunze! E exclus să mă pot ascunde cu Connor în spatele unuia dintre ele, darmite să riscăm... vreo mișcare.

Nici la toaletă n-o putem face. La toaleta fetelor e mereu cîte cineva, care fie bîrfește cu altcineva, fie își dă cu ruj, cît despre toaleta bărbaților... cîh. Nici nu se pune problema.

În biroul lui Connor n-o putem face pentru că pereții lui sînt numai din sticlă și nu are nici o jaluzea sau ceva de genul ăsta. Plus că întruna intră unul și iese altul, să ia ceva de la el din fișet.

Ei, hai că e total ridicol. Oamenii care au relații trebuie să poată face sex la serviciu, dacă le vine cheful. O fi existînd vreo cameră secretă de făcut sex de care eu nu știu?

Nu pot să-i scriu un e-mail lui Connor și să-i cer sfatul, pentru că ideea tocmai asta e, să-l iau prin surprindere. Elementul șoc va fi un puternic excitant și va face totul cît se poate de pasional și de romantic. Plus că există și riscul minor ca, dacă îl avertizez, să-l apuce conștiința de angajat exemplar și să insiste să ne luăm liber o oră, care să ni se scadă din salariu sau așa ceva.

Tocmai mă întreb dacă n-om putea oare să ne furișăm pe scara de incendiu, cînd Nick iese din biroul lui Paul, zicînd ceva despre marja de profit.

Ridic imediat capul, cuprinsă de o nerăbdare subită. De la ședința de ieri tot încerc să-mi fac curaj să-i zic ceva.

— Hei, Nick, zic cînd trece pe lîngă biroul meu. Batonul de ciocolată Panther e produsul de care te ocupi tu, nu?

— Mă rog, produs e un fel de a spune, zice, dîndu-şi ochii peste cap.

— Ce-o să facă, o să-l scoată de pe piaţă?

— Mai mult ca sigur.

— Uite, fii atent, îi zic repede. Poţi să-mi dai o fărîmiţă mică de tot din bugetul de marketing ca să pun o reclamă cu cupoane într-o revistă? Nick se uită la mine, cu mîinile în şolduri.

— Ce să faci?

— Să pun o reclamă. N-o să fie scumpă, îţi promit. Nici măcar n-o să remarce nimeni.

— Unde?

— În *Bowling Monthly*, zic, îmbujorîndu-mă uşor. E abonat bunicul meu la ea.

— Bowling şi mai cum?

— Te rog! Uite, fii atent, tu nu trebuie să faci nimic. Mă ocup eu de tot. Comparativ cu celelalte materiale din presă pe care am dat bani grei, o să fie ca o picătură în ocean. Îl fixez rugător. Te rog... te rog...

— Bine! spune impacient. O să fie bani aruncaţi, dar mă rog...

— Mersi! Îl privesc radioasă, apoi, în clipa în care dispare din raza mea vizuală, ridic receptorul şi formez numărul bunicului meu.

— Bună, bunicule! spun în clipa în care intră automat robotul. Vezi că pun un cupon cu reducere la batonul de ciocolată Panther în *Bowling Monthly*. Aşa că spune-le tuturor prietenilor tăi! Poţi să-ţi faci provizii la un preţ foarte bun. Ne vedem curînd, OK?

— Emma? Glasul bunicul îmi răsună brusc în ureche. Sînt aici, dar îmi filtrez şi eu mesajele.

— Îți filtrezi mesajele? îl îngîn, străduindu-mă să nu par surprinsă. Bunicul își filtrează mesajele?

— E noul meu hobby. N-ai auzit de el? Îi asculți pe prietenii tăi lăsîndu-ți mesaje și rîzi de ei. Foarte distractiv. Emma, voiam și eu să te sun. Ieri am citit în ziar un articol care m-a băgat în sperieți, despre o serie de jafuri în centrul Londrei.

Iar începe.

— Bunicule...

— Emma, promite-mi că nu vei circula cu transportul public.

— Îți... promit, spun, cu degetele încrucișate. Bunicule, serios acum, trebuie să închid. Dar te mai sun eu. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, fată dragă.

Las telefonul jos radiind de satisfacție. Am făcut un lucru foarte bun.

Dar ce fac cu Connor?

— Mă duc să caut prin arhivă, spune Caroline din partea opusă a biroului. Ciulesc urechile.

Arhiva. Sigur că da. Sigur că da! Nimeni nu se duce la arhivă decît dacă trebuie neapărat. E tocmai la mama naibii la subsol și e plină de cărți și de reviste vechi și trebuie să te chirchești ca naiba să găsești ce-ți trebuie.

E locul perfect.

— Mă duc eu, zic, străduindu-mă să o spun cu aerul cel mai firesc din lume. Dacă vrei. Ce-ți trebuie?

— Vrei tu să faci asta? spune Caroline recunoscătoare. Mulțumesc, Emma. Caut o reclamă antică din nu știu ce revistă defunctă. Uite datele... Îmi întinde o bucățică de hîrtie și o iau, străbătută de un val subit de încîntare. În clipa în

care se îndepărtează, ridic telefonul cu un aer absent și formez numărul lui Connor.

— Hei, Connor, spun cu un glas răgușit. Vino până la arhivă. Trebuie neapărat să-ți arăt ceva.

— Ce anume?

— Tu... vino, zic, simțindu-mă ca Sharon Stone. Ha! Sex la serviciu, păzea că vin!

Mă grăbesc cît pot de tare pe hol, dar, în momentul în care trec pe lîngă administrativ, sînt acostată de Wendy Smith, care vrea să mă întrebe dacă vreau să fac parte din echipa de baschet. Așa că nu reușesc să ajung la subsol decît cîteva minute mai tîrziu și, cînd deschid ușa, Connor e deja acolo și se uită la ceas.

Ce mă enervează. Planul era ca eu să fiu cea care îl așteaptă pe el. Trebuia să mă găsească așezată cu fundul pe un teanc de cărți, pe care aveam de gînd să-l aranjez rapid, cu picioarele încrucișate și cu fusta ridicată un pic, seducător.

Ei, asta e.

— Bună, zic, cu același glas răgușit.

— Bună, spune Connor, încruntat. Emma, ce e chestia asta? Am o dimineață foarte plină.

— Am vrut doar să te văd. Cît mai de aproape. Împing ușa cu un gest de abandon total și îmi cobor degetul de-a lungul pieptului lui, ca într-o reclamă la aftershave. Nu mai facem niciodată dragoste la modul spontan.

— Poftim? Connor mă privește de parcă am înnebunit.

— Hai. Încep să-i desfac nasturii de la cămașă, cu o expresie gravă. Hai s-o facem. Aici și acum.

— Ai înnebunit? spune Connor, dîndu-mi degetele la o parte și încheindu-și nasturii grăbit. Emma, pentru numele lui Dumnezeu, sîntem la birou!

— Şi ce dacă? Sîntem tineri, ne iubim... Îmi cobor mîna un pic mai jos, iar Connor cască ochii mari.

— Termină! se răţoieşte la mine. În clipa asta! Emma, ce-i cu tine, ai băut sau ce?

— Nu vreau decît să facem sex! E chiar aşa de mult ce-ţi cer?

— E chiar aşa de mult dacă-ţi cer să o facem în pat, ca toţi oamenii normali?

— Dar nu o mai facem, nici măcar în pat! Adică o facem, dar foarte rar!

Se lasă o tăcere tensionată.

— Emma, spune Connor într-un final. Crede-mă, nu e nici locul, nici momentul...

— Ba da! Poate fi! Numai aşa putem reaprinde vechea scînteie! Lissy a zis...

— Ai vorbit despre viaţa noastră sexuală cu Lissy? Connor pare de-a dreptul şocat.

— Evident, n-am spus că ar fi vorba despre *noi*, zic, reorientîndu-mă din mers. Am vorbit aşa, în general, despre... cupluri, şi ea a zis că e sexi s-o faci la serviciu! Haide, Connor! Mă apropii de el şi-i bag o mînă în sutienul meu. Nu te stîrneşte deloc chestia asta? Simplu gînd că cineva se poate apropia acum pe hol... Cuvintele îmi îngheaţă pe buze în momentul în care aud un zgomot.

Cred că exact asta se întîmplă, se apropie cineva pe hol.

Ce porcărie.

— Vine cineva! şopteşte Connor şi se trage repede într-o parte, dar mîna îi rămîne acolo unde e, şi anume în sutienul meu. Şi-o priveşte îngrozit. Mi s-a prins! Mi s-a prins idioţenia asta de ceas. S-a prins de puloverul tău. Încearcă să şi-o extragă. Fuck! Nu pot s-o scot!

— Trage pur și simplu!

— Asta și fac! Se uită disperat în jur. Vezi vreun foarfece?

— Sper să nu-ți închipui că te las să-mi tai puloverul, spun îngrozită.

— Ai altă sugestie? Mai trage o dată cu putere, și îmi înăbuș cu greu un țipăt. Au! Termină! Mi-l distrugi!

— Asta e acum, că-ți distrug puloverul. Asta e unica ta problemă în momentul ăsta, nu?

— Dintotdeauna am urît ceasul ăsta al tău! Dacă l-ai fi purtat pe cel pe care ți l-am dat eu...

Amuțesc brusc. Categoric, se aud pași care se apropie. Sînt aproape la ușă.

— Fuck! Connor se uită în jur căutînd o scăpare. Fuck... fuck...

— Calmează-te! O să ne ghemuim și noi într-un colț, șoptesc. Oricum, poate că n-or să intre.

— O idee extraordinară, Emma, murmură furios, în timp ce traversăm iute camera, cu mișcări stîngace. De mare excepție.

— Nu mai da vina pe mine! îi răspund. Nu voiam decît să insuflu un pic de pasiune în... În clipa în care se deschide ușa, încremenesc.

Nu. O, Doamne, nu.

Parcă m-a lovit cineva în moalele capului.

În pragul ușii, cu un teanc de reviste vechi în mînă, se află Jack Harper.

Ochii lui ne cîntăresc fără grabă, întîi expresia mînioasă a lui Connor, mîna lui în sutienul meu, chipul meu în agonie.

— Domnule Harper, începe Connor să se bîlbîie. Îmi pare foarte, foarte rău. Dar vă asigur că nu... că nu am... Își drege glasul. Nu am cuvinte să vă spun cît sînt de jenat... cît sîntem de jenați amîndoi...

— Sînt convins, spune Jack. Chipul îi e total lipsit de orice expresie şi ilizibil, iar glasul la fel de sec ca întotdeauna. Poate vreţi totuşi să vă aranjaţi puţin ţinuta înainte de a vă întoarce la treabă, ce ziceţi?

Uşa se închide în urma lui şi rămînem împietriţi, ca nişte statui de ceară.

— Vrei te rog să-ţi scoţi nenorocita asta de mînă din bluza mea? spun într-un final, enervată la maximum pe Connor. Orice urmă de dorinţă de a face sex mi-a dispărut complet. Sînt lividă de furie. Pe mine. Pe Connor. Şi pe toată lumea.

Zece

Jack Harper pleacă astăzi.

Slavă Domnului. Slavă Domnului. Fiindcă pur şi simplu nu mai suportam... să-l văd. Nu trebuie decît să-mi ţin capul plecat şi să-l evit pînă la ora cinci, după care să fug mîncînd pămîntul, şi totul o să fie foarte bine. Viaţa va reveni la normal şi nu mă voi mai simţi de parcă radarul mi-ar fi distorsionat de nu ştiu ce forţă magnetică invizibilă.

Nu ştiu de ce sînt atît de nervoasă şi de iritată. Fiindcă, deşi ieri am murit de jenă, situaţia se prezintă destul de bine. În primul rînd, se pare că eu şi Connor nu vom fi daţi afară pentru că am făcut sex la serviciu, lucru de care îmi era foarte frică. În al doilea rînd, planul meu s-a dovedit cît se poate de eficient. Nici n-am ajuns bine înapoi la birou, şi Conor a şi început să-mi trimită e-mailuri de scuze. Iar azi-noapte am făcut sex. De două ori. Cu lumînări parfumate şi tot tacîmul.

Cred că, probabil, Connor a citit undeva că fetelor le place să aibă în jurul lor lumînări parfumate, atunci cînd fac sex. Poate în *Cosmo*. Fiindcă, de fiecare dată cînd le scoate, îmi aruncă

privirea aia gen „Nu-i așa că-s băiat finuț?“, la care eu trebuie să spun „O! Lumînări parfumate! Ce frumos!“

N-aș vrea să mă înțelegeți greșit. N-am nimic cu lumînările parfumate. Dar nu au nici cel mai mic efect, corect? Doar le pui lîngă tine și ele ard. După care, într-un moment crucial, mă trezesc gîndindu-mă „Sper să nu cadă lumînarea parfumată“, ceea ce mă cam distrage un pic de la ce fac.

Oricum. Am făcut sex.

Iar diseară mergem să vedem un apartament. N-are nici parchet, și nici obloane – dar are jacuzzi în baie, ceea ce e destul de cool. Așa că se poate spune că viața mea decurge cum nu se poate mai bine. Nu știu de ce mă simt așa de nasol. Nu știu care-i...

Nu vreau să mă mut cu Connor, spune o vocișoară din capul meu, înainte de a o putea opri.

Nu. Nu se poate așa ceva. Nu poate fi adevărat. Connor e perfect. Toată lumea știe asta.

Dar nu vreau să...

Taci. Sîntem Cuplul Perfect. Facem sex cu lumînări parfumate. Și ne plimbăm pe marginea rîului. Iar duminica dimineața ne citim ziarele la cafea, în pijama. Așa cum fac doar cuplurile perfecte.

Dar...

Termină!

Înghit în sec. Connor e singurul lucru bun din viața mea. Cu ce-aș rămîne, dacă nu l-aș avea pe el?

Telefonul de pe biroul meu sună, întrerupîndu-mi gîndurile și ridic receptorul.

— Alo, Emma? aud un glas familiar. Sînt Jack Harper.

Aproape că-mi stă inima de spaimă şi mai să-mi torn cafeaua pe mine. Nu l-am mai văzut de la incidentul cu mîna-în-sutien. Şi, sincer, nici nu-mi doresc să-l văd.

Nu trebuia să răspund la telefon.

De fapt, n-ar fi trebuit să vin azi la serviciu.

— A, zic. Ăă... bună.

— Vrei te rog să vii puţin pînă la mine la birou?

— Cine?... Eu? zic stresată.

— Da, tu.

Îmi dreg glasul.

— Să... aduc ceva?

— Nu, doar pe tine.

Închide, iar eu rămîn cîteva momente cu ochii lipiţi de telefon, simţind că mă ia cu fiori pe şira spinării. Trebuia să-mi dau seama că era prea frumos ca să fie adevărat. Se pare că pînă la urmă tot mă concediază. Neglijenţă... crasă... absolut impardonabil...

Vreau să zic că e destul de impardonabil să fii surprinsă la birou cu mîna prietenului tău în sîn.

OK. Asta e, n-am ce face.

Trag aer în piept adînc, mă ridic şi pornesc spre etajul unsprezece. În faţa uşii lui e un birou, dar nu văd nici urmă de vreo secretară, aşa că mă duc direct la uşă şi ciocănesc.

— Intră.

Deschid prudentă uşa. Încăperea e imensă, luminoasă şi lambrisată, iar Jack stă la o masă circulară, împreună cu alte şase persoane, aşezate pe scaune. Şase oameni pe care nu i-am mai văzut niciodată, îmi dau brusc seama. Cu toţii au în mînă foi de hîrtie, iar atmosfera pare destul de încordată.

I-a adunat pe toți aici ca să asiste la concedierea mea? Ce e ăsta, un fel de training despre cum-se-dau-oamenii-afară?

— Bună, zic, străduindu-mă să-mi păstrez calmul. Dar simt că-mi ard obrajii și știu că arăt probabil destul de fîstîcită.

— Bună. Chipul lui Jack se destinde într-un surîs. Emma... te rog, relaxează-te. N-ai de ce să-ți faci griji. Voiam doar să te întreb ceva.

— Aha, spun, surprinsă.

OK, hai că acum m-a zăpăcit de tot. Ce naiba poate să vrea să mă întrebe?

Jack ia o bucată de hîrtie și o ridică în așa fel încît să o pot vedea bine.

— Ce crezi că reprezintă imaginea asta? zice.

O, mama mă-sii de porcărie.

E ca în cel mai negru coșmar al meu. Ca atunci cînd m-am dus la interviul ăla la Laines Bank și mi-au arătat o rîmă, iar eu le-am zis că arată ca o rîmă.

Toată lumea are ochii ațintiți asupra mea. Doamne, cît mi-aș dori s-o nimeresc! Ce bine-ar fi dac-aș ști ce naiba se așteaptă să zic.

Mă uit bine la imagine, și inima îmi bate accelerat. E un grafic cu două obiecte rotunde. Cu o formă ușor neregulată. N-am nici cea mai mică idee ce ar trebui să reprezinte. Absolut nici una. Arată ca... parcă arată ca...

Și, deodată, îmi dau seama.

— Nuci! Două nuci!

Jack izbucnește într-un rîs nebun, și alte cîteva persoane chicotesc înfundat, lucru pe care încearcă să-l înăbușe imediat.

— Ei, asta nu face decît să dovedească că am avut dreptate, spune Jack.

— Nu sînt nuci? zic neajutorată, privind către cei de la masă.

— Ar trebui să reprezinte niște ovare, spune un tip cu ochelari fără ramă, foarte demn.

— *Ovare?* Mă uit mai bine la hîrtie. A, da! Păi, da. Acum că spuneți asta, văd destul de clar... niște...

— Nuci. Jack se șterge la ochi de cît a rîs.

— V-am explicat, ovarele sînt doar *o parte* dintr-o serie mai lungă de reprezentări simbolice ale feminității, spune un tip, pe un ton de scuză. Ovarele sînt simbolul fertilității, ochiul înseamnă înțelepciune, copacul simbolizează mama natură...

— Ideea e că aceste imagini pot fi folosite pentru o întreagă gamă de produse, spune o femeie brunetă, aplecîndu-se ușor în față. Băutură energizantă, linie vestimentară, parfum...

— Piața țintă răspunde bine la imaginile abstracte, adaugă Tipul cu Ochelari fără Ramă. Studiul de piață a arătat că...

— Emma. Jack mă privește din nou. Tu ai cumpăra o băutură pe care sînt desenate niște ovare?

— Ăă... Îmi dreg glasul, conștientă de faptul că mai multe persoane mă fixează cu ostilitate. Păi... probabil că nu.

Cîțiva dintre cei prezenți schimbă priviri între ei.

— Părerea ei nu are nici cea mai mică relevanță, murmură cineva.

— Jack, trei echipe de creație au lucrat din greu la conceptul ăsta, spune bruneta pe un ton extrem de sincer. Nu putem s-o luăm de la zero. Pur și simplu nu se poate.

Jack ia o gură de Evian din sticla de lîngă el, se șterge la gură și o privește.

— Știi că am găsit sloganul „Nu te opri“ în două minute, într-un bar, unde l-am scris pe un șervețel?

— Da, știm, murmură tipul cu ochelari fără ramă.

— Nu sînt de acord să vindem o băutură pe care sînt desenate niște ovare. Punct. Expiră adînc, apoi își trece o mînă prin părul ciufulit. După care își împinge scaunul în spate. OK, hai să luăm o pauză. Emma, ești te rog amabilă să mă ajuți să duc dosarele astea jos, în biroul lui Sven?

Dumnezeule mare, mă întreb ce-o mai fi fost și chestia asta. Dar nu îndrăznesc să întreb. Jack mă conduce grăbit pe hol, apoi în lift, după care apasă pe butonul spre etajul nouă, fără să zică nimic. După ce am coborît cam două secunde apasă pe butonul de urgență și liftul se oprește brusc. Apoi, într-un final, mă privește.

— Oare tu și cu mine sîntem singurii oameni normali la cap din clădirea asta?

— Îhm...

— Ce s-a întîmplat cu instinctele? Pare că pur și simplu nu-i vine să creadă. Nimeni nu mai e în stare să deosebească o idee bună de una extrem de proastă. Ovare. Clatină din cap. Auzi, *ovare!*

Nu mă mai pot abține. Cînd îl văd atît de furios, modul în care spune „Ovare!“ mi se pare pur și simplu cel mai amuzant lucru din lume și, înainte să-mi dau seama, izbucnesc în rîs. Preț de o fracțiune de secundă, Jack pare total bulversat, după care pur și simplu i se încrețește subit fața și izbucnește într-un rîs nestăvilit. Atunci cînd rîde, i se încrețește ușor nasul, ca la bebeluși și,

cumva, asta face ca totul să pară de o mie de ori mai amuzant.

O, Doamne. Acum chiar că nu mă mai pot opri din rîs. Din cînd în cînd pufnesc și mă apucă un nou acces de rîs, mă doare burta de la cît am rîs și ajunge să mă uit doar la el și izbucnesc într-un nou hohot de rîs. Îmi curge nasul și n-am nici un șervețel... Va trebui să-mi suflu nasul pe hîrtia cu ovarele...

— Emma, ce cauți tu cu tipul ăla?

— Poftim? Ridic ochii, încă rîzînd, și abia acum îmi dau seama că Jack nu mai rîde. Mă fixează, cu o expresie impenetrabilă pe față.

— Ce cauți tu cu tipul ăla? repetă.

Hohotele îmi îngheață brusc și-mi dau părul de pe față.

— Ce vrei să spui? zic, încercînd să cîștig timp.

— Cu Connor Martin. N-o să fii fericită cu el. Nu te vei simți împlinită alături de el.

Mă uit la el, simțindu-mă prinsă pe picior greșit.

— Cine zice asta?

— Îl cunosc destul de bine. Am stat la destul de multe ședințe cu el. Am văzut cum gîndește. E un tip de treabă – dar ție îți trebuie mai mult decît un tip de treabă. Mă scrutează adînc. Părerea mea sinceră e că, de fapt, nu îți dorești deloc să te muți cu el. Dar ți-e frică să ieși din relația asta.

Mă străbate un val de indignare. Cum îndrăznește să-mi citească gîndurile și să... *se înșele atît de tare?* Evident că îmi doresc să mă mut cu Connor.

— Dacă vrei să știi, te înșeli amarnic, zic tăios. Abia aștept să mă mut cu el. De fapt... de fapt,

azi, cînd eram la mine la birou, chiar asta mă gîndeam, că abia aștept!

Așa. Na, că ți-am zis-o.

Jack clatină din cap.

— Tu ai nevoie de cineva care poate să aprindă scînteia. Cineva care să te stimuleze.

— Ți-am mai zis, nu tot ce ți-am spus în avion e adevărat. Connor mă stimulează foarte tare! Îl privesc sfidător. Vreau să spun că... ultima dată cînd ne-ai văzut împreună, eram destul de furați de valul pasiunii, nu?

— A, chestia aia. Jack ridică din umeri. Am presupus că e doar o încercare disperată de a aduce un pic de sare și piper în relația voastră amoroasă.

Îl fixez mînioasă.

— Ba n-a fost deloc o încercare disperată de a aduce un pic de sare și piper în relația noastră amoroasă! spun aproape scuipîndu-l. A fost pur și simplu un... act spontan și pasional.

— Scuze, spune Jack. Greșeala mea.

— Oricum, ce-ți pasă ție? Îmi încrucișez brațele. Ce te interesează pe tine dacă eu sînt sau nu fericită?

Se lasă o tăcere grea și constat că am respirația precipitată. Îi întîlnesc ochii întunecați și îmi feresc iar privirea.

— Aceeași întrebare mi-am pus-o și eu, spune Jack. Ridică din umeri. Poate e din cauză că am trecut împreună prin aceeași experiență cumplită de zbor. Poate e din cauză că ești singura persoană din firma asta care nu s-a obosit să joace teatrul ăsta atît de ieftin, cum fac toți ceilalți, ca să mă impresioneze.

Aș fi jucat și eu același teatru ieftin! îmi vine să-i răspund. Dar n-am avut de ales!

— Bănuiesc că ceea ce vreau să spun este că... simt că noi doi sîntem prieteni, spune. Iar mie îmi pasă foarte mult de soarta prietenilor mei.

— A, zic și mă frec pe nas.

Tocmai vreau să spun cît pot mai politicoasă că și eu simt că sîntem prieteni, cînd el adaugă:

— Plus că orice om care e în stare să recite replică cu replică toate filmele lui Woody Allen nu are cum să nu fie un loser.

Simt că mă străbate un val de mînie, în numele lui Connor.

— Nu știi absolut nimic despre el! exclam. Îmi doresc să nu fi stat niciodată lîngă tine atunci, în avionul ăla idiot! Te învîrți în jurul meu și-mi spui toate chestiile astea ca să mă stîrnești, purtîndu-te de parcă m-ai cunoaște mai bine ca oricine altcineva...

— Poate chiar te cunosc, spune el, cu un licăr în ochi.

— Poftim?

— Poate chiar te cunosc mai bine decît oricine altcineva.

Îl fixez, cuprinsă de un amestec ciudat de mînie și exaltare. Fără veste, mă simt de parcă am juca tenis. Sau am dansa.

— Nu mă cunoști deloc mai bine decît oricine altcineva! îi răspund, pe cel mai usturător ton de care sînt în stare.

— Știu că nu vei rămîne cu Connor Martin.

— N-ai de unde să știi așa ceva.

— Ba da.

— Ba nu.

— Ba da.

Începe să rîdă.

— Ba nu! Dacă vrei să știi, probabil chiar am să mă mărit cu el.

— Să te măriți cu Connor? spune Jack, de parcă asta ar fi cea mai amuzantă glumă pe care a auzit-o în viața lui.

— Da! De ce nu? E înalt, frumos, e bun la suflet și e foarte... e... șovăi ușor. Și oricum, e viața mea personală. Tu ești șeful meu, ne cunoaștem abia de săptămîna trecută și, sincer, chiar nu e treaba ta!

Jack a încetat să mai rîdă și arată de parcă tocmai i-aș fi tras o palmă zdravănă. Mă privește lung cîteva clipe, fără să spună nimic. După care face un pas înapoi și dă drumul butonului pe care îl ținea apăsat.

— Ai dreptate, spune cu un glas total schimbat. Viața ta personală nu mă privește absolut deloc. Am sărit calul, și te rog să mă scuzi.

Simt un fior de îngrijorare.

— N-am... vrut să spun că...

— Nu. Ai dreptate. Rămîne cîteva momente cu ochii în podea, apoi ridică privirea. Mîine plec înapoi în State. A fost o vizită foarte plăcută și aș vrea să-ți mulțumesc pentru tot ajutorul acordat. Ne vedem diseară la petrecere?

— Nu... știu, zic.

Atmosfera a devenit brusc extrem de protocolară.

E groaznic. E oribil. Vreau să spun ceva. Vreau ca lucrurile să fie iar cum au fost acum cîteva clipe, lejere și amuzante. Dar nu știu ce aș putea spune.

Ajungem la etajul nouă și liftul se oprește.

— Cred că de aici mă descurc, spune Jack. Adevărul e că te-am rugat să mă însoțești doar ca să-mi ții companie.

Îi dau stîngace dosarele.

— Păi, Emma, spune pe același ton oficial. În caz că nu ne mai vedem mai tîrziu... mi-a părut bine de cunoștință. Îmi întîlnește privirea și în ochi îi revine o frîntură din vechea expresie plină de căldură. Vorbesc cît se poate de serios.

— Și mie, spun, cu un nod în gît.

Nu vreau să plece. Nu vreau ca lucrurile să se termine în felul ăsta. Îmi vine să-i propun să bem ceva împreună. Îmi vine să-l iau de mînă și să-i spun: Nu pleca.

Dumnezeule mare, ce m-o fi apucat?

— Drum bun, reușesc să rostesc în timp ce îmi strînge mîna. După care el se întoarce pe călcîie și se îndepărtează pe coridor.

Deschid gura de cîteva ori să strig după el – dar ce să zic? N-am nimic de zis. Mîine dimineață o să fie în avion, către vechea lui viață. Iar eu voi rămîne aici, cu viața mea.

Tot restul zilei parcă am plumb în picioare. Toată lumea nu vorbește decît de petrecerea de rămas bun pe care o dă Jack Harper, dar eu plec de la serviciu cu o jumătate de oră mai devreme. Mă duc direct acasă și-mi fac niște ciocolată caldă. Cînd Connor descuie ușa de la intrare, mă aflu pe canapea.

Ridic ochii spre el cînd intră în cameră și instantaneu știu că ceva s-a schimbat. Nu la el. El e același dintotdeauna.

Ci la mine. Eu m-am schimbat.

— Bună, zice și mă pupă ușor pe creștet. Mergem?

— Unde să mergem?

— Să ne uităm la apartamentul ăla de pe Edith Road. Va trebui să ne grăbim dacă vrem să mai ajungem și la petrecere. A, am uitat să-ți spun, am primit un cadou de casă nouă de la mama. Mi l-a trimis la birou.

Îmi dă o cutie de carton. Scot din ea un ceainic de sticlă și mă uit la el alb.

— Cică frunzele de ceai se țin separat de apă. Mama zice că, în felul ăsta, ceaiul iese mult mai bun...

— Connor, mă trezesc spunînd. Nu pot să fac asta.

— E foarte simplu. Nu trebuie decît să ridici...

— Nu. Închid ochii, încercînd să-mi adun curajul, apoi îi deschid din nou. Nu pot să fac *asta*, Nu mă pot muta cu tine.

— Poftim? Connor mă privește uluit. S-a întîmplat ceva?

— Da. Nu. Înghit în sec. Am îndoieli de mai multă vreme. În legătură cu noi. Și de curînd, acestea... mi-au fost confirmate. Dacă continuăm, mă voi simți o ipocrită. Și nu e cinstit, față de nici unul dintre noi.

— *Poftim?* Connor se freacă mecanic pe față. Emma, ce spui tu aici? Că vrei să... să...

— Vreau să ne despărțim, zic, cu ochii la covor.

— Glumești.

— Ba nu glumesc! spun cu iritare bruscă. Nu glumesc deloc, OK?

— Dar... e ridicol! E ridicol! Începe să se plimbe nervos prin cameră, ca un leu în cușcă. Deodată, se oprește și mă privește.

— Zborul ăla cu avionul e de vină.

— Poftim? Tresar de parcă m-ar fi opărit cineva. Ce vrei să spui?

— Din ziua cînd te-ai întors cu avionul din Scoția ești de nerecunoscut.

— Ba nu-i adevărat!

— Ba da! Ești în permanență nervoasă și încordată... Se așază pe vine lîngă mine și îmi ia mîinile. Emma, mă gîndesc că poate încă mai suferi de pe urma traumei. Ar trebui să mergi la terapeut.

— Connor, n-am nevoie de nici un fel de terapie! Îmi trag mîinile. Dar poate că ai dreptate. Poate că zborul ăla cu avionul m-a... Înghit în sec. Afectat. Poate că m-a făcut să văd viața într-o altă lumină și să-mi dau seama de cîteva lucruri. Iar unul dintre lucrurile de care mi-am dat seama este faptul că nu sîntem potriviți unul pentru celălalt.

Connor se lasă să cadă încet pe covor, cu chipul total devastat.

— Dar totul a fost minunat! Am făcut sex de nenumărate ori...

— Știu.

— Te-ai îndrăgostit de altcineva?

— Nu! sar ca arsă. Firește că nu! Frec cu degetul husa canapelei, în sus și-n jos.

— Emma, cred că ai pur și simplu o stare proastă, spune Connor brusc. Îți pregătesc o baie fierbinte, aprind niște lumînări parfumate...

— Connor, te rog frumos! strig. Nu mai pomeni de lumînări parfumate! Te rog, ascultă-mă. Și te rog mult să mă crezi. Îl privesc drept în ochi. Vreau să ne despărțim.

— Nu te cred! spune, scuturînd din cap. Te cunosc foarte bine, Emma! Nu ești genul ăsta.

N-ai arunca atît de ușor la gunoi ceea ce avem noi doi. N-ai...

Se oprește șocat în clipa în care, fără nici un cuvînt, iau ceainicul și-l trîntesc cu putere de podea.

Ne uităm amîndoi la el, uluiți.

— Trebuia să se spargă, îi explic după un moment de tăcere. Și asta trebuia să însemne că da, sînt în stare să arunc ceva la gunoi. Dacă lucrul respectiv nu e pentru mine.

— Cred că s-a spart, spune Connor, ridicînd ceainicul și uitîndu-se la el. Are cel puțin o crăpătură fină de tot.

— Poftim.

— Dar încă-l mai putem folosi...

— Ba nu. Nu-l mai putem folosi.

— Am putea să cumpărăm niște Sellotape.

— Dar nu va mai funcționa niciodată ca lumea. spun, cu pumnii încleștați pe lîngă mine. Pur și simplu... nu va mai funcționa.

— Înțeleg, spune Connor după o pauză.

Și cred că, în cele din urmă, chiar înțelege.

— Păi... atunci plec, zice într-un final. Am să-i sun pe proprietarii apartamentului să le spun că ne... Se oprește și-și șterge violent nasul.

— OK, spun, cu o voce care nu mai sună deloc ca vocea mea. Ești de acord să nu spunem deocamdată nimic celor de la serviciu? adaug. Cel puțin deocamdată.

— Sigur, spune negru la față. N-am să spun nimic.

Aproape a ajuns la ușă, cînd se întoarce brusc spre mine, cu mîna în buzunar.

— Emma, uite biletele pentru festivalul de jazz, spune, cu glasul spart de emoție. Poți să le iei tu.

— Poftim? Le privesc îngrozită. Nu! Connor, ia-le tu! Sînt ale tale!

— Nu, ia-le tu. Știu cu ce nerăbdare așteptai să-i asculți pe cei de la Dennisson Quartet. Îmi împinge biletele aprins colorate în palmă și-mi închide degetele deasupra lor.

— Connor... înghit în sec. Pur și simplu nu... nu știu ce să spun.

— Întotdeauna vom avea jazzul, spune Connor sugrumat de emoție și închide ușa în urma sa.

Unsprezece

Perfect. După ce că n-am obținut promovarea la care visam, acum am rămas și fără prieten. Și cu ochii umflați de la atîta plîns. Și toată lumea zice că am înnebunit.

— Ai înnebunit, spune Jemima, cam la fiecare zece minute. E sîmbătă dimineață, sîntem ca de obicei la ora asta în halate, bem cafea și încercăm să ne dregem după mahmureala din ajun. Sau, în cazul meu, după despărțirea din ajun.

— Îți dai seama că-ți mînca din palmă? Se încruntă la unghia de la picior, pe care tocmai și-o dă cu ojă roz bebe. În maxim șase luni, te vedeam cu o piatră adevărată pe deget.

— Parcă ziceai că, atunci cînd am acceptat să mă mut cu el, mi-am dat foc la valiză, răspund supărată.

— Ei, în cazul lui Connor cred că nu aveai nici cel mai mic motiv de îngrijorare. Clatină din cap. Ești nebună.

— Tu zici la fel, că sînt nebună? spun, întorcîndu-mă către Lissy, care stă pe fotoliul balansoar cu genunchii la piept și mănîncă o felie de pîine prăjită cu stafide. Fii sinceră.

— Ăă... nu, spune Lissy pe un ton total neconvingător. Sigur că nu!

— Ba da, și tu crezi la fel!

— Eu nu vreau să zic decît că... făceați un cuplu de invidiat!

— Știu. Știu că, la prima vedere, așa păream. Fac o pauză, încercînd să-i explic. Dar adevărul e că n-am simțit niciodată că sînt eu însămi în relația asta. Parcă jucam în permanență teatru. Știi bine ce spun. Nu știu, cumva, nu părea deloc *real*.

— Ăsta e motivul? mă întrerupe Jemima, privindu-mă de parcă vorbesc prostii. De-asta v-ați despărțit?

— E un motiv destul de întemeiat, nu crezi? spune Lissy, ca o prietenă adevărată ce-mi e.

Jemima ne privește alb.

— Evident că nu! Emma, dacă ai mai fi avut puțină răbdare și ai fi continuat să jucați rolul de cuplu perfect, încet-încet ați fi devenit cu adevărat un cuplu perfect.

— Dar... n-am fi fost fericiți!

— Ați fi fost cuplul perfect, spune Jemima, pe un ton de zici că vorbește cu un copil bătut în cap. *Fireşte* că ați fi fost fericiți.

Se ridică cu grijă, cu bucățele roz de vată între degetele de la picioare și pornește spre ușă.

— Și oricum. Nu există relație perfect sinceră.

— Ba da! Sau cel puțin, ar trebui să existe.

— Toată lumea se preface. Şi toată chestia asta cu sinceritatea totală e pur și simplu depășită. Ne aruncă o privire atotștiutoare. Mama e măritată cu tata de treizeci de ani și el nu știe nici acum că nu e blondă naturală.

Dispare din cameră, și eu și Lissy schimbăm priviri între noi.

— Crezi că are dreptate? zic.

— Nu, spune Lissy nesigură. Sigur că nu! Relațiile ar trebui să fie întemeiate pe... încredere.. și pe adevăr... Se oprește și mă privește stresată. Emma, nu mi-ai spus niciodată că te-ai simțit așa cu Connor.

— N-am... spus nimănui.

Nu e întrutotul adevărat, îmi dau seama imediat. Dar n-am de gînd să-i spun celei mai bune prietene ale mele că un străin știe mult mai multe decît ea, nu?

— Ei, mi-aș fi dorit să ai mai multă încredere în mine, spune Lissy extrem de sinceră. Emma, hai să stabilim un lucru. Din clipa asta, ne vom spune una alteia *totul*. Între noi două n-ar trebui să existe secrete. Sîntem cele mai bune prietene!

— De acord! spun, cuprinsă brusc de căldura unei emoții puternice. Mă aplec și-o pup.

Lissy are perfectă dreptate. Ar trebui să avem încredere una în cealaltă. N-ar trebui să avem secrete una față de cealaltă. Vreau să spun, pentru numele lui Dumnezeu, ne cunoaștem de peste douăzeci de ani!

— Și, dacă tot ne spunem totul de acum înainte... Lissy mușcă din pîinea prăjită cu stafide și mă privește lung. Faptul că i-ai dat papucii lui Connor are vreo legătură cu tipul ăla? Cel din avion?

Simt o împunsătură minusculă în inimă, pe care o ignor luînd o înghițitură de cafea.

A avut, oare, vreo legătură cît de mică cu el? Nu. Nu, n-a avut nici cea mai mică legătură.

— Nu, zic fără să ridic privirea. Nici o legătură.

Ne uităm amîndouă preț de cîteva clipe la ecranul televizorului, la un interviu cu Kylie Minogue.

— A, OK! zic, amintindu-mi brusc. Dacă tot sîntem la capitolul întrebări... ce făceai, *cu adevărat*, cu tipul ăla Jean-Paul, la tine în cameră?

Lissy trage aer în piept adînc.

— Și nu-mi spune că vă uitați pe niște materiale despre nu știu ce caz, adaug. Fiindcă asta nu explică în nici un fel bufniturile alea ritmice.

— A! spune Lissy, încolțită. OK. Bine... ăă... la o gură de cafea și îmi evită privirea. Făceam... ăă... făceam sex.

— Poftim? mă holbez la ea, deconcertată.

— Da. Făceam sex. De asta n-am vrut să-ți spun. Mi-a fost jenă.

— Tu și Jean-Paul făceați sex?

— Da! Își drege glasul. Făceam sex pasional... violent... animalic.

Ceva nu e în regulă aici.

— Nu te cred, zic, privind-o lung. Nu făceați sex.

Punctișoarele rozalii din obrajii lui Lissy devin și mai roz.

— Dacă-ți spun!

— Ba nu! Lissy, pe bune acum, ce făceați?

— Făceam sex, OK? spune Lissy agitată. E noul meu prieten și... asta făceam! Acum lasă-mă în pace. Se ridică fîstîcită, împrăștiind firimituri de pîine prăjită peste tot și iese din cameră, împiedicîndu-se ușor de preș.

Mă uit în urma ei, siderată.

De ce minte? Oare ce naiba făcea acolo? Pentru numele lui Dumnezeu, ce poate fi mai jenant ca sexul? Sînt atît de intrigată că aproape mi-a revenit buna dispoziție.

Sinceră să fiu, nu e cel mai strălucit weekend din viața mea. Lucru la care contribuie și momentul

în care vine poșta și primesc o vedere de la ai mei, de la Le Spa Meridien, care-mi spune ce bine se simt. Și, ca și cum nu eram deja la pământ, horoscopul din *Mail* îmi spune că s-ar putea să fi făcut o mare greșeală.

Dar luni dimineața mă simt mai bine. *N-am făcut nici o greșeală*. Azi începe noua mea viață. Am să uit toate balivernele despre dragoste și pasiune și am să mă concentrez asupra carierei. Poate am să-mi caut chiar și o nouă slujbă.

În momentul în care ies de la metrou, ideea începe să-mi placă din ce în ce mai mult. Am să aplic pentru un post de marketing executive la Coca-Cola sau undeva de genul ăsta. Și am să obțin jobul. Iar Paul își va da seama ce greșeală îngrozitoare a făcut că nu m-a promovat. Și mă va ruga să rămîn, dar eu îi voi spune „Prea tîrziu. Ți-am dat o șansă, dar ai ratat-o." După care el va începe să mă implore: „Emma, ce să fac ca să te răzgîndești?" Iar eu îi voi spune...

Cînd ajung la birou, Paul se tîrăște în patru labe în fața mea, care stau cocoțată nonșalant pe biroul lui, cu mîinile pe genunchi (se pare că am un taior nou cu pantaloni și pantofi Prada) și tocmai zic „Știi, Paul, tot ce trebuia să faci era să mă tratezi cu puțin respect..."

Shit. Privirea mi se focalizează în față și rămîn blocată, cu mîna pe ușa de sticlă. În hol e un cap blond.

Connor. Mă cuprinde un val de panică. Nu pot intra aici. Nu pot să fac asta. Nu pot...

Atunci capul se mișcă și nu e Connor, ci Andrea de la contabilitate. Deschid ușa, simțindu-mă ditamai fraiera. Doamne, sînt cu nervii la pământ. Trebuie să-mi vin în fire, pentru că e posibil să

dau cît de curînd nas în nas cu Connor și va trebui să fac cumva față situației.

Bine măcar că încă nu știe nimeni, mă gîndesc, urcînd scările. Asta ar face lucrurile de o mie de ori mai grele. M-aș trezi cu o groază de oameni pe cap, care mi-ar spune...

— Emma, vai ce rău îmi pare de tine și de Connor...

— Poftim? Tresar șocată și văd o fată pe nume Nancy apropiindu-se de mine.

— A fost total neașteptat! Dintre toate cuplurile din lume, n-aș fi zis niciodată că voi doi vă veți despărți. Dar asta nu face decît să arate că nu se știe niciodată...

Mă uit la ea bulversată.

— Dar... de unde știi?

— A, știe toată lumea! spune Nancy. Știi, nu, că vineri seara a fost o băută? Ei, Connor a venit și el și s-a cam făcut pulbere. Și a spus la toată lumea. A ținut chiar și un mic discurs!

— Ce-a... făcut?

— A fost destul de emoționant, trebuie să recunosc. Despre cum Panther Corporation e ca o mare familie și cum știe că îl vom sprijini cu toții în acest moment dificil din viața lui. Și pe tine, desigur, își ia seama și adaugă. Deși, din moment ce tu ești cea care s-a despărțit de el, Connor e de fapt victima în povestea asta. Se apleacă în față, confidențial. Trebuie să-ți spun că multe dintre fete au zis că trebuie să ai o doagă sărită de ai făcut așa ceva!

Nu-mi vine să cred. Connor a ținut un discurs despre faptul că ne-am despărțit. După ce mi-a promis că nu va spune nimic nimănui. Iar acum toată lumea e de partea *lui*.

— Bine, zic într-un final. Păi, să mă duc și eu...

— Ce păcat. Ochii lui Nancy mă privesc întrebător. Păreați o pereche absolut perfectă!

— Știu. Mă sforțez să zîmbesc. Asta e. Mai vorbim.

Mă îndrept spre noul automat de cafea, cu mintea aiurea, încercînd să evaluez rapid situația. cînd mă întrerupe o voce tremurîndă.

— Emma! Ridic ochii și-mi stă inima. E Katie, care se uită la mine de parcă tocmai mi-ar fi crescut trei capete.

— A, bună! zic, străduindu-mă să-mi iau aerul cel mai flu-flu posibil.

— E adevărat? îmi șoptește. E adevărat? Fiindcă n-am să cred că e adevărat pînă nu aud chiar din gura ta.

— Da, spun fără nici un chef. E adevărat. M-am despărțit de Connor.

— O, Doamne. Katie respiră din ce în ce mai precipitat. O, Doamne. E adevărat. O, Doamne, o, Doamne, nu pot să cred așa ceva...

Shit. Stai, că leșină. Înhață o pungă de zahăr goală și-i acopăr repede gura cu ea.

— Calmează-te, Katie! zic neajutorată. Inspiră... acum expiră...

— Am avut atacuri de panică tot weekendul, reușește să îngaime, între respirații. Azi-noapte m-am trezit transpirată toată, cu gîndul că, dacă se întîmplă așa ceva, înseamnă că lumea a luat-o complet razna. Și că nimic nu mai are sens.

— Katie, ne-am despărțit! Atîta tot. Oamenii se despart tot timpul.

— Dar Connor și cu tine nu erați oamenii ăștia de care zici! Voi erați *cuplul*. Vreau să

spun, dacă nici măcar voi n-ați reușit, ce rost mai are să încercăm noi ăștialalți?

— Katie, nu eram deloc *cuplul*, cum spui tu, zic, făcînd eforturi să-mi păstrez calmul. Eram un cuplu, pur și simplu. Și nu ne-am înțeles și... asta e, lucrurile astea se mai întîmplă.

— Dar...

— Și, sinceră să fiu, aș prefera să nu mai vorbesc despre asta.

— A, zice și mă privește pe deasupra pungii. O, Doamne, da, sigur. Scuză-mă, Emma. Doar că n-am... eu doar... a fost un șoc enorm, crede-mă!

— Dar nu mi-ai spus cum a decurs întîlnirea ta cu Phillip, spun apăsat. Ia înveselește-mă puțin cu niște vești bune.

Respirația lui Katie a devenit mai regulată încet-încet și își ia punga de pe față.

— Adevărul e că a decurs destul de bine, spune. O să ne mai întîlnim!

— Vezi? spun încurajator.

— E fermecător. Și blînd. Și avem același simț al umorului și ne plac aceleași lucruri. Pe chipul ei se așterne un surîs ușor rușinat. Adevărul e că e foarte, foarte drăguț!

— Așa și pare! Vezi? Îi strîng brațul. Probabil că Phillip și cu tine sînteți un cuplu mult mai potrivit decît am fost eu cu Connor. Vrei o cafea?

— Nu, mersi, trebuie să plec. Avem o ședință cu Jack Harper despre personal. Mai vorbim.

— OK, mai vorbim, zic cu gîndul aiurea.

Abia cinci secunde mai tîrziu îmi face clic creierul.

— Stai așa. Mă grăbesc după ea pe coridor și o apuc de umăr.

— Am auzit eu bine, ai zis Jack Harper?

— Da.

— Dar... a plecat. A plecat vineri.

— Ba n-a plecat. S-a răzgîndit.

Mă uit la ea siderată.

— S-a răzgîndit?

— Da.

— Deci... Înghit în sec. Deci e aici?

— Evident că e aici! spune Katie rîzînd. E sus.

Fără veste, picioarele nu mă mai ascultă deloc.

— De ce... Îmi dreg glasul, care a devenit ușor răgușit. De ce s-a răzgîndit?

— Cine poate ști? Katie ridică din umeri. El e șeful. Poate să facă orice vrea, nu? E un tip foarte cu picioarele pe pămînt, după părerea mea. Bagă mîna în buzunar și scoate un pachet de gumă, pe care mi-o oferă. A fost foarte drăguț cu Connor după ce a ținut discursul ăla...

Mă crispez toată.

— Jack Harper a asistat la momentul cînd Connor și-a ținut discursul? Despre faptul că ne-am despărțit?

— Da! Stătea chiar lîngă el. Katie își desface guma. Și dup-aia a zis ceva foarte drăguț, de genul că nu-și poate decît închipui ce-i în sufletul lui Connor acum. Drăguț, nu?

Trebuie neapărat să mă așez. Trebuie să mă gîndesc. Trebuie să...

— Emma, ești OK? spune Katie speriată. Doamne, ce proastă pot să mai fiu cîteodată...

— N-am nimic, spun ca în transă. Sînt OK. Ne vedem mai tîrziu.

În clipa în care intru în departamentul de marketing, simt că mi se învîrte mintea.

Nu așa trebuia să se întîmple. Jack Harper trebuia să plece înapoi la el, în America. Trebuia să nu aibă habar de faptul că, imediat după conversația noastră, m-am dus drept acasă și i-am dat papucii lui Connor.

Mă simt extrem de umilită. O să creadă că i-am dat papucii lui Connor din cauza lucrurilor pe care mi le-a spus în lift, nu? O să creadă că a fost doar din cauza lui. Ceea ce nu-i deloc adevărat. Dar absolut deloc.

Cel puțin, nu total...

Poate de-asta...

Nu. E ridicol să cred că faptul că și-a prelungit șederea are vreo legătură cît de mică cu mine. Ridicol. Nu-nțeleg deloc de ce sînt atît de agitată.

În clipa în care mă apropii de biroul meu, Artemis ridică ochii din revista *Marketing Week*, pe care o citește.

— A, Emma. Mi-a părut foarte rău să aud de tine și de Connor.

— Mersi, zic. Dar, dacă nu te deranjează, aș prefera să nu vorbim despre asta.

— Bine, zice Artemis. Cum dorești. Eram doar politicoasă. Se uită la un post-it de pe biroul ei. Apropo, ai un mesaj de la Jack Harper.

— Poftim? tresar.

Shit. N-am vrut să pară că sînt atît de afectată de chestia asta.

— Vreau să spun, ce mesaj? adaug mai calmă.

— Zice că te roagă mult să-i duci... Mijește ochii la hîrtie. Dosarul Leopold la el la birou. A zis că știi tu despre ce e vorba. Dar că, dacă nu-l găsești, nu e nici o problemă.

Mă holbez la ea, și inima îmi bubuie să-mi sară din piept.

Dosarul Leopold.

Era doar o scuză ca să scăpăm un pic de la birou...

E un cod secret. Vrea să mă vadă.

O, Doamne. O, Doamne.

N-am fost în viața mea mai încîntată și mai surescitată și mai îngrozită. Toate la un loc.

Mă așez și rămîn cîteva clipe cu ochii la ecranul gol. Apoi, cu degete tremurătoare, iau un dosar gol. Aștept pînă cînd Artemis îmi întoarce spatele. apoi scriu „Dosarul Leopold" pe cotorul acestuia. încercînd să nu trădez faptul că e scrisul meu.

Acum ce-i de făcut?

Păi, e foarte limpede. I-l duc sus, la birou.

În afară de cazul în care... O, fuck. Dacă fac o prostie cît casa? Dacă cumva chiar există un dosar Leopold?

Intru repede în baza de date a companiei și caut rapid numele de „Leopold". Dar nu găsesc nimic.

OK. Am avut dreptate.

Tocmai vreau să-mi trag scaunul, cînd îmi vine un gînd paranoic. Dacă mă oprește cineva și mă întreabă ce e dosarul Leopold? Sau dacă îl scap pe jos și vede toată lumea că e gol?

Deschid iute un fișier nou, inventez un antet superpompos și scriu o scrisoare adresată domnului Ernest P. Leopold, de la Panther Corporation. Îi dau print, mă duc repede la printer și iau foaia înainte să apuce cineva să vadă ce scrie pe ea. Nu că ar interesa vreun gram pe cineva.

— Așa, arunc în treacăt, băgînd-o într-o mapă cartonată. Păi, atunci mă duc să duc dosarul...

Artemis nici măcar nu ridică capul.

Pornesc pe hol cu inima cît un purice, extrem de demnă și de conștientă de fiecare mișcare pe care o fac, de parcă toată lumea din clădire trebuie să știe ce fac eu. Un lift mă așteaptă gol, dar mă îndrept spre scări, în primul rînd fiindcă n-am chef să vorbesc cu nimeni, iar în al doilea rînd pentru că îmi bate atît de tare inima, că simt nevoia să-mi consum cumva toată energia asta nervoasă.

De ce vrea Jack Harper să mă vadă? Fiindcă, dacă vrea să-mi spună că a avut dreptate tot timpul ăsta în legătură cu Connor, atunci poate să... poate să... O fracțiune de secundă, îmi trece prin minte un flash cu atmosfera aia oribilă din lift și simt că-mi vine să vomit. Dacă situația o să fie la fel de stînjenitoare ca atunci? Dacă e ofticat pe mine?

Nu trebuie să mă duc, îmi spun. Mi-a oferit șansa de a refuza. Pot foarte bine să-i telefonez secretarei lui și să-i spun „Scuze, n-am găsit dosarul Leopold" și totul s-ar termina aici.

Șovăi o clipă pe scările de marmură, cu degetele încleștate pe mapă. Apoi pornesc mai departe.

***

Cînd mă apropii de ușa biroului lui, văd că aceasta nu e păzită de una dintre secretarele lui, ci de Sven.

O, Doamne. Știu că mi-a zis că e cel mai vechi prieten al lui, dar n-am ce face. Tipul ăsta mă bagă pur și simplu în sperieți.

— Bună, zic. Ăă... domnul Harper m-a rugat să-i aduc dosarul Leopold.

Sven mă privește și, o fracțiune de secundă, simt că între noi există o comunicare mută. Știe, nu-i așa? Probabil că folosește și el codul cu dosarul Leopold. Ridică receptorul și, o clipă mai tîrziu, zice:

— Jack, a venit Emma Corrigan cu dosarul Leopold. După care pune receptorul în furcă și, fără nici o urmă de zîmbet, spune: Te așteaptă.

Intru în birou, extrem de conștientă de fiecare mișcare. Camera e uriașă și lambrisată, iar Jack stă la un birou imens de lemn masiv. Cînd ridică privirea, ochii îi sînt calzi și prietenoși, și parcă-parcă mă mai decrispez un pic.

— Bună, zice.

— Bună, răspund, după care se lasă un scurt moment de tăcere.

— Deci, îhm, uite dosarul Leopold, spun și-i dau mapa de carton.

— Dosarul Leopold. Rîde. Foarte frumos. Apoi deschide dosarul și privește mirat foaia de hîrtie dinăuntru. Ce-i asta?

— E o... scrisoare de la domnul Leopold, de la Leopold and Company.

— Ai redactat o scrisoare de la domnul Leopold? Pare de-a dreptul uluit și, brusc, mă simt cea mai tîmpită persoană din lume.

— Pentru eventualitatea în care aș scăpa cumva dosarul pe jos și m-ar vedea cineva, îngaim. M-am gîndit c-ar fi mai bine să inventez repede ceva. Nu e important. Încerc să iau hîrtia, dar Jack se trage un pic mai în spate, ca să nu-l ajung.

— Din partea biroului domnului Ernest P. Leopold, citește cu glas tare, și chipul i se destinde într-un surîs încîntat. Văd că vrea să comande

5000 de cutii de Panther Cola. Un client de nădejde acest Leopold.

— E pentru un eveniment al companiei lui, îi explic. În mod normal, se servește Pepsi, dar recent unul dintre angajații lui a băut un Panther Cola, și i s-a părut atît de bun...

— Că a trebuit să se reprofileze, termină Jack fraza. „Îmi permit să adaug că sînt extrem de plăcut surprins de toate aspectele legate de colaborarea cu compania dvs. și că am început să port costumul de sport Panther, care este, vă spun cu toată sinceritatea, cea mai confortabilă vestimentație sportivă pe care am purtat-o vreodată". Se uită țintă la scrisoare, apoi ridică ochii, zîmbind. Spre surpriza mea, ochii îi strălucesc. Știi, lui Pete i-ar fi plăcut la nebunie chestia asta.

— Pete Laidler? zic ezitantă.

— Mda. El e cel care a inventat toată treaba asta cu dosarul Leopold. Era genul de chestii pe care nu se plictisea niciodată să le facă. Bate ușor cu degetul în scrisoare. Pot s-o păstrez?

— Sigur că da, spun, ușor mirată.

El o împăturește și o pune în buzunar, iar pentru cîteva clipe e tăcere.

— Deci, spune Jack într-un final. Ridică capul și mă privește cu o expresie ilizibilă. Te-ai despărțit de Connor.

Îmi sare stomacul. Nu știu ce să zic.

— Deci. Îmi înalț bărbia, sfidătoare. Te-ai hotărît să mai stai.

— Da, păi... Își întinde degetele și le privește scurt. M-am gîndit că n-ar fi rău să arunc o privire mai temeinică asupra filialelor noastre din Europa. Ridică ochii. Tu?

Vrea să spun că i-am dat papucii lui Connor pentru el, nu? Ei bine, n-am de gînd să spun așa ceva. În nici un caz.

— Și eu la fel, încuviințez. Tot cu filialele europene.

Fără să vrea, în colțul gurii lui Jack se formează un surîs.

— Am înțeles. Și... ești OK?

— Da. De fapt, sinceră să fiu, mă bucur din plin de libertatea de a fi din nou singură. Deschid larg brațele, gesticulînd. Știi cum e, libertatea, flexibilitatea...

— Foarte bine. Păi atunci, înseamnă că poate nu e un moment bun să... Se oprește.

— Să ce? întreb, un pic prea repede.

— Știu că probabil încă suferi destul de mult, spune cu înțelegere. Dar mă gîndeam. Se oprește pentru un moment care mie mi se pare că durează cît o eternitate și simt că inima îmi bubuie tare, aproape lipindu-mi-se de coaste. Poate accepți să luăm masa împreună în oraș, la un moment dat?

M-a invitat în oraș. M-a invitat în oraș.

Aproape că nu-mi mai pot mișca gura.

— Da, zic într-un final. Da, mi-ar face plăcere.

— Mă bucur! Se oprește. Singurul lucru pe care vreau să ți-l spun de la început e că viața mea e destul de complicată în momentul ăsta. Și, dată fiind situația la birou... Întinde brațele larg. Poate ar fi bine să păstrăm asta pentru noi.

— A, sînt perfect de acord, zic repede. Ar fi bine să păstrăm discreția.

— Deci, să zicem... mîine seară? Ești de acord?

— Mîine seară e perfect.

— Vin și te iau de acasă. Trimite-mi adresa ta pe e-mail. La opt?

— La opt e foarte bine!

Cînd ies din biroul lui Jack, Sven îmi aruncă o privire, ridicînd din sprînceană, dar eu nu zic nimic. Mă întorc în departamentul de marketing, făcînd eforturi uriașe să-mi păstrez calmul și să nu mi se citească absolut nimic pe față. Dar încîntarea din sufletul meu nu are margini și nu reușesc deloc să-mi șterg surîsul care îmi cuprinde fără voia mea chipul.

O, Doamne. O, Doamne. Ies în oraș cu Jack Harper. Pur și simplu... nu-mi vine să cred.

Ei hai, pe cine păcălesc eu aici? Știam că o să se întîmple asta. În clipa în care am auzit că nu s-a întors în America, am știut.

Doisprezece

N-am văzut-o în viața mea pe Jemima atît de șocată.

— Îți cunoaște *toate secretele*? Mă privește de parcă tocmai aș fi anunțat-o mîndră nevoie mare că ies în oraș cu un criminal în serie. Ce naiba vrei să spui?

— Am stat lîngă el în avion și i-am spus absolut tot despre mine.

Mă încrunt la imaginea mea din oglindă și-mi pensez alt fir din sprînceană. E ora șapte. Am făcut baie, mi-am uscat părul cu foehnul, iar acum sînt la faza machiaj.

— Și tipul a invitat-o în oraș, spune Lissy, cu genunchii la piept. Nu e romantic?

— Glumești, nu? spune Jemima, cu o față îngrozită. Spune-mi că glumești.

— Evident că nu glumesc! Care e problema ta?

— Ieși în oraș cu un tip care știe totul despre tine.

— Da.

— Și mă întrebi care e *problema*? Ridică vocea, nevenindu-i să creadă. Ești *nebună?*

— Nu sînt deloc nebună!

— *Știam* că-ți place de el, spune Lissy cam a mia oară. Știam eu. Din prima secundă în care ai început să vorbești despre el. Se uită la imaginea mea din oglindă. Eu una aș lăsa sprînceana dreaptă în pace.

— Serios? Mă uit cu atenție la sprînceană.

— Emma, cum să spui unui bărbat totul despre tine? Nu se face așa ceva! Mami mi-a spus întotdeauna că nu trebuie niciodată să-i arăți unui bărbat care sînt adevăratele tale sentimente față de el și nici ce ai în geantă.

— Ei, acum e prea tîrziu, spun ușor sfidătoare. A văzut deja tot.

— Atunci n-o să meargă niciodată, spune Jemima. N-o să te respecte niciodată.

— Ba da, o să mă respecte.

— Emma, spune Jemima aproape cu milă. Nu înțelegi? Ai pierdut deja.

— *Ba n-am pierdut!*

Cîteodată am sentimentul că Jemima vede bărbații nu ca pe niște oameni, ci ca pe niște roboți extratereștri, care trebuie învinși prin orice metode posibile.

— N-o ajuți deloc, Jemima, intervine Lissy. Hai, spune-i ceva folositor. Ai avut atîtea mii de întîlniri cu oameni de afaceri bogați. Trebuie să ai vreun sfat-două de dat.

— Bine. Jemima oftează și își pune geanta jos. E o cauză pierdută, dar am să fac tot ce pot. Începe să-și puncteze vorbele cu degetele. În primul rînd, trebuie să arăți cît se poate de îngrijită.

— De ce crezi că mă pensez? spun cu o grimasă.

— Foarte bine. OK, a doua chestie e că e bine să te arăți interesată de hobby-urile lui. Ce-i place?

— Habar n-am. Mașinile, cred. Se pare că are la ferma la care stă o adevărată colecție de mașini de epocă.

— Foarte bine! Jemima se însuflețește brusc. Asta-i foarte bine. Fă-te că-ți plac la nebunie mașinile, sugerează-i să mergeți împreună la o expoziție de mașini. Poți să-ți arunci repede o privire pe o revistă auto, pe drum.

— Nu pot, zic, luînd o gură zdravănă din paharul relaxant, pre-întîlnire, de Harvey's Bristol Cream. I-am spus în avion că nu-mi plac mașinile de epocă.

— Poftim? Jemima se uită la mine de zici că mai are puțin și mă pocnește. I-ai spus celui cu care te întîlnești că-i urăști hobby-ul favorit?

— La ora aia n-aveam de unde să știu că o să mă întîlnesc cu el, nu? spun pe un ton defensiv, luînd fondul de ten. Și, oricum, ăsta-i adevărul. Urăsc mașinile de epocă. Oamenii pe care-i vezi în ele par incredibil de încrezuți și de încîntați de sine.

— Ce are *adevărul* de-a face cu toate astea? Jemima ridică glasul, extrem de agitată. Îmi pare rău, Emma, dar n-am cum să te ajut. E un dezastru. Ești vulnerabilă sută la sută. E ca și cum te-ai duce la bătălie în cămașă de noapte.

— Jemima, nu e vorba de nici o bătălie, îi răspund, dîndu-mi ochii peste cap. Și nici de o partidă de șah. Iau masa în oraș cu un bărbat foarte drăguț!

— Ești atît de cinică, dragă Jemima, îmi ține și Lissy isonul. Eu una cred că e cît se poate de romantic. Vor avea o seară absolut perfectă, pentru că nu vor avea parte de toată stîngăcia aia care există la început. El știe ce îi place Emmei. Știe

te-o interesează. E absolut evident că sînt deja cît se poate de compatibili.

— Ei, eu îmi iau mîinile de pe tine, spune Jemima, care încă mai clatină din cap. Şi cu ce te îmbraci? Mijeşte ochii. Unde ţi-s hainele?

— Cu rochia neagră, spun nevinovată. Şi cu sandalele cu barete. Arăt spre uşă, unde rochia mea neagră stă agăţată, pe umeraş.

Jemima mijeşte şi mai tare ochii. Ar fi fost o SS-istă pe cinste, mă gîndesc adesea.

— Să ştii că nu-ţi împrumut nimic de la mine.

— Nu! zic indignată. Pe bune, Jemima, am şi eu haine, să ştii.

— Bine. OK. Atunci distracţie plăcută.

Lissy şi cu mine aşteptăm pînă cînd nu îi mai auzim ţăcănitul paşilor pe coridor şi pînă cînd uşa de la intrare e trîntită fără drept de apel.

— Aşa! zic surescitată, dar Lissy ridică o mînă.

— Stai.

Rămînem amîndouă nemişcate preţ de cîteva clipe, după care auzim uşa de la intrare deschizîndu-se, cu grija de a nu face zgomot.

— Vrea să ne prindă asupra faptului, şopteşte Lissy. Bună! zice, ridicînd vocea. Cine e?

— A, bună, zice Jemima, apărînd în pragul uşii. Mi-am uitat glossul de buze. Ochii ei fac un tur rapid de orizont.

— Nu cred că-l vei găsi aici, spune Lissy inocentă.

— Nu. Bine atunci. Privirea ei mai trece o dată în revistă camera. OK. Vă urez o seară frumoasă.

Îi auzim din nou paşii îndepărtîndu-se pe coridor şi uşa de la intrare e trîntită iar.

— Aşa! spune Lissy. Hai.

Desfacem cu grijă banda de scotch de pe ușa Jemimei, iar Lissy face un semn ca să știm unde s-o punem la loc.

— Stai! zice, în momentul în care tocmai vreau să deschid ușa. Mai e una jos.

— Spioană trebuia să te faci, spun, privind-o cum desface cu mare grijă scotchul.

— OK, zice, încruntată. Sigur a mai pus ea niște capcane.

— E scotch și pe ușa garderobei, zic. Și... o, Doamne! Arăt în sus. Pe ușă e un pahar cu apă aflat într-un echilibru precar, care, în clipa în care am deschide ușa, ni s-ar vărsa în cap.

— Ce vacă! spune Lissy în timp ce eu mă întind să-l iau. Aseară mi-am pierdut nu știu cîte ore ca să-i vrăjesc pe toți ăia care au sunat-o că nu e acasă, și nici măcar nu mi-a mulțumit.

Așteaptă pînă pun paharul jos în siguranță, după care deschide ușa.

— Gata?

— Gata.

Lissy trage aer în piept adînc, după care deschide ușa de la garderobă. Instantaneu, începe să țiuie o sirenă asurzitoare.

Ni-noo ni-noo ni-noo...

— Shit! zice, închizînd repede ușa. Shit! Cum naiba o fi făcut chestia asta?

— Nu se oprește! zic agitată. Fă-o să tacă. Fă-o să tacă!

— Nu știu cum! Probabil e nevoie de un cod special!

Începem să palpăm frenetic ușa, în căutarea unui buton de oprire.

— Nu văd nici un buton și nici un întrerupător sau ceva de genul ăsta...

Zgomotul se oprește brusc și ne privim una pe alta, gîfîind ușor.

— Adevărul e, spune Lissy după o pauză lungă. Adevărul e că s-ar putea să fi fost alarma unei mașini de afară.

— A, zic. A, da. Poate că da.

Lissy pune din nou mîna pe ușă, cu ușoară teamă. De data asta, ușa nu mai scoate nici un sunet.

— OK, zice. Hai să vedem.

— Uau, rostim amîndouă simultan în clipa în care deschide larg ușa.

Garderoba Jemimei e ca o peșteră a comorilor. E ca un munte de daruri de Crăciun. Sînt numai haine noi, strălucitoare și absolut splendide, fiecare dintre ele perfect împachetate și aranjate pe umerașe parfumate, ca într-un magazin. Fiecare pereche de pantofi e pusă în cutia ei, cu poze Polaroid în față. Toate curelele sînt frumos atîrnate de catarame. Toate gențile sînt perfect aliniate pe un raft. N-am mai împrumutat de mult nimic de la Jemima, și se pare că de atunci conținutul garderobei s-a schimbat total.

— Cred că îi ia pe puțin o oră pe zi să țină toate astea în ordine, spun cu un vag oftat, gîndindu-mă la talmeș-balmeșul din garderoba mea.

— Cam așa, spune Lissy. Am văzut-o.

Garderoba lui Lissy e într-o stare și mai și. Constă dintr-un scaun pus în mijlocul camerei ei, pe care toate lucrurile sînt așezate claie-peste-grămadă, într-un maldăr uriaș. Zice că o doare capul dacă se apucă să pună lucrurile la loc și că, dacă sînt curate, ce mai contează?

— Așa! spune Lissy cu un rînjet și ia o rochie albă cu mii de ape. Ce-ar dori Madam să poarte în seara asta?

Nu am de gînd să mă îmbrac cu rochia albă cu mii de ape. Dar o probez. De fapt, amîndouă probăm destul de multe chestii, după care trebuie să le punem pe toate la loc, cu foarte mare grijă. La un moment dat, de afară se aude altă alarmă și tresărim amîndouă îngrozite, după care ne prefacem că nu ne-am speriat deloc.

Pînă la urmă, îmi aleg bluza roșie nouă, absolut incredibilă a Jemimei, cu umerii decupați, pe care o combin cu pantalonii mei negri de șifon de la DKNY (25 de lire de la Notting Hill Housing Trust shop) și cu pantofii Prada argintii cu toc înalt ai Jemimei. După care, deși n-aveam de gînd, în ultima clipă înhață și o poșetuță mică Gucci.

— Arăți fenomenal! spune Lissy, cînd fac o piruetă în fața ei. Absolut fenomenal!

— Sînt prea elegantă?

— Firește că nu! Ce naiba, doar ieși în oraș cu un multimilionar!

— Nu mai spune asta! exclam, cu un ghem de nervi la stomac. Mă uit la ceas. E aproape ora opt.

O, Doamne. Acum chiar că încep să devin cu adevărat nervoasă. Cu toată distracția asta a pregătirilor, aproape că am uitat pentru ce sînt toate astea.

Calmează-te, îmi spun. Sînt invitată la restaurant, atîta tot. Nimic special. Nimic ieșit din...

— Fuck! Lissy se uită pe fereastra sufrageriei. Fuck! Afară e o mașină cît strada!

— Poftim? Unde? Vin repede lîngă ea, cu inima galopîndu-mi. În clipa în care mă uit în direcția în care privește ea, aproape că mi se taie respirația.

În fața casei noastre așteaptă o mașină superluxoasă absolut uriașă. Vreau să spun de-a dreptul

uriașă. E argintie și strălucitoare și îți sare foarte tare în ochi pe străduța noastră. Adevărul e că cei din casele de peste drum au început deja să se uite la ea curioși.

Și, fără veste, mi se face extrem de frică. Ce fac? E o lume despre care nu știu absolut nimic. Cînd stăteam pe scaune alăturate în avion, Jack și cu mine eram doar doi oameni aflați la același nivel. Dar uite-ne acum. Uite în ce lume trăiește el – și uite în ce lume trăiesc eu.

— Lissy, spun cu glasul pierit. Nu vreau să mă duc.

— Ba da, vrei! spune Lissy – dar văd limpede că și ea e la fel de bulversată ca și mine.

Se aude interfonul și tresărim amîndouă.

Simt că-mi vine să vomit.

OK. OK. Mă duc.

— Bună, zic în interfon. Vin... imediat. Las receptorul jos și mă uit la Lissy. Ei, zic cu glas tremurător. A sosit momentul!

— Emma. Lissy îmi ia mîinile. Înainte să pleci. Nu te gîndi la nimic din ce-a zis Jemima. Să ai o seară frumoasă. Mă îmbrățișează strîns. Sună-mă dacă poți.

— Te sun.

Mă mai privesc o dată în oglindă, apoi deschid ușa și pornesc pe scări.

Deschid ușa de la intrare și în pragul ei se află Jack, în sacou și cravată. Îmi zîmbește, și toate temerile mele dispar ca niște fluturi. Jemima se înșală. Nu sînt adversara lui. Sînt *cu* el.

— Bună, zice, cu un surîs călduros. Arăți foarte bine.

— Mersi.

Apăs pe mînerul portierei, dar un bărbat cu șapcă se grăbește să mi-o deschidă.

— Ce proastă sînt! zic stresată.

Nu-mi vine să cred că urc în mașina asta. Eu. Emma Corrigan. Mă simt ca o prințesă. Mă simt ca un star de cinema.

Mă așez pe scaunul de pluș, încercînd să nu mă gîndesc cît de diferită e mașina asta de toate mașinile în care am intrat vreodată.

— Stai bine? zice Jack.

— Da! Foarte bine! Vocea mea e doar un scîncet nervos.

— Emma, spune Jack. O să ne distrăm de milioane. Îți promit. Ți-ai băut lichiorul pre-întîlnire?

De unde știe...

A, da. I-am spus-o în avion.

— Da, adevărul e că da, recunosc.

— Mai vrei puțin? Deschide barul și văd o sticlă de Harvey's Bristol Cream așezată pe o tavă de argint.

— Ai pregătit-o special pentru mine? zic uluită.

— Nu, e băutura mea preferată. E atît de serios, că nu mă pot abține și izbucnesc în rîs. Hai că beau și eu cu tine, zice, dîndu-mi un pahar. N-am mai băut niciodată. Își pune un deget de lichior, ia o gură și e atît de șocat că aproape mă împroașcă cu restul. Vorbești serios?

— Îhm, ce bun e! Are gust de sărbătoare, de Crăciun!

— Mie mi se pare că are gust de... Clatină din cap. Dar mai bine mă abțin să-ți spun ce gust mi se pare că are. Dacă nu te superi, eu rămîn la whisky.

— OK, zic ridicînd din umeri. Dar să știi că pierzi. Iau altă înghițitură și îi zîmbesc fericită. Deja sînt complet relaxată.

Va fi întîlnirea perfectă.

Treisprezece

Ajungem la un restaurant din Mayfair în care n-am mai fost niciodată. De fapt, nici nu sînt sigură că am mai fost vreodată în Mayfair. E un cartier de megalux, așa că ce să caut eu aici?

— E un local oarecum privat, murmură Jack. în timp ce traversăm o curte cu coloane. Nu prea știu mulți de el.

— Domnule Harper, domnișoară Corrigan, spune un bărbat în costum Nehru, care apare ca din pămînt. Poftiți vă rog, pe aici.

Uau! Îmi cunosc numele!

Trecem de alte cîteva coloane, spre o încăpere extrem de bogat decorată, în care se mai află încă vreo trei cupluri. În dreapta noastră e o pereche și, în timp ce trecem pe lîngă ea, o femeie platinată, între două vîrste, cu o jachetă aurie, îmi surprinde privirea.

— Bună! zice. Rachel!

— Poftim? Mă uit în jurul meu, nedumerită. La cine se uită? La mine?

Se ridică de pe scaun și vine spre mine, clătinîndu-se ușor și mă sărută pe obraz.

— Ce mai faci, draga mea? Nu te-am mai văzut de o mie de ani!

OK, duhnește a alcool de la cinci metri. Și, cînd mă uit spre partenerul ei, văd că nici acesta nu e într-o stare mai bună.

— Cred că vă înșelați, spun politicoasă. Nu sînt Rachel.

— A! Femeia se holbează mai bine la mine. Apoi privește spre Jack și pare că tocmai i-a căzut brusc fisa. A! A, înțeleg. Sigur că nu ești tu. Îmi face cu ochiul.

— Nu! zic îngrozită. Nu înțelegeți. Chiar *nu sînt* Rachel. Sînt Emma.

— Emma. Sigur că da! Dă din cap conspirativ, a aprobare. Păi bine atunci, vă doresc o seară frumoasă! Și mai sună-mă cînd ai chef.

Se îndreaptă cu pași împleticiți spre masa ei, iar Jack mă fixează întrebător.

— Vrei să-mi spui ceva?

— Da, zic. Femeia aia e mangă. În clipa în care îi întîlnesc privirea, nu-mi pot reprima un mic chicot, și îl văd cum mustăcește.

— Deci ce facem, ne așezăm? Sau mai ai de salutat și alți vechi prieteni?

Mă uit împrejur cu mare atenție.

— Nu, cam ăștia ar fi.

— Dacă zici tu. Te rog, nu te grăbi. Ești sigură că domnul acela în vîrstă de acolo nu e bunicul tău?

— Nu prea cred...

— Cred că ar mai trebui să-ți spun că n-am nimic împotriva folosirii pseudonimelor, adaugă Jack. Eu însumi mă recomand adesea cu numele de Egbert.

Pufnesc în rîs, dar fac eforturi și-mi înăbuș chicotelile. E un restaurant select. Lumea deja se uită la noi ciudat.

Sîntem conduși la o masă din colț, de lîngă șemineu. Un chelner îmi trage scaunul să mă așez și-mi flutură un șervet pe genunchi, în timp ce altul îmi toarnă apă, iar altul îmi oferă o chiflă. Același lucru se întîmplă și de partea cealaltă a mesei, unde se află Jack. Șase persoane dansează în jurul nostru, servindu-ne! Vreau să-i surprind privirea lui Jack și să rîd, dar el nu pare absolut deloc impresionat, de parcă toate astea ar fi un lucru absolut normal.

Poate că pentru el chiar *e* normal, am o revelație subită. O, Doamne. Poate că are un valet care îi face în fiecare zi ceai și îi calcă cămașa.

Și ce dacă are? Nu trebuie să las toate astea să mă intimideze.

— Așa, zic, după ce tot personalul care ne servește dispare. Ce bem? Am cîntărit deja din ochi băutura din paharul femeii în auriu. E roz și paharul e decorat cu bucățele de pepene și arată absolut delicios.

— Am comandat deja, spune Jack cu un zîmbet, în clipa în care unul dintre chelneri aduce o sticlă de șampanie, o deschide cu zgomot și începe să toarne. Îmi amintesc că, atunci cînd eram în avion, mi-ai spus că întîlnirea perfectă ar începe, după tine, cu o sticlă de șampanie care ar apărea la masa ta ca prin farmec.

— A, zic, înăbușindu-mi un vag sentiment de dezamăgire. Ăă... Da! Așa am zis.

— Noroc! spune Jack și își ciocnește ușor paharul de al meu.

— Noroc! Iau o înghițitură și, trebuie să spun, e o șampanie delicioasă. Pe bune. Seacă și delicioasă.

Mă întreb cum o fi băutura aia cu pepene.

Termină. Șampania e perfectă. Jack are dreptate, ăsta e modul perfect de a începe o întîlnire.

— Prima dată cînd am băut șampanie aveam șase ani... încep.

— La tanti Sue, spune Jack zîmbind. Și ți-ai dat jos toate hainele și le-ai aruncat în iaz.

— A, da, spun, oprindu-mă brusc. Da, ți-am spus, nu-i așa?

Așa că n-am să-l mai obosesc cu anecdota asta din nou. Iau o gură de șampanie și încep să mă gîndesc repede la alt lucru pe care l-aș putea zice. Ceva ce nu știe.

Oare există așa ceva?

— Am comandat o cină extrem de specială, care cred că va fi foarte pe placul tău, spune Jack, cu un zîmbet. Totul pregătit special, doar pentru tine.

— Dumnezeule! spun, luată prin surprindere. Ce... extraordinar!

O cină special pregătită, doar pentru mine! Uau. E incredibil.

Doar că... jumătate din distracția mersului la restaurant constă în partea cu alegerea mîncării, nu-i așa? Sinceră să fiu, aproape că îmi place mai mult să aleg mîncarea decît s-o mănînc.

Oricum. Nu contează. O să fie perfect. *E* perfect.

OK. Hai să începem o conversație.

— Și ce-ți place să faci în timpul tău liber? îl întreb, iar Jack ridică din umeri.

— Ies în oraș. Mă uit la baseball. Îmi repar mașinile...

— Ai colecție de mașini de epocă! Așa e. Uau. Eu... chiar... îhm...

— Urăşti maşinile de epocă. Zîmbeşte. Îmi amintesc.

La naiba. Speram că poate a uitat.

— Nu urăsc maşinile în sine, spun iute. Îi urăsc pe cei care... care...

Shit. Hai, c-am dat-o de nu se poate. Iau repede o gură mare de şampanie, dar îmi intră greşit şi încep să tuşesc. O, Doamne, acum am început să împroşc peste tot cu şampanie. Şi am lacrimi în ochi.

Şi toate celelalte şase persoane din cameră s-au întors să mă privească.

— Eşti OK? spune Jack alarmat. Bea nişte apă. Îţi place Evian, da?

— Ăă.. da. Mersi.

Of, la naiba. Nu-mi prea place să recunosc că s-ar putea ca Jemima să aibă perfectă dreptate. Dar ar fi fost mult mai uşor dacă aş fi putut pur şi simplu să spun încîntată „Vai, ador maşinile de epocă!"

Oricum. Nu contează.

În timp ce-mi dau apa pe gît, în faţa mea apare ca din senin o farfurie cu ardei copţi.

— Uau! spun plăcut surprinsă. Îmi plac la nebunie ardeii copţi.

— Ştiu. Jack pare destul de mîndru de sine. Ai zis în avion că ardeii copţi sînt felul tău de mîncare preferat.

— Serios, aşa am zis? Mă uit la el uşor mirată.

Doamne. Nu-mi amintesc deloc chestia asta. Vreau să spun, da, aşa e, *îmi plac* ardeii copţi. dar n-aş fi zis niciodată...

— Aşa că am sunat la restaurant şi i-am rugat să-i facă special pentru tine. Eu nu mă prea înnebunesc după ardei, adaugă Jack, în clipa în

care în fața lui apare o farfurie cu scoici, altfel aș fi mîncat și eu.

Mă holbez la farfuria lui. O, Doamne. Scoicile astea arată de mori. *Ador* scoicile.

— Bon appetit! zice Jack bine dispus.

— Ăă... da! Bon appetit.

Iau o gură de ardei copți. Sînt delicioși. Și a fost extrem de drăguț din partea lui că și-a amintit.

Dar nu mă pot opri să nu mă uit la scoicile lui. Îmi plouă în gură cînd mă uit la ele. Și uite la sosul ăla verde! Doamne, pun pariu că sînt suculente și gătite la fix...

— Vrei să guști și tu? spune Jack, surprinzîndu-mi privirea.

— Nu! zic, tresărind. Nu, mersi. Ardeii ăștia sînt absolut.. perfecți! Îi zîmbesc radioasă și mușc zdravăn dintr-un ardei.

Deodată, Jack își duce o mînă la buzunar.

— Mobilul, spune. Emma, te superi dacă răspund? S-ar putea să fie ceva important.

— Sigur că nu, zic. Te rog.

După ce pleacă, pur și simplu nu mă mai pot abține. Mă întind și mă înfig într-o scoică din farfuria lui. Mestec cu ochii închiși, lăsînd aroma să-mi încînte papilele gustative. E pur și simplu divină. E cea mai bună mîncare pe care am mîncat-o în viața mea. Tocmai mă întreb dacă ar fi cazul să mai înhață una, dacă am grijă și le aranjez pe celelalte frumos pe farfurie, cînd simt un damf puternic de gin. Femeia în haină aurie se află chiar lîngă urechea mea.

— Zi repede! spune. Ce se întîmplă?

— Păi... mîncăm.

— Văd asta! spune nerăbdătoare. Și Jeremy? Știe de treaba asta?

O, Doamne.

— Uite ce e, spun neajutorată. Nu sînt cine credeți că sînt...

— Văd! Nu te-aș fi crezut niciodată în stare de așa ceva. Îmi strînge brațul. Ei, bravo ție! Omul trebuie să se distreze, asta e părerea mea! Ți-ai scos și verigheta, adaugă, uitîndu-se la mîna mea stîngă. Fată isteață... hopa! Vine! Hai că mă duc.

Pleacă clătinîndu-se ușor, în timp ce Jack își reia locul la masă, iar eu mă aplec ușor în față aproape rîzînd. O să-i placă la nebunie chestia asta.

— Ia ghici! zic. Am un soț pe nume Jeremy! Tocmai am aflat de la prietena mea de la masa vecină, care a venit și mi-a spus. Așa că ce părere ai? Oare și Jeremy își face de cap?

Urmează un moment de tăcere, apoi Jack ridică ochii spre mine, cu o expresie de încordare pe față.

— Poftim? zice.

N-a ascultat nici un cuvînt din ce-am zis.

Nu pot să mai repet totul încă o dată. O să mă simt complet aiurea. Adevărul e că deja mă simt complet aiurea.

— Nu contează, spun și mă sforțez să zîmbesc.

Se lasă un nou moment de tăcere și mă uit în jur, căutînd să găsesc un subiect de conversație.

— Îhm... trebuie să-ți mărturisesc ceva, spun arătînd spre farfuria lui. Ți-am furat o scoică.

Aștept să se prefacă șocat sau furios. Sau *cumva*.

— Nu-i nimic, spune absent și începe să-și îndese mîncarea în gură.

Nu înțeleg. Ce s-a întîmplat? Unde s-a dus toată veselia? Parcă e brusc alt om.

***

Cînd ne terminăm puiul, tarhon cu cartofi prăjiți și salată de anghinare, mă simt deja absolut mizerabil. Întîlnirea asta a fost un dezastru. Un dezastru total. Am făcut toate eforturile posibile și imposibile de a face conversație, de a glumi și de a fi amuzantă. Dar Jack a mai răspuns la încă două apeluri, iar restul timpului a fost posomorît și absent și, sinceră să fiu, pare să fi și uitat că exist.

Îmi vine să plîng de dezamăgire. Pur și simplu nu înțeleg deloc. Totul mergea de milioane. Ne înțelegeam extraordinar. Unde-am greșit?

— Mă duc să mă aranjez puțin, spun, în momentul în care ni se iau farfuriile cu felul principal, iar Jack se mulțumește să dea din cap.

Toaleta femeilor e mai degrabă palat decît budă: oglinzi cu rame aurite, scaune de pluș și o femeie în uniformă, care îți întinde prosopul. O clipă mă rușinez un pic la gîndul de a o suna pe Lissy în fața ei, dar probabil că a văzut deja tot ce se poate vedea la viața ei, nu?

— Bună, zic, în momentul în care răspunde Lissy. Eu sînt.

— Emma! Cum merge?

— Groaznic, spun înciudată.

— Ce vrei să spui? zice îngrozită. Cum să fie groaznic? Ce s-a întîmplat?

— Asta-i partea cea mai cumplită. Mă prăbușesc într-un scaun. Totul a început super. Rîdeam și glumeam, iar restaurantul e absolut uluitor, și a comandat un meniu special doar pentru mine, numai cu lucrurile care-mi plac mie...

Înghit în sec. Acum că o spun cu voce tare, pare de-a dreptul ca la carte.

— Mi se pare absolut ireproșabil, spune Lissy, uimită. De ce zici că...

— După care l-a sunat cineva pe mobil. Îmi suflu nasul. Și din momentul ăla abia dacă mi-a mai vorbit. Dispare întruna să vorbească la telefon și mă lasă singură și cînd vine înapoi, conversația e extrem de chinuită și de fără chef, e evident că nu ascultă nimic din ce-i spun.

— O fi îngrijorat în legătură cu ceva, dar nu vrea să te încarce cu chestia respectivă, spune Lissy după o pauză.

— E adevărat, spun încet. Pare destul de stresat.

— Poate s-a întîmplat ceva nasol de tot, dar nu vrea să-ți strice seara. Încearcă să vorbești cu el. Fă-l să-ți spună ce-are pe suflet!

— OK, zic, deja mai veselă. OK, am să încerc. Mersi, Lissy.

Mă întorc la masă simțindu-mă ușor mai optimistă. Imediat apare un chelner să mă ajute să mă așez și, în clipa în care stau jos, îi arunc lui Jack cea mai caldă și mai înțelegătoare privire de care sînt în stare.

— S-a întîmplat ceva, Jack?

El se încruntă.

— De ce spui asta?

— Păi, pentru că una-două dispari. M-am gîndit doar că poate... vrei să-mi spui despre ce e vorba.

— E OK, mi-o taie scurt. Mersi. Tonul lui spune limpede „am închis subiectul", dar n-am de gînd să mă dau bătută atît de ușor.

— Ai primit vreo veste rea?

— Nu.

— E ceva... legat de afaceri? insist. Sau... e un lucru din sfera personală...

Jack ridică privirea, și chipul îi e străbătut de un fulger de mînie.

— Am zis că n-am nimic. Las-o baltă.

Bravo. M-a pus la locul meu.

— Doriți și desert? mă întrerupe glasul unui chelner și îi arunc un zîmbet chinuit.

— Cred că nu.

Mi-a ajuns seara asta. Tot ce-mi doresc e să se termine cît mai repede și să mă duc acasă.

— Prea bine. Chelnerul îmi zîmbește. Cafea?

— Ba vrea desert, spune Jack, peste capul meu.

Poftim? *Ce*-a spus? Chelnerul mă fixează, nemaiînțelegînd nimic.

— Ba nu! spun apăsat.

— Haide, Emma, spune Jack, și îi revine tonul cald și ironic. Cu mine nu e nevoie să te prefaci. Mi-ai spus în avion că asta spui de fiecare dată. Zici că nu vrei desert, dar de fapt vrei.

— Ei bine, de data asta chiar nu vreau.

— A fost creat special pentru tine, spune Jack aplecîndu-se spre mine. Häagen-Dazs, merengue, sos Bailey...

Fără veste, mă simt complet minimalizată. De unde știe el ce vreau eu? Poate că nu vreau

decît fructe. Poate că nu vreau nimic. Habar n-are nimic despre mine. Absolut nimic.

— Nu mai intră nimic, spun şi-mi trag scaunul.

— Emma, te cunosc. De fapt, îţi doreşti foarte tare...

— Ba *nu mă cunoşti deloc!* strig enervată, înainte de a mă putea opri. Jack, da, poate că ştii cîteva lucruri absolut aleatorii despre mine. Dar asta nu înseamnă că mă cunoşti!

— Poftim? Jack se holbează la mine.

— Dacă mă cunoşteai, spun cu glas tremurător, ţi-ai fi dat seama că, atunci cînd ies cu cineva în oraş, îmi place ca persoana respectivă să asculte ce-i spun. Să mă trateze cu un gram de respect şi să nu-mi spună s-o „las baltă", cînd eu nu fac decît să mă strofoc să fac puţină conversaţie...

Jack mă priveşte cu uimire sinceră.

— Emma, s-a întîmplat ceva?

— Da. S-a întîmplat! M-ai ignorat toată seara. asta s-a întîmplat!

— Exagerezi.

— Ba nu exagerez deloc! Ai fost pe pilot automat. Din clipa în care a început să-ţi sune telefonul...

— Uite cum stă treaba. Jack se freacă pe faţă. În momentul ăsta, în viaţa mea se întîmplă unele lucruri extrem de importante...

— Bine. Atunci, să se întîmple fără mine.

În clipa în care mă ridic şi-mi iau geanta. privirea îmi e înceţoşată de lacrimi. Cît mi-am dorit ca seara asta să fie perfectă! Ce speranţe mi-am pus în ea! Nu-mi vine să cred că totul a ieşit atît de rău.

— Așa! Învață-l minte! îmi sare în ajutor femeia în auriu, din colțul opus al camerei. Știi, fata asta are un soț absolut extraordinar, exclamă către Jack. Și n-are nevoie de tine!

— Îți mulțumesc pentru cină, spun, cu ochii la fața de masă, în clipa în care un chelner apare ca prin farmec, cu haina mea.

— Emma, spune Jack, ridicîndu-se în picioare siderat. Nu vorbești serios, nu poți pleca așa.

— Ba da.

— Mai dă-ne o șansă. Te rog. Rămîi să bem o cafea. Îți promit c-am să vorbesc...

— Nu vreau nici o cafea, spun, în timp ce chelnerul îmi ține haina.

— Atunci un ceai de mentă. Și ciocolată! Am comandat o cutie întreagă de trufe Godiva... Vorbele lui nu rămîn fără ecou și, preț de o clipă, ezit. Mor după trufele Godiva.

Dar nu, m-am hotărît.

— Nu-mi pasă, înghit în sec. Plec. Vă mulțumesc foarte mult, spun către chelner. De unde ați știut că vreau haina?

— Meseria noastră e să știm tot, spune chelnerul discret.

— Vezi? îi spun lui Jack. *Ei* mă cunosc.

O clipă, ne uităm pur și simplu unul la celălalt.

— Bine, spune Jack într-un final și ridică resemnat din umeri. Bine. Te va conduce Daniel. Probabil că așteaptă afară, în mașină.

— Nu mă duc acasă cu mașina ta! zic oripilată. Mă descurc, mulțumesc.

— Emma. Nu te prosti.

— La revedere. Și mulțumesc foarte mult, adaug către chelner. Ați fost extrem de atenți și de drăguți cu mine.

Ies în grabă din restaurant și descopăr că afară a început să plouă. Și n-am umbrelă.

Ei, asta e, nu contează. Plec oricum. Pornesc cu pași mari pe stradă, alunecînd ușor pe trotuarul ud, cu lacrimile amestecîndu-mi-se cu picăturile de ploaie. Habar n-am unde mă aflu. Nu știu nici unde e cea mai apropiată stație de metrou, sau unde...

Ia stai așa. Uite o stație de autobuz. Mă uit să văd ce numere circulă în zonă și văd că unul dintre ele merge în Islington.

Perfect. Am să mă duc acasă cu autobuzul. Și, cînd ajung, am să-mi fac o cană mare de ciocolată caldă. Și poate mănînc niște înghețată în fața televizorului.

Stația are un mic adăpost, cu acoperiș și cîteva scăunele și mă așez, mulțumită că nu mi se udă și mai tare părul. Tocmai mă uit în gol spre o reclamă auto, întrebîndu-mă cum o fi fost budinca aia Häagen-Dazs și dacă merenguele era din ăla alb și țeapăn sau din celălalt, caramelizat, care ți se topește pur și simplu în gură, cînd lîngă bordură oprește silențios o mașină imensă argintie.

Nu-mi vine să cred.

— Te rog, spune Jack, ieșind din mașină. Lasă-mă să te conduc acasă.

— Nu, zic, fără să întorc capul.

— Dar nu poți rămîne aici, în ploaie.

— Ba da, pot. Dacă vrei să știi, unii dintre noi trăim în lumea reală.

Îmi întorc privirea și mă fac că studiez cu mare atenție un poster despre sida. O clipă mai tîrziu, Jack se află lîngă mine. Se așază pe scăunelul de lîngă mine și, un moment, nici unul dintre noi nu spune nimic.

— Știu că în seara asta n-am fost o companie prea plăcută, spune într-un final. Și îmi pare extrem de rău. La fel de rău îmi pare și că nu-ți pot spune despre ce e vorba. Dar viața mea e... complicată. Iar unele lucruri legate de ea sînt foarte delicate. Înțelegi?

Nu, îmi vine să-i spun. Nu, nu înțeleg. Eu ți-am spus absolut totul despre mine.

— Cred că da, spun, ridicînd vag din umeri.

Ploaia răpăie din ce în ce mai tare pe acoperiș și-mi intră în sandalele argintii ale Jemimei. Dumnezeule, sper să nu i se păteze.

— Îmi pare rău că seara asta te-a dezamăgit atît de tare, spune Jack, ridicînd glasul pentru a acoperi zgomotul.

— Nu m-a dezamăgit, spun, simțindu-mă brusc destul de prost. Doar că... îmi făcusem atîtea speranțe! Voiam să aflu și eu cîte ceva despre tine și voiam să ne simțim bine împreună... să vedem... și-aș fi vrut să văd și eu cum era cocteilul ăla roz, în loc de șampanie.

Shit. *Shit*. Asta mi-a scăpat fără să vreau.

— Dar... ție îți place șampania! spune Jack, uluit. Tu mi-ai spus asta. Întîlnirea perfectă ar trebui să înceapă cu șampanie.

Nu îndrăznesc să mă uit în ochii lui.

— Da, așa e. Dar de unde era să știu în momentul ăla că o să vreau un cocteil dintr-ăsta roz?

Jack își dă capul pe spate și începe să rîdă.

— Corect. Foarte corect. Iar eu nu ți-am dat nici cea mai mică șansă, așa-i? Scutură din cap supărat. Probabil că stăteai și te gîndeai Doamne, cît de idiot poate să fie și ăsta, să nu-și dea seama că vreau să văd și eu cum e cocteilul ăla roz?

— Nu! zic imediat, dar mă fac stacojie la față iar Jack mă privește cu o expresie atît de comică încît mai că-mi vine să-l sărut.

— Of, Emma, îmi pare atît de rău. Clatină din cap. Și eu voiam să te cunosc mai bine. Și să ne simțim bine împreună. Se pare că amîndoi ne doream exact același lucru. Și e vina mea că nu l-am obținut.

— Nu e vina ta, murmur stîngace.

— Nu așa am vrut să decurgă lucrurile. Mă privește serios. Îmi mai dai o șansă?

Un autobuz roșu uriaș cu etaj se apropie hurducăindu-se de stație și ridicăm amîndoi privirea.

— Trebuie să plec, spun, ridicîndu-mă. Mi-a venit autobuzul.

— Emma, nu te prosti. Vino în mașină.

— Nu. Mă duc cu autobuzul!

Ușile automate se deschid și mă urc în autobuz. Îi arăt șoferului abonamentul de călătorie, iar acesta încuviințează din cap.

— Vorbești serios, vrei să pleci cu chestia asta? spune Jack, urcîndu-se în urma mea. Se uită plin de îndoială spre grupul uman pestriț pe care îl formează întotdeauna pasagerii care merg cu autobuzul noaptea tîrziu. E *sigur?*

— Parc-ai fi bunicul meu! Sigur că e sigur. Mă duce pînă-n capătul străzii.

— Hai, grăbiți-vă! face șoferul către Jack. Dacă n-aveți bani potriviți, vă rog să vă dați jos.

— Am American Express, spune Jack, căutîndu-se în buzunare.

— Nu poți să plătești un bilet de autobuz cu American Express! spun, dîndu-mi ochii peste cap. Nu știi nici măcar atîta lucru? Și oricum

spun, cu ochii la abonament. Cred că aș prefera să fiu singură, dacă nu te superi.

— Înțeleg, zice Jack cu un ton schimbat. Păi atunci am să cobor, spune către șofer. Apoi se uită la mine. Nu mi-ai răspuns. Ești de acord să mai încercăm o dată? Mîine seară? De data asta, îți promit, facem tot ce vrei tu. Tu hotărăști.

— OK. Încerc să ridic din umeri cît mai neutru, dar, în clipa în care îi surprind privirea, nu-mi pot reprima un surîs.

— Tot la ora opt?

— La opt. Și lasă mașina acasă, adaug ferm. Eu fac programul.

— Perfect! Abia aștept. Noapte bună, Emma.

— Noapte bună.

Cînd îmi întoarce spatele pentru a coborî, urc scările spre etaj. Mă duc spre scaunul din față, locul în care îmi plăcea la nebunie să stau cînd eram mică, și privesc spre Londra scufundată în noaptea adîncă și ploioasă. Dacă mă uit suficient de mult timp pe geam, luminile felinarelor se vor transforma într-o ceață, ca de caleidoscop. Ca de basm.

Prin minte mi se perindă amestecate imagini cu femeia în auriu, cocteilul roz, chipul lui Jack cînd i-am zis că plec, chelnerul care mi-a adus haina, mașina lui Jack oprind în stație... Nu știu deloc ce ar trebui să simt acum. Nu pot decît să rămîn așa, cu ochii pe geam, conștientă de sunetele familiare și mîngîietoare din jurul meu. Uruitul și scrîșnetul de pe alte timpuri ale motorului de autobuz. Zgomotul ușilor care se deschid și se închid. Sunetul ascuțit al clopoțelului de oprire la cerere. Oameni bocănind pe scări în sus, apoi pe scări în jos.

Simt autobuzul zgîlțîindu-se în momentul în care dăm colțul, dar nu îmi dau seama încotro mergem. Abia după un timp, percutez la imaginile binecunoscute din jur și-mi dau seama că sîntem foarte aproape de strada mea. Mă pregătesc de coborîre, îmi iau geanta și pornesc pe scări.

Spre surprinderea mea, autobuzul virează brusc spre stînga și mă apuc repede de mînerul unui scaun, străduindu-mă să-mi regăsesc echilibrul. De ce o fi făcut la stînga? Mă uit pe geam, deja enervată la gîndul că poate mă lasă prea departe și clipesc, uimită.

Doar nu...

Nu se poate să...

Ba da, se poate. Mă uit înmărmurită pe geam. Ne aflăm chiar pe străduța mea.

Iar acum oprim chiar în fața casei mele.

Pornesc în goană pe scări, aproape scrîntindu-mi glezna și mă uit blocată la șofer.

— Ellerwood Road, numărul 41, spune cu un gest înflorit al mîinii.

Nu. Nu se poate una ca asta.

Mă uit bulversată în jurul meu în autobuz, și o pereche de adolescenți beți mangă mă privesc fără să mă vadă.

— Ce se întîmplă? spun către șofer. V-a plătit?

— Cinci sute de lire, spune acesta și-mi face cu ochiul. Fata mea, dac-aș fi în locul tău, nu i-aș da drumul.

Cinci sute de lire? O, Doamne.

— Mersi, spun ca în transă. Vreau să spun, pentru că m-ați adus.

Simțindu-mă ca într-un vis, cobor din autobuz și pornesc spre ușa de la intrare în clădire. Dar Lissy se află deja acolo și mi-o deschide ea.

— Ăsta e un *autobuz*, sau nu mai văd eu bine? spune cu ochii cît cepele. Ce caută aici?

— E autobuzul meu, spun. M-a adus acasă. Flutur din mînă către șofer, care îmi răspunde la fel, iar autobuzul pornește iar hurducăindu-se în noapte.

— Nu-mi vine să cred! spune Lissy încet, privindu-l cum dispare după colț. Se întoarce spre mine. Deci... pînă la urmă a fost totuși OK?

— Da, zic. Da. A fost... OK.

Paisprezece

OK. Să nu spui nimănui. *Să nu spui* nimănui.

Să nu spui nimănui că azi-noapte ai avut o întîlnire cu Jack Harper.

Nu că aș avea de gînd să spun cuiva. Dar cînd ajung a doua zi la serviciu, sînt aproape convinsă că o să-mi scape fără să vreau.

Sau că unul sau altul se va prinde imediat. Vreau să spun că sînt destul de sigură că mi se citește pur și simplu pe față. Pe haine. Din felul în care merg. Mă simt de parcă orice mișcare pe care o fac strigă pur și simplu „Hei, ia ghiciți ce-am făcut azi-noapte?"

— Bună, zice Caroline, în timp ce-mi fac o cafea. Ce faci?

— Bine, mulțumesc! spun, tresărind ușor vinovată. Azi-noapte am petrecut o noapte foarte liniștită acasă. Chiar... foarte liniștită! Cu colega mea de cameră. Ne-am uitat la trei casete, *Pretty Woman, Notting Hill* și *Patru nunți.* Doar nu două. Și nimeni altcineva.

— Bravo, spune Caroline, ușor amuzată. Frumos!

O, Doamne. Simt că nu mai rezist. Toată lumea știe că așa sînt prinși și criminalii. Dau prea multe amănunte și se încurcă singuri în ele.

Hai, gata, termină cu pălăvrăgeala ieftină. Rămîi la răspunsurile dintr-un singur cuvînt.

— Bună, zice Artemis în clipa în care mă așez la birou.

— Bună, zic, străduindu-mă să nu mai adaug nimic. Nici măcar ce fel de pizza am comandat cu Lissy, deși am pregătit o întreagă poveste despre cum cei de la pizzerie au înțeles greșit, că am comandat pizza cu piper verde, în loc de pepperoni, ha ha, ce aiureală.

În dimineața asta ar trebui să îndosariez niște chestii, dar în loc de asta mă trezesc luînd o bucată de hîrtie și notînd pe ea o listă de posibile locuri pentru întîlnirea mea cu Jack din seara asta.

1. La pub. Nu. Prea plicticos.
2. La film. Nu. Stăm prea mult cu fundul pe scaun și nu apucăm să vorbim.
3. La patinaj. Habar n-am de ce-oi fi scris asta, că nu știu să patinez. Dar am văzut așa ceva în *Splash*.
4.

Doamne, sînt deja în pană de idei. Ce porcărie! Mă uit în gol la foaia de hîrtie, înregistrînd pasiv frînturi din conversația relaxată din jurul meu.

— ... chiar lucrează la nu știu ce proiect secret sau sînt doar zvonuri?

— ... compania într-o nouă direcție, se pare, dar nimeni nu știe exact ce anume vrea să...

— ... e tipul ăsta Sven? Vreau să spun, ce funcție are?

— ... e cu Jack, nu? spune Amy, care lucrează la departamentul financiar și e îndrăgostită de Nick, așa că își găsește încontinuu pretexte să treacă pe la noi. E iubitul lui Jack.

— *Poftim?* spun, așezîndu-mă mai bine în scaun și ascuțindu-mi violent creionul. Din fericire, toți ceilalți sînt prea ocupați cu bîrfa pentru a mă băga în seamă.

Jack e gay? Jack e gay?

De asta nu m-a sărutat azi-noapte de rămas bun. Vrea să rămînem doar prieteni. O să-mi facă cunoștință cu Sven, iar eu va trebui să mă fac că nu mă deranjează absolut deloc, ca și cum aș fi știut tot timpul...

— Jack Harper e gay? spune Caroline uluită.

— Așa cred, spune Amy, ridicînd din umeri. Arată ca un gay, nu ți se pare?

— Nu tocmai, spune Caroline, cu o grimasă. Ar avea mai mare grijă de imaginea lui.

— Mie nu mi se pare că arată ca un gay! zic, încercînd să-mi iau un ton lejer și doar așa, vag interesat.

— Ba nu e gay, se bagă Artemis cu autoritate. Am citit mai demult un articol despre el în *Newsweek* și scria ca partenera lui de la ora actuală era președinta de la Origin Software. Și mai zicea și că înainte de ea a fost cu un supermodel.

Mă străbate un val de ușurare.

Știam că nu e homo. Evident, știam că nu e homo.

Pe bune acum, oamenii ăștia chiar nu au nimic mai bun de făcut decît să se apuce să facă tot felul de speculații idioate despre oameni pe care nu-i cunosc?

— E cu vreo tipă la ora asta?

— Cine poate ști?

— E destul de sexi, nu vi se pare? spune Caroline cu o grimasă plină de subînțelesuri. Eu mie nu m-aș da în lături.

— Te cred, spune Nick. Probabil că nu te-ar deranja deloc nici să te plimbi cu avionul lui particular, nu?

— Se pare că n-a mai avut nici o relație de la moartea lui Pete Laidler, spune Artemis pe un ton sec. Așa că mă cam îndoiesc că ai avea vreo șansă.

— Ghinion, Caroline, spune Nick rîzînd.

Mă simt destul de stînjenită de faptul că asist la discuția asta. Poate ar trebui să părăsesc încăperea și să mă întorc după ce termină. Dar, pe de altă parte, poate că chestia asta n-ar face decît să atragă atenția asupra mea.

O clipă, mă trezesc închipuindu-mi cum ar fi să mă ridic și să zic „Adevărul e că aseară am luat masa în oraș cu Jack Harper". Ar rămîne toți cu ochii la mine interziși, poate că unuia dintre ei i s-ar tăia respirația și...

Ei, dar pe cine vreau să păcălesc? Nici măcar nu m-ar crede, nu-i așa? Ar zice că am luat-o complet razna.

— Bună, Connor, aud glasul lui Caroline, întrerupîndu-mi gîndurile.

Connor? Tresar ușor stresată. Și iată-l că vine, neanunțat, și se apropie de biroul meu cu o expresie rănită pe față.

Ce face aici?

Oare a aflat ceva despre mine și Jack?

Inima începe să-mi bubuie tare și-mi împing stresată scaunul spre spate. L-am mai zărit de

cîteva ori prin clădire, dar e prima oară cînd ne vedem față în față, de la despărțirea noastră.

— Bună, zice.

— Bună, îi răspund jenată, după care se așterne tăcerea.

Fără veste, observ lista cu idei de locuri de întîlnire, încă neterminată, tronîndu-mi pe birou. Shit. O apuc cu gesturi cît pot de normale, o fac cocoloș și o arunc nonșalantă la coș.

Toată bîrfa despre Sven și Jack a încetat brusc. Știu că toți cei din birou sînt acum cu urechile ciulite la noi, chiar dacă se prefac că au altă treabă. Parcă am fi într-o telenovelă ad-hoc sau așa ceva.

Și știu și ce personaj interpretez eu. Sînt afurisita aia fără pic de inimă, care i-a dat papucii unui asemenea bărbat decent și drăguț, fără absolut nici un motiv.

O, Doamne. Chestia e că mă simt chiar vinovată, cu adevărat. De fiecare dată cînd îl văd pe Connor, sau cînd mă gîndesc măcar la el, mi se pune un nod în stomac. Dar chiar *trebuie* să-și ia expresia asta de demnitate rănită? O privire de genul m-ai-rănit-de-moarte-dar-sînt-un-tip-atît-de-drăguț-că-te-iert.

Însă, treptat, simt că sentimentul de vină care mă copleșește e înlocuit de enervarea cea mai sinceră.

— Am venit doar, spune într-un final, fiindcă ne pusesem pe listă împreună la standul Pimm's de Ziua Angajaților în Familie. Evident, cînd am făcut asta, credeam că vom fi... Se oprește, arătînd și mai rănit ca pînă acum. Oricum. Dar n-am nimic împotrivă să facem asta. În afara cazului în care nu vrei tu.

Mi-e imposibil să-i spun că nu suport să mai stau lîngă el preț de o jumătate de oră.

— N-am nimic împotrivă! spun.

— Bine.

— Bine.

Se lasă din nou o tăcere stînjenitoare.

— Apropo, ți-am găsit cămașa albastră, spun, ridicînd ușor din umeri. Am să ți-o aduc.

— Mersi. Cred că și tu mai ai cîteva chestii pe la mine...

— Hei, spune Nick, apropiindu-se de noi cu un zîmbet răutăcios în ochi, gen să-băgăm-o-strîmbă-mică. Te-am văzut cu cineva aseară.

Îmi sare inima din piept de trei metri. Fuck! Fuck, fuck OK... OK... E OK. Nu se uită la mine. Se uită la Connor.

Cu cine naiba era Connor?

— Era doar o prietenă, spune Connor bățos.

— Ești sigur? spune Nick. Mie mi s-a părut că era mai mult decît o prietenă.

— Încetează, Nick, spune Connor, cu același aer îndurerat. E mult prea devreme să mă gîndesc la... altă relație. Nu-i așa, Emma?

— Ăă... da. Înghit în sec de cîteva ori. Absolut. Categoric.

O, Doamne.

Oricum. Nu contează. N-o să stau acum să-mi fac griji în legătură cu Connor. Am o întîlnire importantă la care să mă gîndesc. Și, slavă cerului, la sfîrșitul programului am reușit să găsesc și locul perfect. De fapt, sînt chiar uimită că nu m-am gîndit la el pînă acum! E doar o mică-mică problemuță – dar o rezolv eu cumva.

Așa cum crezusem, mi-a luat doar vreo jumătate de oră s-o conving pe Lissy că, atunci cînd i s-a spus că „această cheie nu va fi, în nici o împrejurare, transmisă unei persoane care nu este membră a acestui club", nu au vorbit serios. Într-un final, caută în geantă și-mi întinde cheia cu o expresie de îngrijorare pe față.

— Să n-o pierzi!

— N-o s-o pierd! Mersi, Liss. Îi dau un pupic. Sincer, și eu aș face asta pentru tine, dacă aș fi membră a unui club select.

— Îți amintești parola, da?

— Da. Alexander.

— Unde te duci? spune Jemima, intrînd în camera mea, gata îmbrăcată de plecare. Mă privește critic. Frumoasă bluză. De unde-o ai?

— Oxfam. Vreau să spun Whistles.

În seara asta m-am hotărît nici măcar *să nu încerc* să mai împrumut ceva de la Jemima. O să-mi port propriile haine, iar, dacă lui Jack nu-i plac, poate să se ducă învîrtindu-se.

— Voiam să vă întreb, spune Jemima, cu ochii mijiți. Aseară n-ați intrat în camera mea, nu?

— Nu, zice Lissy nevinovată. De ce, ți s-a părut c-am fi intrat?

Jemima a fost plecată pînă pe la trei dimineața și, în momentul în care s-a întors, totul era la locul lui. Scotch-ul și tot restul. Am avut extrem de mare grijă.

— Nu, admite Jemima fără prea mare chef. N-am găsit nici cea mai mică urmă de deranj. Dar am avut așa, un *feeling* extrem de clar. De parcă în camera mea ar fi fost cineva.

— Ai lăsat fereastra deschisă? spune Lissy. Fiindcă am citit de curînd un articol, despre cum

trimit maimuțe în casele oamenilor, să fure lucruri.

— *Maimuțe?* spune Jemima holbîndu-se la ea.

— Așa se pare. Antrenate de hoți.

Jemima se uită perplexă de la Lissy la mine, în timp ce fac mari eforturi să-mi păstrez seriozitatea.

— Oricum, zic iute, pentru a schimba subiectul. Dacă vrei să știi, te-ai înșelat foarte tare în privința lui Jack. Ies și în seara asta cu el. Iar prima întîlnire n-a fost cîtuși de puțin un dezastru!

N-are nici un rost să adaug și amănuntul insignifiant că ne-am certat groaznic și eu am plecat ca din pușcă, iar el a trebuit să vină după mine în stația de autobuz. Fiindcă ideea e că azi ne revedem din nou.

— Nu m-am înșelat, spune Jemima. Ai puțină răbdare. Te așteaptă surprize de proporții.

Mă strîmb la ea în clipa în care se întoarce cu spatele ca să plece și încep să-mi dau cu rimel.

— Cît e ceasul? spun, încruntîndu-mă cînd văd că mi-am atins un pic pleoapa.

— Opt fără zece, spune Lissy. Cu ce te duci?

— Cu taxiul.

În acest moment sună interfonul și ridicăm ochii amîndouă.

— A venit mai devreme, spune Lissy. Ciudat.

— Nu poate să vină mai devreme!

Ne grăbim în sufragerie, și Lissy ajunge prima la fereastră.

— O, Doamne, spune, privind în jos spre stradă. E Connor.

— *Connor?* O fixez îngrozită. Connor e aici?

— Are în mînă o cutie. Să-i dau drumul să urce?

— Nu! Ne facem că nu sîntem acasă.

— Prea tîrziu, spune Lissy și se strîmbă. M-a văzut.

Interfonul sună din nou și ne privim una pe alta neajutorate.

— OK, zic în cele din urmă. Mă duc jos.

Shit shit shit...

O zbughesc jos și deschid ușa, gîfîind. Iar în prag, în fața mea, se află Connor, care are pe chip aceeași expresie de martir pe care a avut-o și la birou.

— Bună, zice. Uite lucrurile de care-ți spuneam. M-am gîndit că poate ai nevoie de ele.

— Ăă, mersi, spun, înșfăcînd cutia, care pare să conțină o sticlă de șampon L'Oréal și un pulover pe care nu l-am văzut în viața mea. Eu n-am apucat încă să mă uit dacă ți-au mai rămas și alte lucruri la mine, dar ți le aduc la birou, OK?

Trîntesc cutia pe scări și îi întorc grăbită spatele, înainte să creadă că-l invit în casă.

— Păi, îhm, mulțumesc, zic. A fost foarte drăguț din partea ta să treci să mi le aduci.

— Nici o problemă, spune Connor. Oftează adînc. Emma... mă gîndeam că poate profităm de ocazia asta ca să vorbim. Poate bem ceva sau mîncăm ceva împreună.

— Doamne, spun cît pot de animată. Mi-ar plăcea foarte mult. Serios. Dar, sinceră să fiu, acum nu e chiar cel mai potrivit moment.

— Ieși în oraș? Îi cade vizibil fața.

— Îhm, da. Cu Lissy. Arunc o privire furișă spre ceas. E opt fără șase minute. Oricum, ne vedem cît de curînd. Cel puțin la birou...

— De ce ești atît de fîstîcită? Connor mă scrutează atent.

— Nu sînt deloc fistîcită! spun și mă rezem [illegible] de firesc de tocul ușii.

— Ce s-a întîmplat? Mijește ochii bănuitor, [illegible] care se uită în spatele meu, pe hol. Ce se [illegible]plă?

— Connor. Pun o mînă liniștitoare pe brațul [illegible]. Nu se întîmplă absolut nimic. Poate doar în [illegible]tea ta.

În acest moment, Lissy apare în spatele meu.

— Îhm, Emma, te caută cineva, urgent, spune, [illegible] un ton grav. Vino repede sus... a, bună, Connor!

Din păcate, Lissy nu le are absolut deloc cu [illegible]nciuna.

— Încercați să scăpați de mine! spune Connor, [illegible]vind de la una la alta uimit.

— Ba nu! spune Lissy, îmbujorîndu-se instan[illegible]neu.

— Ia stai așa, spune Connor brusc, uitîndu-se [illegible] hainele mele. Ia stai așa. Nu-mi vine să... ai [illegible] întîlnire?

Mintea îmi procesează cu viteza fulgerului. [illegible]că neg, probabil că o să începem să ne certăm [illegible] la ușa cortului. Dar, dacă recunosc adevărul, [illegible]ate că o să se ofuscheze și-o să plece nervos.

— Așa e, spun. Am o întîlnire.

Urmează o tăcere absolut șocată.

— Nu-mi vine să cred, spune Connor, clătin[illegible]d din cap și, spre iritarea mea, se lasă să [illegible]adă pe zidul grădinii. Mă uit rapid la ceas. Opt [illegible]ră trei minute. Shit!

— Connor...

— Mi-ai spus că nu e vorba de alt bărbat! [illegible]-ai promis, Emma!

— Pentru că nu era! Însă... acum e. Și trebuie [illegible] pice din clipă-n clipă... Connor, crede-mă, nu

e bine să te bagi în povestea asta. Îl înșfac de braț și încerc să-l ridic, dar are șaptezeci și ceva de kile. Connor, te rog frumos. Nu ne îngreuna și mai mult situația.

— Cred că ai dreptate. În cele din urmă, se ridică în picioare. Plec.

Pornește către poartă, cu spatele cocoșat a înfrîngere și mă străbate un sentiment cumplit de vină, amestecat cu o dorință extrem de fierbinte de a-l face să se grăbească. Spre groaza mea, se întoarce iar spre mine.

— Și... cine e?

— E... un tip pe care nu-l cunoști, spun, cu degetele încrucișate la spate. Uite, îți promit că ieșim odată la prînz împreună și vorbim. Sau ceva de genul ăsta, îți promit.

— OK, spune Connor, părînd mai rănit ca niciodată. Bine. Am înțeles mesajul.

Îl privesc, incapabilă de a respira, cum închide poarta în urma lui și se îndepărtează pe stradă. Hai, mergi, mergi... nu te opri...

Abia a dat colțul, cînd mașina argintie a lui Jack apare din celălalt capăt al străzii.

— O, Doamne, spune Lissy, cu ochii lipiți de ea.

— Nu te mai zgîi atîta! spun, prăbușindu-mă pe zidul grădinii. Lissy, eu una am clacat.

Simt că-mi tremură picioarele. Cred că am neapărată nevoie să beau ceva. Și n-am rimel decît la un ochi, îmi dau brusc seama.

Mașina argintie oprește în fața casei și din ea iese același șofer în uniformă ca ieri. Deschide portiera și Jack iese din mașină.

— Bună! zice, mirat să mă vadă. Am întîrziat cumva?

— Nu! Eu... îhm... stăteam pur și simplu aici. Mă-nțelegi. Admiram priveliștea. Fac un gest larg spre drum, unde, pentru prima oară, observ un bărbat cu ditamai burdihanul, care-și schimbă mașina la rulotă. Oricum! zic, ridicîndu-mă rapid. Înceră să fiu, nu sînt încă gata. Vrei să intri cîteva minute?

— Sigur, zice Jack zîmbitor. Mi-ar face plăcere.

— Și trimite-ți mașina la plimbare, adaug. Nu trebuia să vii cu ea!

— Nici tu nu trebuia să fii afară și să mă vezi cu ea! răspunde Jack surîzînd larg. OK, Daniel, asta-i tot pentru azi. Dă din cap către șofer. Din clipa asta, mă las pe mîinile acestei doamne.

— Ea e Lissy, colega mea de cameră, spun în timp ce șoferul urcă în mașină. Lissy, Jack.

— Bună, spune Lissy cu un zîmbet protocolar, întinzîndu-i mîna.

În timp ce urcăm cu toții spre apartamentul nostru, îmi dau pentru prima oară în viață seama cît de înguste sînt scările, cum vopseaua crem de pe pereți s-a scorojit de tot, și cum covorul miroase a varză. Jack locuiește, probabil, în ditamai căsoiul. Cu balustradă de marmură și cu tacîmul.

Și ce dacă? Nu putem avea cu toții marmură.

Oricum, probabil că e groaznic să stai acolo. E rece și amplifică orice zgomot. Și probabil că alunеci tot timpul și se ciobește destul de ușor...

— Emma, dacă, vrei, pînă te pregătești tu, eu îi ofer lui Jack ceva de băut, spune Lissy, cu un surîs care zice: E drăguț!

— Mersi, zic, răspunzîndu-i cu o privire gen „nu-i așa?“ Mă grăbesc la mine în cameră și încep să-mi dau cu rimel și la ochiul celălalt.

Cîteva clipe mai tîrziu, aud un ciocănit discret în uşă.

— Intră! zic, aşteptîndu-mă să fie Lissy. Dar în uşă se află Jack, care îmi întinde un pahar de lichior.

— A, mersi! spun recunoscătoare. Chiar îmi prinde bine ceva de băut.

— Stai liniştită, că nu intru, spune politicos.

— Nu, nici o problemă. Stai jos!

Îi arăt în direcţia patului, dar acesta e acoperit de un maldăr de haine. Iar taburetul de la măsuţa de toaletă e ocupat de un teanc gros de reviste. La naiba, trebuia să fac un pic de ordine.

— Rămîn în picioare, spune Jack cu un mic surîs. Ia o gură din ceea ce pare a fi whisky şi îmi priveşte camera fascinat. Deci asta-i camera ta. Lumea ta.

— Da. Mă îmbujorez uşor, deşurubîndu-mi glossul de buze. E un pic cam dezordine...

— E foarte drăguţă. Foarte primitoare. Îl văd cum se uită la pantofii stivuiţi în cutii într-un colţ, la peştişorii cu clinchet atîrnaţi de lampă, la lănţişoarele agăţate de un colţ al acesteia şi la fusta cea nouă care stă atîrnată de uşa de la garderobă.

— Cancer Research? spune nedumerit, privind eticheta. Ce înseamnă...

— E un magazin, spun uşor sfidătoare. Un magazin second-hand.

— A. Aprobă din cap cu înţelegere plină de tact. Frumoasă cuvertură, adaugă zîmbind.

— E o glumă, spun iute. E la mişto.

Doamne, ce jenant. Trebuia s-o fi schimbat.

Acum, Jack se uită uluit în sertarul deschis de la masa de toaletă, plin pînă la refuz cu farduri.

— Cîte rujuri ai?

— Ăă, cîteva... zic, închizîndu-l repede.

Poate că n-a fost o idee chiar atît de fericită să-l las să intre aici. Acum mi-a luat flaconul cu vitamine Perfectil și se uită atent la ele. Pe bune, ce-o fi atît de interesant la niște vitamine? Iar acum se uită la cingătoarea croșetată de Katie.

— Ce-i ăsta? Un șarpe?

— E o curea, spun, schimonosindu-mă în timp ce-mi pun un cercel. Știu. E oribilă. Nu pot să suport chestiile croșetate.

Unde mi-o fi celălalt cercel? Unde?

A, OK, uite-l. Ce-o mai fi făcînd Jack?

Mă întorc și-l găsesc privind fascinat programul de fitness pe care mi l-am atîrnat pe perete în ianuarie, după ce mi-am petrecut tot Crăciunul mîncînd Quality Street.

— „Luni, ora 7 dimineața", citește cu voce tare. „Jogging în pas alert în jurul blocului. Patruzeci de genuflexiuni. Prînz: oră de yoga. Seara: caseta cu gimnastică aerobică. Șaizeci de genuflexiuni." Ia o gură de whisky. Foarte impresionant. Faci toate astea?

— Ei, zic după o pauză. Poate că nu reușesc să le fac chiar pe *toate*... vreau să spun, a fost destul de ambițios planul... știi.. ăă.. Oricum! Mă dau fîs-fîs cu parfum. Hai, să mergem!

Trebuie să-l scot cît mai repede de aici, pînă nu observă ceva de gen Tampax și mă întreabă la ce folosește. Pe bune, acum! De ce naiba o fi atît de *interesat* de toate lucrurile?

Cincisprezece

Ieșim în noaptea înmiresmată, iar eu mă simt ușoară, fericită și nerăbdătoare. Atmosfera e deja total diferită de cea din seara trecută. Fără mașini ultrascumpe și fără restaurante megaselecte. Totul e mult mai firesc. Și mai distractiv.

— Deci, spune Jack în timp ce ne îndreptăm spre bulevard. O seară în oraș, stil Emma.

— Absolut! Ridic mîna, opresc un taxi și dau numele străzii din Clerkenwell, din care se face mica alee.

— Sper că avem voie să mergem cu taxiul, nu? spune Jack cu blîndețe cînd urcăm în mașină. Ești sigură că nu trebuie să așteptăm un autobuz?

— E o favoare specială pe care ți-o fac, spun cu severitate jucată.

— Și zi, unde mergem? E un restaurant? Un bar? O sală de dans? spune Jack, în clipa în care taxiul demarează.

— Așteaptă și vei vedea! Îi zîmbesc radioasă. M-am gîndit că am putea să petrecem o seară cît se poate de relaxantă și spontană.

— Bănuiesc că aseară am planificat prea în amănunt totul, zice Jack după o pauză.

— Nu, a fost foarte bine! spun amabilă. Dar cîteodată poți să te gîndești un pic prea mult la

unele lucruri. Știi, uneori e mult mai bine să te lași pur și simplu purtat de val și să vezi ce se întîmplă.

— Ai dreptate, îmi zîmbește Jack. Păi, ce să zic, abia aștept să mă las purtat de val.

În timp ce taxiul vîjîie pe Upper Street, mă simt destul de mîndră de mine. Se vede de la o poștă că sînt o londoneză sadea. Pot foarte bine să-mi duc prietenii în zone neștiute de nimeni. Pot să găsesc locuri care nici măcar nu există pe hartă. Nu că restaurantul la care m-a dus Jack aseară n-ar fi fost absolut incredibil. Dar ăsta va fi mult, mult mai cool, nu? Un club secret! Și, cine știe, poate că în seara asta o să fie acolo și Madonna!

Douăzeci de minute mai tîrziu ajungem la Clerkenwell. Insist să plătesc eu taxiul și îl conduc pe Jack pe alee.

— Foarte interesant, spune, privind în jur. Unde mergem?

— Așteaptă puțin, spun enigmatică. Mă îndrept spre ușă, apăs pe butonul interfonului și scot cheia lui Lissy din buzunar, cu un mic fior de încîntare.

O să fie superimpresionat. O să cadă pur și simplu pe spate!

— Da? aud o voce.

— Bună seara, zic cît pot de normal. Aș dori să vorbesc cu Alexander, dacă se poate.

— Cu cine? zice vocea.

— Cu Alexander, repet și-i trag un zîmbet plin de înțelegere. E normal să verifice și să paraverifice.

— Nu-i nici un Alexander aici.

— Nu m-ați înțeles, văd. Al-ex-and-er, silabisesc cît pot de clar.

— Nu-i nici un Alexander aici.

Poate am sunat la ușa greșită, îmi trece brusc prin cap. Vreau să spun că eu parcă îmi amintesc că asta e – dar poate că e cealaltă, cu geam marmorat. Da. Adevărul e că aia pare ușor mai familiară.

— O mică problemă, îi spun lui Jack cu un zîmbet și apăs pe celălalt interfon.

Nu se aude nimic. Aștept cîteva clipe, după care sun iar și apoi încă o dată. Nu primesc nici un răspuns. OK. Deci... nu-i nici asta.

Fuck.

Doamne, ce tîmpită sînt! De ce n-am verificat adresa? Eram atît de sigură că țin perfect minte unde e.

— S-a întîmplat ceva? zice Jack.

— Nu! zic imediat și-i zîmbesc larg. Încerc doar să-mi amintesc exact unde...

Mă uit în susul și în josul străzii, încercînd să nu mă panichez. Care din ele o fi fost? Ce să fac, să sun la toate soneriile de pe strada asta? Fac cîțiva pași pe trotuar, încercînd din răsputeri să-mi aduc aminte. Și atunci zăresc, dincolo de o arcadă, o alee aproape identică cu asta.

Simt că mă pălește spaima. Oare măcar aleea e cea bună? Mă avînt spre cealaltă alee și mă uit bine la ea. E absolut identică cu prima. Aceleași șiruri identice de uși și de ferestre acoperite.

Inima începe să-mi bată accelerat. Ce să fac? Nu pot să sun la fiecare ușă de pe fiecare alee din zonă. Nu mi-a trecut nici măcar o secundă prin minte că s-ar putea întîmpla așa ceva. Nici măcar o dată. Nici măcar nu m-am gîndit să...

OK, hai că mă port prostește. Am s-o sun pe Lissy! Și ea o să-mi spună. Îmi scot mobilul și sun acasă, dar intră automat robotul.

— Bună, Lissy, eu sînt, zic, încercînd să-mi iau un ton relaxat și firesc. Am o mică problemă, și anume nu mai știu exact la ce ușă se află clubul. Și nici... care e aleea exact. Așa că, dacă asculți mesajul ăsta, vrei te rog să mă suni? Mersi!

Mă uit la Jack și văd că mă privește.

— Toate bune și frumoase?

— E o mică problemă, spun și rîd relaxată. Undeva pe aici se află un club secret, dar nu-mi amintesc deloc unde anume.

— Nu face nimic, spune Jack amabil. Se mai întîmplă.

Formez iar disperată numărul de acasă, dar e ocupat.

O sun iute pe Lissy pe mobil, dar îl are închis.

O, fuck. Nu putem să stăm aici în stradă toată noaptea.

— Emma, spune Jack prudent. Nu vrei să fac o rezervare la...

— Nu! sar de parcă m-ar fi înțepat cineva. N-am să-l las să facă nici o rezervare. Am zis că seara asta o voi organiza eu, și asta am să fac. Nu, mulțumesc. E OK. Iau o hotărîre intempestivă. Schimbăm planul. Mergem la Antonio.

— Pot să chem mașina... începe Jack.

— Nu avem nevoie de mașină! Pornesc cu pași fermi către bulevard și, slavă Cerului, se apropie un taxi cu luminița aprinsă, semn că e liber. Îl opresc scurt, deschid ușa pentru Jack și-i zic șoferului:

— Bună seara, La Antonio's, pe Sanderstead Road, în Clapham, vă rog.

Ura! M-am comportat hotărît, ca un adult, și situația a fost salvată.

— Unde e Antonio's? spune Jack, cînd taxiul pornește în viteză.

— E un pic peste mînă, în sudul Londrei. Dar e destul de drăguț. Lissy și cu mine mergeam acolo cînd locuiam în Wandsworth. Are mese uriașe de pin și mîncare de nota zece, canapele și tot tacîmul. Și te lasă în boii tăi, să comanzi cînd vrei tu.

— Pare perfect. Jack îmi zîmbește, iar eu îi întorc zîmbetul, extrem de mîndră de mine.

OK. N-ar fi trebuit să ne ia chiar atît de mult să ajungem din Clerkenwell în Clapham. Trebuia să fi ajuns de mult. Vreau să spun că e practic la doi pași!

O jumătate de oră mai tîrziu, mă aplec în față și-i zic șoferului, pentru a nu știu cîta oară:

— E vreo problemă?

— Traficul, domniță. Ridică vag din umeri. Ce poți să faci?

Dacă vrei, poți să găsești și tu, așa cum fac taximetriștii adevărați, nu știu ce rută care te ajută să eviți blocajele de circulație, îmi vine să urlu la el furioasă. În loc de asta, mă mărginesc însă să spun politicoasă:

— Deci... cam în cît timp credeți că ajungem?

— Cine poate ști?

Mă las să cad înapoi pe banchetă, cu stomacul strîns de frustrare.

Trebuia să fi mers undeva în Clerkenwell. Sau la Covent Garden. Doamne, ce tîmpită sînt...

— Emma, nu-ţi face probleme, spune Jack. Sînt sigur că, odată ajunşi acolo, o să fie perfect.

— Sper, zic cu un surîs slab.

Nu sînt în stare să schimb nici măcar cîteva vorbe cu el. Îmi folosesc fiecare fărîmă de energie pentru a mă concentra asupra taxiului, să meargă mai repede. Mă uit pe geam, tresărind fericită de fiecare dată cînd citesc pe plăcuţele străzilor că ne apropiem tot mai mult de locul în care vrem să ajungem. SW3... SW11... SW4!

În sfîrşit! Sîntem în Clapham. Aproape am ajuns...

Shit. Am prins alt roşu la semafor. Aproape că nu mai pot sta liniştită pe scaun şi şoferul se mulţumeşte să stea pur şi simplu pe locul lui placid, ca şi cum n-ar avea nici cea mai mică importanţă.

OK, e verde! Hai! Porneşte!

Dar el demarează relaxat, de parcă am avea toată ziua la dispoziţie... merge cu doi la oră... ia uite la el... cedează trecerea altui şofer! *Ce naiba face?*

OK. Calmează-te, Emma. Uite strada. În fine, am ajuns.

— Uite c-am reuşit! spun, încercînd să-mi iau un ton cît mai normal cu putinţă, cînd coborîm din taxi. Îmi pare rău c-a durat atîta.

— Nici o problemă, spune Jack. Arată foarte bine!

Îi întind banii taximetristului şi trebuie să recunosc că sînt destul de încîntată de ideea că am venit aici. Restaurantul lui Antonio arată absolut nemaipomenit! Faţada verde familiară e decorată cu lumini feerice, de acoperişul terasei sînt agăţate baloane, şi dinspre uşa deschisă se

revarsă muzică și rîsete. Mi se pare chiar că aud pe cineva care cîntă.

— De obicei nu e chiar atît de multă gălăgie! spun rîzînd și pornesc spre ușă. Îl văd deja, foarte aproape de ușă.

— Bună! zic, deschizînd ușa. Antonio!

— Emma! spune Antonio, care stă lîngă ușă cu un pahar de vin în mînă. E roșu în obraji și parcă e chiar mai radios decît de obicei. *Bellissima!* Mă sărută pe ambii obraji, și mă străbate un val de ușurare. Am avut dreptate să venim aici. Îi cunosc pe proprietari. Și știu că vor avea grijă să ne facă să ne simțim minunat.

— El e Jack, spun, zîmbind cu gura pînă la urechi.

— Jack! Îmi pare bine să te cunosc! Antonio îl sărută și pe Jack pe ambii obraji, iar eu chicotesc.

— Ai o masă și pentru noi?

— A... Face o față lungă. Scumpa mea, azi avem închis!

— Poftim? Mă uit la el nedumerită. Dar... nu e închis. E plin de oameni! Mă uit la chipurile voioase din jurul meu.

— E o petrecere privată! Ridică paharul către cineva din partea opusă a sălii și strigă ceva în italiană. E nunta nepotului meu. L-ai cunoscut? Guido. A fost chelner aici acum cîteva veri.

— Nu... știu sigur.

— A întîlnit o fată foarte drăguță la el, la drept. Știi, acum și-a luat licența. Dacă ai vreodată nevoie de vreun sfat avocățesc...

— Mersi. Păi atunci... felicitări.

— Petrecere frumoasă, spune Jack și mă strînge ușor de braț. Nu contează, Emma, n-aveai de unde să știi.

— Îmi pare sincer rău, scumpa mea! spune Antonio, cînd îmi vede fața. Cînd mai vrei să vii, am să-ți dau cea mai bună masă. Sună-mă din timp, ca să știu și eu că vii...

— Așa am să fac, spun, cu un zîmbet chinuit. Mulțumesc, Antonio.

Nici măcar nu mă pot uita la Jack. L-am tîrît tot drumul ăsta din porcăria aia de Clapham pentru asta.

Trebuie să salvez cumva situația. Și asta cît mai repede.

— O să mergem la un pub, spun imediat ce ajungem pe trotuar. Vreau să spun, ce-i rău în a sta la un pub, cu o băutură bună în față?

— Sună bine, spune Jack blînd și mă urmează pe stradă, spre un local pe frontispiciul căruia scrie The Nag's Head[1], și deschid ușa. N-am mai fost niciodată în cîrciuma asta, dar sînt sigură că e destul de...

OK. Poate că totuși nu.

Cred că e cel mai mohorît pub pe care l-am văzut în viața mea. O zdreanță de covor, nu se aude muzică, și singurul semn de viață din local îl constituie un bărbat burtos.

Nu pot să-mi petrec a doua întîlnire cu Jack într-un asemenea loc. Pur și simplu nu pot.

— Așa! zic, închizînd repede ușa în urma mea. Hai să ne mai gîndim un pic. Mă uit rapid în josul și în susul străzii, dar, în afară de Antonio's e închis peste tot, în afară de cîteva fast-fooduri și o firmă de taximetre. Păi... eu zic să luăm repede un taxi și să ne întoarcem în oraș! spun, cu un pic prea mare însuflețire. Nu ne ia mult.

1. Cap de mînz (engl.).

Pornesc spre marginea trotuarului și ridic o mînă să fac semn unui taxi.

După trei minute încă nu a trecut nici măcar o mașină. Și nici vreun alt vehicul.

— E o zonă destul de liniștită, remarcă Jack într-un final.

— Păi, e normal, e un cartier rezidențial. Antonio's e o excepție.

În exterior sînt cît se poate de calmă. Dar în interior simt că încep să intru în panică. Unde să mergem? Ce să facem, să încercăm să o luăm pe jos spre Clapham High Street? Dar sînt cîțiva kilometri pînă acolo.

Mă uit la ceas și tresar șocată în clipa în care văd că e 9.15. A trecut peste o oră de cînd ne vînturăm încoace și-ncolo, și n-am băut nici măcar un pahar de ceva. Și toate astea sînt doar din vina mea. Nu sînt în stare să organizez nici măcar o seară cît se poate de simplă în oraș, fără să fac niște prostii monumentale.

Fără veste, îmi vine să izbucnesc în hohote de plîns. Îmi vine să mă prăbușesc pe asfalt, să-mi îngrop capul în mîini și să plîng în voie.

— Ce zici de o pizza? spune Jack, și ridic capul, cu speranță renăscută.

— De ce? Știi vreo pizzerie în zonă?

— Văd că au pizza de vînzare. Arată spre un fast-food cu aspect destul de naspa. Și văd și o bancă. Arată spre partea opusă a drumului, spre o grădiniță înconjurată de un gărduț metalic, cu pavaj, copaci și o bancă de lemn. Tu du-te să iei pizza. Îmi zîmbește. Iar eu mă duc să țin banca.

În viața mea nu mi-a fost atît de îngrozitor de jenă. Niciodată.

Jack Harper mă duce la cel mai super și mai luxos restaurant din lume. Iar eu îl duc pe o bancă dintr-un parc din Clapham.

— Poftim pizza, spun, aducînd cutiile fierbinți în locul în care stă. Am margarita, cu șuncă, ciuperci și pepperoni.

Nu-mi vine să cred că asta o să mîncăm. Vreau să spun că nu sînt nici măcar niște pizze *care să arate bine*. Nu sînt nici măcar pizze gourmet, cu anghinare prăjită. Sînt doar niște felii de aluat ieftin, pe care e pus niște cașcaval congelat și pe care sînt aruncate cîteva toppinguri destul de respingătoare.

— Perfect, spune Jack cu un surîs. Ia o gură mare, apoi se caută în buzunar. Uite, ăsta trebuia să fie cadoul meu de noapte bună, dar, dacă tot sîntem aici...

Rămîn mască în clipa în care scoate un shaker mic de cocteil din inox și două cupe asortate. Deșurubează capacul shakerului și, spre uimirea mea, începe să toarne în cele două cupe un lichid rozaliu, transparent.

Ăsta e cumva...

— Nu-mi vine să cred! Mă holbez la el, cu ochii cît cepele.

— Ei, hai. Doar nu era să te las să te întrebi toată viața cum o fi, nu? Îmi întinde o cupă și o ridică în cinstea mea. Sănătate.

— Noroc. Iau o înghițitură de cocteil... și, Dumnezeule... cît e de bun... E tare și dulce, cu un gram de vodcă.

— E bun?

— Delicios! zic și mai iau o gură.

E incredibil de drăguț cu mine. Se face că se simte bine. Dar oare ce-o fi în mintea lui? Probabil

că mă disprețuiește sincer. Probabil crede că sînt o megavacă aiurită.

— Emma, ești OK?

— Nu tocmai, spun cu o voce ușor îngroșată. Jack, îmi pare foarte rău. Sincer. Îți jur, aveam totul planificat. Urma să ne ducem într-un club supercool, unde se duc toate vedetele, și să ne distrăm de milioane...

— Emma. Jack își lasă jos cupa și mă privește. Tot ce-mi doream era să petrec seara asta cu tine. Și asta e ceea ce facem.

— Da. Dar...

— Asta și facem, repetă ferm.

Se apleacă încet spre mine și îmi stă inima. O, Doamne. O, Doamne. Acum o să mă sărute. O să mă...

— Aaa! Aaa! Aaa!

Sar de pe bancă, într-o panică nebună. Pe piciorul meu urcă un păianjen. Un păianjen mare și negru.

— Dă-mi-l jos! strig înnebunită. Dă-mi-l jos!

Cu o mișcare iute a brațului, Jack aruncă paianjenul pe iarbă, iar eu mă prăbușesc înapoi pe bancă, și inima îmi face treișpe-paișpe.

Evident, momentul a fost total compromis. Bravo. Minunat. Jack încearcă să mă sărute, iar eu încep să urlu ca descreierata. Hai că mă descurc de milioane în seara asta.

De ce trebuia să fiu în halul ăsta de lamentabilă? mă gîndesc furioasă. De ce m-am apucat să țip? Trebuia doar să strîng din dinți.

Evident, nu *la modul propriu.* Dar trebuia să fiu un pic mai detașată. De fapt, trebuia să fiu atît de absorbită de moment, încît nici măcar *să nu observ* păianjenul.

— Bănuiesc că ție nu ți-e frică de păianjeni, îi spun, rîzînd stresată. Bănuiesc că nu te temi de nimic.

Jack ridică evaziv din umeri, iar eu schițez un zîmbet.

— Chiar așa, nu ți-e frică de absolut nimic? insist.

— Bărbaților adevărați nu le e frică, spune glumind.

Nu-mi pot reprima o mică împunsătură de nemulțumire. Jack e probabil singurul om din lume care nu vorbește aproape deloc despre sine.

— De unde ai cicatricea asta? îl întreb, arătînd spre încheietura lui.

— E o poveste lungă și plicticoasă. Zîmbește. Nu vrei s-o auzi, crede-mă.

Ba da! spune imediat o voce din mintea mea. Vreau foarte mult s-o aud. Dar mă mărginesc să surîd și iau o nouă înghițitură.

Acum privește absent în depărtare, de parcă ar fi singur.

Oare a uitat că avea de gînd să mă sărute?

Oare să-l sărut eu? Nu. Nu.

— Lui Pete îi plăceau mult păianjenii, spune brusc. Erau animalele lui de casă. Păianjenii mari și blănoși. Și șerpii.

— Pe bune? Mă strîmb.

— Un dement. Era un tip absolut dement. Expiră adînc.

— Încă... te mai gîndești la el, spun șovăind.

— Da, mă gîndesc foarte des la el.

Urmează un alt moment lung de tăcere. În depărtare, aud un grup de oameni care pleacă de la Antonio's, vorbind tare în italiană.

— Are rude? zic precaută și fața lui Jack devine brusc opacă.

— Cîteva, spune.

— Îi mai vezi?

— Uneori. Expiră adînc, după care se întoarce spre mine și-mi zîmbește. Vezi că ai sos de roșii pe bărbie. În timp ce se întinde să mă șteargă, îmi întîlnește privirea. O, Doamne. Ăsta e marele moment, ăsta e. E chiar...

— Jack.

Tresărim amîndoi șocați, și scap din mînă cocteilul. Mă întorc și mă uit siderată. La poarta micii grădini se află Sven.

Ce naiba caută Sven aici?

— La ţanc, murmură Jack. Salut, Sven.

— Dar... ce face aici? îl fixez pe Jack. De unde știa unde sîntem?

— M-a sunat cînd erai tu la pizza. Oftează și se freacă pe față. Nu știam că o să ajungă chiar așa de repede. Emma... uite care-i treaba, a intervenit ceva. Trebuie să schimb două vorbe rapide cu el. Îți promit că nu-mi ia mult. OK?

— OK, zic ridicînd vag din umeri. Ce altceva aș putea să zic? Dar, în suflet, simt că-mi pulsează o frustrare la limita furiei. Făcînd eforturi imense de a-mi menține calmul, iau shakerul de cocteil și-mi torn ce a mai rămas din băutură în cupă, după care iau o înghițitură.

Jack și Sven discută aprins lîngă poartă, cu voce joasă. Iau o gură de cocteil și mă trag cît pot de firesc mai spre ei, ca să-i aud mai bine.

— ... ce să facem de acum încolo...

— ... planul B... înapoi la Glasgow...

— ... urgent...

Ridic privirea și mă trezesc privind drept în ochii lui Sven. Îmi feresc repede privirea, făcîndu-mă că mă uit la ceva de pe jos. Glasurile le coboară și mai tare, și acum chiar că nu mai aud absolut nimic. După care Jack se îndreaptă țintă spre mine.

— Emma... Îmi cer mii de scuze. Dar trebuie neapărat să plec.

— *Să pleci?* Mă holbez la el necăjită. Acum?

— Va trebui să plec pentru cîteva zile. Îmi pare rău. Se așază lîngă mine, pe bancă. Dar... e destul de important.

— A. Am înțeles.

— Sven ți-a chemat o mașină să te ducă acasă.

— Foarte... drăguț din partea lui, spun și încep să desenez în praf cu pantoful.

— Emma. Chiar trebuie neapărat să plec, spune Jack, văzîndu-mi expresia. Dar ne vedem cînd mă întorc, OK? La Ziua Angajaților în Familie. Și... reluăm atunci de unde am rămas.

— OK. Mă sforțez să zîmbesc. De acord.

— M-am simțit foarte bine în seara asta.

— Și eu, spun, cu ochii la bancă. M-am simțit extrem de bine.

— O să ne întîlnim din nou, cît de curînd. Îmi ridică încet bărbia, pînă cînd îl privesc drept în ochi. Îți promit.

Se apleacă și de data asta nu mai e nici urmă de șovăială. Gura lui se lipește apăsat și cît se poate de plăcut de a mea. Mă sărută. Jack Harper mă sărută pe o bancă din parc.

Gura lui îmi deschide gura, și-i simt barba abia crescută pe obraz. Brațul său mă înconjoară și mă trage spre el și simt că nu mai am aer. Mă trezesc cu o mînă în sacoul lui, pipăindu-i mușchii

perfecți de sub cămașă, vrînd să i-o sfîșii. O, Doamne. Vreau să mergem mai departe. Vreau mai mult.

Fără veste, el se trage înapoi și mă simt de parcă tocmai aș fi fost smulsă dintr-un vis.

— Trebuie să plec, Emma.

Salivez de dorință. Încă îi mai simt pielea lipită de a mea. Tremur din tot corpul. Nu ne putem opri aici. Pur și simplu nu se poate.

— Nu pleca, mă trezesc spunîndu-i cu glas răgușit. Mai stai măcar o jumătate de oră.

Ce naiba îi sugerez aici? S-o facem în spatele unui *tufiș*?

Sinceră să fiu, da. Oriunde se poate. N-am fost în viața mea atît de înnebunită după atingerea unui bărbat.

— Nu vreau nici eu să plec. Privirea lui întunecată e aproape opacă. Dar trebuie. Îmi ia mîna. iar eu mă agăț de a lui, încercînd să prelungesc contactul cît de mult timp pot.

— Păi atunci... mai vorbim. Abia sînt în stare să articulez cuvintele.

— Abia aștept.

— Și eu la fel.

— Jack. Ridicăm ochii și-l vedem pe Sven lîngă poartă.

— OK, strigă Jack. Ne ridicăm și încerc cît pot să evit să mă uit mai atent la modul puțin ciudat în care stă.

Aș putea să mă urc și eu cu el în mașină și să...

Nu. *Nu.* Derulează banda înapoi. Imaginile astea nu au existat în mintea mea.

Cînd ajungem la șosea, văd că lîngă bordură ne așteaptă două mașini argintii. Sven e postat

lîngă una dintre ele, și e evident că mașina cealaltă mă așteaptă pe mine. La naiba. Mă simt de parcă aș fi devenit brusc membră a familiei regale sau așa ceva.

În clipa în care șoferul îmi deschide ușa, Jack îmi atinge ușor mîna. Îmi vine să-l trag iute lîngă mine și să mă lipesc tare de tot de el, drept rămas bun, dar, cumva, reușesc să mă controlez și să mă abțin.

— Pa, îmi șoptește.

— Pa, îi șoptesc și eu.

Apoi mă urc în mașină, ușa se închide cu un clic elegant, și demarăm.

Șaisprezece

Și reluăm atunci de unde am rămas. Asta poate să însemne...

Sau poate să însemne...

O, Doamne. De fiecare dată cînd mă gîndesc la asta, simt așa, o agitație în stomac. Nu mă pot deloc concentra la serviciu. Nu mă mai pot gîndi la nimic altceva.

Ziua Angajaților în Familie este un eveniment al companiei, mă gîndesc întruna. *Și nu* o întîlnire. O să fie o întîlnire strict de serviciu și probabil că Jack și cu mine nu vom avea nici o ocazie în care să ne spunem mai mult decît bună ziua, pe un ton oficial, ca între angajat și patron. Poate. și să ne dăm mîna. Nimic mai mult.

Dar... nu se știe niciodată ce se mai poate întîmpla.

Și reluăm atunci de unde am rămas.

O, Doamne. O, Doamne.

Sîmbătă dimineață mă trezesc în zori, mă exfoliez pe tot corpul, mă epilez cu ceară rece la subraț, mă dau cu cea mai scumpă cremă de corp pe care o am și îmi dau cu ojă unghiile de la picioare.

Fiindcă e bine să fii mereu cît se poate de îngrijită. Fără nici un alt motiv.

Îmi aleg un sutien Gossard de dantelă şi bikini asortaţi şi cea mai atractivă rochie de vară pe care o am.

Apoi, uşor îmbujorată, arunc în geantă şi cîteva prezervative. Doar fiindcă e bine să fii întotdeauna pregătită. Asta e o lecţie pe care am învăţat-o pe la unsprezece ani la Brownies[1] şi nu am uitat-o niciodată. OK, poate că Bufniţa Maro vorbea despre batiste de rezervă şi truse de cusut, nu despre prezervative, dar principiul e acelaşi, nu-i aşa?

Mă privesc în oglindă, îmi acopăr buzele cu un ultim strat de gloss şi îmi dau din belşug cu allure. OK. Gata de sex.

Vreau să zic, pentru Jack.

Vreau să zic... O, Doamne. Pentru ce-o fi.

Ziua Angajaţilor în Familie se desfăşoară la Panther House, care e casa de la ţară a Panther Corporation, aflată în Hertfordshire. E un loc în care se ţin traininguri, conferinţe şi se fac brainstorminguri de creaţie, la care eu nu sînt de obicei invitată. Aşa că n-am mai fost aici niciodată şi, în clipa în care cobor din taxi, trebuie să recunosc că sînt destul de impresionată. E o clădire veche şi frumoasă, cu mii de ferestre şi coloane în faţă. Care datează probabil... dintr-o perioadă mai de demult.

— Are o arhitectură georgiană absolut fabuloasă, spune cineva către altcineva, trecînd pe lîngă mine spre intrare, iar pietrişul le scîrţîie sub paşi.

---

1. Extrem de popularul Club al cercetaşelor, înfiinţat în Anglia în 1915, cu grupuri formate din cîte şase fete, care desfăşoară diverse activităţi împreună.

Georgiană. Asta am vrut și eu să zic.

Pornesc pe urmele muzicii și dau ocol casei, ajungînd la peluza uriașă, unde evenimentul e în plină desfășurare. Partea din spate a casei e acoperită cu steguleţe, iarba e împînzită cu corturi, pe o scenă cîntă o formaţie, iar copiii ţipă în jurul unui castel-trambulină.

— Emma! Ridic ochii și îl văd pe Cyril înaintînd spre mine, îmbrăcat ca un bufon, cu o pălărie cu colțuri roșii și galbene. Unde ți-e costumul?

— Costumul! Încerc să-mi iau un aer surprins. Doamne! Îhm... Am uitat că trebuie să vin în costum.

Ceea ce nu e în totalitate adevărat. Aseară pe la ora cinci, Cyril a trimis tuturor angajaților un e-mail în care scria: FOARTE IMPORTANT. LA ZAF, COSTUMELE SÎNT OBLIGATORII PENTRU TOȚI ANGAJAȚII PANTHER.

Dar pe bune acum. De unde să-mi iau costum așa, cît ai bate din palme? Și doar nu era să apar aici cu cine știe ce prostie de costum hidos luat la repezeală din magazinul cu articole pentru petreceri.

Plus că, hai s-o recunoaștem, ce mai poate să facă acum?

— Îmi pare rău, zic vag, uitîndu-mă în jur după Jack. Ei, lasă, nu contează...

— Măi, cum sînteți! Scria foarte clar și în memo, și în buletinul informativ... Mă ia de umăr tocmai cînd vreau s-o șterg cît mai repede de lîngă el. Asta e, va trebui să te îmbraci cu unul din costumele de rezervă.

— Poftim? Îl privesc fără nici o expresie. Ce costume de rezervă?

— Am avut eu așa un feeling că s-ar putea întîmpla așa ceva, spune Cyril cu o ușoară notă de triumf în glas, așa că am avut grijă să mă asigur.

Simt că mă ia cu fiori pe șira spinării. Doar nu vrea să zică...

Doar nu zice că...

— Ai de unde să alegi, îmi spune.

Nu. În nici un caz. Trebuie să fug. În clipa asta.

Încerc să mă extrag disperată, dar mîna lui mi s-a prins ca o ventuză de umăr. Mă împinge ușor spre un cort, unde cîteva femei între două vîrste stau în picioare lîngă un stativ plin cu... O, Doamne. Cele mai oribile și mai kitchoase costume din fibre sintetice pe care le-am văzut în viața mea. De o mie de ori mai nașpa decît cele de la magazin. De unde naiba le-o fi luat?

— Nu, zic panicată. Serios. Prefer să rămîn cum sînt.

— Toată lumea trebuie să fie costumată, spune Cyril apăsat. Scria negru pe alb în memo!

— Dar... și ăsta e un costum! arăt iute spre rochia mea. Am uitat să vă spun. E îhm... un costum cît se poate de autentic, o rochie pentru o petrecere de vară, stil anii douăzeci...

— Emma, astăzi e o zi cînd ne distrăm, mi-o taie scurt Cyril. Iar o parte din amuzament constă tocmai în vederea colegilor noștri costumați cît mai amuzant. Apropo, familia ta unde e?

— A. Îmi iau fața plină de regret pe care am exersat-o toată săptămîna. Întîmplarea face că... ei vor reuși să vină, din păcate.

Lucru care se poate datora și amănuntului minor că nu le-am pomenit nimic despre asta.

— Le-ai spus despre eveniment, nu? Mă scrutează bănuitor. Le-ai trimis broșura, sper.

— Da! Îmi încrucișez degetele la spate. Firește că le-am spus. Ar fi vrut foarte mult să poată fi prezenți.

— Atunci asta e. Va trebui să te amesteci printre celelalte familii și ceilalți colegi. Uite. Albă ca Zăpada. Îmi trîntește în brațe o rochie absolut înfiorătoare de nailon, cu mîneci bufante.

— Dar nu vreau să fiu Albă ca Zăpada... încep, dar amuțesc brusc în clipa în care o văd pe Moira de la contabilitate cu un costum uriaș de gorilă în brațe. OK. Înșfac repede rochia. O să fiu Albă ca Zăpada.

Mai am un pic și-mi vine să plîng. Superba mea rochie, care îmi pune corpul în valoare, zace într-o sacoșă de stambă, unde o să aștepte pînă la sfîrșitul zilei. Iar eu am pe mine un costum care mă face să arăt de șase ani. O fetiță de șase ani, fără pic de gust și simț al culorilor.

În clipa în care ies dezamăgită din cort, formația tocmai cîntă melodia „Oom-pa-pa" din *Oliver*, și cineva face nu știu ce anunț de neînțeles printre pîrîielile care se aud dinspre microfon. Mă uit în jur, cu mîna streașină la ochi pentru a mă feri de soare, încercînd să-mi dau seama cine sînt cei deghizați în costumele din jur. Îl văd pe Paul traversînd peluza, îmbrăcat în pirat, cu trei copii mici împiedicîndu-i-se printre picioare.

— Nenea Paul! Nenea Paul! țipă unul dintre ei. Ia mai sperie-ne o dată!

— Vreau o acadea! zbiară un altul. Nenea Paul, vreau o acadeaaa!

— Bună, Paul! zic cu moralul la pământ. Te trezi?

— Cel care a inventat Ziua Angajaților în familie merită împușcat, zice fără nici o urmă de umor. Dă-te naibii jos de pe piciorul meu! se răstoiește la unul dintre copii, și cei trei încep să se încîntați.

— Mami, dar *nu e nevoie* să cheltui nici un penny, murmură Artemis, trecînd pe lîngă mine îmbrăcată în sirenă, în compania unei femei cu aer de generăleasă, care are pe cap o pălărie uriașă.

— Artemis, draga mea, nu e nevoie să sari așa! tună aceasta.

Ce ciudat! Cînd îi vezi cu familiile lor, oamenii sînt cu totul altfel. Slavă Domnului că familia mea nu e aici.

Mă întreb pe unde-o fi Jack. Poate e în casă. Poate ar trebui să...

— Emma! Ridic privirea și o văd pe Katie îndreptîndu-se spre mine. E îmbrăcată într-un costum complet bizar de culoarea morcovului și îi ține de braț pe un bărbat în vîrstă, cu păr alb, care bănuiesc că trebuie să fie tatăl ei.

Ceea ce e destul de ciudat, fiindcă parcă-mi zisese că vine cu...

— Emma, el e Phillip! spune radioasă. Phillip, ți-o prezint pe prietena mea, Emma. Ea e cea datorită căreia ne-am întîlnit!

— P-poftim?

Nu. Nu pot să cred una ca asta.

Ăsta e noul ei prieten? *Ăsta* e Phillip? Dar cred că e sărit de șaptezeci de ani!

Îi strîng mîna ca în transă și constat că e uscată ca un pergament, exact ca a bunicului

meu și reușesc cu greu să încropesc o mini-conversație de serviciu, despre vreme. Dar tot timpul ăsta sînt absolut șocată.

Vă rog să nu mă înțelegeți greșit. N-am nimic cu persoanele în vîrstă. Și, de fapt, cu nimeni. Cred că oamenii sînt la fel, fie că sînt albi sau negri, femei sau bărbați, tineri sau...

Dar e un moș! E *bătrîn!*

— Nu-i drăguț? spune Katie cu duioșie, cît el se duce să ia ceva de băut. E atît de cumsecade. Nu se supără niciodată, face orice-l rogi. N-am fost în viața mea cu un tip ca el!

— Cred, spun, cu glasul ușor sugrumat. Care e diferența exactă de vîrstă dintre voi?

— Habar n-am, spune Katie surprinsă. Nu l-am întrebat niciodată. De ce?

Chipul îi strălucește, e fericită și pare să nu mai vădă nimic altceva în jur. Oare chiar *n-a observat* cît de în vîrstă e el?

— Așa, zic și eu. Îmi dreg glasul. Și... ăă... am uitat. Unde ai spus că v-ați întîlnit?

— Hai că-ți aduci aminte, nu fi prostuță! spune Katie, pe tonul cu care certi un copil. Nu-ți amintești, tu ai fost cea care mi-a sugerat să mănînc de prînz în altă parte decît de obicei. Ei, și am găsit locul ăsta ușor ciudat, ascuns pe o străduță. Îl recomand tuturor.

— E... un restaurant, ce e? O cafenea?

— Nu chiar, spune meditativă. N-am mai fost niciodată într-un asemenea loc. Intri și cineva îți dă o tavă, apoi îți iei singur mîncarea și te duci să o mănînci la masă. Și nu costă decît două lire! Iar dup-asta ai program artistic gratis! Cîteodată e bingo sau whist... altădată cîntă cu

toții la pian. Ba, o dată au avut și un ceai dansant! Mi-am făcut o tonă de prieteni noi.

O fixez în liniște preț de cîteva secunde.

— Katie, îi zic în cele din urmă. Locul ăsta... crezi că ar putea cumva să fie... un centru de îngrijire a bătrînilor?

— A! zice, total surprinsă. Îhm...

— Ia gîndește-te un pic. Nu cumva toți cei care vin acolo sînt... așa, mai în vîrstă?

— Dumnezeule, spune încet și pe frunte îi apar cute de concentrare. Acum că spui tu, cred că da, așa e, toată lumea e destul de ... avansată în vîrstă. Dar, sincer, Emma, ar trebui să vii și tu. I se luminează iar fața. Ne distrăm extraordinar!

— Adică, încă te mai duci acolo? mă uit la ea uluită.

— În fiecare zi, spune mirată. Sînt în comitetul de asistență socială.

— Bună ziua din nou! spune Phillip vesel nevoie mare, reapărînd cu trei pahare. Zîmbește către Katie și-i dă un pupic pe obraz, iar ea îi răspunde cu un surîs. Și, fără veste, simt că mi se umple inima de căldură. OK, e un pic ciudat, așa e. Dar sînt un cuplu cît se poate de drăguț.

— Vai, săracul tip de la stal, pare enorm de stresat! spune Phillip, și iau prima înghițitură delicioasă de Pimm's, închizînd ochii pentru a o savura mai bine.

Mmm. Ce poate fi mai plăcut într-o zi frumoasă de vară decît să bei un pahar rece de...

Ia stai așa. Deschid repede ochii. Pimm's.

Shit. I-am promis lui Connor că stau cu el la stand, nu? Mă uit la ceas și-mi dau seama că am întîrziat deja zece minute. Of, la naiba. Nu-i de mirare că e atît de ofticat.

Mă scuz iute față de Phillip și Katie, apoi mă grăbesc cît pot de tare spre stand, care se află în colțul grădinii. Îl găsesc pe Connor făcînd față cît se poate de bărbătește unei cozi imense. E îmbrăcat în Henric al VIII-lea, cu mîneci bufante și brăcinari și pe față are lipită o barbă imensă roșie. Cred că e fiert.

— Scuze, șoptesc, strecurîndu-mă repede în spatele tejghelei. A trebuit să-mi pun costumul. Ce trebuie să fac?

— Să torni Pimm's în pahare, spune Connor scurt. O liră jumate paharul. Te descurci?

— Da! zic, ușor ofuscată. Sigur că mă descurc!

Următoarele zece minute sîntem prea ocupați să servim lumea cu Pimm's ca să avem timp să vorbim. Apoi coada se mai rarefiază și rămînem singuri.

Nici măcar nu se uită la mine și ciocnește paharele în jurul meu atît de violent, că mi-e teamă să nu spargă vreunul. De ce-o fi atît de prost dispus?

— Connor, uite care-i treaba. Îmi cer scuze c-am întîrziat.

— Nu face nimic, spune țeapăn și începe să toace o legătură de mentă, de zici că vrea s-o omoare. Și, cum a fost seara aia, te-ai distrat bine?

A, despre asta e vorba.

— Da, mulțumesc, spun după o pauză.

— Cu tipul tău misterios.

— Da, zic și arunc pe șestache o privire spre peluză, uitîndu-mă după Jack.

— E cineva de la noi de la firmă, așa-i? spune din senin Connor, și simt un junghi în stomac.

— De ce spui asta? zic pe tonul cel mai firesc de care sînt în stare.

— De asta nu vrei să-mi spui cine e.

— Nu e vorba de asta! E vorba doar... Connor, de ce nu vrei să-mi respecți intimitatea?

— Cred că am măcar dreptul de a ști pentru cine m-ai părăsit. Îmi aruncă o privire plină de reproș.

— Ba nu! răspund, după care îmi dau seama că am fost un pic cam prea rea. Cred doar că nu ajută la nimic să discutăm despre asta.

— Tot aflu pînă la urmă. Își încordează maxilarul. N-o să-mi ia chiar atît de mult.

— Connor, te rog frumos. Chiar nu cred că...

— Emma, nu sînt un tîmpit, să știi. Mă măsoară din priviri. Te cunosc mai bine decît crezi că te cunoști chiar tu.

Mă trece un fior de îndoială. Poate că tot timpul ăsta l-am subestimat pe Connor. Poate chiar mă cunoaște. O, Doamne. Dacă se prinde?

Încep să tai o lămăie feliuțe, aruncînd întruna priviri de control asupra mulțimii. Unde naiba o fi Jack?

— M-am prins, spune Connor brusc, și, în clipa în care ridic privirea, îl văd fixîndu-mă victorios. E vorba de Paul, nu-i așa?

— Poftim? Mă holbez uluită la el, abținîndu-mă cu greu să nu izbucnesc în rîs. Nu, nu e Paul! De unde pînă unde ți-a putut veni o asemenea idee?

— Te văd uitîndu-te întruna în direcția lui. Arată spre locul din apropiere unde se află Paul, care bea posomorît dintr-o sticlă de bere. La fiecare două minute!

— Ba nu mă uit deloc la el! spun iute. Mă uit doar... nu fac decît să mă las în voia petrecerii.

— Atunci ce tot caută în jurul tău?

— N-am nici o treabă cu el! Crede-mă, Connor, nu mă întîlnesc cu Paul.

— Crezi că sînt un prost, nu? spune Connor, cu un licăr mînios în privire.

— Nu cred deloc că eşti un prost! Cred doar... că exerciţiul ăsta de imaginaţie n-are absolut nici un rost. N-o să...

— E Nick, nu? Mijeşte ochii. Dintotdeauna a fost ceva între voi.

— Nu! spun enervată. Nu e Nick.

Pe bune acum. Aventurile clandestine sînt şi aşa destul de dificile, şi fără să fii interogată de fostul tău prieten, mai rău ca la poliţie. A fost o mare greşeală să fiu de acord cu ideea asta idioată cu standul Pimm's.

— O, Doamne, spune Connor coborînd glasul. Ia uite.

Ridic ochii şi mai să-mi sară inima din piept. Jack tocmai traversează iarba în direcţia noastră, îmbrăcat în cowboy, cu pantaloni de piele, cămaşă cu pătrăţele şi pălărie autentică de cowboy.

Arată aşa incredibil de megasexi, că simt cum mă ia cu leşin.

— Vine-ncoa'! şuieră Connor. Repede! Curăţă coaja aia de lămîie! Bună ziua, domnule, spune cu voce tare. Doriţi un pahar de Pimm's?

— Îţi mulţumesc foarte mult, Connor, spune Jack cu un zîmbet, apoi se uită la mine. Bună, Emma. Îţi place petrecerea?

— Bună, spun, pe un glas cam cu şase note mai acut decît de obicei. Da, e... foarte frumoasă! Îi torn cu mîinile tremurîndu-mi un pahar de Pimm's şi i-l dau.

— Emma! Nu uita de mentă! spune Connor.

— Merge și fără mentă, zice Jack, cu ochii în ochii mei.

— Îți pun și mentă, dacă vrei, zic, fixîndu-l.

— E foarte bun așa cum e. Ochii îi sînt străbătuți de un mic licăr și ia o gură zdravănă de Pimm's.

E de-a dreptul ireal. Nu ne putem lua ochii unul de la celălalt. Se vede de la o poștă ce se întîmplă, nu? Oare Connor vede sau nu? Îmi feresc iute privirea și îmi fac de lucru cu gheața.

— Emma, aruncă Jack în treacăt. Voiam să vorbesc două minute cu tine. Despre chestia aia pe care te-am rugat să mi-o bați la computer. Dosarul Leopold.

— Ăă da? zic, scăpînd de fîstîcită ce sînt un cub de gheață pe tejghea.

— Poate ai puțin timp să vorbim un pic înainte să plec? Îmi întîlnește privirea. Am un apartament aici, la etaj.

— Aha, spun, cu inima sărindu-mi din piept. OK.

— Să zicem pe la... ora unu?

— La unu e foarte bine.

Se îndepărtează cu pași mari, cu paharul de Pimm's în mînă, iar eu rămîn uitîndu-mă după el, scăpînd încă un cub de gheață în iarbă.

Un apartament. Asta nu poate să însemne decît un singur lucru.

O să facem sex.

Și, din senin, mă cuprinde o nervozitate insuportabilă.

— Doamne, ce tîmpit sînt! exclamă Connor, lăsîndu-și jos cuțitul. Doamne, ce orb am putut să fiu. Se întoarce cu fața spre mine și îmi aruncă

o privire albastră otrăvită. Emma, știu cu cine te vezi.

Mă cuprinde un atac uriaș de spaimă.

— Ba nu știi, zic iute. Connor, nu știi cine e. Adevărul e că nu e cineva de la noi de la firmă. Am zis asta doar așa, ca să termini cu întrebările. E un tip din vestul Londrei, nu l-ai văzut niciodată, îl cheamă... îhm... Gary, și e poștaș.

— Nu mă minți în față! Știu exact cine e. Își încrucișează brațele și-mi aruncă o privire lungă și pătrunzătoare. E Tristan de la Design, nu-i așa?

***

În clipa în care ni se termină programul la stand, îl las pe Connor și mă duc să mă așez sub un copac, cu un pahar de Pimm's, uitîndu-mă din două în două minute la ceas. Nu-mi vine să cred ce stresată sînt. Poate că Jack e un tip cît se poate de versat. Poate că se așteaptă să fiu supersofisticată la pat. Poate că se așteaptă să cunosc tot felul de scheme ciudate, de care nici măcar n-am auzit în viața mea.

Vreau să spun că... nu cred că *n-aș fi bună* la pat.

Dar știți cum e. Vorbesc așa, în general. Dacă luăm în calcul toate aspectele.

Dar despre ce standarde vorbim aici? Mă simt ca și cum, după ce am concurat doar la mici competiții locale, m-am calificat, peste noapte, la olimpiadă. Jack Harper e un om de afaceri cunoscut la nivel internațional și e multimilionar. Probabil că a fost cuplat cu modele... cu gimnaste... cu femei cu sîni uriași și obraznici...

și știe tot felul de chestii perverse care fac uz de niște mușchi pe care eu nici nu știu măcar dacă îi am.

Cum am să mă pot măcar compara cu el? Cum? Simt că mi se face greață de frică. A fost o idee foarte, foarte proastă. N-am să fiu niciodată la fel de bună ca președinta de la Origin Software, nu? Mi-o și închipui, cu picioare pînă-n gît, lenjerie de 400 de dolari și trup superîngrijit și bronzat... poate chiar și cu o biciușcă în mînă... poate că prietena ei bisexuală, top model, e gata să intre în ring la cel mai mic semn al ei, pentru a face partida de sex și mai excitantă...

OK, termină. E ridicol. O să fie bine. Sînt sigură c-o să fie bine. O să fie ca la un examen de balet – o dată ce începi să dansezi, uiți complet de trac. Fosta mea profesoară de balet ne spunea mereu „Atîta vreme cît nu uitați să vă întindeți frumos picioarele și să zîmbiți, vă veți descurca perfect".

Ceea ce cred că e valabil și aici.

Mă uit la ceas și simt că mă trece un nou val de spaimă. E ora unu. Fix.

E timpul să mă duc și să fac sex. Mă ridic și fac cîteva întinderi, pentru orice eventualitate. Apoi trag aer în piept adînc și, cu inima bubuindu-mi să-mi spargă pieptul, pornesc către casă. Tocmai am ajuns la marginea peluzei, cînd o voce stridentă de femeie îmi străpunge urechea.

— Uite-o! Emma! Heei!

Vocea seamănă cu a mamei. Ce chestie! Mă opresc scurt și mă întorc, dar nu văd pe nimeni. Oi fi avut auzenii. O fi un sentiment de vină reprimată, care încearcă să mă submineze sau așa ceva.

— Emma, întoarce-te! Aici sîntem!

Ia stai. Ăsta parcă era glasul lui Kerry.

Mă uit bulversată spre mulțime și strîng ochii, să nu mă orbească soarele. Nu văd nimic. Mă uit împrejur, dar nu văd...

Și, fără veste, ca prin farmec, îmi răsar în față. Kerry, Nev, mama și tata. Care se îndreaptă către mine. Toți costumați. Mama poartă un chimonou japonez și are în mînă un coș de picnic. Tata e îmbrăcat ca Robin Hood și are în mînă două scaune pliante. Nev e în costum de Superman și ține o sticlă de vin. Iar Kerry e din cap pînă-n picioare Marilyn Monroe, inclusiv perucă blond platinat, pantofi cu toc, și înregistrează încîntată privirile celor din jur.

Ce se întîmplă aici?

Ce e cu ei aici?

Nu le-am spus nimic despre Ziua Angajaților în Familie. Știu sigur că nu le-am zis. Categoric.

— Bună, Emma! spune Kerry cînd ajunge lîngă mine. Ce zici de costumul meu? Se unduiește demonstrativ și-și pipăie ușor peruca blondă.

— Tu cine ești, scumpo? spune mama, privind nedumerită spre rochia mea de nailon. Heidi?

— Eu... Mă frec pe față. Mamă... ce-i cu voi aici? Fiindcă eu... adică, am uitat să vă spun.

— Știu că ai uitat, spune Kerry. Dar mi-a spus prietena ta Artemis, acum vreo cîteva zile, cînd am sunat.

Mă uit la ea, incapabilă să rostesc vreun cuvînt.

O omor pe Artemis. O omor.

— La ce oră e concursul de costume? zice Kerry, făcînd cu ochiul spre doi adolescenți care au rămas mască la ea. Sper că nu l-am ratat.

— Nu... e nici un concurs, spun, regăsindu-mi glasul.

— Serios? Kerry arată de parcă i-a căzut cerul în cap.

Nu-mi vine să cred. De asta a venit aici, nu? Să cîştige un concurs idiot.

— Ai bătut tot drumul ăsta doar pentru un concurs de costume? nu mă pot abţine să n-o întreb.

— Evident că nu! Îşi regăseşte expresia obişnuită, de om căruia îi pute tot. Nev şi cu mine tocmai îi ducem pe ai tăi la Hanwood Manor. E pe undeva, prin apropiere. Aşa că ne-am gîndit că n-ar fi rău să trecem un pic şi pe aici.

Mă străbate un val de uşurare. Slavă Cerului. O să schimbăm două vorbe, după care pot să plece la ale lor.

— Am adus mîncare pentru picnic, spune mama. Hai să găsim un loc drăguţ.

— Dar aveţi timp pentru un picnic? zic, străduindu-mă să-mi iau cel mai firesc ton din lume. Cine ştie cum e traficul... Poate ar fi mai bine să vă grăbiţi, ca să fiţi siguri că ajungeţi la timp...

— Masa e rezervată abia pentru ora şapte! spune Kerry, aruncîndu-mi o privire ciudată. Ce ziceţi de copacul ăla?

Mă uit tîmp la mama, care scoate o pătură de picnic, şi la tata, care desface cele două scaune pliante. Nu pot să mă aşez la un picnic în familie, în timp ce Jack mă aşteaptă să facem sex. Trebuie neapărat să fac ceva, repede. Gîndeşte-te.

— Îhm... chestia e, zic cu inspiraţie subită, că nu cred că pot să rămîn cu voi. Am o groază de treabă de făcut.

— Nu-mi spune că nu poți să-ți iei liber măcar o jumătate de oră, spune tata.

— Emma e sufletul companiei! spune Kerry, cu un chicotit răutăcios. Nu știați?

— Emma! Cyril se apropie de pătura de picnic. Deci pînă la urmă a venit și familia ta! Și costumați, pe deasupra. Foarte frumos! Zîmbește radios, și pălăria de bufon scoate ușoare clinchete, în adierea vîntului. Să nu uitați, vă rog, să vă luați și bilete la loterie...

— Ne luăm, cum să nu, spune mama. Și ne întrebam... Îi zîmbește. Nu-i puteți da Emmei liber măcar o jumătate de oră, să stea cu noi la picnic?

— Categoric! spune Cyril. Ai terminat cu standul, nu, Emma? Acum ești liberă.

— Ce bine! spune mama. Nu te bucuri, Emma?

— Foarte tare! reușesc să rostesc, cu un zîmbet înghețat pe față.

N-am de ales. Nu am cum să scap din chestia asta. Mă așez cu genunchii țepeni pe pled și accept un pahar de vin.

— Și, e și Connor aici? întreabă mama, așezînd copane de pui pe o farfurie.

— Șșș! Nu pomeni de Connor! spune tata cu vocea lui, gen Basil Fawlty[1].

— Parcă era vorba să vă mutați împreună, spune Kerry, luînd o gură de șampanie. Ce s-a întîmplat?

— I-a pregătit micul dejun, se bagă ca musca Nev, iar Kerry chicotește.

---

1. Personaj principal al serialului Fawlty Towers, unul dintre cele mai cunoscute și mai îndrăgite seriale de comedie britanice, din anii 1970.

Încerc să zîmbesc, dar chipul nu vrea deloc să mă asculte. E unu și zece. Mă așteaptă Jack. Ce să fac?

Tata îmi întinde o farfurie și Sven trece pe lîngă noi.

— Sven, zic iute. Îhm, domul Harper a fost foarte amabil mai devreme și m-a întrebat despre familia mea. Și dacă sînt sau nu aici. Poți tu să-i spui că... au apărut, pe neașteptate? Ridic privirea spre el, disperată, și pe chipul lui citesc un licăr de înțelegere.

— Îi transmit, zice.

Și cu asta basta.

Șaptesprezece

Am citit odată un articol cu titlul „Cum să faci lucrurile să meargă în direcția în care vrei tu", în care scria că, dacă o zi nu-ți iese așa cum te-ai așteptat, trebuie să faci o recapitulare mintală și să vezi care sînt diferențele dintre Scopurile tale și Rezultate, iar asta te va ajuta foarte mult să înveți din greșeli.

OK. Hai să analizez exact cît de tare s-a îndepărtat ziua asta de planul pe care mi l-am făcut azi-dimineață.

Scop: Să arăt ca o femeie sexi și sofisticată, îmbrăcată într-o rochie superbă, care o pune în valoare.

Rezultat: Să arăt ca Heidi/un copil tembel, într-o rochie cu mîneci bufante oribile.

Scop: Să-mi dau un rendez-vous secret cu Jack.

Rezultat: Să-mi dau un rendez-vous secret cu Jack, după care să nu mă duc la întîlnire.

Scop: Să fac o partidă de sex nebun cu Jack, într-un loc romantic.

Rezultat: Să mănînc copane de pui la grătar, cu unt de arahide, pe o pătură de picnic.

Scop general: Euforie.

Rezultat general: Dezastru total.

Tot ce pot să fac e să stau tîmp cu ochii în farfurie, repetîndu-mi că chestia asta n-o să dureze la nesfîrșit. Tata și Nev au făcut cam o mie de glume apropo de Nu mai pomeni de Connor. Kerry mi-a arătat noul ei ceas elvețian de 4000 de lire și mi s-a lăudat cu faptul că firma ei se extinde iar. Iar acum ne povestește cum a jucat ea săptămîna trecută golf cu președintele companiei British Airways și cum acesta a vrut s-o angajeze pe loc la el la firmă.

— E dreptul lor să încerce, spune, mușcînd zdravăn dintr-un copan. Dar eu le spun de fiecare dată, dacă *aș fi avut nevoie* de o slujbă... Se oprește. A comandat careva dintre voi ceva?

— Bună ziua, aud un glas sobru și familiar de deasupra capului.

Ridic încet capul, clipind în soare.

E Jack. Care stă în picioare pe fundal de cer albastru, în costumul lui de cowboy. Îmi zîmbește scurt și aproape imperceptibil, și simt că-mi revine buna dispoziție. A venit să mă salveze. Trebuia să mă gîndesc că așa va face.

— Bună, zic, ca în transă. Să fac prezentările, el e...

— Jack e numele meu, mă întrerupe blînd. Sînt un prieten de-al Emmei. Emma... Mă privește, fără nici o urmă de expresie. Mi-e teamă că e nevoie de tine.

— Of, zic vizibil ușurată. Ei, asta e, se mai întîmplă.

— Ce păcat! spune mama. Nu poți să mai stai măcar să bem ceva? Jack, poți să ni te alături și tu dacă vrei, ia un copan de pui, niște quiche, ce vrei tu...

— Trebuie să mergem, zic repede. Nu, Jack?

— Mi-e teamă că da, spune şi-mi întinde o mînă, ajutîndu-mă să mă ridic.

— Scuze, spun.

— Nici o problemă! spune Kerry cu acelaşi rîs superior. Sînt sigură că ai de făcut ceva vital pentru bunăstarea companiei, Emma. Adevărul e, că sînt sigură că, fără tine, toată petrecerea asta ar fi un dezastru.

Jack se opreşte. Se întoarce lent spre ea.

— Lasă-mă să ghicesc, spune amabil. Tu trebuie să fii Kerry.

— Da! zice uimită. Aşa e.

— Mama ta... tatăl tău... Le scrutează feţele pe rînd. Iar tu trebuie să fii... Nev, am zis bine?

— Ca din carte! spune Nev rîzînd.

— Foarte frumos! spune mama rîzînd şi ea. Văd că Emma ţi-a spus cîte ceva despre noi.

— A... da, mi-a spus, încuviinţează Jack, privind în jur spre micul picnic improvizat, cu un fel de fascinaţie ciudată pe chip. Ştiţi ceva, cred că, pînă la urmă, putem să mai stăm un pic să bem un păhărel cu voi.

Poftim? Ce-a zis?

— Bravo, zice mama. Îmi face mare plăcere să cunosc prieteni de-ai Emmei!

Mă uit complet siderată cum Jack se aşază comod pe pled. Trebuia să mă salveze de toate astea. Nu să li se alăture. Mă las să cad, fără nici urmă de chef, lîngă el.

— Şi Jack... lucrezi şi tu pentru companie? spune tata, turnîndu-i un pahar de vin.

— Se poate spune şi aşa, zice Jack după o pauză. Să zicem că... am lucrat.

— Ești între slujbe? spune mama cu tact.

— Da, cred că se poate spune și așa. Chipul i se destinde într-un surîs.

— Of, of! face mama cu compasiune. Ce păcat. Și totuși, eu sînt sigură că vei găsi tu ceva.

O, Doamne. N-are nici cea mai mică idee cine e. Nimeni din familia mea nu știe cine e Jack.

Nu sînt prea sigură că-mi place chestia asta.

— Emma, zilele trecute l-am văzut pe Danny Nussbaum la poștă, adaugă mama, tăind expertă niște roșii. M-a întrebat ce mai faci.

Îl văd cu coada ochiului pe Jack ciulind urechile.

— Dumnezeule! spun, cu obrajii în flăcări. Danny Nussbaum! Nu m-am mai gîndit la el de o mie de ani.

— Danny a fost prietenul Emmei mai demult, îi explică mama lui Jack cu un zîmbet duios. Un băiat așa drăguț. Genul care e mereu cu burta pe carte. El și Emma învățau ore întregi în camera ei, în fiecare zi.

Nu mă pot uita la Jack, pur și simplu nu pot.

— După părerea mea, *Ben Hur* e un film foarte bun, spune Jack brusc, meditativ. Foarte bun. Zîmbește către mama. Ce părere aveți?

Îl omor, e clar.

— Ăă... da! spune mama, ușor confuză. Da. Întotdeauna ne-a plăcut *Ben Hur*. Îi taie lui Jack o bucată mare de quiche, deasupra căreia pune și o feliuță de roșie. Jack, dragule, spune cu compasiune dîndu-i o farfurie de hîrtie. Cum te descurci cu banii?

— Destul de bine, răspunde Jack grav.

Mama îl privește o clipă, apoi începe brusc să caute în coșul de picnic, din care scoate altă quiche Sainsbury, încă în cutia ei.

— Uite, ia asta, spune, întinzîndu-i-o. Și ia niște roșioare. Nu strică. Să fie acolo.

— A, nu, spune Jack imediat. Serios, nu pot să...

— Te rog nu mă refuza. Insist!

— Sînteți extrem de amabilă. Jack îi zîmbește cu căldură.

— Vrei un sfat profesional gratis, Jack? spune Kerry, luptîndu-se cu o bucată de pui.

Îmi sare inima. Te rog, *te rog* din inimă, nu-i arăta cum să meargă ca o femeie de succes.

— Ascult-o pe Kerry, Jack, intervine și tata mîndru nevoie mare. Ea e vedeta noastră! Are propria ei companie.

— Serios? spune Jack politicos.

— Am propria mea agenție de turism, spune Kerry cu un zîmbet superior. Am început de la zero. Acum am patruzeci de angajați și o cifră de afaceri de peste două milioane. Și știi care e secretul meu?

— Nț... habar n-am, zice Jack.

Kerry se apleacă în față și-l fixează cu ochii ei albaștri.

— Golful.

— Golful? repetă Jack.

— Afacerile înseamnă relații, spune Kerry. Contacte. Ascultă la mine, Jack, la golf am cunoscut cei mai mari oameni de afaceri ai țării. Uite, ia orice companie. Compania *asta,* de pildă. Își întinde brațele larg. Îl cunosc pe șeful cel mare. Dacă vreau, mîine pot să-l sun la telefon.

Împietresc, cu ochii la ea.

— Serios? spune Jack, extrem de atent. Chiar așa?

— Da, da. Se apleacă în față, confidențial. Și cînd zic șeful cel mare, zic chiar șeful *cel mare*.

— Șeful cel mare, repetă Jack. Sînt impresionat.

— Jack, poate pune Kerry o vorbă bună pentru tine! exclamă mama, cu inspirație subită. Nu e nici o problemă pentru tine, nu, Kerry, draga mea?

Mai am un pic și izbucnesc într-un rîs nebun. Adică aș face asta, dacă situația nu ar fi atît de total și de incredibil de strigătoare la cer.

— Cred că am să mă apuc cît de curînd de golf, spune Jack. Ca să-i cunosc și eu pe marii mahări. Ce părere ai, Emma?

Abia pot vorbi. Sînt peste măsură de jenată. Nu-mi doresc decît să dispar sub pled și să nu mă mai vadă nimeni niciodată.

— Domnule Harper! ne întrerupe o voce și trag aer în piept, ușurată. Ne uităm cu toții în direcția vocii și-l vedem pe Cyril aplecîndu-se stîngaci spre Jack.

— Îmi cer mi de scuze că vă întrerup, domnule, spune, aruncînd priviri mirate spre familia mea, de parcă ar încerca să înțeleagă ce l-o fi apucat pe Jack Harper să ni se alăture la picnic. Dar a venit domnul Malcolm St John și ar dori să vorbească puțin cu dumneavoastră.

— Sigur că da, spune Jack și zîmbește politicos spre mama. Vă rog să mă scuzați cîteva clipe.

Își așază cu grijă paharul pe farfurie și se ridică în picioare, în timp ce toți membrii familiei mele schimbă între ei priviri bulversate.

— Mai dați-i o șansă! strigă tata vesel în urma lui Cyril.

— Poftim? zice acesta, făcînd cîțiva pași spre noi.

— Vorbesc de băiatul ăsta, Jack, spune tata, arătînd spre Jack, care vorbește cu un tip în sacou bleumarin. Găsiți voi un loc unde să-l reangajați, nu?

Cyril se uită nedumerit de la tata la mine, apoi iar la tata.

— E OK, Cyril! strig relaxată. Tată, taci, OK? îi șoptesc. E șeful companiei.

— Poftim? Toată lumea se uită la mine.

— Compania e a lui, spun, roșie la față. Așa că... vă rog nu mai faceți glume pe seama lui.

— Tipul ăla îmbrăcat în bufon e șeful companiei? face mama, privind surprinsă spre Cyril.

— Nu! *Jack!* Sau, mă rog, o mare parte din companie e a lui. Mă privesc cu toții la fel de bulversați. Jack e unul dintre fondatorii Panther Corporation! șoptesc frustrată. N-a vrut să se dea mare cu chestia asta, atîta tot.

— Vrei să spui că tipul ăla e Jack Harper? spune Nev, nevenindu-i să creadă.

— Da!

Se lasă o tăcere mormîntală. Mă uit în jur și văd că lui Kerry i-a căzut copanul din gură.

— Jack Harper – multimilionarul, spune tata, doar ca să se asigure că a înțeles bine.

— *Multimilionarul?* spune mama, confuză. Păi atunci... crezi că mai vrea cutia aia de quiche?

— Evident că n-o mai vrea! spune tata iritat. Ce să facă cu o bucată de quiche? Are bani să-și cumpere cîte milioane de quiche vrea!

Mama privește agitată pătura.

— Hai, repede! spune brusc. Pune chipsurile în castron. E un castron în coș...

— Mamă, lasă-le, că stau bine... încep, dar nu mă ascultă nimeni.

— Milionarii nu mănîncă chipsuri la pachet! șoptește. Răstoarnă repede chipsurile într-un castron de plastic și începe să aranjeze pledul grăbită. Brian! Vezi că ai firimituri în barbă!

— Și de unde naiba îl cunoști tu pe Jack Harper? spune Nev.

— Pur și simplu... îl cunosc. Mă colorez ușor. Am lucrat împreună și ne-am... împrietenit. Dar, vă rog mult, cînd vine, purtați-vă ca și pînă acum, spun repede, în timp ce Jack dă mîna cu tipul în blazer și pornește spre noi. Purtați-vă ca înainte...

O, Doamne. Am vorbit cu pereții. În clipa în care Jack se apropie de noi, familia mea stă în poziție de drepți și se holbează la el într-o tăcere plină de respect.

— Bună, zic cîte pot de firesc, după care le arunc alor mei o privire de control.

— Păi... Jack! spune tata foarte țeapăn. Mai vrei ceva de băut? Cum e vinul ăsta, îți convine? Fiindcă, dacă e, dăm repede o fugă la magazinul de vinuri și luăm ceva cu vechime adecvată.

— E foarte bun, mulțumesc, spune Jack, un pic perplex.

— Jack, ce să-ți mai dau să mănînci? spune mama, fistîcită. Am pe undeva niște somon afumat

gourmet. Emma, dă-i lui Jack farfuria ta! se răstește la mine. Doar n-o să mănînce de pe o hîrtie.

— Ia spune... Jack, zice Nev pe un ton camaraderesc. Ce mașini conduce un tip ca tine? Nu. nu-mi spune. Ridică mîna. Un Porsche. Am dreptate?

Jack se uită la mine întrebător și eu îl fixez rugîndu-l din ochi, încercînd să-i transmit că n-am avut de ales, că îmi pare foarte rău, că, ce s-o mai lungesc, îmi vine să mor...

— Înțeleg că am fost deconspirat, spune zîmbind.

— Jack! exclamă Kerry, care și-a reluat aerul superior. Îi zîmbește fermecător și-i întinde mîna. Îmi pare bine să te cunosc cum se cuvine.

— Mă bucur, spune Jack. Dar... n-am făcut deja cunoștință?

— Ca *oameni din aceeași branșă*, spune Kerry onctuos. Ca oameni de afaceri. Poftim cartea mea de vizită și, dacă ai vreodată nevoie de vreun aranjament de călătorie de orice fel, te rog sună-mă. Sau dacă vrei să ne mai întîlnim să discutăm de una, de alta... poate ieșim o dată toți patru, ce zici? Poate jucăm o partidă, cine știe? Ce părere ai, Emma?

Mă uit la ea alb. De cînd ieșim Kerry și cu mine în oraș împreună?

— Evident, știi deja că Emma și cu mine sîntem ca două surori, adaugă dulce, punîndu-și brațul în jurul meu. Sînt sigură că ți-a spus asta.

— A, da, mi-a spus cîte ceva, răspunde Jack cu o expresie ilizibilă pe față. Ia o gură de pui prăjit și începe s-o mestece.

— Am crescut împreună, împărțind totul. Kerry mă strînge ușor de braț și fac un efort să zîmbesc, dar parfumul ei aproape mă îneacă.

— Ce frumos! spune mama încîntată. Ce rău imi pare că n-am un aparat să facem o poză.

Jack nu răspunde. O măsoară pe Kerry din priviri, lung și atent.

— Sîntem incredibil de apropiate! Surîsul ei e și mai mieros. Mă strînge atît de tare, că unghiile ei lungi ca niște gheare îmi intră efectiv în carne. Nu-i așa, Ems?

— Ăă, da, zic într-un final. Așa e.

Jack continuă să mestece puiul. Înghite, apoi ridică privirea.

— Înseamnă că a fost o hotărîre foarte dificilă pentru tine să o refuzi pe Emma cînd ți-a cerut ajutorul, spune cu aerul cel mai firesc. Dacă zici că sînteți atît de prietene.

— Să o refuz? Kerry izbucnește într-un rîs cristalin. N-am nici cea mai mică idee despre ce naiba...

— Atunci demult, cînd a aplicat la firma ta, pentru că avea nevoie de experiență, iar tu ai refuzat-o, spune Jack pe un ton extrem de cald, după care mușcă iar din pui.

Nu mă mai pot mișca.

Era un secret. Trebuia să fie un secret.

— Poftim? zice tata, pe jumătate rîzînd. Emma a vrut să lucreze pentru Kerry?

— Nu... știu despre ce vorbiți! spune Kerry, făcîndu-se trandafirie la față.

— Nu cred că mă înșel, spune Jack, mestecînd. S-a oferit să lucreze gratis... și totuși, tu ai zis nu. Își ia un aer nedumerit. Interesantă decizie.

Încet-încet, expresiile de pe chipul mamei și al tatălui meu se schimbă.

— Dar, evident, acest lucru a fost cît se poate de benefic pentru Panther Corporation, adaugă Jack vesel. Ne bucurăm enorm că Emma nu s-a orientat profesional spre industria de turism. Cred că probabil trebuie să-ți mulțumesc pentru asta, Kerry! Așa, ca de la patron la patron. Îi zîmbește. Ne-ai făcut un mare serviciu.

Kerry a rămas mască.

— E adevărat, Kerry? spune mama tăios. N-ai vrut s-o ajuți pe Emma cînd te-a rugat?

— Emma, nu ne-ai spus niciodată despre asta. Tata pare de-a dreptul perplex.

— Mi-a fost jenă, OK? zic cu un nod în gît.

— Destul de impertinent din partea Emmei să o roage asta, spune Nev, luînd o gură mare din plăcinta de porc. Să se folosească de relațiile de familie. Parcă așa mi-ai spus atunci, nu Kerry?

— Impertinent? repetă mama nevenindu-i să-și creadă. Kerry, în cazul în care cumva ai uitat, noi sîntem cei care te-am împrumutat să-ți faci firmă. Dacă n-ar fi fost familia asta, *n-ai fi avut* nici o firmă.

— N-a fost chiar așa, spune Kerry, săgetîndu-l pe Nev cu o privire enervată. Mi-e teamă că la mijloc a fost... o neînțelegere. O confuzie! Își aranjează părul, și-mi surîde iar. Evident că aș fi extrem de *încîntată* să te ajut în carieră, Ems. Trebuia să-mi fi spus! Sună-mă la birou și am să fac tot ce pot...

Mă uit la ea, plină de ură. Nu-mi vine să cred că vrea să iasă basma curată din povestea asta. E cea mai nesimțită vacă cu două fețe pe care am văzut-o în viața mea.

— Nu a fost nici o neînțelegere la mijloc, Kerry, spun cît pot de calmă. Știm foarte bine amîndouă ce s-a întîmplat. Ți-am cerut ajutorul și tu n-ai vrut să mi-l dai. Și OK, e compania ta și decizia ta și aveai tot dreptul să hotărăști cum vrei. Dar te rog nu încerca să spui că nu s-a întîmplat, fiindcă s-a întîmplat.

— Emma! spune Kerry, izbucnind în rîs și fluturîndu-mi mîna. Prostuțo! Habar n-am avut! Dacă aș fi știut că e important...

Dacă ar fi știut că e important? Cum să nu știe că e important?

Îmi smulg mîna și mă uit adînc în ochii ei. Rana și umilința de altădată îmi revin în suflet și le retrăiesc din nou cu o forță care crește cu fiecare clipă și, brusc, presiunea e de nesuportat.

— Ba da, ai știut! mă trezesc strigînd. Ai știut exact ce faci! Știai foarte bine cît sînt de disperată! Din prima zi cînd ai venit în familia noastră, ai făcut tot posibilul să mă calci în picioare. Nu e zi în care să ne întîlnim și să nu-ți bați joc de mine și de cariera mea. Tot timpul nu știi altceva decît să te lauzi ce mare și tare ești, făcînd tot ce poți ca să mă faci să mă simt o proastă insignifiantă! Foarte bine. Ai cîștigat, Kerry! Tu ești vedeta, iar eu sînt o nimeni. Tu ești succesul, iar eu sînt eșecul. Un singur lucru te rog: nu mai pretinde că ești cea mai bună prietenă a mea, OK? Fiindcă nu ești și n-ai fost niciodată!

Tac și mă uit în jur spre asistența împietrită de pe pătura de picnic, respirînd greu. Am senzația oribilă că, din clipă în clipă, am să izbucnesc în plîns.

Îi întîlnesc privirea lui Jack și el îmi zîmbește ușor, gen bravo, i-ai arătat tu! Apoi risc și arunc o privire scurtă spre mama și tata. Sînt ca și paralizați, de parcă habar n-au ce naiba ar putea face.

Ideea e că familia noastră nu e obișnuită cu izbucniri emoționale de asemenea gen.

Adevărul e că nici eu nu știu ce ar trebui să fac acum.

— Păi, îhm... cred că am să plec acum, spun, cu un tremur în glas. Mă duc. Haide, Jack. Avem treabă.

Mă răsucesc pe călcîie, clătinîndu-mă pe picioare și pornesc împleticindu-mă ușor pe peluză. Adrenalina îmi pulsează în vene și sînt atît de încordată că nici nu știu ce fac, sînt ca un automat.

— Ai fost fantastică, Emma, aud glasul lui Jack în urechea mea. Extraordinară! Absolut... evaluare logistică, adaugă puțin mai tare în clipa în care trecem pe lîngă Cyril.

— În viața mea n-am pus pe cineva la punct în felul ăsta, zic. Niciodată n-am... management operațional, adaug repede, cînd trecem pe lîngă niște angajați de la contabilitate.

— Așa am crezut și eu, spune, clătinînd din cap. Iisuse, verișoara asta a ta... evaluare realistă a pieței.

— E o... diagramă operațională, zic iute în clipa în care trecem pe lîngă Connor. Păi... vi le scriu imediat la computer, domnule Harper.

Reușim cumva să intrăm în casă și să urcăm scările. Jack mă conduce pe un coridor, scoate o cheie și deschide o ușă. Ne aflăm într-o cameră.

O încăpere imensă, luminată, cu pereți de culoarea untului. Și cu un pat uriaș dublu în mijloc. Ușa se închide și nervozitatea mă copleșește din nou. Asta e momentul. În cele din urmă, iată că a venit. Jack și cu mine. Singuri într-o cameră. Cu pat.

În acest moment, mă zăresc într-o oglindă aurită și îmi stă inima de jenă. Uitasem că am pe mine costumul ăla idiot de Albă ca Zăpada. Sînt roșie la față și plină de pete, am ochii ieșiți din orbite, părul îmi stă în toate direcțiile și mi se vede bareta de la sutien.

În nici un caz nu așa aveam de gînd să mă prezint.

— Emma, îmi pare rău că m-am băgat în chestia asta, spune Jack și mă privește vinovat. Am depășit cu mult măsura. N-aveam nici un drept să mă bag așa în viața ta. Dar... verișoara aia a ta m-a scos, pur și simplu, din sărite...

— Nu! îl întrerup, întorcîndu-mă spre el. A fost foarte bine că te-ai băgat! Nu i-am mai spus niciodată părerea mea despre ea. Niciodată! A fost... a fost... nu mai sînt în stare să continui, mi se pune un nod în gît.

O clipă, nici unul dintre noi nu spune nimic. Jack se uită la chipul meu îmbujorat. Eu îi întorc privirea, respirînd vizibil, și sîngele-mi pulsează în urechi. Apoi, fără veste, el se apleacă spre mine și mă sărută.

Gura lui o deschide pe a mea și deja îmi dă mînecile elastice de Albă ca Zăpada jos de pe umeri, și-mi desface sutienul. Degetele mele îi caută înfrigurate nasturii de la cămașă. Gura lui îmi atinge sfîrcul și rămîn fără aer în clipa în care mă trage jos, pe covorul scăldat în soare.

O, Doamne, ce repede se desfășoară totul! Îmi rupe bikinii. Mîinile lui... degetele lui... gîfîi înnebunită... Totul se întîmplă atît de rapid, încît nici nu mai am timp să-mi dau seama ce fac. E cu totul altfel decît cu Connor. Nu se compară cu nimic din... Acum un minut eram lîngă ușă, complet îmbrăcată, iar acum deja... el...

— Stai, reușesc să rostesc. Stai puțin, Jack. Trebuie neapărat să-ți spun ceva.

— Ce anume? Mă fixează cu o privire intensă și grăbită. Ce-i?

— Nu știu nici o șmecherie, îi șoptesc, ușor înciudată.

— Ce nu știi? Se trage ușor într-o parte și mă privește.

— Șmecherii! zic defensivă. Probabil că tu ai făcut sex cu miliarde de topmodele și de gimnaste, care știu tot soiul de... În clipa în care îi zăresc expresia, amuțesc. Nu contează, zic iute. Nu contează. Uită ce-am zis.

— Hai, că acuma m-ai făcut curios, spune Jack. La ce fel de șmecherii anume te referi?

De ce-o fi trebuit să-mi deschid gura asta tembelă? De ce?

— La nici una! zic, din ce în ce mai stacojie. Asta-i toată poanta, că nu știu nici o șmecherie.

— Nici eu, zice Jack, cît se poate de serios. Nu știu nici măcar o șmecherie.

Mă abțin cu greu să nu izbucnesc într-un rîs nebun.

— Da, da, vezi să nu te cred.

— Dacă-ți zic. Nici măcar una. Se oprește gînditor, trecîndu-și un deget peste umărul meu. A, OK. Da, să zicem că știu una.

— Cum e? spun imediat.

— Păi... Mă privește lung, după care clatină din cap. Nu.

— Spune-mi! Acum chiar că nu mă mai pot abține și pufnesc în rîs.

— Asta nu-i pe vorbitelea, ci pe arătatelea, îmi șoptește la ureche și mă lipește de el. Nu te-a învățat nimeni asta?

Optsprezece

Sînt îndrăgostită.

Eu, Emma Corrigan, sînt îndrăgostită.

Pentru prima oară în viața mea, sînt total, sută la sută îndrăgostită! Mi-am petrecut toată noaptea la casa Panther, cu Jack. M-am trezit în brațele lui. Am făcut sex de cam nouăzeci și cinci de ori și a fost pur și simplu... perfect. (Și nu știu cum, dar n-a fost nevoie de nici o șmecherie. Iar asta a fost o mare ușurare pentru mine.)

Dar nu e vorba doar de sex. Ci de tot. De cum, atunci cînd m-am trezit, mă aștepta o cană de ceai. De cum a deschis laptopul special pentru mine, ca să-mi verific toate horoscoapele de pe internet și m-a ajutat să-l aleg pe cel mai bun. Știe toate amănuntele jenante și idioate despre mine, pe care de obicei fac tot posibilul să le ascund de orice tip atîta timp cît pot... și, cu toate astea, mă iubește.

Da, OK, n-a *spus* că mă iubește. Dar a spus ceva și mai și. Încă îmi repet cuvintele lui în minte iar și iar, savurîndu-le. De dimineață, cum stăteam așa întinși în pat, cu ochii în tavan, m-am trezit că spun:

— Jack, cum de ai ținut minte chestia aia despre Kerry, că a refuzat să mă ajute cînd am rugat-o să mă angajeze?

— Poftim?

— Cum de ai ținut minte povestea cu Kerry, că nu m-a ajutat cînd am rugat-o să mă angajeze? Îmi răsucesc ușor capul, pentru a-l vedea mai bine. Și nu numai asta. Absolut tot ce ți-am spun în avion. Fiecare amănunt. Despre slujba și familia mea, despre Connor... tot. Ai reținut absolut tot. Și nu înțeleg deloc cum ai reușit.

— Ce anume nu-nțelegi? a zis Jack ușor încruntat.

— Nu înțeleg de ce cineva ca tine ar fi interesat de viața mea tembelă, insignifiantă și plicticoasă, am spus eu, din ce în ce mai jenată.

Jack m-a privit un moment în tăcere.

— Emma, viața ta nu e deloc tembelă și plicticoasă.

— Ei, nu!

— Nu e.

— Cum să nu fie? Nu fac niciodată absolut nimic ieșit din comun, nimic superinteligent, nu am propria mea firmă, n-am inventat nimic...

— Vrei să știi de ce am reținut absolut toate secretele tale? mă întrerupe Jack. Emma, în clipa în care ai început să vorbești în avion – m-ai absorbit.

Mă uit la el uluită.

— Te-am absorbit? am zis, ca să mă asigur că am înțeles bine. Eu?

— M-ai absorbit, a repetat el blînd și s-a aplecat spre mine și m-a sărutat.

Absorbit!

Jack Harper a fost absorbit de viața mea! De mine!

Și ideea e că, dacă n-aș fi vorbit atunci în avion cu el – și dacă nu aș fi început să-i turui toate chestiile alea – nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat. Nu ne-am fi găsit unul pe celălalt. A fost destinul. *Mi-era scris* să mă aflu în acel avion. *Mi-era scris* să primesc un loc mai bun. *Mi-era scris* să-mi destăinui toate secretele.

Cînd ajung acasă, radiez toată. În suflet parcă mi s-a aprins un bec. Brusc, știu care este rostul vieții. Jemima se înșală. Femeile și bărbații nu sînt dușmani. Sînt *suflete pereche*. Dacă ar fi sinceri unul cu celălalt, din prima secundă, ar afla asta cu toții. Toată chestia asta cu misterul și cu aerul rezervat e o prostie cît casa. Toată lumea ar trebui să-și împărtășească toate secretele, imediat!

Mă simt atît de inspirată, încît cred că am să scriu o carte despre relații. Se va numi „Să nu-ți fie frică să-ți deschizi sufletul" și va arăta că femeile și bărbații ar trebui să fie sinceri unii cu alții, și atunci vor comunica mult mai bine, și se vor înțelege unii pe alții, și nu vor trebui să se mai prefacă niciodată. Și același lucru se poate aplica și familiilor. Și politicii! Poate că, dacă conducătorii lumii și-ar destăinui unii altora cîteva mici secrete, n-ar mai fi războaie! Cred că mă aflu la un pas de o descoperire epocală.

Urc scările plutind și descui ușa de la apartament.

— Lissy! strig. Lissy, m-am îndrăgostit!

Nu primesc nici un răspuns și simt o undă de dezamăgire. Voiam să vorbesc și eu cu cineva, să-i povestesc despre noua și geniala mea teorie despre viață și...

Dinspre camera ei se aude o bufnitură și rămîn nemișcată în hol, încremenită. Dumnezeule. Iar se aud bufniturile alea misterioase. Încă una. Și încă două. Ce naiba...

Și atunci o văd, prin ușa de la sufragerie. E pe jos, lîngă canapea. O servietă. O servietă neagră, de piele. El e. E Jean-Paul. E aici. În clipa asta! Înaintez cîțiva pași și rămîn cu ochii la ușă, intrigată.

Ce naiba *fac?*

Nu știu de ce, dar nu cred deloc povestea aia că ar face sex. Dar ce altceva ar putea să fie? Ce ar putea să...

OK... Termină. Nu e treaba ta. Dacă Lissy nu are chef să-mi spună despre ce e vorba, asta e. Simțindu-mă extrem de matură, mă duc în bucătărie și iau ibricul, intenționînd să-mi fac o cafea.

După care îl las iar jos. *De ce* nu vrea să-mi spună? *De ce* tot secretul ăsta față de mine? Doar sîntem cele mai bune prietene! La urma urmei, ea a fost cea care a zis că n-ar trebui să avem secrete una față de cealaltă.

Nu mai pot suporta. Mă roade o curiozitate nebună. E de nesuportat. Iar asta ar putea fi unica mea șansă de a afla adevărul. Dar cum? Nu pot să intru pur și simplu peste ei. Sau pot?

Și brusc, îmi vine un gînd. Și dacă *n-aș fi văzut* servieta? Să zicem că aș fi intrat în casă perfect nevinovată, ca de obicei și m-aș fi dus

drept în camera ei și aș fi deschis ușa? Cine ce-ar avea să-mi reproșeze? Ar fi o simplă greșeală pe care o poate face oricine.

Ies din bucătărie, ciulesc urechile cîteva clipe, apoi mă duc tiptil spre ușa de la intrare.

Refă mișcarea. Intru în casă, de parcă acum aș fi venit.

— Bună, Lissy! strig teatral, de parcă m-aș afla în fața unui aparat de filmat. Dumnezeule! Oare unde-o fi? Poate am să... îhm... să văd, poate e la ea în dormitor!

Pornesc pe hol, cu niște pași pe care încerc să-i fac cît mai normali, ajung la ușa ei și ciocănesc ușor.

Dinăuntru nu vine nici un răspuns. Bufniturile au încetat. Rămîn cu ochii la lemnul natur, ușor stresată.

Chiar am de gînd să fac asta?

Da. *Trebuie neapărat* să aflu.

Apuc mînerul, deschid ușa – și scot un țipăt. înspăimîntată.

Imaginea e atît de șocantă că, în primul moment, nu înțeleg nimic din ea. Lissy e goală pușcă. Amîndoi sînt goi pușcă. Ea și tipul sînt încolăciți în cea mai ciudată poziție pe care am văzut-o vreodată, în viața mea... ea stă cu picioarele în aer, picioarele lui sînt răsucite în jurul ei și amîndoi sînt roșii ca racul și gîfîie din greu.

— Scuzați-mă! mă bîlbîi. Doamne, vă rog să mă scuzați.

— Emma, stai! o aud pe Lissy că strigă și fug ca speriată de bombe în camera mea, trîntesc ușa și mă arunc pe pat.

Îmi bate inima să-mi spargă pieptul. Mi-e pur și simplu rău de la stomac. În viața mea n-am

fost atît de şocată. Nu trebuia să deschid în viaţa mea uşa aia. Nu trebuia să deschid *în viaţa mea* uşa aia.

N-a minţit! Făceau sex! Dar, pe bune, ce fel de sex dement şi contorsionat era ăla? Of, ce mă enervează! N-am ştiut. Niciodată n-am...

Simt o mînă pe umăr şi scot un nou ţipăt.

— Emma, calmează-te! spune Lissy. Eu sînt! Jean-Paul a plecat.

Nu sînt în stare să ridic privirea. Nu pot să mă uit în ochii ei.

— Uite ce e, Lissy, îmi pare rău, îngaim, cu ochii în podea. Îmi pare foarte rău! N-am vrut să fac asta. Nu trebuia niciodată să... viaţa ta sexuală e problema ta.

— Emma, proasto ce eşti, nu făceam sex!

— Ei, nu! V-am văzut cu ochii mei! Eraţi complet dezbrăcaţi!

— Ba eram îmbrăcaţi. Emma, uită-te la mine!

— Nu! zic stresată. Nu vreau să mă uit la tine!

— *Uită-te la mine*, cînd îţi zic!

Ridic puţin capul cu teamă şi îmi focalizez încet-încet privirea asupra lui Lissy, care stă în picioare în faţa mea.

A. A... da. Are pe ea un costum de balerină, de culoarea pielii.

— Atunci ce făceaţi, dacă nu făceaţi sex? spun, aproape acuzator. Şi de ce ai chestia asta pe tine?

— Dansam, spune Lissy, stînjenită.

— Poftim? Mă holbez la ea de-a dreptul uluită.

— Dansam, OK? Asta făceam!

— *Dansaţi*? Dar... de ce dansaţi?

Chestia asta nu are nici un sens. Lissy dansa cu un francez pe nume Jean-Paul la ea în cameră?

Mă simt de parcă aș fi aterizat drept în toiul unui vis ciudat.

— Sînt membră a unui club, zice Lissy după un moment de tăcere.

— O, Doamne. Sper că nu-i o sectă...

— Nu, nu-i nici o sectă. E doar... Își mușcă buza. Sîntem doar niște avocați care ne-am strîns într-un grup și am format un... club de dans.

Un club de dans?

Preț de cîteva clipe, nu sînt în stare să rostesc nici un cuvînt. Acum, că mi-a dispărut șocul, am cumplitul sentiment că e posibil să izbucnesc în rîs.

— Faci parte dintr-un grup de... avocați care dansează.

— Da. Lissy încuviințează din cap.

Am o viziune subită cu mai mulți avocați pledanți, cu peruci pe cap, care dansează și, fără să mă mai pot abține, pufnesc în rîs.

— Vezi? țipă Lissy. De-asta nu ți-am spus. *Eram sigură* c-o să rîzi!

— Iartă-mă, zic. Lissy, pe cuvîntul meu că nu de tine rîd. Trag aer în piept adînc și-mi încleștez buzele. Dar nu văd decît niște bancheri sobri în tutu-uri, ținîndu-și servietele lipite de piept, și dansînd *Lacul lebedelor*. Un judecător se avîntă grațios, și roba îi flutură în urmă.

— Nu e deloc amuzant, să știi! spune Lissy. Nu sîntem decît cîțiva colegi de serviciu care dorim să ne exprimăm prin intermediul dansului. Ce e rău în asta?

— Iartă-mă, zic, ștergîndu-mă la ochi și încercînd să-mi vin în fire. Nu e nimic rău în asta. Cred că e o idee super. Și... dați un spectacol sau ceva de genul ăsta?

— Peste trei săptămîni. De-asta am exersat cît am putut.

— Trei săptămîni? O fixez și îmi dispare de tot zîmbetul. Și nu aveai de gînd să-mi spui *deloc*?

— Ăă... nu mă hotărîsem, spune, aruncîndu-și balerinul pe jos. Mi-era prea jenă.

— De ce să-ți fie jenă? spun supărată. Lissy, iartă-mă c-am rîs. Cred că e o idee foarte bună. Și am să vin și eu să te văd. Am să stau în rîndul întîi și...

— Nu în rîndul întîi. O să mă stresezi.

— Atunci pe rîndul din mijloc. Sau în spate. Unde vrei tu. O privesc intrigată. Lissy, n-am știut niciodată că știi să dansezi chiar la nivelul ăsta...

— Păi, tocmai asta e, că nu știu să dansez, zice imediat. Sînt groaznică. Dar mă distrez pe cinste. Vrei o cafea?

În drum spre bucătărie, se întoarce și-mi aruncă o privire ciudată, ridicînd din sprînceană.

— Ca să nu mai zic ce tupeu pe capul tău, să mă acuzi pe mine că fac sex. Unde-ai fost azi-noapte?

— Cu Jack, recunosc cu un surîs visător. Și am făcut sex. Toată noaptea.

— Știam eu!

— O, Doamne, Lissy. Sînt îngrozitor de îndrăgostită de el.

— *Îndrăgostită?* Aprinde ochiul sub ibric. Emma, ești sigură? Îl știi de cam cinci minute.

— Asta n-are nici cea mai mică importanță! Sîntem deja suflete pereche. Cînd sînt cu el, nu am nevoie să mă prefac... sau să încerc să fiu

ceea ce nu sînt... iar sexul, ce să mai vorbesc, e absolut uluitor... E tot ce n-a fost niciodată Connor Tot. Și lucrul cel mai important e că *îl interesează persoana mea*. Știi, îmi pune mii și mii de întrebări tot timpul și pare sincer fascinat de răspunsurile mele.

Îmi întind brațele cu un zîmbet de extaz pe față și mă las să cad într-un scaun.

— Știi, Lissy, de cînd mă știu am avut sentimentul ăsta că o să mi se întîmple ceva absolut minunat. Pur și simplu, am știut-o... *întotdeauna*. în adîncul sufletului. Și uite că lucrul ăla chiar s-a întîmplat.

— Și el unde e acum? spune Lissy, punînd cafea în cafetieră.

— O să plece pentru cîteva zile. Se duce să facă un brainstorming pentru un nou concept cu echipa lui de creație.

— Ce concept?

— Nu știu. Nu mi-a zis. O să fie o chestie destul de intensă și probabil că n-o să aibă timp să mă sune. Dar o să-mi scrie pe mail în fiecare zi, adaug fericită.

— Biscuiți? spune Lissy, deschizînd cutia.

— A, ăă... da. Mersi. Iau un biscuit digestiv și mușc din el, absentă. Știi, acum am o nouă teorie despre relații. Extrem de simplă. Toți oamenii ar trebui să fie mai sinceri unii cu alții. Și să se destăinuie! Femeile și bărbații ar trebui să-și deschidă sufletul, familiile ar trebui să-și deschidă și ele sufletul, conducătorii lumii ar trebui să-și deschidă sufletul!

— Hmm. Lissy mă fixează preț de cîteva clipe. Emma, ți-a spus vreodată Jack de ce anume a

trebuit să plece și să te lase baltă atunci, în toiul nopții?

— Nu, spun surprinsă. Dar e problema lui.

— Ți-a spus vreodată ce-a fost cu telefoanele alea de la prima voastră întîlnire?

— Păi... nu.

— Ți-a spus vreun lucru despre el, în afară de minimul necesar?

— Mi-a spus foarte multe! spun defensiv. Lissy, care e problema ta?

— Eu n-am nici o problemă, spune ea blînd. Doar că mă întreb... nu cumva tu ești singura care se destăinuie?

— Poftim?

— El îți spune vreodată ceva despre el? Toarnă apă fierbinte peste cafea. Sau tu ești singura dintre voi care-și deschide sufletul?

— Și el își deschide sufletul, spun, ferindu-mi privirea și jucîndu-mă cu un magnet de pe frigider.

Ceea ce e cît se poate de adevărat, îmi spun apăsat. Mi-a spus o groază de chestii! Vreau să spun că mi-a zis...

Mi-a zis totul despre...

Ei, oricum. Probabil că n-a avut dispoziția să vorbească prea mult. Ce, e o crimă?

— Ia niște cafea, spune Lissy, întinzîndu-mi o cană.

— Mersi, spun, ușor înciudată, iar Lissy oftează.

— Emma, nu vreau să-ți stric buna dispoziție. Pare un tip foarte drăguț...

— Pentru că este! Pe bune, Lissy, n-ai nici cea mai mică idee cît de drăguț e. E atît de romantic! Știi ce mi-a zis azi-dimineață? Mi-a

zis că în clipa în care am început să vorbesc. atunci în avion, a fost absorbit.

— Serios? Lissy mă privește plăcut surprinsă. A zis el asta? E destul de romantic, ce să zic.

— Ți-am spus! Nu mă pot abține să n-o privesc radiind. Lissy, e absolut perfect!

Nouăsprezece

Următoarele două săptămîni, nimic nu-mi poate adumbri fericirea. Nimic. Mă duc la serviciu plutind pe un nor, toată ziua zîmbesc la computerul meu conectat la rețea, după care plutesc înapoi spre casă. Comentariile sarcastice ale lui Paul ricoșează ca niște balonașe. Nici măcar nu remarc cînd Artemis mă prezintă unei echipe de publicitate aflate în vizită drept secretara ei personală. Pot să spună orice vor. Fiindcă ceea ce nu știu ei e că atunci cînd zîmbesc la computer, e din cauză că Jack mi-a trimis alt e-mail mic și haios. Ceea ce nu știu ei e că tipul pentru care lucrează cu toții e îndrăgostit de mine. *De mine*. Emma Corrigan. Puștoaica insignifiantă de la marketing.

— Da, evident, am avut cîteva conversații in-extenso cu Jack Harper asupra subiectului, o aud pe Artemis zicînd la telefon, în timp ce fac curat în dulapul în care ținem șpalturile. Îhîm. Și el a fost de aceeași părere cu mine, conceptul are nevoie urgentă de retargetare.

Minte de-ngheață apele! N-a avut nici o conversație in-extenso cu Jack Harper. Aproape că sînt tentată să-i scriu imediat un mail și să-i spun că îi folosește numele aiurea în tramvai.

Doar că ar fi destul de urît din partea mea.

Și, în plus, nu e singura care face asta. Toată lumea aruncă numele lui Jack Harper în discuție, toată ziua bună ziua. După plecarea lui, fiecare dintre ei se dă drept cel mai bun prieten al lui Jack, care e de părere că ideea lor e absolut genială.

În afară de mine. Eu stau cu capul plecat și nu-i menționez numele, nici măcar în treacăt.

În primul rînd, fiindcă știu că, dacă aș face asta, aș deveni instantaneu roșie ca o pătlăgică sau, cine știe, aș începe să zîmbesc tîmp. În al doilea rînd, fiindcă am sentimentul oribil că, dacă încep să vorbesc despre el o singură dată, n-am să mă mai pot opri. Dar, în primul și în primul rînd, fiindcă nimeni nu mă bagă aproape deloc în seamă. La urma urmei, ce știu eu despre Jack Harper? La urma urmei, sînt doar o amărîtă de secretară.

— Hei! spune Nick, ridicînd ochii din telefon. Jack Harper o să fie la televizor!

— Poftim?

Tresar, surprinsă. O să fie Jack la televizor?

Și mie de ce nu mi-a spus?

— Se duce o echipă TV la el la birou să-l filmeze, sau cum? zice Artemis, netezindu-și părul.

— Habar n-am.

— OK, oameni buni, spune Paul, ieșind de la el din birou. Jack Harper a dat un interviu pentru *Business Watch*, care se va difuza azi, la ora douăsprezece. O să punem un monitor TV mare în sala de ședințe; cei care vor dori să-l vadă, pot veni acolo. Dar avem nevoie totuși ca o persoană să rămînă să răspundă la telefon în timpul ăsta. Îi cad ochii pe mine. Emma. Poți să rămîi tu.

— Poftim? zic alb.

— Rămîi tu să răspunzi la telefon, spune Paul. OK?

— Nu! Adică... vreau să mă uit și eu! spun zecăjită. Nu poate să rămînă altcineva?

— Eu una, în nici un caz! sare Artemis instantaneu. Serios acum, Emma, de ce ești așa egoistă? Pe tine oricum nu te interesează ce spune.

— Ba da, mă interesează!

— Ba nu. Își dă ochii peste cap.

— Ba da, spun disperată. E... și șeful meu!

— Da, dar... spune Artemis cu sarcasm. Cred că e o mică mare diferență între noi. Tu abia dac-ai schimbat două vorbe cu Jack Harper.

— Ba am schimbat! spun înainte de a mă putea opri. Am vorbit cu el! Am... Amuțesc, și obrajii mi se colorează vizibil. Am fost... chiar la o întîlnire la care el...

— Și l-ai servit cu o ceașcă de ceai? Artemis îi întîlnește privirea lui Nick, cu o ușoară grimasă.

Mă uit la ea furioasă, și sîngele îmi pulsează în urechi, dorindu-mi ca, o dată în viață, să am o replică usturătoare și superinteligentă, cu care s-o pun pe Artemis la punct.

— Destul, Artemis. spune Paul. Emma, tu rămîi aici. Am încheiat discuția.

La ora doișpe fără cinci, nu mai e nimeni în birou. În afară de mine, o muscă și un fax care pîrîie, primind un mesaj. Deschid sertarul în căutarea unei minime consolări, și scot din el un Aero. Și, pentru siguranță, și un Flake[1]. Tocmai

1. Sortimente de ciocolată.

desfac ambalajul de la Aero și iau o gură din e cînd sună telefonul.

— OK, o aud pe Lissy la capătul firului. A fixat videoul.

— Mersi, Liss, spun cu gura plină. Ești o fată de aur.

— Nu-mi vine să cred că nu te lasă să te ui și tu.

— Știu. E extrem de nedrept. Mă scufund mai bine în scaun și mai muşc o dată din Aero.

— Lasă, nu contează, ne uităm diseară împreună. O să-și fixeze și Jemima videoul ei, așa că nu se poate să nu se înregistreze.

— Dar ce face Jemima acasă? spun mirată.

— Le-a zis ălora de la serviciu că nu se simte bine, ca să stea acasă să-și facă tratament cosmetic și ce mai are nevoie. A, și a sunat și taică-tău, adaugă prudentă.

— A, da? Simt un fior de alarmă. Și ce-a zis?

N-am mai vorbit cu ai mei de la izbcunirea aia pe care am avut-o, de Ziua Angajaților în Familie. Pur și simplu n-am fost în stare. A fost mult prea dureros și penibil și, din cîte îi cunosc eu, sigur i-au luat partea lui Kerry.

Așa că luni, cînd m-a sunat tata la serviciu, i-am zis că sînt foarte ocupată și că-l sun eu mai tîrziu – și nu am făcut-o. Și același lucru s-a întîmplat și acasă.

Știu că, pînă la urmă, tot va trebui să vorbesc cu ei. Dar nu acum. Nu acum, cînd sînt atît de fericită.

— A văzut promo-ul la interviu, spune Lissy. L-a recunoscut pe Jack și a zis să te întreb dacă știi de asta. Și a mai zis... Face o pauză. Că vrea neapărat să vorbiți despre cîteva lucruri.

— A. Mă uit la blocnotes, pe care am desenat o spirală uriașă, peste un număr de telefon care mi s-a spus că trebuie trecut în agendă.

— Oricum, se vor uita și el și mama ta, spune Lissy. Și bunicul tău.

Super. N-am cuvinte. Toată lumea o să-l vadă pe Jack la televizor, în afară de mine. Toată lumea în afară de mine.

Las telefonul jos și mă duc să-mi iau o cafea de la automat, care, adevărul e că face o *café au lait* extraordinar de bună. Mă întorc și privesc biroul pustiu, după care mă duc și torn niște suc de portocale la olandezul zburător al lui Artemis. Și, ca să știu o treabă, și un pic de toner de la imprimantă.

După care simt că am fost puțin cam rea. La urma urmei, ce vină are planta?

— Iartă-mă, zic cu voce tare și-i ating o frunză. Dar proprietara ta e pur și simplu o vacă încălțată. Lucru pe care nu mă îndoiesc că-l știi deja.

— Vorbești cu tipul tău cel misterios? aud o voce sarcastică în spatele meu, mă întorc bulversată și-l văd în pragul ușii pe Connor.

— Connor! zic. Ce faci aici?

— Mă duc să văd interviul. Am vrut doar să-ți zic ceva. Face cîțiva pași în interiorul biroului și mă fixează cu o privire acuzatoare. Și anume, că m-ai mințit.

O, shit. O fi ghicit? O fi văzut ceva de Ziua Angajaților în Familie?

— Tocmai am vorbit cu Tristan de la Design. Ridică glasul, indignat. E gay! Nu cu el te vezi, nu?

Doar nu vorbește serios. Doar n-a crezut la modul serios că mă văd cu Tristan de la Design,

nu? Pe bune acum, Tristan n-ar putea să arate mai tare ca un gay nici dacă ar purta colanți din piele de leopard, ar avea în mînă o poșetă și s-ar vîntura încoace și-ncolo, fredonînd suav hitul de-ale Barbarei Streisand.

— Nu, zic, reușind cu greu să-mi mențin sobrietatea. Nu mă văd cu Tristan.

— Foarte bine! spune Connor, dînd aprobator din cap de parcă tocmai ar fi marcat o sută de puncte și nu prea știe ce să facă cu ele. Foarte bine. Dar nu înțeleg absolut deloc de ce simți nevoia să mă minți în față. Își înalță mîndria, ca un om adînc rănit în demnitatea lui. Asta-i tot. Sperasem doar că putem fi măcar un pic cinstiți unul cu celălalt.

— Connor, situația... e ușor mai complicată. OK?

— Bine. Mă rog. E barca ta, Emma. O conduci cum vrei.

Se așterne o scurtă pauză.

— E ce? zic nedumerită. *Barca* mea?

— Terenul tău, zice cu un licăr agasat. Am vrut să spun că... mingea e în terenul tău.

— A, zic, la fel de nelămurită. Ăă... OK. Am să țin minte.

— Bine. Îmi aruncă cea mai intensă privire gen martir-rănit și se îndepărtează.

— Stai! spun brusc. Stai o clipă! Connor, crezi că ai putea să-mi faci o favoare? Aștept pînă se întoarce cu fața spre mine, și-mi iau cea mai rugătoare expresie de care sînt în stare. Crezi că ai putea să rămîi tu aici un pic să răspunzi la telefon, cît mă duc și eu puțin să mă uit la interviul lui Jack Harper?

Știu că, în momentul ăsta, Connor nu e chiar cel mai mare fan al meu. Dar efectiv nu am de ales.

— Ce să fac? Mă privește absolut interzis.

— Ai putea să răspunzi tu la telefon? Doar o jumătate de oră. Ți-aș fi enorm de recunoscătoare...

— Nu-mi vine să cred că ești în stare să mă întrebi așa ceva! zice Connor siderat. Știi bine cît e de important Jack Harper pentru mine! Zău, Emma, te schimbi din zi în zi mai mult. Și nu în bine!

După ce Connor iese oripilat, rămîn în birou încă vreo douăzeci de minute. Preiau cîteva mesaje pentru Paul, unul pentru Nick și unul pentru Caroline. Îndosariez vreo cîteva scrisori. Pun etichete cu adresa pe cîteva plicuri. Și, fără veste, simt că nu mai pot.

E stupid. E mai mult decît stupid. E pur și simplu ridicol. Îl iubesc pe Jack. Iar el mă iubește. Ar trebui să fiu acolo, să-l sprijin. Îmi iau cafeaua și mă grăbesc pe hol. Sala de ședință e ticsită pînă la refuz, dar reușesc cumva să mă strecor și eu mai în spate, între doi tipi care nici măcar nu se uită la Jack, ci sînt prinși într-o discuție aprinsă despre un meci de fotbal.

— Ce-i cu tine aici? spune Artemis, în clipa în care ajung lîngă ea. Cine are grijă de telefoane?

— Nu poți fi tras la răspundere dacă nu ți s-a adus la cunoștință, mă trezesc răspunzîndu-i calmă, ceea ce poate nu e cel mai potrivit lucru pe care i-l puteam spune (nici măcar nu știu exact la ce se referă), dar are efectul scontat, acela că rămîne fără replică.

Îmi înalț gîtul ca să văd peste capetele tuturor și ochii mi se focalizează pe ecran – uite-l. Stă în studio, așezat pe un scaun, în blugi și un tricou alb. În spatele lui, pe fundalul albastru intens scrie „Oameni de afaceri care ne inspiră", iar lîngă el se află doi moderatori cu fețe inteligente.

Uite-l. Bărbatul pe care îl iubesc.

E prima dată cînd îl văd după noaptea pe care am petrecut-o împreună, am o revelație bruscă. Dar chipul îi e la fel de cald ca întotdeauna și ochii întunecați îi strălucesc în luminile din studio.

O, Doamne, îmi vine să-l pup.

Dacă aș fi singură aici, m-aș duce drept la televizor și l-aș pupa. Pe bune că asta aș face.

— Ce l-au întrebat pînă acum? o întreb pe Artemis.

— Despre cum lucrează. Despre ce-l inspiră, despre relația lui cu fostul partener, Pete Laidler, chestii de-astea.

— Șșș! zice altcineva.

— Firește că a fost foarte greu după moartea lui Pete, tocmai spune Jack. A fost greu pentru toată lumea. Dar, de curînd... Face o pauză. De curînd, viața mea s-a schimbat radical și am găsit din nou inspirația. Și mă bucur iar de viață.

Mă trece un mic fior de încîntare.

La mine se referă. Categoric. I-am schimbat radical viața! Chestia asta e chiar mai romantică decît aia cu „am fost absorbit".

— V-ați lansat deja pe piața băuturilor energizante, spune moderatorul. Bănuiesc că acum aveți de gînd să vă extindeți pe piața produselor destinate exclusiv femeilor.

— Poftim?

Asistența e traversată de un fior general, și cei prezenți întorc capetele către cei din jur.

— Intrăm pe piața produselor destinate exclusiv femeilor?

— De cînd?

— Adevărul e că eu știam, spune Artemis arogantă. Și cred că nu sînt singura care știe...

Rămîn cu ochii țintă la ecran, amintindu-mi brusc de oamenii ăia de la Jack din birou. Pentru asta erau ovarele alea! Doamne, ce palpitant! O nouă aventură!

— Ne puteți cumva da și alte amănunte despre subiect? spune moderatorul. Este vorba despre o băutură răcoritoare destinată exclusiv femeilor?

— E mult prea devreme pentru a vă putea da detalii, spune Jack. Dar avem de gînd să inițiem o întreagă gamă de produse. O băutură, o linie vestimentară, un parfum. Avem o viziune creativă extrem de amplă. Îi zîmbește. Abia așteptăm să ne apucăm de treabă.

— Și care este, de această dată, segmentul țintă pe care îl vizați? întreabă tipul, consultîndu-și notițele. Sportivele?

— În nici un caz, spune Jack. Noi ne adresăm... fetei de pe stradă.

— „Fetei de pe stradă?“ Moderatoarea se bîțoșează în scaun, cu un aer ofensat. La ce anume vă referiți? Cine e fata asta de pe stradă?

— Are în jur de douăzeci și ceva de ani, spune Jack după un scurt moment de pauză. Lucrează într-un birou, se duce la serviciu cu metroul, seara iese în oraș și se întoarce acasă cu ultimul autobuz... e doar o fată cît se poate de obișnuită, care nu are absolut nimic special.

— Sînt mii de fete ca ea, intervine moderatorul zîmbitor.

— Dar brandul Panther a fost dintotdeauna asociat cu bărbații, se bagă în vorbă femeia, cu un aer destul de sceptic. Cu ideea de competiție. Cu valorile masculine. Chiar credeți că veți reuși această reorientare spre piața destinată femeilor?

— Am făcut analize serioase asupra subiectului, spune Jack pe un ton plăcut. Și credem că ne cunoaștem destul de bine piața.

— Analize! pufnește moderatoarea cu dispreț. Nu credeți că ăsta e doar un pretext al bărbaților pentru a le dicta femeilor ce să creadă că-și doresc?

— Nu cred, spune Jack, pe același ton plăcut, dar chipul îi e străbătut razant de un licăr de iritare.

— Destul de multe companii au încercat să se reorienteze brusc către alte piețe, fără succes. Ce vă face să credeți că nu veți păți și dumneavoastră același lucru?

— Sînt încrezător, spune Jack.

Dumnezeule, de ce-o fi în halul ăsta de agresivă? mă gîndesc indignată. Evident că Jack știe foarte bine ce face.

— Strîngeți cîteva femei într-un focus grup și le puneți cîteva întrebări! Ce credeți că aflați din cele cîteva răspunsuri ale lor?

— Aceasta este doar o foarte mică porțiune a imaginii de ansamblu, spune Jack pe un ton neutru.

— Ei, haide, spune femeia, lăsîndu-se pe spate și încrucișîndu-și mîinile. Credeți într-adevăr că o companie ca Panther – sau un bărbat ca dumneavoastră – *chiar se poate conecta* la modul de gîndire al, cum ați spus dumneavoastră, acestei fete

absolut obișnuite, care nu are nimic ieșit din comun?

— Da, pot! spune Jack, privind-o drept în ochi. Pentru că o cunosc pe această fată.

— O *cunoașteți?* Femeia ridică din sprînceană.

— Știu cine este ea, spune Jack. Știu care îi sînt gusturile; ce culori îi plac. Știu ce mănîncă, știu ce bea. Știu ce-și dorește de la viață. Poartă patruzeci și patru, dar și-ar dori să aibă patruzeci și doi. E o fată care... își întinde larg brațele lateral, de parcă ar căuta o inspirație subită. La micul dejun mănîncă Cheerios și îi place să-și înmoaie ciocolata Flake în cappuccino.

Mă uit surprinsă spre mîna mea, în care am un Flake. Tocmai voiam să-l înmoi în cafea. Și... azi-dimineață am mîncat Cheerios.

— În zilele noastre, sîntem înconjurați de imagini ale unor oameni perfecți și strălucitori, spune Jack cu însuflețire. Dar fata asta e cît se poate de autentică. Are zile în care părul îi stă ca naiba, și zile în care arată extraordinar. Poartă tanga, deși o cam incomodează. Își face un program complex de exerciții fizice, pe care nu îl respectă niciodată. Se face că citește ziare de business, dar între paginile acestora își ascunde reviste despre vedete.

Rămîn blocată, cu ochii la ecranul televizorului.

Ia... stai așa. Nu știu de ce, dar toate astea îmi sună ciudat de familiar.

— E *exact* ce faci tu, Emma, spune Artemis. Ți-am găsit revista *OK* ascunsă în *Marketing Week*. Se întoarce spre mine cu un rînjet batjocoritor și îi cade privirea pe batonul de Flake din mîna mea.

— Îi plac hainele, dar nu e o victimă a modei, spune Jack pe ecran. Cel mai adesea, o vezi în blugi...

Artemis se uită siderată la jeanșii mei Levis.

— ... și o floare în păr...

Ca în transă, ridic o mînă și-mi ating agrafa în formă de trandafir din păr.

Doar nu...

Doar nu vorbește despre...

— O... Doamne! spune încet Artemis.

— Ce? zice Caroline, de lîngă ea. Îi urmărește privirea și expresia i se schimbă total.

— O, Doamne! Emma! Despre tine vorbește!

— Ba nu, zic, dar vocea nu vrea deloc să mă asculte.

— Ba da!

Cîteva persoane încep să-și dea coate și să se întoarcă să mă privească.

— Citește cincisprezece horoscoape pe zi și îl alege pe cel care e cel mai de bine... continuă Jack.

— Tu ești! Chiar tu!

— ... citește rapid coperțile unor cărți cu pretenții și spune că le-a citit...

— *Puteam să jur* că n-ai citit *Marile Speranțe*! spune Artemis triumfătoare.

— ... se dă în vînt după lichior...

— După lichior? spune Nick, întorcîndu-se de-a dreptul oripilat. Doar nu vorbești serios.

— E Emma! încep să strige cei din partea opusă a camerei. E Emma Corrigan!

— *Emma?* spune Katie, privindu-mă uluită. Dar... dar...

— Ba nu e Emma! spune brusc Connor, rîzînd. Stă în picioare în partea opusă a camerei, rezemat

de perete. Terminați cu prostiile! În primul rînd, Emma poartă numărul patruzeci. Nu patruzeci și patru!

— Patruzeci? spune Artemis pufnind în rîs.

— Auzi, *patruzeci*! spune Caroline chicotind. Hai, că asta-i bună de tot!

— Nu porți patruzeci? Connor mă privește siderat. Dar mi-ai zis...

— Știu... ce ți-am zis. Înghit în sec, și îmi arde fața ca un furnal. Dar am... am...

— E adevărat că-ți cumperi hainele de la magazine de mîna a doua și minți că-s noi? spune Caroline, ridicînd ochii din ecran, cu interes.

— Nu! zic defensiv. Vreau să spun, da, poate... cîteodată...

— Are 58 de kile, dar pretinde că are 52, rostește glasul lui Jack.

Poftim? *Poftim?*

Din cauza șocului, mi se contractă tot corpul.

— Ba nu! strig mînioasă spre ecran. N-am în nici un caz 58 de kilograme! Am... vreo... 53... și jumate... Cuvintele îmi îngheață pe buze în momentul în care întreaga cameră se întoarce să se uite la mine.

— ... urăște chestiile croșetate...

Din sală se aude un icnet puternic.

— Urăști chestiile croșetate? se aude vocea uluită a lui Katie.

— Nu! zic, răsucindu-mă îngrozită spre ea. E o greșeală! Îmi plac la nebunie chestiile croșetate! Știi bine asta.

Dar Katie iese ca o furtună din cameră.

— Îi dau lacrimile cînd ascultă Carpenters, rostește glasul lui Jack pe ecran. Îi place Abba, dar nu suportă jazzul...

O, nu. O, nu, o, nu...

Connor mă fixează de parcă i-aș fi înfipt un țăruș direct în inimă.

— Nu suporți... *jazzul*?

***

E ca într-un vis din ăla în care toată lumea îți vede chiloții, și vrei să fugi, dar nu poți. Nu mă pot dezlipi din locul ăsta. Tot ce pot face e să rămîn uitîndu-mă în gol spre ecranul pe care vocea lui Jack continuă inexorabil.

Toate secretele mele. Toate secretele mele intime și personale dezvăluite la televizor. Sînt în așa hal de șocată, că nici măcar nu mai sînt în stare să-l ascult.

— La prima întîlnire își pune lenjeria norocoasă... împrumută pantofi de firmă de la colega ei de cameră și-i dă drept ai ei... minte că ar face kick-box... confuză în legătură cu religia... e puțin stresată de ideea că ar avea sînii prea mici...

Închid ochii, incapabilă să mai suport. Sînii mei. A pomenit de *sînii* mei. La *televizor*.

— Cînd iese în oraș, se joacă de-a ființa sofisticată, dar pe pat...

Mi-e atît de teamă, încît mă ia cu leșin.

Nu. Nu. Te rog, nu. Te rog, *te rog*...

— ... are o cuvertură cu Barbie.

Asistența izbucnește într-un rîs copios și-mi îngrop fața în mîini. Îmi vine să intru-n pămînt de rușine. Nu trebuia să știe *nimeni* despre cuvertura mea Barbie. *Absolut nimeni*.

— E sexi? întreabă moderatorul și aproape că-mi stă inima. Mă holbez la ecran, și mi-e

atît de frică încît uit să respir. Oare ce răspuns o să dea?

— E foarte senzuală, spune Jack imediat și toți ochii se fixează instantaneu asupra mea. Vorbim despre o fată extrem de modernă, care nu pleacă de-acasă fără prezervative în geantă.

OK. De fiecare dată cînd îmi spun că mai rău de-atîta nu se poate, se dovedește că m-am înșelat.

Mama se uită la emisiunea asta. *Mama mea.*

— Dar poate că încă nu și-a atins adevăratul potențial... poate că o parte din ea e ușor frustrată...

Nu mă pot uita la Connor. Nu mă pot uita la nimeni.

— Poate că vrea să experimenteze... poate că a avut – nu știu – o fantezie lesbiană cu cea mai bună prietenă a ei.

Nu! Nu! Mă chircesc toată de oripilată ce sînt. Am o viziune fulgurantă cu Lissy acasă, uitîndu-se la televizor, cu ochii mari, și acoperindu-și gura cu mîna. O să-și dea seama imediat că despre ea e vorba. N-am să mă mai pot uita în ochii ei, în viața mea.

— A fost *un vis*, OK? îngaim disperată, în clipa în care toți cască ochii la mine. Nu o fantezie. E cu totul altceva!

Îmi vine să mă arunc asupra televizorului. Să-l acopăr cu brațele. Să-l opresc să mai vorbească.

Dar n-ar avea nici un rost, nu-i așa? Un milion de televizoare sînt aprinse, într-un milion de case. Oameni din toată lumea urmăresc emisiunea asta.

— Crede în dragoste și romantism. Crede că, într-o zi, viața ei se va transforma peste noapte și va deveni extrem de palpitantă și de minunată.

Are și ea, ca toată lumea, speranțele, temerile și grijile ei. Uneori, se simte pur și simplu înfricoșată. Se oprește, apoi adaugă pe un ton mai blînd: Cîteodată, se simte neiubită. Cîteodată simte că nu va avea niciodată parte de aprobarea și aprecierea persoanelor care contează cel mai mult pentru ea.

Mă uit la chipul lui cald și serios de pe ecran și simt că mă înțeapă ușor ochii.

— Dar e curajoasă și bună la suflet și ia viața în piept... Clatină din cap ca în transă și zîmbește spre moderator. Îmi... cer scuze. Nu știu ce m-a apucat. Cred că m-am lăsat ușor dus de val. Am putea să... E întrerupt brusc de moderator.

Dus de val.

S-a lăsat ușor dus de val.

Asta e ca și cum ai spune că Hitler era ușor agresiv.

— Jack Harper, îți mulțumim foarte mult pentru participarea la emisiunea noastră, începe să spună moderatoarea. Săptămîna viitoare vom vorbi cu carismaticul rege al casetelor video motivaționale, Ernie Powers. Pînă atunci, mulțumindu-i încă o dată...

Toată lumea rămîne cu ochii la ecran, urmărind-o pînă cînd aceasta își ia la revedere și intră jingle-ul de final. Cineva se apleacă și stinge televizorul.

Cîteva momente, asistența rămîne într-o tăcere mormîntală. Toată lumea se uită la mine cu ochii cît cepele, de parcă s-ar aștepta să încep să țin vreun discurs, să fac cîteva piruete sau altceva de genul ăsta. Unele chipuri mă privesc cu simpatie, altele sînt pur și simplu curioase, altele

sînt supervesele, iar altele spun măiculiță-ce-bine-îmi-pare-că-nu-sînt-în-locul-tău.

Acum știu exact cum se simt animalele de la grădina zoologică.

— Dar... nu înțeleg, se aude o voce din partea opusă a camerei și toate capetele se întorc simultan spre Connor, ca la un meci de tenis. Acesta mă privește, roșu la față de confuz ce e. De unde știe Jack Harper atîtea despre tine?

O, Doamne. Știu că fostul meu prieten Connor a absolvit Manchester University cu note destul de mari și tot tacîmul. Dar uneori se prinde atît de greu!

Capetele se răsucesc instantaneu către mine.

— Eu... Simt furnicături de jenă în tot corpul. Fiindcă am... am...

Nu pot s-o spun cu voce tare. Pur și simplu nu pot.

Dar nici nu trebuie să fac asta. Connor deja face fețe-fețe, schimbînd toate culorile curcubeului.

— Nu, spune, înghițind în sec și uitîndu-se la mine de parcă ar fi văzut o stafie. Și nu orice stafie. O stafie absolut uriașă, cu lanțuri mari la picioare, care face „Huuuu!" spre el.

— Nu, zice din nou. Nu. Nu pot să cred una ca asta.

— Connor, spune cineva, punîndu-i o mînă pe umăr, dar el se scutură.

— Connor, îmi pare foarte rău, zic neajutorată.

— Glumești! exclamă un tip din colț, care e evident chiar și mai încet la minte decît Connor și trebuie să i se explice cuvînt cu cuvînt totul, ca la copiii mici. Acesta ridică privirea spre mine. Și de cît timp durează chestia asta?

E ca și cum s-ar fi deschis porțile iadului. Brusc, toată lumea din cameră începe să mă bombardeze cu întrebări. Nici nu mai sînt în stare să gîndesc de zarvă ce e.

— De-asta a venit în Anglia? Să te vadă?

— Te măriți cu el?

— Știi, nu arăți ca și cum ai avea 58 de kile...

— E adevărat, ai o cuvertură Barbie?

— Și, în fantezia lesbiană, erați doar voi două sau...

— Ai făcut sex cu Jack Harper la birou?

— De-asta i-ai dat papucii lui Connor?

Nu mai suport. Trebuie să ies de aici. Acum.

Fără să mă uit la nimeni, mă ridic și ies cu pași mari din sală. Pornesc pe coridor, incapabilă să mă gîndesc la altceva decît la un singur lucru. Să-mi iau geanta și să plec. Acum.

Intru în departamentul de marketing pustiu, în care telefoanele sună într-o veselie. Obiceiul îmi e prea înrădăcinat ca să le pot ignora.

— Alo? zic, ridicînd un telefon la întîmplare.

— Așa deci! aud glasul furios al Jemimei. Împrumută pantofi de firmă de la colega ei de apartament, pe care-i dă drept ai ei. Oare la ce pantofi se referea, mă întreb? Ai lui Lissy?

— Uite ce e, Jemima, vrei să... îmi pare rău... trebuie să închid, zic stins și las receptorul în furcă.

Fără telefoane. Ia-ți geanta. Și du-te.

În timp ce-mi trag fermoarul genții cu mîini tremurătoare, cîțiva dintre cei care m-au urmat în birou ridică telefoanele care sună insistent.

— Emma, bunicul tău la telefon, spune Artemis, acoperind receptorul cu mîna. Zice nu știu ce despre ultimul autobuz și că n-o să mai aibă niciodată încredere în tine.

— Te caută cineva de la departamentul de publicitate al Harvey's Bristol Cream, intervine Caroline. Vor să știe unde să-ți trimită o sticlă de lichior cadou?

— Dar de unde mi-au aflat numele? De unde? Deja mi s-a dus buhul? Secretarele noastre n-au altă treabă, decît să-i informeze pe toţi cei care vrea despre cine e vorba?

— Emma, tatăl tău la telefon, spune Nick. Zice că trebuie neapărat să vorbească cu tine, urgent...

— Nu pot, zic ca paralizată. Nu pot să vorbesc cu nimeni. Trebuie să... Trebuie să...

Îmi înșfac haina și ies aproape în fugă din birou și pe hol, spre scări. Peste tot, oamenii se întorc la birourile lor după ce au vizionat interviul și se holbează la mine cînd trec pe lîngă ei.

— Emma! În clipa în care ajung la scări, o tipă pe nume Fiona, pe care o cunosc doar din vedere, mă prinde de braț. Are cam o sută și ceva de kile și mereu face campanie pentru a cere scaune mai mari și uși mai late. Să nu-ți fie niciodată rușine cu corpul tău. Bucură-te de el! Mama natură ţi l-a dat! Dacă vrei să vii la seminarul nostru cu discuții libere sîmbătă...

Îmi trag brațul îngrozită din strînsoarea ei și încep să cobor pe scările de marmură, care-mi amplifică țăcănitul tocurilor. Dar, în clipa în care ajung la etajul următor, mă înhață alt braț.

— Hei, poți să-mi spui și mie la ce magazine de mîna a doua te duci tu? E o fată pe care nici măcar n-o recunosc. Fiindcă mie mi se pare că ești foarte bine îmbrăcată mereu...

— Și eu mor după păpușile Barbie! Carol Finch de la contabilitate îmi ține calea. Ce zici, Emma, punem de un club împreună?

— Eu... trebuie să plec.

Mă retrag cîțiva pași, apoi încep să fug pe scări. Dar lumea mă acostează, din toate direcțiile.

— Nu mi-am dat seama că sînt lesbiană decît la treizeci și trei de ani...

— Mulți oameni sînt confuzi în legătură cu religia. Uite o broșură cu grupul nostru care aprofundează studiul Bibliei...

— Lăsați-mă în pace! strig înnebunită. Lăsați-mă în pace, toți!

Sprintez spre ieșire, urmărită de toate aceste voci, care reverberează în holul de marmură. Împing disperată ușile grele de sticlă, în timp ce bodyguardul Dave se ridică repede în picioare, cu ochii țintă la sînii mei.

— Mie mi se par în regulă, scumpo, spune încurajator.

Reușesc în fine să deschid ușa și pornesc în fugă pe trotuar, fără să mă uit nici în dreapta, nici în stînga. În cele din urmă mă opresc, mă prăbușesc pe o bancă și-mi îngrop capul în mîini.

Întregul trup îmi pulsează de șoc.

Abia dacă îmi mai pot forma un gînd coerent.

În viața mea nu m-am simțit atît de complet și de total penibilă.

Douăzeci

— Ești OK? Emma?

Stau de cinci minute pe bancă, cu ochii în asfalt și un vîrtej confuz în minte. Acum, la toate acestea se adaugă și o voce, peste toate sunetele normale de oameni care merg pe stradă și de autobuze care frînează, și de mașini care claxonează. E o voce de bărbat. Deschid ochii, clipesc în lumina soarelui și mă uit ca în transă la doi ochi verzi pe care parcă îi știu de undeva.

Apoi, brusc, îmi dau seama și de unde. E Aidan, de la barul cu shakeuri.

— S-a întîmplat ceva? zice. Ești OK?

Preț de cîteva momente n-am nici cea mai mică idee ce să-i răspund. Toate emoțiile mele au fost împrăștiate pe jos, asemeni unei tăvi cu ceai și biscuiți, și nu știu deloc pe care dintre ele s-o ridic întîi.

— Cred că răspunsul la întrebarea ta este nu, zic în cele din urmă. Nu sînt OK. Nu sînt deloc OK.

— O. Pare sincer alarmat. Păi... pot să te ajut cu ceva?

— Tu ai fi OK dacă toate secretele ți-ar fi dezvăluite pe un post național de televiziune de

către un om în care ai avut încredere? zic cu voce tremurîndă. Tu ai fi OK dacă tocmai ai fi fost făcut de rîs în cel mai urît mod cu putință în fața tuturor prietenilor, a colegilor și a familiei tale?

Urmează o tăcere siderată.

— Ai fi OK?

— Ăă... probabil că nu, se hazardează el repede.

— Ei vezi! Vreau să spun, tu cum te-ai simți dacă cineva ar face public faptul că... porți bikini de damă?

Aidan devine livid la față de șoc.

— Dar nu port bikini de damă!

— Știu că nu porți bikini de damă! mă rățoiesc la el. Sau, mai bine zis, nu știu că da sau că nu, dar am zis doar așa, să presupunem pentru o clipă că ai purta. Cum te-ai simți dacă cineva ar spune asta lumii întregi, într-un așa-numit interviu cu oameni de afaceri, la televiziune?

Aidan se holbează la mine, cu aerul că abia acum îi pică fisa.

— Ia stai așa. Interviul cu Jack Harper. Despre ăsta vorbești? Ne-am uitat și noi la el, la bar.

— A, bravo! Îmi arunc mîinile în aer. Extraordinar! Pentru că știi, ar fi fost mare, mare păcat ca măcar o singură persoană din univers să nu-l fi văzut.

— Deci despre tine era vorba? Tu ești tipa care citește cincisprezece horoscoape pe zi și care minte despre... Se oprește imediat cînd îmi remarcă expresia. Scuze. Scuze. Cred că trebuie să te simți absolut îngrozitor.

— Da. Așa mă simt. Rănită. Furioasă. Și extrem de jenată.

Și mă îndoiesc de tot și de toate, adaug în gînd. Sînt atît de confuză, de șocată și de uluită că abia mai reușesc să-mi mențin echilibrul pe banca asta. În cîteva minute, întregul meu univers s-a prăbușit.

Credeam că Jack mă iubește. Credeam că...

Credeam că el și cu mine...

Mă săgetează o durere cumplită și-mi îngrop capul în mîini.

— Și... cum de știe atîtea lucruri despre tine? face Aidan o tentativă de conversație. Sînteți... împreună?

— Ne-am cunoscut în avion. Ridic privirea, străduindu-mă să-mi păstrez calmul. Și... pe tot parcursul călătoriei, i-am spus totul despre mine. După care ne-am întîlnit de cîteva ori, și eu am crezut... Nu-mi mai pot ține în frîu vocea. Am crezut sincer că s-ar putea să fie... înțelegi. Simt că m-am făcut stacojie la față. Adevărat. Dar adevărul e că nu l-a interesat niciodată persoana mea, nu? Deloc. Tot ce voia era să afle cum e o fată obișnuită, de pe stradă. Pentru publicul țintă căruia voia să i se adreseze. Pentru noua gamă de produse idioate, destinate femeilor.

În momentul în care mă lovește brusc revelația, pentru prima oară, o lacrimă îmi șiroiește pe obraz, urmată la scurt timp de încă una.

Jack s-a folosit de mine.

De asta m-a invitat în oraș. De asta era atît de fascinat de mine. De asta era de părere că tot ce ziceam e interesant. De asta a fost absorbit.

Nu a fost vorba de dragoste. Ci de afaceri.

Pe neașteptate, fără să vreau, suspin adînc.

— Iartă-mă, zic, cu un nod în gît. Scuze. Doar că... a fost un șoc enorm.

— Nu-ți face griji, spune Aidan cu compasiune. E o reacție perfect naturală. Clatină din cap. N-oi ști eu mare lucru despre afacerile la scară mare, dar mi se pare că tipii de genul ăsta nu ajung niciodată acolo sus unde sînt fără să calce pe măcar cîteva cadavre. Ca să aibă succes, trebuie să fie de-a dreptul nemiloși. Tace și se uită la mine, care încerc, fără prea mare succes, să-mi opresc lacrimile. Emma, pot să-ți dau un sfat?

— Ce anume? Ridic privirea, ștergîndu-mă la ochi.

— Revarsă-ți toată furia asta la kick-boxing. Folosește violența. Și faptul că ai fost rănită.

Mă uit la el nevenindu-mi să cred. N-a auzit nimic?

— Aidan, eu nu fac kick-boxing! mă trezesc țipînd. Nu fac kick-boxing, OK? N-am făcut niciodată!

— Nu? Pare de-a dreptul confuz. Dar ai zis...

— Am mințit...

Urmează un scurt moment de tăcere.

— Aha, spune Aidan în cele din urmă. Ei... asta e! Atunci poți să încerci ceva mai puțin violent. T'ai Chi, poate... Mă privește nesigur. Auzi, vrei să bei ceva? Ceva care să te calmeze? Pot să-ți fac un amestec de mango și banană, cu flori de mușețel și niște nucșoară calmantă.

— Nu, mersi. Îmi suflu nasul, inspir adînc, apoi îmi iau geanta. Cred c-am să mă duc acasă.

— O să fii OK?

— O să fiu bine. Mă sforțez să-i zîmbesc. Sînt deja mult mai bine.

Dar evident că e tot o minciună. Nu mă simt deloc mai bine. În metroul spre casă, lacrimile

mi şiroiesc pe faţă, una cîte una, aterizîndu-mi în picături mari pe fustă. Lumea se uită la mine, iar nu-mi pasă. De ce mi-ar păsa? Am trecut deja prin cea mai penibilă experienţă imaginabilă; ce contează că se mai zgîiesc la mine şi alte cîteva persoane?

Mă simt atît de proastă. *Incredibil de proastă.*

Evident că nu eram suflete pereche. Evident că nu era sincer interesat de persoana mea. Evident că nu m-a iubit niciodată.

Mă săgetează un fior cumplit de durere şi scotocesc disperată după un şerveţel.

— Nu-ţi face griji, draga mea! spune o tanti corpolentă din stînga mea, îmbrăcată într-o rochie uriaşă imprimată, cu model cu ananas. Nu te merită! Du-te acasă, spală-te pe faţă, bea o ceaşcă de ceai...

— De unde ştiţi că plînge pentru un bărbat? se bagă o femeie într-un costum închis la culoare, destul de agresivă. E o perspectivă atît de clişeizată şi de antifeministă! Poate că plînge pentru cu totul alte motive! Poate că plînsul i-a fost stîrnit de o bucată muzicală, de un vers, de foametea la nivel mondial, de situaţia politică din Orientul Mijlociu. Mă priveşte aşteptînd să-i confirm cumva ipotezele.

— Sinceră să fiu, plîng din cauza unui bărbat, recunosc.

Metroul se opreşte, iar femeia în costum închis la culoare îşi dă ochii peste cap şi iese. Tanti cu ananas ridică ochii spre cer.

— Auzi, foametea la nivel mondial! spune cu dispreţ şi nu-mi pot reprima un mic chicotit. Nu-ţi face griji, scumpo. Mă mîngîie blînd pe umăr, în timp ce eu mă şterg la ochi. Bea un ceai,

mănîncă vreo cîțiva biscuiți digestivi și schimbă cîteva cuvinte cu mama ta. Ai mamă, sper.

— Sinceră să fiu, în momentul ăsta sîntem un pic certate, mărturisesc.

— Atunci cu tatăl tău.

Clatin fără vorbe din cap.

— Păi... atunci, cu cea mai bună prietenă. Trebuie să ai o prietenă foarte bună, nu? Îmi zîmbește cît poate de cald.

— Da, am o foarte bună prietenă, spun cu un nod în gît. Dar tocmai a aflat de pe un post național de televiziune că am avut fantezii lesbiene cu ea, de care nu i-am spus.

Tanti cu ananas mă fixează cîteva clipe în tăcere.

— Bea un ceai, rostește într-un final, cu mai puțină convingere. Și... mult noroc, scumpa mea.

Ies fără grabă din stația de metrou de pe strada noastră. Cînd ajung la colț mă opresc, îmi suflu nasul și trag aer în piept adînc, de cîteva ori. Junghiul din piept parcă m-a mai lăsat un pic, iar locul lui a fost luat de o cumplită stare de nervozitate.

Cum am să mai pot da ochii cu Lissy după ce a spus Jack la televizor? Cum?

O cunosc de foarte mult timp. Și m-a văzut de foarte multe ori în posturi absolut ridicole. Dar nici una dintre acestea nu suportă măcar comparație cu situația de acum.

E mai groaznic decît atunci cînd am vomitat în baia părinților ei. E mai groaznic decît atunci cînd m-a găsit pupîndu-mă în oglindă și zicînd „oo, baby", cu o voce sexi. E mai groaznic decît atunci cînd m-a găsit scriindu-i o felicitare de

ziua îndrăgostiților profesorului nostru de mate, domnul Blake.

Sper în mod absurd că poate s-o fi hotărît să iasă în oraș sau ceva de genul ăsta. Dar, în clipa în care deschid ușa de la apartament, o văd în fața mea, ieșind din bucătărie pe hol. Și, în momentul în care mă privește, îi citesc deja totul pe față. E complet dată peste cap.

Deci asta e. Jack nu s-a mulțumit să mă trădeze. Mi-a mai distrus și relația cu cea mai bună prietenă a mea. Între mine și Lissy, lucrurile nu vor mai fi niciodată cum au fost. E exact ca în *Cînd Harry a întîlnit-o pe Sally*. În relația noastră a intervenit sexul și acum nu mai putem fi prietene, pentru că ne vine să facem dragoste una cu cealaltă.

Nu. Șterge asta. Nu ne vine deloc să facem dragoste. Vrem să... Nu, ideea e că *nu vrem* să...

Oricum. Mă rog. Nu e de bine.

— O! zice, cu ochii în podea. Doamne! Îhm... bună, Emma!

— Bună! răspund cu voce sugrumată. M-am gîndit să vin acasă. La birou era pur și simplu... prea cumplit...

Tac și, preț de cîteva clipe, urmează cea mai înfiorătoare și mai greu de suportat tăcere posibilă.

— Deci... înțeleg că te-ai uitat, zic într-un final.

— Da, m-am uitat, spune Lissy, cu ochii încă în podea. Și... Își drege glasul. Vreau doar să-ți spun că... dacă vrei să mă mut, am să mă mut.

Mi se pune un nod uriaș în gît. Știam eu. După douăzeci și unu de ani, prietenia noastră s-a terminat. Se află un foarte mic secret – și gata, se termină totul.

— OK, zic, făcînd eforturi să nu izbucnesc în lacrimi. Am să mă mut eu.

— Nu! zice Lissy jenată. Mă mut *eu*. Emma, nu e vina ta. Eu am fost cea care... te-am indus în eroare.

— Poftim? Mă uit la ea uluită. Lissy, nu m-ai indus în nici o eroare!

— Ba da. Pare de-a dreptul bulversată. Mă simt înfiorător. N-am știut niciodată că ai... asemenea sentimente vizavi de mine.

— Dar nu am!

— Acum îmi dau seama foarte bine! M-am fîțîit pe aici prin fața ta, pe jumătate dezbrăcată, așa că nu-i de mirare că te-ai simțit frustrată!

— Nu m-am simțit deloc frustrată! zic iute. Lissy, nu sînt lesbiană.

— Bisexuală, atunci. Sau „poli-orientată". Spune-i cum vrei.

— Nu sînt nici bisexuală! Sau poli-cum vrei tu.

— Emma, te rog! Mă prinde repede de mînă. Nu te rușina cu sexualitatea ta. Îți promit că am să te sprijin din tot sufletul, indiferent de alegerea pe care o vei face...

— Lissy, nu sînt bisexuală! țip. Și n-am nevoie de nici un sprijin! A fost doar un vis, OK? Nu a fost o fantezie, ci doar un vis ciudat, pe care nu mi-am dorit să-l am și asta nu înseamnă că sînt lesbiană și nici că tînjesc după tine. Nu înseamnă absolut nimic.

— A. Se lasă tăcerea. Lissy pare complet bulversată. Aha. Am crezut că e... o... înțelegi. Își drege glasul. C-ai vrut să...

— Nu! A fost doar un vis. Un singur vis idiot.

— A. Am înțeles.

Se lasă o tăcere lungă, în timpul căreia Lissy se uită atent la unghii, iar eu îmi examinez atentă catarama de la ceas.

— Și, chiar am... spune Lissy într-un final.

O, Doamne.

— Oarecum, recunosc.

— Și... mă descurcam?

— Poftim? Casc ochii mari la ea.

— În vis. Mă privește fix, și obrajii i se colorează instantaneu. Mă descurcam?

— Lissy... zic, făcînd o față disperată.

— Eram groaznică, așa-i? Eram groaznică! Știam eu!

— Nu, firește că nu erai groaznică! exclam. Erai... erai foarte...

Nu-mi vine să cred că am la modul real o conversație despre potențialul sexual al celei mai bune prietene ale mele ca lesbiană într-un vis.

— Uite ce e, vrei te rog să uităm total subiectul? Ziua mea a fost deja destul de îngrozitor de penibilă.

— O. O, Doamne, da, spune Lissy, cuprinsă brusc de remușcare. Scuze, Emma. Trebuie să te simți de-a dreptul...

— Total și absolut umilită și trădată? Mă forțez să-i zîmbesc. Mda, cam așa mă simt.

— Atunci înseamnă că s-au uitat și cîțiva dintre colegii tăi de serviciu? spune Lissy cu compasiune.

— Dacă s-au uitat și cîțiva dintre colegii mei? Mă răsucesc spre ea. Lissy, s-a uitat toată lumea. Și și-au dat imediat seama cu toții că e vorba despre mine! Au început să rîdă de mine cu toții, și tot ce-mi doream era să mă ascund undeva în gaură de șarpe și să mor...

— O, Doamne, spune Lissy cu tristețe. Pe bune?

— A fost înfiorător. În clipa în care mă copleșește un nou val de jenă, la aducerea aminte,

închid ochii. În viața mea nu m-am simțit mai penibil. Niciodată nu m-am simțit mai... expusă. Acum știe toată lumea că nu pot să suport chiloții tanga și că nu fac kick-boxing, și că n-am citit în viața mea Dickens. Vocea îmi tremură din ce în ce mai tare și, fără voia mea, scot un suspin uriaș. O, Doamne, Lissy. Ai avut dreptate. Mă simt așa o... *cretină totală.* N-a făcut decît să se folosească de mine, chiar din prima clipă. Nu l-a interesat nici un gram cu adevărat persoana mea. Pentru el, eu eram doar... un proiect de cercetare de piață.

— N-ai de unde să știi asta! spune ea supărată.

— Ba da! Așa e. De-asta a fost absorbit. De-asta era atît de fascinat de tot ce spuneam. Și nu fiindcă mă iubea. Doar din cauză că a avut revelația faptului că are lîngă el consumatorul țintă. Fata normală, banală, de-pe-stradă, căreia în mod normal nu i-ar da nici bună ziua! Suspin iar, din rărunchi. Vreau să spun că a zis-o chiar el cu gura lui la televizor, nu? Sînt doar o fată care-n-are-nimic-special.

— Ba nu-i adevărat, spune Lissy inflamată. Nu ești o fată care-n-are-nimic-special.

— Ba da! Exact asta sînt. Sînt doar o nimeni, o cantitate neglijabilă. Și am fost atît de proastă să cred că toate astea mi se întîmplă cu adevărat. Am crezut la modul cel mai sincer că Jack mă iubește. Bine, poate nu e cel mai potrivit cuvînt. Simt că îmi urcă sîngele în obraji. Dar... mă-nțelegi. Că ține la fel de mult la mine cît țin și eu la el.

— Știu. Lissy pare că se abține cu greu să nu înceapă și ea să plîngă. Știu că așa ai crezut. Se apleacă spre mine și mă îmbrățișează strîns.

O fracțiune de secundă mai tîrziu, se desprinde brusc din brațele mele.

— Sper că chestia asta nu te face să te simți nu știu cum... Vreau să spun că sper că nu... te excită sau știu eu...

— Lissy, îți spun pentru ultima oară, nu sînt lesbiană! țip exasperată.

— OK! zice grăbită. OK. Scuze. Mă mai îmbrățișează o dată strîns, după care se ridică. Hai, trebuie neapărat să bei ceva.

Ne ducem în balconul mic și înghesuit, pe care proprietarul ni-l descrisese, cînd am închiriat apartamentul, drept „terasă spațioasă" și ne așezăm pe bucățica cu soare, bînd schnappsul pe care Lissy l-a luat anul trecut de la duty free. Fiecare înghițitură îmi arde gîtlejul în mod absolut insuportabil, dar cinci secunde mai tîrziu, îmi trimite o căldură blîndă și calmantă prin tot corpul.

— Trebuia să-mi dau seama, zic, cu ochii în pahar. Trebuia să mă gîndesc că un milionar important ca el n-are cum să fie interesat de o fată ca mine.

— Nu-mi vine să cred, spune Lissy, oftînd pentru a mia oară. Nu-mi vine să cred că totul a fost doar o făcătură ordinară. Părea atît de romantic! Cu el care s-a răzgîndit și n-a mai plecat în America... faza cu autobuzul... cum ți-a adus cocteilul ăla roz...

— Tocmai asta-i poanta. Simt că mi se pune iar un nod în gît și clipesc cît pot de tare, pentru a-mi înăbuși lacrimile. Tocmai de-asta e atît de umilitor. Știa exact ce-mi doresc. I-am spus în avion că mă plictisesc alături de Connor. Știa

că-mi doresc aventură, lucruri palpitante și o dragoste ca-n povești. Și mi-a dat absolut tot ce știa că mi-ar plăcea. Iar eu am crezut că e pe bune – fiindcă îmi doream din suflet să cred asta.

— Tu chiar ești convinsă că totul n-a fost decît o stratagemă ieftină? Lissy își mușcă buza.

— Evident c-a fost o stratagemă, spun printre lacrimi. M-a urmărit peste tot pe unde m-am dus, s-a uitat cu atenție la tot ce făceam, voia să intre în viața mea! Adu-ți aminte doar cum a venit și și-a băgat nasul la mine în dormitor. Nu-i deloc de mirare că a fost atît de al naibii de interesat. Cred că și-a luat și notițe, încontinuu. Cred că avea chiar și un dictafon în buzunar. Iar eu, pur și simplu... i-am deschis larg ușile. Iau o gură mare de schnapps și mă cutremur. N-am să mai am niciodată încredere în nici un bărbat. Niciodată.

— Dar părea atît de drăguț! zice Lissy îndurerată. Pur și simplu, nu-mi vine să cred că a putut fi în stare de atîta cinism.

— Lissy... ridic privirea. Adevărul e că oamenii ca el nu ajung acolo sus în vîrf fără să fie de-a dreptul nemiloși, și fără să calce pe cadavre. Pur și simplu nu se poate.

— Nu? Lissy mă fixează, cu cute de îngrijorare pe frunte. Poate că ai dreptate. Doamne, ce deprimant.

— Emma, tu ești? aud un glas sfredelitor, și Jemima apare îm balcon într-un halat alb, cu o mască pe față și ochii mijiți furios. Așa deci! Don'șoara-eu-nu-împrumut-niciodată-haine-de-la-tine. Ce-ai de spus despre pantofii mei Prada cu barete?

O, Doamne. N-are nici un rost să mai mint, nu-i așa?

— Că sînt extrem de ascuțiți și de inconfortabili? zic ridicînd din umeri, iar Jemima trage aer în piept adînc.

— Știam eu! Am știut tot timpul ăsta. Am avut dreptate, *îmi iei hainele*. De puloverul Joseph de poți să-mi spui? Și despre geanta Gucci?

— Care geantă Gucci? o sfredelesc demnă cu privirea.

Preț de o clipă, Jemima pur și simplu nu-și găsește cuvintele.

— Toate! zice într-un final. Știi, aș putea să te dau în judecată pentru treaba asta. Te-aș putea aduce la sapă de lemn! Îmi flutură în față o bucată de hîrtie. Am aici o listă cu articole pe care le bănuiesc a fi fost purtate și de altcineva în afară de mine, pe parcursul ultimelor trei luni...

— Ia mai termină cu hainele tale idioate! spune Lissy. Emma e foarte supărată. A fost complet și total trădată și umilită de bărbatul care ea credea c-o iubește.

— Ei, ce să vezi? Surprize-surprize, sper să nu leșin de șoc, răspunde Jemima tăios. Dacă mă întrebai pe mine, îți spuneam de la început că așa o să se întîmple! Ba chiar ți-am spus! Să nu-i spui niciodată unui bărbat totul despre tine, pentru că asta nu-ți va aduce decît necazuri. Te-am avertizat.

— I-ai zis că n-o să aibă un inel cu piatră prețioasă pe deget! sare Lissy. Nu i-ai spus: o să spună toate secretele tale pe un post național de televiziune. Știi, Jemima, ai putea să fii un pic mai înțelegătoare.

— Nu, Lissy, are dreptate, spun supărată. A avut dreptate tot timpul. Dacă mi-aș fi ținut

pliscul, nu s-ar fi întîmplat nimic din toate astea. Iau sticla de schnapps și-mi umplu paharul, posomorîtă. Așa e, relațiile sînt ca niște bătălii. Sînt o partidă de șah. Și eu ce m-am apucat să fac? Mi-am aruncat toate piesele pe tablă din prima și am zis „Poftim! Ia-le!" Iau o gură de băutură. Adevărul e că femeile și bărbații ar trebui să nu-și spună niciodată nimic. *Nimic.*

— Perfect de acord, spune Jemima. Eu am să-i spun viitorului meu soț cît se poate de puțin... Se oprește în clipa în care telefonul cu baterie din mîna ei începe să sune strident.

— Bună! zice, deschizîndu-l. Camilla? A. Ăă... OK. Stai un moment.

Acoperă receptorul cu mîna și mă privește cu ochii mari.

— E Jack! îmi spune pe mutește.

Mă uit la ea absolut siderată.

Cumva, am uitat de-a binelea că Jack chiar există, în lumea reală. Nu văd decît chipul lui pe ecranul televizorului, zîmbind și aprobînd din cap și făcîndu-mă, cu fiecare cuvînt pe care îl rostește, de ocara întregii lumi.

— Spune-i că Emma nu dorește să vorbească cu el! șoptește Lissy.

— Nu! *Trebuie* să vorbească cu el, îi șoptește Jemima. Altfel, o să creadă că a cîștigat.

— Doar nu...

— Dă-mi-l! spun și înșfac telefonul din mîna Jemimei, cu inima bătînd să-mi sară din piept. Bună, zic, cît de tăios sînt în stare.

— Emma, eu sînt, aud glasul familiar al lui Jack și, fără veste, mă străbate un val de emoție care aproape că mă înăbușă. Îmi vine să plîng. Îmi vine să-l lovesc, să-l rănesc...

Dar, cumva, reușesc să mă controlez.

— Nu vreau să mai vorbesc cu tine niciodată, spun. Închid telefonul, respirînd greu.

— Bravo! spune Lissy.

O clipă mai tîrziu, telefonul sună din nou.

— Emma, te rog, spune Jack, ascultă-mă doar un moment. Știu că trebuie să fii foarte supărată. Dar, dacă mă lași o clipă să-ți explic...

— N-ai auzit ce-am spus? exclam, cu fața în flăcări. Te-ai folosit de mine și m-ai umilit și nu mai vreau să vorbesc cu tine niciodată, nu mai vreau să te văd, să te ascult, nu mai vreau să... să...

— Te simt în apropierea mea, șoptește Jemima, cu urgență.

— ... te ating vreodată. În viața mea. Niciodată. Închid telefonul, mă năpustesc în casă și trag firul din priză. Apoi, cu mîini tremurătoare, scot mobilul din geantă și, exact în clipa în care începe să sune, îl opresc.

Cînd ies din nou în balcon, încă mai tremur de șoc. Nu-mi vine să cred că totul s-a terminat în felul ăsta. Într-o singură zi, superba mea poveste de dragoste s-a prefăcut în scrum.

— Ești OK? zice Lissy îngrijorată.

— Cred că da. Mă las să cad într-un scaun. Zgîlțîită bine.

— Emma, spune Jemima, cu ochii la pielița unei unghii. Nu vreau să te presez. Dar știi, nu, ce trebuie să faci?

— Ce anume?

— Să te răzbuni, firește! Ridică privirea și mă fixează extrem de hotărîtă. Trebuie să-l faci să plătească.

— O, nu. Lissy are o grimasă. Nu crezi că e destul de lipsit de demnitate să te răzbuni? Nu e mai bine să se rupă pur și simplu de toată povestea asta?

— Ce rost are să facă asta? răspunde Jemima. Ce-o să învețe el din toată treaba asta? O să-l facă să regrete amarnic faptul că te-a întîlnit vreodată?

— Emma și cu mine am stabilit deja că vom păstra totul în limitele decenței, spune Lissy hotărîtă. „Să trăiești bine e cea mai bună răzbunare". George Herbert.

Jemima o fixează alb preț de cîteva clipe.

— Oricum, spune într-un final, întorcîndu-se spre mine. Aș fi foarte încîntată să te ajut. Te rog să-mi scuzi lipsa de modestie, dar arta răzbunării e unul din lucrurile pe care le stăpînesc cel mai bine...

Evit privirea lui Lissy.

— La ce anume te-ai gîndit?

— Să-i zgîrii mașina, să-i faci ferfeniță costumele, să-i coși pești în perdele și să-i lași să putrezească..., începe să turuie Jemima, de parcă ar recita poezie și ar putea s-o țină așa pînă mîine.

— Unde-ai învățat asta, la școala de oafe? spune Lissy, dîndu-și ochii peste cap.

— Adevărul e că, în adîncul sufletului, sînt de fapt o feministă convinsă, răspunde Jemima. Noi, femeile, trebuie să ne apărăm drepturile. Știi, înainte de a se mărita cu tata, mami a fost prietenă cu un cercetător științific, care a lăsat-o efectiv cu ochii în soare. S-a răzgîndit cu doar trei săptămîni înaintea nunții, dacă-ți vine să crezi așa ceva! Așa că, într-o noapte, mami s-a

trecurat la el în laborator și a scos din priză toate aparatele alea idioate. Toată munca lui de cercetare a fost complet compromisă! Vorba ei, i-a ieșit pe nas lui Emerson!"

— Emerson? spune Lissy, fixînd-o uluită. Te referi cumva la... Emerson Davies?

— Da, la el! Davies.

— La Emerson Davies, care a fost la un pas de a descoperi un vaccin antivaricelă?

— De ce s-a purtat în halul ăla cu mami? spune Jemima, ridicînd bărbia revoltată. Se întoarce spre mine. Altă variantă recomandată de mami e uleiul cu chili. Faci cumva și-l convingi să mai faceți sex o dată, după care spui „Ce zici de un mic masaj?" Și îl fricționezi cu uleiul respectiv în... mă-nțelegeți. Îi strălucesc ochii. Ca să-l doară acolo unde contează!

— Mama ta e cea care ți-a spus toate astea? spune Lissy.

— Da, zice Jemima. A fost un moment destul de mișcător. Cînd am împlinit optsprezece ani, s-a așezat lîngă mine și mi-a zis că trebuie să-mi povestească cîte ceva despre femei și bărbați...

Lissy o privește bulversată.

— Și atunci ți-a spus și că trebuie să-l dai pe tip cu ulei de chili?

— Doar dacă se poartă urît cu tine, spune Jemima iritată. Lissy, care e problema ta? Crezi că ar trebui să-i lăsăm pe bărbați să ne calce pur și simplu în picioare și să scape? Ar fi o mare lovitură dată feminismului.

— Nu zic asta, spune Lissy. Zic doar că eu nu așa m-aș răzbuna... ungîndu-l pe tip cu ulei de chili!

— Și ce-ai face în loc de asta, mă rog, dacă ești așa deșteaptă? spune Jemima, punîndu-și mîinile în șold.

— OK, spune Lissy. *Dacă* ar fi să mă cobor atît de mult încît să vreau să mă răzbun, lucru pe care nu l-aș face niciodată, fiindcă eu personal cred că ar fi o mare greșeală... Se oprește ca să-și tragă sufletul. Aș face exact ce-a făcut și el. Aș face public unul din secretele lui.

— Sinceră să fiu... nu e o idee rea deloc, spune Jemima înciudată.

— L-aș *umili*, spune Lissy, cu un aer ușor răzbunător. L-aș face să se simtă prost. Să vedem dacă-i place.

Se întorc și mă privesc.

— Dar nu-i cunosc nici un secret, zic.

— Trebuie să-i cunoști măcar un secret! spune Jemima.

— Nu se poate să nu-i știi nici un secret!

— Ba se poate, spun, străbătută de un noul val de umilință. Lissy, ai avut dreptate de la început. Relația mea cu el a fost total unilaterală. Eu i-am destăinuit toate secretele mele – dar el nu mi-a dezvăluit mie nici un secret de-al lui. Nu mi-a spus nimic. Nu eram suflete pereche. Am fost o proastă care și-a făcut iluzii deșarte.

— Emma, n-ai fost deloc o proastă, spune Lissy, punîndu-și mîna peste a mea, cu compasiune. Doar că ai avut încredere în el.

— Am avut încredere – am fost o proastă – e exact același lucru.

— Dar nu se poate să nu știi *chiar nimic*! spune Jemima. Pentru numele lui Dumnezeu,

doar te-ai culcat cu tipul ăsta! Trebuie să aibă și el vreun secret. Vreun punct slab.

— Un călcîi al lui Ahile, intervine și Lissy, la care Jemima îi aruncă o privire ciudată.

— Nu trebuie neapărat să aibă de-a face cu picioarele lui, spune și se întoarce spre mine, cu o expresie pe față gen „Lissy asta e dusă rău". Poate să fie orice. Absolut orice. Încearcă să-ți amintești!

Închid ochii ascultătoare și încerc să rememorez. Dar creierul mi se învîrte în gol, după atîta schnapps. Secrete... secretele lui Jack... adu-ți aminte...

Scoția. Pe neașteptate, îmi trece prin minte un gînd coerent. Deschid ochii, cu un fior de incîntare. Îi știu un secret. Îi știu un secret!

— Ce-i? zice avidă Jemima. Ți-ai amintit ceva?

— Păi... Mă opresc, sfîșiată.

I-am făcut o promisiune lui Jack. I-am promis.

Și ce dacă? Ce dacă i-am promis? Mă trece iar un val de emoție puternică. De ce naiba îmi țin promisiunea aia idioată? Ce, el mi-a ținut mie secretele?

— A fost în Scoția! zic cu un aer de triumf. Prima dată cînd ne-am întîlnit, dupa ziua cu zborul, m-a rugat să păstrez secret faptul că a fost în Scoția.

— De ce? spune Lissy.

— Habar n-am.

— De ce fusese în Scoția? sare și Jemima.

— Habar n-am.

Se așterne tăcerea.

— Hmm, spune Jemima cu condescendență. Nu prea e chiar *cel mai penibil* secret din lume, nu crezi? Vreau să spun că există și scoțieni

foarte deștepți. N-ai nimic altceva? De exemplu... că are o meșă de păr pe piept?

— Meșă de păr pe piept! Lissy pufnește sonor în rîs. Sau o perucă peste cheliuță!

— Firește că nu poartă meșă de păr pe piept. Și nici perucă peste cheliuță! răspund indignată. Oare fetele astea chiar își închipuie că aș ieși cu un tip cu *perucă peste cheliuță?*

— Păi bine atunci, va trebui să inventezi tu ceva, spune Jemima. Știi, înainte de relația cu cercetătorul, mama a fost cu un politician, care s-a purtat urît cu ea. Așa că i-a lansat un zvon că ar lua mită de la partidul comunist, pe care l-a răspîndit în Camera Comunelor. Vorba ei, i-a ieșit pe nas lui Dennis!

— Nu cumva e vorba de ... Dennis Llewellyn? spune Lissy.

— Ăă, da, cred că așa-l chema.

— Ministrul de interne? Lissy a rămas tablou. Cel care și-a petrecut toată viața încercînd să-și spele numele și care a sfîrșit într-un azil de nebuni?

— Dacă s-a purtat urît cu mami! spune Jemima, cu bărbia în față. Din buzunarul ei se aude un bip. E timpul pentru baia de picioare!

În clipa în care dispare înapoi în casă, Lissy își dă ochii peste cap.

— E complet dementă! spune. Complet dementă. Emma, uită ideea asta cu răzbunarea pe Jack Harper.

— Dar nici nu vreau să mă răzbun! spun indignată. Cine crezi că sînt? Oricum. Rămîn cu ochii în schnapps și toată surescitarea mi se evaporă. Pe cine încerc să păcălesc? Nu m-aș

putea niciodată răzbuna pe el. N-aș putea niciodată să-i fac vreun rău. Nu are nici un punct slab. E un ditamai milionarul și e extrem de puternic. Iau necăjită o gură de băutură. Iar eu sînt o ființă care-n-are-nimic-special... un om absolut banal... o nimeni.

Douăzeci și unu

A doua zi dimineață mă trezesc cuprinsă de spaima cea mai pură. Mă simt exact ca un copil de cinci ani, care nu vrea să se ducă la școală. Mai exact, ca un copil de cinci ani, mahmur și chiaun.

— Nu pot să mă duc, spun, cînd se face 8.30. Nu pot să dau ochii cu ei.

— Ba da, poți, spune Lissy liniștitor, încheindu-mi nasturii de la haină. O să fie bine. Nu trebuie decît să ții bărbia sus.

— Și dacă se poartă oribil cu mine?

— N-o să se poarte nimeni oribil cu tine. Sînt prietenii tăi. Oricum, probabil că la ora asta au uitat deja totul.

— Vezi să nu! N-ar fi mai bine să rămîn acasă cu tine? îi apuc mîna rugător. O să fiu cuminte de tot, îți promit.

— Emma, ți-am explicat, spune Lissy răbdătoare. Azi mă duc la tribunal.

Îmi desface mîna dintre ale ei.

— Dar ai să mă găsești aici cînd vii. Și diseară o să mîncăm ceva bun de tot. OK?

— OK, zic cu o voce mică. Ne iei și niște înghețată de ciocolată?

— Sigur că da, spune Lissy, deschizînd ușa apartamentului. Acum, du-te. O să fie bine!

Simțindu-mă ca un cîine care e trimis afară, cobor scările și deschid ușa de la intrare. Tocmai ies din casă, cînd, în fața mea, oprește o dubiță. Din ea coboară un tip în uniformă albastră, care are în mînă cel mai mare buchet de flori pe care l-am văzut vreodată, legat cu panglică verde închis, și care mijește ochii spre numărul de pe clădirea noastră.

— Bună ziua, zice. O caut pe Emma Corrigan.

— Eu sînt! zic surprinsă.

— Aha! Zîmbește și-mi întinde un clipboard și un pix. Ei bine, asta-i ziua dumneavoastră norocoasă. Vă rog să-mi semnați aici...

Mă uit uluită la buchet. Trandafiri, frezii, niște flori movulii absolut incredibile... niște chestii absolut fenomenale, roșu închis, ca niște pampoane... niște frunzulițe verde închis... altele verde deschis, care seamănă destul de tare cu sparanghelul...

OK. Poate că nu știu cum se numesc toate florile astea... Un lucru, însă, știu sigur. Sînt extrem de scumpe.

Există o singură persoană care și-ar fi permis să le trimită.

— Stai, zic, fără să iau pixul. Vreau mai întîi să văd de la cine sînt.

Iau plicul, îl deschid și citesc în diagonală lungul mesaj, fără să înțeleg nimic din ce scrie, pînă ajung la numele iscălit în partea de jos.

Jack.

Simt un cuțit drept în inimă. După tot ce mi-a făcut, crede că e destul să-mi trimită un

amărît de buchet de flori și gata, eu am să șterg totul cu buretele?

OK, bine, un buchet de flori uriaș și scump. Dar n-are nici cea mai mică importanță.

— Nu le vreau, mulțumesc, zic, înălțîndu-mi bărbia.

— *Nu le vreți?* Curierul mă privește perplex.

— Nu. Spuneți-i persoanei care mi le-a trimis că-i mulțumesc, dar nu-mi trebuie.

— Ce se întîmplă aici? aud un glas în spatele meu și ridic ochii. Lissy, cu respirația întretăiată, se zgîiește la buchet. O, Doamne. Sînt de la Jack?

— Da. Dar nu le vreau, zic. Vă rog luați-le.

— Stați! exclamă Lissy, punînd mîna pe celofan. Lăsați-mă doar să le miros și eu un pic! Își îngroapă fața între petale și inhalează adînc. Uau! Sînt absolut incredibile! Emma, le-ai mirosit?

— Nu! zic supărată. Nu vreau să le miros.

— N-am văzut în viața mea niște flori atît de incredibile ca astea. Se uită la curier. Și ce-o să faceți cu ele?

— Nu știu. Ridică din umeri. Le aruncăm, cred.

— O, Doamne. Lissy îmi aruncă o privire de control. Ce risipă...

Ia stai. Doar nu...

— Lissy, nu pot *să le accept*! exclam. Nu pot! O să creadă că asta înseamnă că totul e OK între noi.

— Nu, așa e, ai dreptate, spune Lissy călcîndu-și pe inimă. Trebuie să le trimiți înapoi. Atinge o petală roz și catifelată de trandafir. Și totuși, ce păcat...

— Ce să trimiți înapoi? aud o voce sfredelitoare în spatele meu. Glumești, nu?

Of, pentru numele lui Dumnezeu. Acum Jemima a ieșit și ea în stradă, în halat.

— Doar n-ai de gînd să trimiți astea înapoi! strigă. Mîine seară dau o petrecere. Vor fi absolut perfecte. Se uită repede la etichetă. Smythe and Foxe! Tu știi cît de scumpe sînt florile astea?

— Nu mă interesează cît sînt de scumpe! exclam. Sînt de la Jack! E imposibil să le primesc.

— De ce?

E absolut incredibilă.

— Fiindcă... e chestie de principiu. Dacă le păstrez, înseamnă că îi transmit mesajul „Te iert".

— Nu neapărat, răspunde Jemima. Ar putea să însemne și „*Nu* te iert". Sau ar putea să însemne „Nu mă obosesc să-ți trimit înapoi florile idioate, atît de puțin însemni pentru mine."

Cîteva clipe, rămînem toate trei în tăcere, meditînd la spusele ei.

Ideea e că, ăsta-i adevărul, sînt niște flori de vis.

— Deci, le vreți sau nu? spune curierul.

— Păi... O, Doamne, acum chiar sînt confuză de tot.

— Emma, dacă le trimiți înapoi, înseamnă că ești un om slab, spune Jemima ferm. O să pară că nu suporți să ai absolut nici un lucru care să-ți amintească de el în jur. Dar, dacă le păstrezi, atunci înseamnă că-i spui „Nu-mi pasă de tine!" Te ții tare pe poziție. Ești puternică. Ești...

— Of, Doamne, OK! zic și înhață pixul de la curier. O să semnez. Dar sînteți vă rog amabil să-i spuneți că asta *nu* înseamnă că-l iert, și nici că n-ar fi un om extrem de cinic, de fără inimă și detestabil, care se folosește de ceilalți și, în

afară de asta, dacă Jemima n-ar da o petrecere mîine, florile astea ar ajunge drept la coș? În clipa în care termin de semnat, sînt roșie la față și respir greu, și pun un punct atît de apăsat. încît aproape perforez pagina. Țineți minte ce v-am spus?

Curierul mă privește fără nici o expresie.

— Fată dragă, eu lucrez la depozit.

— Știu! spune Lissy brusc. Înșfacă clipboardul din mîna tipului și scrie clar, cu litere mari, sub numele meu, FĂRĂ PREJUDICII.

— Adică? spun.

— Adică „N-am să te iert niciodată, ești un nenorocit... dar păstrez florile."

— Și că o să i-o plătești, adaugă Jemima hotărîtă.

E una din dimineţile acelea ireal de luminoase, cu aer proaspăt şi înţepător, care te fac să crezi că Londra e cu adevărat cel mai plăcut loc din lume în care te poţi afla. În drumul de la staţia de metrou la serviciu, simt că îmi revine uşor buna dispoziţie.

Poate că Lissy are dreptate. Poate că toţi cei de la birou au uitat deja tot. Vreau să spun că e cazul să nu exagerăm. N-a fost chiar aşa o chestie care să zguduie lumea din temelii. N-a fost chiar aşa de interesant. Mai mult ca sigur că, între timp, a apărut cine ştie ce zvon mult mai palpitant. Precis că toată lumea va vorbi despre... fotbal. Sau despre politică, sau chestii din astea. Exact.

Împing uşa de sticlă cu optimism şi intru, cu capul sus.

— ... o cuvertură Barbie! aud imediat în jurul meu, din partea opusă a holului de marmură. Un tip de la contabilitate se întreține cu o femeie cu ecuson de vizitator, care îl ascultă avidă.

— ... și-o punea tot timpul ăsta cu Jack Harper? aud o voce de deasupra și, în clipa în care ridic ochii, văd un grup de fete care urcă scările.

— Mie de Connor îmi pare rău, răspunde alta. Bietul de el...

— ... s-a făcut că-i place jazzul, spune altcineva în clipa în care iese din lift. Vreau să spun, de ce naiba ar face cineva așa ceva?

OK. Deci... n-au uitat de mine.

Tot optimismul îmi moare brusc și, o fracțiune de secundă, mă gîndesc să o zbughesc la fugă și să-mi petrec tot restul vieții sub cuvertură.

Dar nu pot face asta.

În primul rînd, pentru că, după maximum o săptămînă, m-aș urca pe pereți de plictiseală.

În al doilea rînd... pentru că trebuie să-i înfrunt. Trebuie neapărat să fac asta.

Cu pumnii încordați pe lîngă mine, îmi croiesc încet drum pe scări, apoi pe hol. Toți cei pe lîngă care trec fie se uită la mine ca la expoziție, fie se fac că nu se uită deloc și cel puțin cinci conversații sînt întrerupte brusc în clipa în care mă apropii brusc de cei care vorbesc.

Cînd ajung lîngă ușa departamentului de marketing, trag aer în piept adînc, după care intru, încercînd să-mi iau cel mai relaxat aer de care sînt în stare.

— Bună dimineața la toată lumea, spun, scoțîndu-mi jacheta și punîndu-mi-o pe scaun.

— Emma! exclamă Artemis pe un ton sarcastic și încîntat. Măi să fie!

— Bună dimineața, Emma, spune Paul, ieșind din birou și măsurîndu-mă din priviri. Ești OK?

— Da, sînt bine, mulțumesc.

— Dorești cumva să... discutăm despre ceva? Spre mirarea mea, pare extrem de sincer cînd spune asta.

Pe bune acum. Ce crede? Că am să intru la el în birou și-am să-i plîng pe umăr „Nenorocitul ăla de Jack Harper s-a folosit de mine"?

N-am să fac asta decît în cazul în care am să fiu foarte, foarte disperată.

— Nu, zic, și simt că mă furnică fața. Mersi, dar sînt OK.

— Bine. Se oprește, apoi adoptă un ton mai profesional. Ieri am presupus că motivul pentru care ai plecat mai devreme de la serviciu a fost că te-ai hotărît să-ți continui treaba acasă.

— Ăă... da. Îmi dreg glasul. Așa e.

— Și, evident, ai rezolvat o serie de lucrări urgente, așa-i?

— Ăă... da. O groază.

— Excelent. Așa credeam și eu. Bine atunci, la treabă. Și voi ceilalți, la fel. Face ochii roată. apoi spune, pe un ton de avertizare. Și nu uitați ce v-am rugat.

— Sigur că nu, spune Artemis imediat. Nu vom uita.

Paul dispare iar la el în birou, iar eu rămîn cu ochii țintă la computer, așteptînd să se încarce programele. O să fie bine, îmi spun. Am să mă concentrez asupra muncii, am să mă scufund total în...

Cînd, brusc, îmi dau seama că cineva fredonează o melodie, destul de tare. Parc-aș recunoaște-o de undeva. E...

E formația Carpenters.

Iar acum, i se alătură în cor alți cîțiva.

— Close to yoooou...

— Ești bine, Emma? spune Nick, în clipa în care ridic capul. O batistuță, ceva?

— Close to yoooou... vocile se unesc iar în cor și cineva încearcă să-și înăbușe rîsul.

N-am să reacționez. N-am să le dau satisfacția asta.

Clichez cît pot de calmă pe mail, și tresar șocată. În mod normal, am cam zece emailuri în fiecare dimineață. Azi am nouăzeci și cinci.

Tata: Aș vrea foarte mult să vorbim...

Carol: Mai am încă două persoane pentru clubul Barbie!

Moira: Știu de unde poți să-ți iei niște bikini tanga extrem de confortabili...

Sharon: De cît timp durează povestea asta?!!

Fiona: În legătură cu workshopul pe tema „acceptă-ți trupul, așa cum e“...

Cobor repede cu cursorul, scanînd lista completă și, brusc, simt că mi-a înfipt cineva un cuțit în inimă.

Am și trei mesaje de la Jack.

Ce să fac?

Să le citesc?

Mîna îmi zăbovește nehotărîtă asupra mouse-lui. Merită oare să-i dau șansa de a se explica?

— Vai, Emma, spune Artemis cu un aer nevinovat, venind la biroul meu cu o sacoșă de firmă. Am un pulover care mă gîndeam că s-ar putea să-ți placă. Mie mi-e puțin cam mic, dar e foarte drăguț. Și ar trebui să-ți vină, fiindcă – se oprește și se uită spre Caroline – e mărimea patruzeci.

Instantaneu, izbucnesc amîndouă într-un rîs isteric.

— Mersi, Artemis, zic scurt. E foarte drăguț din partea ta.

— Mă duc să-mi iau o cafea, spune Fergus, ridicîndu-se. Vrea cineva ceva?

— Mie dă-mi una cu Harvey's Bristol Cream, spune vesel Nick.

— Haha, murmur pentru mine.

— Vai, Emma, să nu uit, adaugă Nick, apropiindu-se de biroul meu. Secretara aia nouă de la administrativ. Ai văzut-o? E o adevărată apariție, nu crezi?

Îmi face cu ochiul, iar eu îl privesc alb, neînțelegînd.

— Are o tunsoare super, gen arici, adaugă. Și niște dungarezi pe cinste.

— Terminã! strig furioasă, cu fața în flăcări. Nu sînt... Nu sînt... Lasați-mă dracului în pace toți!

Cu mîna tremurînd de mînie, șterg rapid toate emailurile lui Jack. Nu merită nimic. Nici o șansă. Nimic.

Mă ridic în picioare și ies din cameră, respirînd greu. Mă duc țintă spre toaletă, trîntesc ușa în urma mea și-mi lipesc fruntea fierbinte de oglindă. Ura pentru Jack Harper fierbe în mine ca lava. Are o idee cît de mică prin ce trec eu acum? Are o idee cît de mică ce mi-a făcut?

— Emma! gîndurile îmi sînt întrerupte de o voce, și tresar. Imediat, mă cuprinde un fior de teamă.

Katie a intrat fără să o aud la toaletă. Stă chiar în spatele meu, cu portfardul în mînă. Îi

văd chipul în oglindă, lipit de al meu, și nu zîmbește deloc. E exact ca în *Atracție fatală*.

— Și zi așa, spune pe un ton ciudat. Nu-ți plac chestiile croșetate.

O, Doamne. O, Doamne. Ce-am făcut? I-am dezlănțuit latura de psihopată pe care nu i-a mai văzut-o nimeni niciodată. Poate c-o să bage croșeta în mine, îmi trece un gînd nebun.

— Katie, spun, cu inima bubuindu-mi. Katie, te rog frumos, ascultă-mă. N-am vrut niciodată... N-am zis niciodată...

— Emma, nu te mai obosi. Ridică o mînă. N-are nici un rost. Știm amîndouă care e adevărul.

— S-a înșelat! zic repede. A încurcat borcanele! Eu i-am zis că nu-mi plac... îhm... creșele. Știi, toți copilașii ăia mici care...

— Știi, am fost destul de supărată ieri, mă întrerupe Katie cu un surîs ciudat. Dar, după slujbă, m-am dus direct acasă și am sunat-o pe mama. Și știi ce mi-a zis?

— Ce? zic cu inima cît un purice.

— Mi-a zis... că nici ei nu-i plac lucrurile croșetate.

— Poftim? Mă întorc pe călcîie și o privesc în ochi.

— Și nici bunicii mele. Se îmbujorează la față, și acum arată iar ca Katie pe care o cunosc. Și nici vreuneia dintre rudele mele. S-au prefăcut cu toții ani de zile, așa cum ai făcut și tu. Acum am înțeles o serie de lucruri. Ridică ușor vocea, de surescitare. Știi, de Crăciunul trecut, i-am făcut bunicii mele o ditamai cuvertură pentru canapea, și ea mi-a zis că i-au furat-o hoții. Dar, pe bune, ce hoți mai sînt și ăia care fură o husă croșetată pentru canapea?

— Katie, nu știu ce să zic...

— Emma, de ce nu mi-ai spus mai demult? Tot timpul ăsta pierdut. Timp în care am făcut cadouri idioate, pe care nu le voia nimeni.

— O, Doamne, Katie, îmi pare atît de rău! zic, cuprinsă de remușcare. Îmi pare foarte rău. Doar că... nu voiam să te rănesc.

— Știu că încercai să te porți frumos cu mine. Dar acum mă simt ca o proastă.

— Mă rog. Atunci înseamnă că sîntem două. spun posomorîtă.

Se deschide ușa și intră Wendy de la contabilitate. Urmează un moment de tăcere, în care ea se holbează la noi, deschide gura, o închide iar, apoi dispare într-unul dintre separeuri.

— Și zi, ești OK? spune Katie coborînd vocea.

— Da, spun, ridicînd din umeri. Mă rog...

Da. Mă simt atît de bine, că prefer să mă ascund la budă decît să dau ochii cu colegii mei.

— Ai vorbit cu Jack? se aventurează ea.

— Nu. Mi-a trimis niște flori idioate. Cum ar fi, hai să ne-mpăcăm, gata. Nici măcar nu cred că le-a comandat el, ci l-a pus pe Sven să le comande.

Se aude zgomotul apei trase la toaletă și Wendy iese din compartimentul de wc în care a intrat.

— Uite... ăsta-i rimelul de care vorbeam, spune Katie iute, dîndu-mi un tub de rimel.

— Mersi, zic. Și zici că... îhm... dă și volum și lungește?

Wendy își dă ochii peste cap.

— E OK, zice. Nu trag cu urechea! Se spală pe mîini, se usucă, apoi îmi aruncă o privire avidă. Ia spune Emma, e adevărat că te vezi cu Jack Harper?

— Nu, i-o tai. S-a folosit cu nesimțire de mine și m-a trădat și, sinceră să fiu, aș fi foarte fericită să nu-l mai văd niciodată în viața mea.

— Aha! spune cu însuflețire. Fiindcă mă întrebam dacă, în caz că mai vorbești la un moment dat cu el, n-ai putea să arunci în treacăt că aș vrea să mă mut la departamentul de PR?

— Poftim? O fixez alb.

— Poate poți să-i arunci așa, în treacăt. Că am reale abilități de comunicare și cred c-aș fi foarte potrivită pentru PR.

Să-i arunc în treacăt? Cum ar fi, să-i zic „Jack, nu vreau să te mai văd în viața mea și, apropo, Wendy e de părere că ar fi bună la PR"?

— Nu știu ce să zic, spun într-un final. Nu prea cred... că aș putea să fac asta.

— Nu pot să cred cît ești de egoistă, Emma, spune Wendy, de-a dreptul ofensată. Tot ce-ți cer e ca, în cazul în care vine vorba, să-i spui că aș vrea să mă mut la PR. Doar atît, să-i pomenești de chestia asta. Pe bune, cît de greu e?

— Cară-te, Wendy! spune Katie. Las-o pe Emma în pace.

— Acum nu mai poate omul nici măcar să vorbească cu tine, nu? spune Wendy. Acuma, gata, crezi că ești deasupra noastră, nu?

— Nu! exclam șocată. Nu cred deloc că... Dar Wendy a ieșit deja ca o vijelie.

— Bravo, zic, cu voce ușor tremurîndă. Bravo! Nu era destul ce mi se întîmplase, acum o să mă mai și urască toată lumea!

Expir adînc și mă privesc lung în oglindă. Tot nu-mi vine deloc să cred cum mi s-a schimbat viața, cît ai bate din palme. Toate lucrurile în

care credeam s-au dovedit false. Bărbatul meu cel perfect s-a dovedit a fi doar un tip cinic, care nu voia decît să se folosească de mine. Povestea de dragoste a fost doar o făcătură ordinară. Iar acum am ajuns bătaia de joc a tuturor.

O, Doamne. Mă înţeapă iar ochii.

— Eşti OK, Emma? spune Katie, privindu-mă stresată. Uite, ia un şervețel. Începe să scotocească prin portfard. Şi nişte gel de ochi.

— Mersi, spun, înghiţind în sec. Îmi pun nişte gel pe pleoape şi mă forţez să respir adînc, pînă cînd mă calmez.

— Cred că eşti extrem de curajoasă, spune Katie, privindu-mă. Adevărul e că nu-mi vine să cred că ai îndrăznit să vii azi la serviciu. În locul tău, mi-ar fi fost mult prea jenă ca să ies măcar din casă.

— Katie, zic, întorcîndu-mă spre ea. Ieri, toată lumea mi-a aflat de la televizor cele mai personale şi mai intime secrete. Îmi întind larg braţele. Ce-ar putea fi mai jenant de atît?

— Uite-o! aud o voce pătrunzătoare în spatele meu, şi Caroline năvăleşte la toaletă. Emma, au venit părinţii tăi să te vadă!

Nu. Nu-mi vine să cred. Nu-mi vine să cred.

Părinţii mei mă aşteaptă lîngă birou. Tata e îmbrăcat într-un costum elegant gri, iar mama într-un sacou alb şi o fustă bleumarin şi au între ei un buchet de flori. Toţi cei din birou se uită la ei, de parcă ar fi vreo creatură rară şi exotică.

Nu, retractez. Toţi cei din birou s-au întors acum cu capetele spre mine.

— Bună, mamă, zic cu o voce brusc îngroşată. Bună, tată.

Ce naiba e cu ei aici?

— Emma! spune tata, făcînd un efort să vorbească pe tonul lui normal, jovial. Ne-am gîndit să... trecem un pic pe la tine, să te vedem.

— Aha, spun, aprobînd din cap mecanic. De parcă ar fi ceva cît se poate de firesc.

— Ţi-am adus un mic cadou, spune mama repede. Nişte flori pentru birou. Lasă buchetul jos stîngace. Brian, uită-te la biroul ei! Nu-i frumos? Uite, are şi... computer!

— Splendid! spune tata, mîngîindu-l uşor. E un... birou foarte frumos.

— Iar toţi aceştia sînt prietenii tăi? spune mama, zîmbind spre asistenţă.

— Oarecum, spun, strîmbîndu-mă cînd o văd pe Artemis rînjind spre mama cu toată faţa.

— Ştii, tocmai ziceam zilele trecute, continuă mama, cît de mîndră trebuie să fii că lucrezi pentru aşa o companie mare. Sînt sigură că multe fete te invidiază sincer pentru cariera ta. Nu crezi, Brian?

— Absolut! spune tata. Te-ai descurcat foarte bine, Emma.

Sînt atît de uluită, că nici nu mai sînt în stare să deschid gura. Îi întîlnesc privirea lui tata, iar el îmi zîmbeşte uşor, stîngaci. Iar mamei îi tremură vag mîinile în clipa în care lasă florile jos.

Sînt stresaţi, am o revelaţie subită. Sînt stresaţi, amîndoi.

Tocmai încerc să mă obişnuiesc cu ideea, cînd apare Paul în uşa biroului său.

— Emma, spune, ridicînd din sprînceană. Înţeleg că ai musafiri?

— Ăă... da, zic. Paul, ei sînt... îhm... părinţii mei, Brian şi Rachel...

— Încîntat, spune Paul politicos.

— Nu vrem să vă deranjăm, spune mama iute.

— Nu-i nici un deranj, zice Paul și-i zîmbește fermecător. Din păcate, însă, sala în care ținem de obicei reuniunile familiale e în plină redecorare.

— A! spune mama, neștiind dacă să-l ia sau nu în serios. Vai, ce păcat!

— Așa că, Emma, ce-ar fi să-ți inviți părinții – să zicem la un prînz așa, mai matinal?

Ridic ochii spre ceas. E zece fără un sfert.

— Mersi, Paul, zic recunoscătoare.

E suprarealist. E complet suprarealist.

E în toiul dimineții. Ar trebui să fiu la muncă. În loc de asta, însă, eu merg pe stradă cu părinții mei, întrebîndu-mă ce naiba o să ne spunem unii altora. Nici nu-mi mai amintesc cînd ne-am văzut ultima oară doar eu și cu ei. Doar noi trei, fără bunicul, fără Kerry și fără Nev. E ca și cum ne-am fi întors cu cincisprezece ani în timp sau așa ceva.

— Am putea să intrăm acolo, spun, în clipa în care ajungem la cafeneaua italiană.

— O idee foarte bună! spune tata voios și împinge ușa. Ieri l-am văzut pe prietenul tău Jack Harper la televizor, adaugă în treacăt.

— Nu e prietenul meu, răspund scurt, iar el se uită la mama.

Ne așezăm la o masă de lemn și un chelner ne aduce meniul. Rămînem cîteva clipe în tăcere.

O, Doamne. Acum m-a cuprins pe mine nervozitatea.

— Și... încep, apoi mă opresc. Vreau să-i întreb „Ce-i cu voi aici?“ Dar ar fi cam nepoliticos din partea mea. Ce v-aduce la Londra? zic, în loc de asta.

— Ne-am dat seama că ne-ar face plăcere să te vedem, spune mama, uitîndu-se în meniu cu ochelarii de citit la ochi. Așa, eu aș vrea un ceai... sau asta ce-i? Un frappelatte?

— Eu vreau o cafea normală, spune tata, citind rapid meniul încruntat. Au și așa ceva?

— Dacă n-au, îți iei și tu un cappuccino și-i dai spuma la o parte cu linguriţa, spune mama. Sau un expresso și-i rogi să ți-l îndoaie cu nişte apă fierbinte.

Nu-mi vine să cred. Au făcut trei sute de kilometri pînă aici. O să stăm aici și-o să vorbim toată ziua despre băuturi fierbinți?

— A, să nu uit, adaugă mama în treacăt. Ți-am adus ceva, Emma. Nu, Brian?

— A, da? spun mirată. Ce anume?

— O mașină, spune mama și ridică privirea spre chelnerul care a apărut lîngă masa noastră. Bună ziua! Eu aș dori un cappuccino, soțul meu o cafea la filtru, dacă aveți, iar Emma ar dori...

— *O mașină?* repet uluită.

— Mașină, repetă chelnerul italian și mă privește ciudat. Doriți cafea?

— Aș... vrea un cappuccino, vă rog, spun absentă.

— Și prăjituri asortate, adaugă mama. *Grazie!*

— Mamă... În clipa în care chelnerul a dispărut, îmi pun o mînă în cap. Cum adică, mi-ați cumpărat o mașină?

— O mașinuță, să ai cu ce să te învîrți prin oraș. Trebuie să ai și tu mașina ta. Nu e sigur să mergi cu autobuzele astea. Are mare dreptate bunicul.

— Dar... nu-mi pot permite o mașină, spun prostește. Nici măcar nu știu să... păi și banii pe care vi-i datorez? Ce facem cu...

— Lasă banii, spune tata. Ștergem datoria.

— Poftim? Mă holbez la el, mai uluită decît am fost vreodată în viața mea. Dar nu putem face asta! Încă îți mai datorez...

— Lasă banii, spune tata, cu urgență. Vreau să uiți complet de ei, Emma. Nu ne datorezi nimic. Absolut nimic.

Rămîn tablou, încercînd să înțeleg dacă chiar zice ce aud că zice. Mă uit confuză de la mama la tata. Apoi de la tata la mama. Apoi iar la tata. Apoi, foarte încet, la mama.

Și e cît se poate de ciudat. Dar parcă e prima oară cînd ne privim cu atenție unii pe alții, după mult, foarte mult timp. De parcă ne vedem, ne spunem bună ziua și, într-un fel... o luăm de la capăt.

— Ne întrebam ce-ai zice să mergem la anul împreună într-o mică vacanță, spune mama. Toți trei.

— Doar... noi? spun, privind în jur.

— Așa ne-am gîndit, doar noi trei. Schițează un surîs. Cred c-ar fi destul de distractiv! Evident, dacă poți și dacă n-ai alte planuri.

— Nu! Mi-ar face plăcere! zic repede. Chiar aș vrea. Dar... cum rămîne cu...

Nici măcar nu sînt în stare să-i pronunț numele lui Kerry.

Urmează un scurt moment de tăcere, în timpul căruia mama și tata se privesc, apoi își feresc iar privirea.

— Evident, Kerry îți transmite salutări! spune mama veselă, de parcă vrea să schimbe brusc

subiectul. Își drege glasul. Știi, s-a gîndit că poate la anu' se duce la Hong Kong. În vizită la tatăl ei. Nu l-a mai văzut de cinci ani și poate că e timpul să... mai petreacă niște timp cu el.

— Aha, spun mecaninc. E o idee foarte bună.

Nu-mi vine să cred. Totul s-a schimbat. E ca și cum toată familia noastră ar fi fost aruncată în aer și ar fi căzut în cu totul alte poziții. Nimic nu mai e ca înainte.

— Emma, noi sîntem de părere, spune tata, după care se oprește. Noi sîntem de părere... că poate n-am fost... că poate n-am observat întotdeauna... Amuțește și începe să se frece cu putere la nas.

— Cappu-ccino, spune chelnerul, punîndu-mi o ceașcă în față. Ca-fea filtru, cappu-ccino... prăjiturele cu cafea... prăjiturele cu lămîie... cu ciocolată...

— Mulțumim! îl întrerupe mama. Vă mulțumim foarte mult. Cred că de aici ne descurcăm. Chelnerul dispare iar și mama mă privește lung. Emma, ce vrem noi să-ți spunem este că... sîntem foarte mîndri de tine.

O, Doamne. O, Doamne. Cred că-mi vine să plîng.

— Aha, reușesc să îngaim.

— Și... începe tata. Adică, noi amîndoi, mama ta și cu mine... Își drege glasul. Întotdeauna te-am... și întotdeauna te vom... amîndoi...

Se oprește, respirînd greu. Aproape că nu-ndrăznesc să mai zic nimic.

— Ce încerc eu să-ți spun, Emma, începe el din nou. Așa cum sînt sigur că ai... sînt sigur că noi toți... adică vreau să spun...

Se oprește iar și-și șterge transpirația de pe față cu un șervet.

— Ideea este că... e că...

— Of, Brian, spune-i o dată-n viață propriei tale fiice că o iubești! strigă mama.

— Te... te... iubesc, Emma! spune tata cu glasul sugrumat. O, Doamne. Se șterge cu gesturi stîngace la ochi.

— Și eu te iubesc, tată, spun, cu un nod în gît. Și pe tine, mamă.

— Vezi? spune mama, cu șervetul la ochi. Știam eu că nu e o greșeală să venim! Îmi ia mîna, iar eu îi iau mîna lui tata și, pentru un moment, parcă sîntem într-o îmbrățișare stîngace de grup.

— Știți... fiecare dintre noi e o verigă din cercul etern al vieții, spun, copleșită brusc de emoție.

— Poftim? Amîndoi părinții mei mă privesc fără nici o expresie.

— Ei, nu contează. N-are nici o importanță. Îmi eliberez mîna și iau o gură de cappuccino, după care ridic privirea.

Și aproape îmi stă inima.

În ușa cafenelei se află Jack.

Douăzeci și doi

Îmi bubuie inima să-mi sară din piept, cînd îl văd dincolo de ușile de sticlă. Întinde o mînă, ușa face ping și iată-l, a intrat în cafenea.

În timp ce vine spre masa noastră, simt un val puternic de emoție. Ăsta e bărbatul de care credeam că sînt îndrăgostită. Ăsta e bărbatul care s-a folosit de mine la modul ăla absolut incalificabil. Acum că șocul inițial s-a mai estompat, sentimentele de durere și de umilință amenință să mă copleșească din nou și să mă facă iar piftie.

Dar n-am să le las. Am să fiu puternică și demnă.

— Nu-l băgați în seamă, spun către mama și tata.

— Pe cine? spune tata, răsucindu-se pe scaun. A!

— Emma, vreau să vorbesc cu tine, spune Jack, cu cea mai sinceră expresie posibilă pe față.

— Ei, bine, eu nu vreau să vorbesc cu tine.

— Îmi cer scuze că vă întrerup. Se uită spre mama și spre tata. Dacă ne-ați lăsa doar o secundă singuri...

— Nu pleacă nicăieri! zic mînioasă. După cum vezi, beau o cafea cu părinții mei.

— Te rog. Se așază la masa de alături. Vreau să-ți explic. Să-mi cer scuze.

— Nu ai ce să-mi explici. Mă uit furioasă spre mama și tata. Faceți-vă că nu e aici. Vedeți-vă de ale voastre liniștiți.

Se lasă tăcerea. Mama și cu tata schimbă între ei priviri de control și o văd pe mama că spune ceva pe mutește. În clipa în care mă vede că mă uit la ea, se oprește și ia o gură de cafea.

— Hai să... începem o discuție! zic disperată. Deci, mamă.

— Da? spune ea cu speranță.

În minte am un blanc total. Nu mă pot gîndi la absolut nimic. Nu mă pot gîndi decît la faptul că Jack se află la un metru de mine.

— Cum merge cu golful? zic într-un final.

— Păi... ăă... foarte bine, mulțumesc. Mama îi aruncă o privire lui Jack.

— Nu te uita la el! murmur. Și... tată? nu mă las, ridicînd vocea. Cum te-mpaci cu golful?

— Și eu... tot bine, spune tata bățos.

— Unde jucați? întreabă Jack politicos.

— Te-a întrebat cineva ceva? țip, întorcîndu-mă furioasă pe scaun.

Urmează cîteva clipe de tăcere.

— Vai! spune mama brusc, cu o voce de actriță de mîna a paișpea. Ia uite ce tîrziu s-a făcut! Am întîrziat la... la... expoziția de sculptură.

Poftim?

— Îmi pare foarte bine că te-am văzut, Emma...

— Nu puteți să plecați! zic panicată. Dar tata și-a deschis deja portofelul și a pus o bancnotă de 20 de lire pe masă, în vreme de mama s-a ridicat și și-a pus sacoul.

— Ascultă doar ce-are de spus, îmi șoptește, aplecîndu-se să mă pupe.

— Pa, Emma, spune tata și-mi strînge mîna stîngaci. Și, în mai puțin de treizeci de secunde, au și dispărut.

Nu-mi vine să cred că mi-au făcut una ca asta.

— Deci, spune Jack, în clipa în care ușa se închide în urma lor cu un ping.

Îmi răsucesc scaunul hotărîtă, ca să nu-l văd.

— Emma, te rog.

Și mai hotărîtă, îmi răsucesc din nou scaunul, pînă cînd stau cu fața fix la perete. Așa, să văd acum ce mai face.

Singura problemă e că, din poziția asta, nu mai pot să-mi apuc ceașca de cappuccino.

— Poftim. Mă întorc și văd că Jack și-a mutat scaunul chiar lîngă al meu și acum îmi întinde ceașca.

Îmi înhaț geanta și ies ca o furtună din cafenea, pe strada plină de oameni. O clipă mai tîrziu, simt o mînă pe umăr.

— Am putea măcar să discutăm ce s-a întîmplat...

— Ce să discutăm? Mă întorc cu fața la el. Despre cum te-ai folosit de mine? Despre cum m-ai trădat?

— OK, Emma. Sînt de acord, te-am făcut să te simți penibil. Dar... ce e atît de grav în chestia asta?

— Ce e atît de grav? țip absolut stupefiată, aproape dînd peste o femeie cu un cărucior de cumpărături. Ai intrat în viața mea. Mi-ai băgat în cap ideea că toată povestea asta de dragoste e adevărată. M-ai făcut să mă îndrăgostesc

brusc, gîfîind ușor. Mi-ai zis că ești absorbit de mine! M-ai făcut... să-mi pese de tine... iar eu am crezut fiecare cuvințel al tău! Începe să-mi tremure glasul, trădîndu-mi emoția. Am crezut tot ce mi-ai spus, Jack. Dar, tot timpul ăsta, tu aveai un plan ascuns. Tot timpul ăsta, n-ai făcut decît... *să te folosești* de mine.

Jack mă fixează uluit.

— Nu, zice. Nu, stai un pic. Ai înțeles greșit. Mă apucă de braț. Nu așa a fost. N-am pornit în chestia asta cu ideea clară de a mă folosi de tine.

Nu-nțeleg cum de are chiar atîta tupeu, să-mi spună asta.

— Ba da, evident că asta ai făcut! spun, smulgîndu-mi brațul din mîna lui și apăsînd nervoasă butonul de la semafor. Evident că asta ai făcut! Nu nega că nu despre mine ai vorbit în interviul ăla. Nu-mi zice că nu la mine te-ai gîndit. Simt că mă străbate un nou val de umilință. Fiecare detaliu era despre mine. Fiecare nenorocit de detaliu!

— OK. Jack își duce mîna la cap. OK. Te rog, ascultă-mă. Nu neg faptul că la tine m-am gîndit. Nu neg că mi te-ai strecurat în... Dar asta nu înseamnă că... Ridică privirea. Mă gîndesc aproape în permanență la tine. Ăsta-i adevărul, mă gîndesc mereu la tine.

Lumina de la semafor se aprinde, spunîndu-ne că putem traversa. Acum e momentul să pornesc vijelioasă pe zebră, și el să fugă în urma mea, dar nici unul dintre noi nu face nici o mișcare. Vreau să pornesc vijelioasă, dar cumva corpul nu vrea deloc să mă asculte. Cumva, corpul meu vrea să audă mai mult.

— Emma, știi cum lucram, eu și Pete, la începuturile lui Panther Corporation? Ochii lui întunecați mă privesc arzînd. Știi cum luam hotărîrile?

Ridic vag din umeri, stil dacă-vrei-să-mi-spui-spune-mi.

— Ne luam după instinct. Noi am cumpăra asta? Ne-ar plăcea ailaltă? Să facem așa? Astea sînt întrebările pe care ni le puneam mereu unul altuia. Iar și iar, și iar. Șovăie ușor. În ultimele cîteva săptămîni, am fost foarte ocupat cu lansarea noii game de produse pentru femei. Și m-am trezit că întrebarea pe care mi-o puneam, de fiecare dată, era... oare Emmei i-ar plăcea asta? Oare Emma ar bea așa ceva? Oare Emma ar cumpăra asta? Închide ochii pentru o clipă, apoi îi deschide din nou. Da, mi-ai intrat în gînduri. Da, m-ai inspirat profesional. Emma, viața și afacerea mea s-au amestecat dintotdeauna. Așa am fost mereu. Dar asta nu înseamnă că viața mea nu e cît se poate de adevărată. Șovăie o clipă. Asta nu înseamnă că ceea ce a fost... ceea ce este între noi... nu e la fel de adevărat.

Inspiră adînc și-și bagă mîinile în buzunare.

— Emma, nu te-am mințit. Și n-am avut nici un plan dinainte. M-ai absorbit din clipa cînd te-am întîlnit în avionul ăla. Din clipa în care m-ai privit și mi-ai spus „Nici măcar nu știu dacă am un punct G!" Am fost pur și simplu vrăjit. Nu din motive profesionale, ci *de tine*. De personalitatea ta. De fiecare amănunt. Chipul îi e străbătut razant de un surîs. De felul în care îți alegi în fiecare dimineață horoscopul, pînă la faptul că ai compus o scrisoare ca din partea lui Ernest P. Leopold. De planul tău de exerciții de fitness de pe perete. De tot.

Mă privește fix în ochi și simt că mi se pune un nod în gît și în mintea mea e o confuzie cumplită. Și, preț de o clipă, simt că sînt pe punctul de a ceda.

Dar doar pentru o clipă.

— Foarte frumos, spun, cu voce tremurîndă. Dar m-ai făcut de rîs. M-ai *umilit*! Mă răsucesc pe călcîie și pornesc iar de-a curmezișul străzii.

— N-am avut nici cea mai mică intenție să spun atît de multe lucruri, spune Jack, venind în urma mea. De fapt, n-am avut nici cea mai mică intenție de a spune nimic. Crede-mă, Emma, și eu regret ce am zis la fel de tare ca și tine. În clipa în care s-a terminat emisiunea, i-am rugat să taie toate astea la montaj. Și mi-au promis că o vor face. Am fost... Clatină din cap. Nu știu. stîrnit, furat de peisaj...

— Furat de peisaj? Mă trece un nou val de furie. Jack, ai făcut public fiecare amănunt despre mine!

— Știu și îmi pare rău...

— Ai spus lumii întregi ce lenjerie port... le-ai dat detalii despre viața mea sexuală... despre cuvertura mea Barbie, dar fără să le spui că *e la mișto*...

— Emma, îmi pare rău...

— Le-ai spus ce greutate am! Ridic glasul pînă devine un țipăt. Și nici măcar nu le-ai spus adevărul!

— Emma, îmi pare sincer rău...

— Nu mă-ncălzește cu nimic că-ți pare rău! Mă răsucesc furioasă și-l privesc drept în ochi. Mi-ai distrus viața!

— Ți-am distrus viața? Mă privește mirat. Vrei să-mi spui că viața ta e acum distrusă? Că

e chiar așa o nenorocire ca lumea să cunoască adevărul despre tine?

— Nu... nu știi... Șovăi un moment. Habar n-ai cum a fost pentru mine, spun, deja mai calmă. Toată lumea și-a bătut joc de mine la un mod absolut monstruos. Toți cei de la birou m-au luat peste picior, în fel și chip. Artemis a făcut mișto de mine că...

— Am s-o dau afară, mi-o taie Jack ferm.

Sînt atît de șocată, că aproape pufnesc în rîs, lucru pe care abia reușesc să-l maschez repede cu o tuse.

— Și Nick la fel...

— Îl dau afară și pe el. Jack rămîne un moment pe gînduri. Ce zici de asta: îi dau afară pe toți cei care te-au luat peste picior.

De data asta chiar că nu mă mai pot abține să nu izbucnesc în rîs.

— N-o să mai ai nici un angajat.

— Asta e. Să-mi fie învățătură de minte. Să mă gîndesc mai bine înainte de a face un lucru.

O clipă, rămînem uitîndu-ne unul la celălalt în soare. Inima îmi bate nebunește. Nu prea știu ce ar trebui să fac.

— Nu doriți să cumpărați niște iarbă-neagră, aducătoare de noroc? O femeie în bluză de trening roz îmi bagă brusc în față o legătură acoperită cu folie de aluminiu, și scutur enervată din cap.

— Niște iarbă-neagră norocoasă, domnule?

— Dați-mi tot coșul, spune Jack. Cred că am mare nevoie de el. Caută în portofel, îi dă femeii două bancnote de 50 de lire și îi ia coșul. Toate astea, fără să-și ia ochii de la mine.

— Emma, vreau neapărat să mă revanșez față de tine, spune, iar femeia dispare grăbită. Pot să

te invit să mîncăm ceva? Să bem ceva? La... un shake? Chipul i se destinde cu un mic surîs, dar eu nu-i zîmbesc. Sînt prea confuză ca să pot surîde. Simt că o parte din mine începe să cedeze; simt că o parte din mine începe să-l creadă. Și vrea să-l iert. Dar în capul meu e o varză totală. Lucrurile nu s-au limpezit definitiv.

— Nu știu, spun, frecîndu-mă pe nas.

— Totul mergea ca pe roate, și eu n-am avut ce face și am făcut o prostie cît casa.

— Chiar așa, mergeau ca pe roate, zic?

— Păi nu? Jack șovăie, privindu-mă pe deasupra coșului cu iarbă-neagră. Eu așa am crezut.

Îmi zumzăie creierii. Trebuie să clarific cîteva lucruri cu el. Să le discutăm sincer, pe față. În minte mi se formează un gînd.

— Jack... ce făceai în Scoția? Cînd ne-am întîlnit prima oară.

Fără veste, expresia lui Jack se schimbă complet. Se închide din nou în sine și ridică privirea spre mine.

— Emma, mi-e teamă că nu-ți pot spune.

— De ce? spun, pe un ton pe care mi-l doresc cît mai normal.

— E... complicat.

— Bine, atunci. Rămîn pe gînduri o clipă. Unde te-ai grăbit în noaptea aia atunci, cu Sven? Cînd a trebuit să punem capăt întîlnirii noastre brusc.

Jack oftează.

— Emma...

— Și noaptea aia cînd ai vorbit întruna la telefon? Cu alea ce-a fost?

De data asta, Jack nici măcar nu se mai obosește să răspundă.

— Înțeleg. Îmi dau părul spre spate, încercînd să-mi păstrez calmul. Jack, ți-a trecut măcar o dată prin cap că, în tot timpul ăsta pe care l-am petrecut împreună, tu nu mi-ai spus aproape nimic despre tine?

— Cred că asta e din cauză că... sînt genul de persoană care nu prea vorbește despre sine, spune Jack. E chiar atît de grav?

— Pentru mine, este. Eu ți-am spus absolut tot. Așa cum ai spus și tu. Toate gîndurile mele, toate temerile mele, tot. Iar tu nu mi-ai spus absolut nimic despre tine.

— Nu-i adevărat... Face un pas în față, cu coșul în mînă, și cîteva legături de iarbă cad pe jos.

— Bine atunci, aproape nimic. Închid o fracțiune de secundă ochii, încercînd să-mi pun ordine în gînduri. Jack, relațiile înseamnă încredere și echitate. Dacă o persoană vorbește despre sine, atunci și cealaltă persoană trebuie să facă la fel. Vreau să spun că nu mi-ai spus nici măcar că o să fii la televizor.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, a fost o prostie de interviu! O fată cu șase sacoșe de cumpărături mai dărîmă alte cîteva legături din coșul lui Jack și, superenervat, Jack trîntește coșul pe portbagajul unei motociclete care trece pe lîngă noi. Emma, exagerezi, crede-mă.

— Eu ți-am spus toate secretele mele, spun încăpățînată. Și tu nu mi-ai spus nici măcar un secret de-al tău.

Jack oftează adînc.

— Emma, nu te supăra, dar e cu totul altă situație...

— Poftim? Îl fixez șocată. De ce?... De ce ar fi cu totul altă situație?

— Te rog să mă înțelegi. Unele lucruri din viața mea sînt foarte delicate... foarte complicate... și foarte importante...

— Și crezi că lucrurile din viața mea *nu sînt* la fel? îmi explodează vocea, ca o rachetă. Crezi că secretele mele sînt mai puțin importante decît ale tale? Crezi că faptul că mi le-ai strigat în gura mare pe un post de televiziune e mai puțin jignitor, dacă-mi spui asta? Tremur din tot corpul furioasă și dezamăgită. Bănuiesc că asta are de-a face cu faptul că tu ești un om megaimportant, iar eu... cum ai zis că sînt, Jack? Lacrimile îmi încețoșează privirea. „O fată-care-n-are-nimic-special." O fată obișnuită, care-n-are-nimic-special!

Jack se crispează și văd că l-am atins undeva dureros. Închide ochii și, destul de mult timp, am sentimentul că n-o să mai zică nimic.

— N-am vrut să spun asta, zice, frecîndu-se pe frunte. În clipa în care am rostit cuvintele alea, mi-a părut extrem de rău că le-am zis. Încercam... Încercam să spun cu totul și cu totul altceva... Să conturez o anume imagine... Ridică privirea. Emma, sînt sigur că știi că n-am vrut să spun că...

— Te mai întreb o dată! zic, cu inima bubuindu-mi. Ce-ai căutat în Scoția?

Se lasă liniștea. În clipa în care îi întîlnesc privirea, știu că n-o să-mi spună nimic. Știe cît e de important răspunsul lui pentru mine și totuși, n-are de gînd să-mi spună.

— Bine, zic, ridicînd ușor vocea. Cum dorești. E evident că sînt o persoană mult mai puțin importantă decît tine. Sînt doar o fată amuzantă care îți asigură distracție gratuită în timpul zborurilor și care-ți dă idei pentru afacerile tale.

— Emma...

— Jack, problema e că relația noastră nu este o relație în toată puterea cuvîntului. O relație adevărată e bilaterală. O relație adevărată se bazează pe egalitate. Și pe încredere. Înghit în sec. Așa că de ce nu vrei tu să te duci să-ți faci ce relații vrei tu cu cineva de rangul tău, cu cineva căruia să-i poți destăinui cele mai prețioase secrete ale tale? Fiindcă e evident că aceste secrete nu sînt de nasul meu.

Mă răsucesc brusc pe călcîie, înainte să mai apuce să zică ceva și pornesc mai departe, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraz și călcînd pe legăturile de iarbă-neagră de pe asfalt.

Ajung acasă abia mult mai tîrziu, spre seară. Dar cearta noastră încă îmi mai răsună în minte. Mă doare capul de mor și simt că mai am un pic și izbucnesc din nou în plîns.

Deschid ușa apartamentului și le găsesc pe Lissy și pe Jemima aproape păruindu-se pe subiectul drepturile animalelor.

— Nurca e foarte fericită să fie făcută haină... tocmai zice Jemima în clipa în care deschid ușa de la sufragerie. Tace și ridică ochii spre mine. Emma! Ești bine?

— Nu. Mă las să cad pe canapea și mă învelesc cu păturica împletită de pluș pe care Lissy a primit-o de la mama ei de Crăciun. M-am certat groaznic cu Jack.

— Cu Jack?

— Te-ai întîlnit cu el?

— A venit să... își ceară scuze, bănuiesc.

Lissy și Jemima schimbă priviri între ele.

— Și ce s-a întîmplat? spune Lissy, cu genunchii la piept. Ce-a zis?

Rămîn tăcută preț de cîteva clipe, încercînd să-mi amintesc exact ce-a zis. În capul meu e o varză cumplită.

— A zis... că n-a avut nici cea mai mică intenție de a se folosi de mine, spun în cele din urmă. Mi-a zis că i-am intrat în gînduri. Și că o să-i dea afară pe toți ăia care m-au luat peste picior. Nu-mi pot reprima un mic chicotit.

— Pe bune? spune Lissy. Doamne. E de-a dreptul roman... Tace și face o față de om care-și cere scuze. Iartă-mă.

— Mi-a zis că-i pare foarte rău pentru ce s-a întîmplat și că n-a vrut să spună toate lucrurile alea la televizor și că relația noastră a fost... Oricum. Ideea e că a zis o groază de lucruri. Dar dup-asta a zis... Simt că mi se accelerează iar pulsul și că mă copleșește iar indignarea. A zis că secretele lui sînt mai importante decît ale mele.

Lissy și Jemima rămîn cu respirația întretăiată simultan.

— Nu! spune Lissy.

— Un nenorocit! spune Jemima. Ce secrete?

— L-am întrebat despre Scoția. Și de ce a fugit atunci de la întîlnire. Îi întîlnesc privirea lui Lissy. Și despre toate lucrurile despre care n-a vrut niciodată să vorbească cu mine.

— Și el ce ți-a zis? spune Lissy.

— N-a vrut să-mi spună. Simt că mă străbate un alt val de umilință. A zis că situația e „delicată și complicată".

— Delicată și complicată? Jemima rămîne cu ochii pironiți asupra mea. Jack are un secret delicat și complicat? Nu mi-ai spus niciodată

asta! Emma, e absolut perfect. Afli despre ce e vorba – și faci lucrul respectiv public.

O fixez, și inima îmi bate tare. Doamne, așa e, are dreptate. Aș putea să fac asta. Să mă răzbun. Aș putea să-l rănesc și eu, așa cum m-a rănit el pe mine.

— Dar habar n-am despre ce e vorba! zic într-un final.

— Dar poți să afli! spune Jemima. E destul de ușor. Ideea e că știi esențialul, și anume că ascunde ceva.

— E adevărat, e ceva destul de ciudat în povestea asta, spune Lissy gînditoare. Toate convorbirile alea telefonice despre care nu vrea să vorbească, faptul că a fugit fără o explicație de la întîlnire...

— A fugit fără o explicație de la întîlnire? face Jemima avid. Și unde s-a dus? A zis ceva? N-ai auzit nimic?

— Nu! zic, îmbujorîndu-mă ușor. Firește că nu. Eu nu... n-aș trage niciodată cu urechea la alții!

Jemima mă scrutează atent.

— Lasă-mă cu chestia asta. Cum să nu tragi cu urechea? Trebuie să fi auzit ceva. Haide, Emma. Ce anume?

Mintea îmi face un flash rapid spre seara respectivă. Cum stăteam pe bancă și savuram cocteilul roz. Adierea îmi răcorea chipul, iar Jack și Sven vorbeau în spatele meu în șoaptă...

— Nu mare lucru, spun fără prea mare chef. Parcă l-am auzit că-i spunea că trebuie să transfere ceva... și despre un plan B... și despre ceva care era urgent...

— Ce să transfere? spune Lissy suspicioasă. Fonduri?

— Habar n-am. Și au mai zis că trebuie neapărat să se întoarcă la Glasgow.

Jemima e absolut stupefiată.

— Emma, nu-mi vine să cred. Ai avut tot timpul informațiile astea? Sigur e ceva foarte interesant. Trebuie să fie. Păcat că nu știm mai multe. Expiră frustrată. N-ai avut un dictafon la tine sau așa ceva, nu?

— Evident că n-am avut! spun pufnind în ris. Era o întîlnire! Ce, tu te duci cu dictafonul la... În clipa în care îi zăresc expresia, amuțesc. Nu te cred.

— Nu întotdeauna, zice ea, ridicînd din umeri defensiv. Doar dacă cred că mi-ar putea fi de vreun... Oricum. N-are nici o importanță. Ideea e că ai suficiente informații, Emma. Deci, ai putere. Află despre ce e vorba – și dă-l în vileag. Să vadă și Jack Harper cine e șefa! O să te ungă pe suflet chestia asta!

Îi privesc chipul hotărît și o secundă sînt cuprinsă de cea mai autentică și mai pură încîntare. O să-i plătesc cu aceeași monedă. Îi arăt eu lui. Să vezi atunci ce rău o să-i pară! O să vadă atunci că nu sînt o nimeni, o cantitate neglijabilă. Și-o să-și muște mîinile. Oho, și încă cum!

— Și... Îmi umezesc buzele. Și cum facem asta?

— În primul rînd, încercăm să aflăm cît de multe putem noi singure, spune Jemima. După care... eu am acces la diverse persoane care ne pot ajuta să obținem mai multe informații. Îmi face cu ochiul. Discret.

— Detectivi particulari? spune Lissy uluită. Vorbești serios?

— Și, după ce aflăm, facem public tot ce-am aflat! Mami are contacte la toate ziarele...

Simt că-mi bubuie creierii. Chiar vorbesc serios? Chiar mă gîndesc la modul serios să mă răzbun pe Jack?

— Un loc foarte bun de unde putem începe sînt coşurile de gunoi, adaugă Jemima pe un ton expert. Poţi să dai peste tot felul de lucruri despre cineva dacă-i scotoceşti prin gunoi.

În acel moment, sănătatea mintală îşi reia, brusc, locul din creierul meu.

— Să dăm iama prin tomberoane? zic oripilată. Eu nu caut prin nici un tomberon! De fapt, m-am răzgîndit. Nu mai vreau să fac asta. E o idee complet idioată.

— Emma, nu te mai fiţoşi atîta! spune Jemima ofuscată, dîndu-şi părul spre spate. Cum altfel o să-i afli secretul?

— Poate că nu vreau să-i aflu secretul, răspund, cu o tresărire de orgoliu. Poate că nu mă interesează.

Mă învelesc şi mai bine cu păturica de pluş şi mă uit deprimată la degetele de la picioare.

Deci Jack are nu ştiu ce mare secret pe care consideră că eu nu sînt demnă de a-l afla. Foarte bine. Să şi-l păstreze sănătos. N-am să mă înjosesc scormonind după secretul lui. N-am de gînd să dau iama prin tomberoanele de gunoi. Şi nu-mi pasă deloc despre ce e vorba. Şi nici de el.

— Vreau să uit toată povestea asta, zic, şi mă închid în mine. Vreau să trec mai departe.

— Ba nu! răspunde Jemima. Emma, nu te prosti. Asta e marea ta şansă să te răzbuni. O să-l facem arşice. În viaţa mea n-am văzut-o pe Jemima atît de pornită. Îşi ia geanta şi scoate o mică agenduţă lila Smythson şi un stilou Tiffany. Aşa, deci ce ştim? Glasgow... plan B... transfer...

— Panther Corporation n-are filială în Scoția, nu? spune Lissy meditativă.

Întorc capul și mă uit la ea uluită. Notează ceva, foarte concentrată, într-un bloc notes, cu exact aceeași concentrare cu care-și rezolvă rebusurile alea ale ei demente. Văd că scrie „Glasgow", „tranfer" și „plan B" și un colț al foii pe care a încercat diverse anagrame la cuvîntul Scoția.

Pentru numele lui Dumnezeu.

— Ce faci, Lissy?

— Mă... joc și eu, spune și i se ridică tot sîngele în obraji. Poate mă duc și caut un pic pe internet, doar așa, din pură curiozitate.

— Vă rog mult încetați, amîndouă! spun. Dacă Jack nu vrea să-mi spună secretul lui... atunci nu vreau să i-l aflu.

Fără veste, mă simt total epuizată de ziua de azi. Și, cumva, bumbăcită, plină de vînătăi. Nu mă interesează absolut deloc misterioasa viață a lui Jack. Și nu vreau să mă mai gîndesc la asta. Vreau să fac o baie lungă, să mă culc și să uit că l-am cunoscut vreodată.

Douăzeci și trei

Doar că, evident, nu pot.

Nu pot să uit de Jack. Nu pot să uit de cearta noastră.

Chipul lui îmi apare în minte fără să vreau. Cum se uita la mine în soare, cu un surîs larg pe față. Cum a cumpărat iarba-neagră aducătoare de noroc.

Stau întinsă în pat, inima îmi bate nebunește și revăd în minte, iar și iar, totul. Și retrăiesc, iar și iar, aceeași umilință. Aceeași dezamăgire.

I-am spus totul despre mine, *absolut totul*. Și el nu vrea să-mi spună nici măcar un...

Oricum. Nu contează.

Nu-mi pasă.

N-am să mă mai gîndesc deloc la el. Poate să facă tot ce vrea. Să-și păstreze secretele idioate pentru el.

Mult noroc și cale bătută. Gata. Am încheiat acest capitol.

Definitiv și pentru totdeauna.

Rămîn cîteva clipe cu ochii la tavanul întunecat.

Și, oricum, ce-a vrut să spună cu chestia aia? *Ce, e chiar așa o nenorocire ca lumea să cunoască adevărul despre tine?*

Da, se pricepe să-ți facă capul mare. Doamne, ce se mai pricepe. Domnul cel Misterios. Domnul cel Delicat și Complicat.

Ar fi trebuit să-i spun asta. Ar fi trebuit să-i spun...

Nu. Nu te mai gîndi la asta. Nu te mai gîndi la el. S-a terminat.

Cînd intru în bucătărie a doua zi dimineață să-mi fac un ceai, sînt extrem de hotărîtă. Din clipa asta, n-am să mă mai *gîndesc* la Jack. Finito. Fin. The end.

— OK. Am trei teorii. Lissy vine aproape gîfîind în ușa bucătăriei, în pijamale și cu blocnotesul în mînă.

— Poftim? Ridic ochii absentă.

— În legătură cu marele secret al lui Jack. Am trei teorii.

— Doar trei? spune Jemima, care apare în urma ei în halatul ei alb, cu agenduța Smythson la piept. Eu am opt!

— *Opt?* Lissy o fixează de-a dreptul ofensată.

— Nu vreau să aud nici o teorie, spun. Uite ce e, chestia asta a fost extrem de dureroasă pentru mine. Nu vreți să-mi respectați sentimentele și s-o lăsați baltă?

O clipă, mă privesc amîndouă alb, după care se întorc una către cealaltă.

— *Opt?* face Lissy iar. Cum ai reușit să ai atît de multe?

— Simplu ca bună-ziua. Dar sînt sigură că și ale tale sînt la fel de bune, spune Jemima regal. Începe tu, te rog.

— OK, spune Lissy cu o privire iritată și-și drege glasul. Numărul unu: Vrea să mute toată corporația Panther în Scoția. S-a dus acolo în

recunoaștere și n-a vrut să zică nimic, ca să nu înceapă să circule zvonurile. Numărul doi: e implicat în cine știe ce fraudă bancară uriașă...

— Poftim? Mă uit la ea ca la nebuni. De ce spui asta?

— M-am interesat în legătură cu contabilii care au făcut ultimul audit financiar la Panther Corporation și am văzut că, recent, au fost implicați în mai multe mînării de proporții. Lucru care, evident, nu dovedește nimic, dar, dacă luăm în considerare faptul că dispare cînd ți-e lumea mai dragă și discuția despre transferuri... Se strîmbă la mine pentru a da mai mare greutate vorbelor sale, iar eu o privesc deconcertată.

Jack să facă o fraudă bancară? Nu. Nu se poate. Nu e în stare de așa ceva.

Nu că mi-ar păsa în vreun fel.

— Îmi permiți să-ți spun că ambele teorii mi se par destul de puțin probabile? spune Jemima, ridicînd din sprînceană.

— Foarte bine atunci, zi care-i teoria ta! face Lissy supărată.

— Operația estetică, firește! spune aceasta cu un aer victorios. Și-a făcut un lifting facial și nu vrea să știe nimeni, așa că s-a dus să-și petreacă perioada de recuperare în Scoția. Și știu și ce înseamnă B-ul din Planul B.

— Ce anume? zic îndoită.

— Botox! spune Jemima cu un gest înflorit al mîinii. De-asta a fugit ca din pușcă de la întîlnire. Ca să-și netezească și ultimele riduri fine rămase. Doctorul a avut pesemne o fereastră neașteptată, prietenul lui a venit și l-a anunțat...

De pe ce planetă vine Jemima oare?

— Jack n-ar apela niciodată la Botox! spun. Și nici la o operație de lifting facial!

— N-ai de unde să știi! Îmi aruncă o privire grăitoare. Compară o fotografie recentă de-a lui Jack cu una mai veche și-ai să vezi diferența.

— OK, Miss Marple, spune Lissy, dîndu-și ochii peste cap. Și care sînt celelalte șapte teorii?

— Stai să-mi aduc aminte... Jemima dă pagina agendutei. OK, asta e foarte bună. Face parte din mafie. Se oprește pentru efect. Tatăl lui a fost împușcat, iar el vrea să le împuște pe căpeteniile celorlalte familii.

— Jemima, asta e din *Nașul*, spune Lissy.

— A. Pare ușor bulversată. Mi se părea mie că parc-aș ști-o de undeva. O taie de pe listă. Uite, alta. Are un frate autist...

— *Rain Man*.

— O. Ce porcărie. Se schimonosește și se uită din nou pe listă. Bine, asta poate că nu... și nici asta... Începe să șteargă, rînd cu rînd, tot ce a scris. OK. Dar mai am încă una. Ridică capul. Are o relație cu altă femeie.

Mă holbez la ea, săgetată drept în inimă. Altă femeie. Nu m-am gîndit niciodată la ipoteza asta.

— Asta era și ultima mea teorie, spune Lissy pe un ton de scuze. Altă femeie.

— Deci amîndouă credeți că e vorba de altă femeie? Mă uit de la una la alta. Dar... de ce?

Deodată, mă simt mică de tot. Și complet idioată. Oare Jack a jucat tot timpul ăsta pe două fronturi? Oare am fost chiar mai naivă decît am crezut?

— Mi se pare o explicație destul de plauzibilă, spune Jemima ridicînd din umeri. Are vreo aventură clandestină cu o tipă din Scoția. Și, atunci

când v-ați întîlnit, tocmai fusese s-o vadă. Iar ea îl sună întruna, poate chiar s-au certat, după care ea a venit la Londra inopinat, așa că el a trebuit să plece urgent de la întîlnirea cu tine.

Lissy îmi privește chipul devastat.

— Dar poate că prima teorie e cea corectă, spune încurajator. Sau a doua, cu frauda.

— Ei bine, nu-mi pasă deloc care dintre ele e adevărată, spun, cu fața în flăcări. E treaba lui. Să doarmă cum și-a așternut.

Iau o cutie de lapte din frigider și îl închid, cu mîinile tremurîndu-mi ușor. Delicat și complicat. Dare asta înseamnă, în traducere liberă, „Am pe altcineva"?

Foarte bine. Să aibă cîte femei vrea. Nu-mi pasă.

— Ba e și treaba ta! spune Jemima. Dacă vrei să te răzbuni...

Of, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu vreau să mă răzbun, OK? zic, întorcîndu-mă cu fața la ea. E o atitudine complet nesănătoasă. Vreau să... îmi vindec rănile și să merg mai departe.

— Vrei să-ți spun eu cum se mai traduce cuvîntul răzbunare? îmi răspunde cu aerul mulțumit al cuiva care scoate un iepure dintr-o pălărie. Să pui punct.

— Jemima, să pui punct și să te răzbuni nu înseamnă chiar același lucru, spune Lissy.

— Ba, din punctul meu de vedere înseamnă exact același lucru. Mă fixează lung. Emma, ești prietena mea și n-am să te las să fii călcată în picioare de nu știu ce nenorocit. Merită să plătească. Merită să fie pedepsit!

Mă uit la ea, cu un ușor fior.

— Jemima, sper că n-ai de gînd să faci ceva în direcția asta.

— Ba normal că am, spune ea. Doar n-o să stau cu mîna în sîn și să mă uit cum suferi ca un cîine. Ce Dumnezeu, sîntem ca surorile!

O, Doamne. Mi-o imaginez brusc pe Jemima scotocind prin coșurile de gunoi ale lui Jack, în costumul ei Gucci. Sau zgîriindu-i mașina cu pila ei de unghii.

— Jemima... nu face nimic, spun alarmată. Te rog, nu vreau să faci nimic.

— *Crezi* că nu vrei. Dar ai să vezi, mai tîrziu îmi vei mulțumi...

— Ba nu! Jemima, trebuie neapărat să-mi promiți că n-o să faci nimic stupid.

Ea mă privește cu bărbia încleștată rebel.

— Promite-mi!

— OK, zice Jemima într-un final, dîndu-și ochii peste cap. Promit.

— Vezi că și-a ținut degetele încrucișate la spate, remarcă Lissy.

— Poftim? Mă holbez uluită la Jemima. Promite-mi cum se cuvine! Jură pe un lucru la care ții foarte mult.

— O, Doamne, spune Jemima ofuscată. Bine. ai cîștigat. Jur pe geanta mea Miu Miu din piele de ponei că n-am să fac nimic. Dar faci o mare greșeală, să știi.

Iese ofticată din cameră și eu rămîn privind în urma ei, încă stresată.

— Fata asta e o psihopată în toată regula. spune Lissy, lăsîndu-se să cadă pe un scaun. De ce-om fi lăsat-o să se mute cu noi, nu știu. Ia o gură de ceai. A, ba, îmi aduc aminte. Fiindcă

taică-său ne-a dat chiria pe un an înainte... Îmi surprinde expresia. Ești OK?

— Crezi că o să facă ceva în legătură cu Jack?

— Evident că nu, spune Lissy ca să mă liniștească. Numai gura e de ea. Probabil că o să dea peste nu știu ce prieten de-ăla ciudat de-al ei și o să uite complet de povestea asta.

— Ai dreptate. Mă bîțîi ușor pe scaun. Ai dreptate. Îmi iau cana și rămîn cu ochii în ea cîteva clipe. Lissy, chiar crezi că secretul lui Jack e legat de faptul că are o relație cu o femeie?

Lissy dă să răspundă.

— Oricum, nu-mi pasă, adaug categoric, înainte ca ea să apuce să zică ceva. Nu-mi pasă despre ce e vorba.

— Sigur, spune Lissy și-mi zîmbește cu înțelegere.

Cînd ajung la birou, Artemis ridică repede ochii spre mine, curioasă.

— Bună dimineața, Emma! Rînjește spre Catherine. Ai mai citit vreo carte de-aia grea de curînd?

Ha, ha. Vai, ce amuzant! Colegii de serviciu s-au plictisit să mai facă mișto de mine. Singura care continuă să se distreze de mama focului e Artemis.

— Adevărul e, Artemis, că da, spun veselă, scoțîndu-mi haina. Am citit de curînd o carte super, cu titlul „Ce să faci dacă colega ta de serviciu e o vacă nesuferită care, atunci cînd crede că n-o vede nimeni, se scobește în nas".

Cei din jur își țin respirația, iar Artemis se face roșie ca sfecla.

— Ba nu-i adevărat! se rățoiește.

— Am zis eu că despre tine e vorba? răspund nevinovată și-mi aprind computerul, cu un gest înflorit din mînă.

— Gata de ședință, Artemis? spune Paul, ieșind de la el din birou cu servieta și cu o revistă în mînă. Și, apropo, Nick, adaugă pe un ton rău prevestitor, înainte de a pleca, ești te rog drăguț să-mi spui de ce naiba ai pus un cupon pentru batonul de ciocolată Panther în – se uită pe coperta revistei – revista *Bowling Monthly*? Bănuiesc că tu l-ai pus, fiindcă e produsul de care te ocupi tu.

Îmi stă inima și ridic capul. Shit. De două ori shit. Credeam că Paul n-o să afle niciodată de chestia asta.

Nick îmi aruncă o privire ucigătoare și îmi iau o față în agonie.

— Păi, începe el fără grabă, trăgînd de timp. Da, Paul. Panther Bar e produsul meu. Dar. întîmplarea face ca...

O, Doamne. Nu pot să-l las s-o încaseze pentru mine.

— Paul, spun cu glas tremurător, cu mîna pe jumătate ridicată. Adevărul e că...

— Pentru că, vreau să-ți spun, zice Paul zîmbind cu gura pînă la urechi către Nick, că a fost o manevră cît se poate de inspirată! Tocmai am primit cifrele obținute în urma lui și, avînd în vedere distribuția destul de slabă a revistei... sînt absolut incredibile!

Rămîn cu gura căscată la el. Deci anunțul meu chiar a avut efect?

— Serios? spune Nick, făcînd eforturi vizibile de a nu părea prea uimit. Vreau să spun că... e foarte bine!

— Dar de unde naiba ți-a venit ideea de a face reclamă la o ciocolată pentru adolescenți într-o revistă pentru babalîci?

— Păi... Nick își aranjează mai bine butonii de la mânșete, fără să privească nici măcar din greșeală spre mine. Evident că a fost și o chestie de noroc. Dar pur și simplu am simțit că e timpul să... facem cîteva încercări, fie ele și ușor riscante... să experimentăm un pic și cu alte segmente demografice...

Ia stai așa. Ce tot spune aici?

— Ei bine, experimentul tău a avut succes. Paul îl privește aprobator. Și, lucru foarte interesant, el coincide cu o analiză de piață făcută în peninsula scandinavică, pe care tocmai am primit-o. Dacă vrei să treci pe la mine mai tîrziu, să discutăm despre ea...

— Sigur! spune Nick cu un zîmbet de încîntare pe față. Pe la ce oră?

Nu! Cum poate să fie chiar în halul ăsta? Doamne, ce nenorocit.

— Stați! Nici nu știu cînd, sar în picioare mînioasă. Stați o clipă! A mea a fost ideea!

— Poftim? Paul mă privește încruntat.

— Ideea cu reclama din *Bowling Monthly*. A fost ideea mea. Nu-i așa, Nick? Îl privesc drept în ochi.

— Poate că am discutat-o împreună, da, spune el, fără să aibă curajul de a mă privi în ochi. Nu-mi amintesc. Dar, Emma, trebuie să înveți un lucru. Și anume, că marketingul înseamnă muncă de echipă...

— Ia nu mă mai lua așa de sus! Nu a fost vorba de nici o muncă de echipă. A fost ideea

mea și numai a mea. Iar reclama am pus-o strict pentru bunicul meu!

La naiba. N-am vrut să se știe chestia asta

— Deci, mai întîi părinții tăi. Iar acum bunicul tău, spune Paul, întorcîndu-se să mă privească. Emma, amintește-mi cumva, că nu mai știu, e cumva săptămîna Aduceți-vă Întreaga Familie cu voi la Serviciu?

— Nu! Doar că... încep, simțind că mă înroșesc sub privirea lui. Ai zis că vrei să scoți complet de pe piață Panther Bars, așa că... m-am gîndit să le dau, lui și prietenilor lui, șansa de a-și face provizii, la un preț mai mic. Atunci, la ședință, am încercat din răsputeri să-ți spun că bunicul meu e mort după ele! Și prietenii lui, la fel. Și dacă mă întrebi pe mine, ar trebui ca marketingul să fie targetat asupra lor, și nu asupra adolescenților.

Se lasă tăcerea. Paul pare de-a dreptul bulversat.

— Știi, și cei din Scandinavia au ajuns exact la aceeași concluzie, spune. Asta e concluzia ultimului lor studiu de piață.

— A, spun. Păi... poftim.

— Și, Emma, de ce le plac atît de tare Panther Bars celor în vîrstă? Știi cumva? Pare total fascinat de subiect.

— Da, evident că știu.

— Din cauza puterii lor scăzute de cumpărare, se bagă Nick isteț în propoziție. Schimbările demografice în rîndul populației pensionabile explică faptul că...

— Ba nu-i adevărat! spun nerăbdătoare. E din cauză că... fiindcă.. O, Doamne, o să mă

omoare bunicul dacă aude. E din cauză că... nu le scot dinții falși.

Urmează o pauză de stupoare. Apoi Paul își dă capul pe spate și începe să se zguduie de rîs.

— Dinții falși, zice, ștergîndu-se la ochi. Ești genială, Emma. Auzi, dinții falși!

Pufnește iar în rîs și eu mă uit la el, simțind că mi se ridică tot sîngele în cap. Am un sentiment extrem de ciudat. Ca și cum ceva ar crește în mine cu o viteză amețitoare, ca și cum sînt pe cale să...

— Deci asta înseamnă că mă promovezi?

— Poftim? Paul ridică privirea.

Chiar am zis așa ceva? Cu voce tare?

— Deci mă promovezi? Îmi tremură ușor vocea, dar mă țin tare pe poziție. Ai zis că, dacă îmi creez singură propriile oportunități, atunci mă promovezi. Așa ai zis. Și chiar asta am făcut, nu?

Paul mă fixează preț de cîteva momente, clipind, fără să zică nimic.

— Știi, Emma Corrigan, spune într-un final. Ești una dintre cele mai... una dintre cele mai *incredibile* persoane pe care le-am cunoscut în viața mea.

— Asta înseamnă că răspunsul tău e da? nu mă las.

Întreaga asistență amuțește. Toată lumea îi așteaptă răspunsul.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, spune, dîndu-și ochii peste cap. Bine! Te promovez. Mai vrei ceva?

— Nu, mă trezesc spunînd, cu inima bubuindu-mi din ce în ce mai tare. Dar vreau să-ți spun

ceva, Paul. Eu ți-am spart cana cu Campionatul mondial de fotbal.

— Poftim? Rămîne perplex.

— Îmi pare foarte rău. Am să-ți cumpăr alta. Mă uit împrejur, la colegii mei, care au căscat ochii mari. Și eu sînt cea care a început copiatorul atunci, demult. Adevărul e că... eu l-am stricat, de fiecare dată. Iar fundul ăla... Trec printre chipurile rămase mască și mă duc la panoul de la avizier și rup dintr-un gest poza cu fundul tras la xerox, în bikini tanga. E al meu și nu mai vreau să-l văd aici. Mă răsucesc pe călcîie. Iar Artemis, în legătură cu olandezul tău zburător...

— Ce-i cu el? spune bănuitoare.

Mă uit la ea cum mă privește arogantă, cu parpalacul ei Burberry, ochelarii de designer și fața aia gen sînt-de-o-mie-de-ori-mai-bună-ca-tine.

OK, hai să nu mă las furată de val.

— Nu... am nici cea mai mică idee ce-ar putea avea. Îi zîmbesc. Vă doresc ședință plăcută.

Tot restul zilei, sînt în culmea fericirii. Mai exact, șocată și fericită, în același timp. Nu-mi vine să cred să sînt promovată. Am să fiu Marketing Executive!

Dar nu e doar asta. Nu știu ce mi s-a întîmplat. Mă simt cu totul alt om. Și ce dacă i-am spart cana lui Paul? Cui îi pasă? Și ce dacă știe toată lumea cîte kile am? Cui îi pasă? La revedere, Emma cea veche și fraieră, care-și ascundea sacoșele Oxfam sub birou. Bine ai venit, Emma cea nouă și încrezătoare, care își atîrnă mîndră sacoșele de spătarul scaunului.

Îi sun pe mama și pe tata să le spun că am fost promovată, și ei sînt extrem de impresionați! Și s-au oferit să vină la Londra imediat să mă ia în oraș, să sărbătorim. După care am avut o discuție foarte lungă și plăcută cu mama despre Jack. Mi-a zis că unele relații durează toată viața, și că altele sînt făcute să dureze doar cîteva zile și că așa e viața. După care mi-a povestit despre nu știu ce tip din Paris, cu care a avut o aventură pasageră absolut incredibilă, de patruzeci și opt de ore. Mi-a zis că niciodată n-a mai trăit o asemenea pasiune și că știa că nu va dura, dar lucrul ăsta a făcut ca totul să fie și mai intens.

După care mi-a mai zis și că nu i-a pomenit niciodată despre asta lui tata.

Doamne. Adevărul e că sînt cît se poate de șocată. Întotdeauna am crezut că mama și tata... cel puțin, niciodată n-am...

Mă rog. Asta nu face decît să demonstreze că nu știi niciodată.

Dar are dreptate. Unele relații sînt de scurtă durată. Evident, cea dintre mine și Jack n-avea cum să dureze. Și adevărul e că m-am resemnat. Sinceră să fiu, nu mai sufăr după el. Azi mi-a stat inima doar o singură dată, cînd mi s-a părut că-l văd pe hol, dar mi-am revenit destul de repede.

Astăzi încep o viață nouă. Sinceră să fiu, sînt destul de convinsă că e posibil să dau peste un tip drăguț chiar diseară, la spectacolul de dans al lui Lissy. Vreun avocat înalt și zdrobitor de frumos. Da. Și el va veni să mă ia de la serviciu cu mașina lui absolut superbă sport. Iar eu am să cobor treptele țopăind veselă, dîndu-mi părul

spre spate, fără ca măcar *să mă uit* la Jack, care va sta în ușa biroul lui, negru de supărare...

Nu. Nu. Jack n-o să fie nicăieri. L-am lăsat în urma mea pe Jack. Trebuie neapărat să țin minte asta.

Poate c-am să-mi scriu pe mînă.

Douăzeci și patru

Spectacolul de dans al lui Lissy se ține la un teatru din Bloomsbury aflat în mijlocul unei mici curți cu pietriș și, cînd ajung, locul e înțesat de avocați în costume scumpe, care vorbesc la mobil.

— ... clientul nu poate accepta termenii contractului...

— ... atenție asupra clauzei numărul patru, virgulă, cu toate acestea...

Nimeni dintre cei prezenți nu pare să aibă nici cea mai mică grabă de a intra în sală, așa că mă duc în culise, să-i dau lui Lissy buchetul pe care i l-am luat. (Inițial aveam de gînd să i-l arunc pe scenă la final, dar sînt trandafiri, și mi-a fost să nu-i agăț cumva colanții.)

Pornesc pe coridoarele întunecate, în timp ce muzica răsună dinspre boxe și dansatorii trec pe lîngă mine în costume strălucitoare. Un bărbat cu pene albastre în păr își lipește piciorul în sus pe perete, în timp ce vorbește cu cineva din cabină.

— Așa că i-am atras atenția idiotului de procuror că precedentul stabilit în 1983 în cazul Miller contra Davy înseamnă... Se oprește brusc. Shit. Am uitat primii pași. Îi fuge tot sîngele din

obraji. Nu-mi aduc aminte absolut nimic. Și nu glumesc! Un jeté și pe urmă... ce naiba era? Mă privește de parcă se așteaptă să-i dau răspunsul.

— Ăă... o piruetă? mă aventurez și pornesc iute mai departe, aproape împiedicîndu-mă de o fată care face sfoara. Apoi o zăresc pe Lissy așezată pe un taburet, într-o cabină. E puternic fardată și are ochii uriași și strălucitori și, ca și tipul de mai devreme, pene albastre în păr.

— O, Doamne, Lissy! spun, oprindu-mă în ușă. Arăți incredibil! Îmi place la nebunie cum...

— Nu pot să fac asta.

— Ce anume?

— Nu pot să fac asta! repetă ea disperată și se înfășoară grăbită în halat. Nu-mi amintesc nimic. Mi-a zburat absolut totul din minte.

— Toată lumea crede asta, îi spun pe un ton liniștitor. Un tip de afară zicea exact același lucru...

— Nu, pe bune, chiar nu-mi mai aduc aminte nimic. Mă fixează cu o privire înnebunită. Parcă am picioarele de vată, nu pot să respir... Își ia pămătuful de obraz, îl privește posomorîtă, apoi îl lasă iar jos. De ce-oi fi acceptat să fac așa ceva? De ce?

— Ăă... pentru că e distractiv?

— Distractiv? Ridică vocea contrariată. Tu crezi că e distractiv? O, Doamne. Expresia i se schimbă brusc. Tace și se ascunde repede după o ușă alăturată. O clipă mai tîrziu, o aud vomitînd.

OK, ceva nu e în regulă aici. Credeam că dansul e bun pentru sănătate.

Apare iar în ușă, palidă și tremurîndă, și o fixez îngrijorată.

— Lissy, ești bine?

— Nu pot să fac asta, zice. Pur și simplu nu pot. Pare că a luat o hotărîre fermă. OK, mă duc acasă. Își culege hainele. Spune-le că mi s-a făcut rău, că am avut o urgență...

— Ba nu te duci nici un acasă! spun îngrozită și încerc să-i apuc hainele din mînă. Lissy, o să fie bine! Pe bune, gîndește-te și tu un pic. De cîte ori a trebuit să stai în sala de judecată și să ții nu știu ce discurs kilometric în fața a tone de oameni, gîndindu-te că, dacă greșești, poți trimite la pușcărie un om nevinovat?

Lissy se uită la mine ca la nebuni.

— Da, dar acolo e ușor!

— Ei... Îmi arunc ochii în jur, disperată. Ei, dacă fugi acasă acum, o vei regreta toată viața. Te vei gîndi încontinuu la asta, dorindu-ți să o fi făcut.

Se așterne tăcerea. Văd cît se poate de limpede cum își turează la maximum creierul, pe sub pene și tot restul.

— Ai dreptate, spune într-un final și dă drumul hainelor. OK, am s-o fac. Dar nu vreau să te uiți la mine. Doar... să ne întîlnim după ce se termină. Nu, nici măcar asta. Vreau doar să stai departe. Să stai cît se poate de departe.

— OK, zic ezitînd. Dacă așa vrei tu, am să plec...

— Nu! Se întoarce stresată spre mine. Nu pleca! M-am răzgîndit. Vreau să fii aici!

— OK, zic și mai șovăitor, exact înainte ca un difuzor prins în perete să înceapă să zbiere „Mai aveți cinșpe minute!"

— Hai că mă duc, zic. Să te las să te încălzești.

— Emma. Lissy mă ia de braț și mă fixează intens. Mă ține atît de strîns, că mă doare. Emma,

dacă mă mai auzi vreodată că vreau să fac așa ceva, te rog mult să nu mă lași. Indiferent ce-ți spun. Promite-mi că n-o să mă lași.

— Îți promit, spun iute. Îți promit.

Dumnezeule mare. N-am văzut-o în viața mea pe Lissy în halul ăsta. Cînd ies iar în curte, care acum e înțesată de și mai mulți oameni extrem de bine îmbrăcați, simt că-ncep să-mi duduie creierii. După părerea mea, nu era în stare nici să se țină pe picioare, darmite să danseze.

Te rog, Doamne, ajut-o să nu se facă de rîs. Te rog.

Am o viziune subită cu Lissy stînd ca un iepure speriat, incapabilă să-și amintească pașii. Și cu publicul țintă cu ochii pe ea. Simplul gînd mă și face să mă cutremur.

OK. N-am să las să se întîmple una ca asta. Dacă se întîmplă ceva, am să distrag atenția publicului. Am să mă fac că am infarct. Da. Am să mă prăbușesc pe jos și toată lumea se va uita la mine cîteva secunde, dar spectacolul va continua, pentru că, nu-i așa, sîntem englezi și, în clipa în care publicul își va îndrepta din nou atenția asupra scenei, Lissy își va fi amintit deja pașii.

Și, dacă o să mă ducă cu ambulanța la spital sau o chestie de genul ăsta, am să spun „Am avut niște dureri cumplite în piept!" Și nimeni nu va putea dovedi că n-a fost așa.

Și, chiar dacă vor putea s-o dovedească, cu nu știu ce aparat special, am să spun, pur și simplu. că...

— Emma.

— Da? spun absentă. Și îmi stă, de data asta pe bune, inima.

Jack se află la cîțiva metri de mine. E îmbrăcat ca de obicei, în jeanși și pulover și îți sare în ochi de la o poștă între toți avocații în haine de lux. În clipa în care ochii lui întunecați îi întîlnesc pe ai mei, vechea durere îmi revine cu putere.

Nu reacționa în nici un fel, îmi spun repede. Pune punct. O nouă viață.

— Ce faci aici? îl întreb, ridicînd vag din umeri, stil de-fapt-nu-mă-interesează.

— Am găsit foaia volantă despre eveniment pe biroul tău. Ridică o hîrtie, fără să-și ia ochii de la mine. Emma, vreau neapărat să vorbim.

Simt o împunsătură în piept. Ce crede, că e de ajuns să apară, ca eu să las totul și să vorbesc cu el? Ei, bine, poate că sînt ocupată. Poate că am încheiat acel capitol din viața mea. La asta nu s-a gîndit?

— Adevărul e că... sînt cu cineva, spun pe un ton politicos, ușor compătimitor.

— Serios?

— Da. Foarte serios. Așa că... Ridic vag din umeri și aștept să plece. Dar el n-o face.

— Cu cine? zice.

OK, nu mă așteptam să mă întrebe asta. O clipă, nu știu deloc ce ar trebui să fac.

— Ăă... cu el, zic într-un final și arăt către un tip înalt în cămașă, care stă în colțul curții, cu privirea în altă parte. Adevărul e că ar cam fi cazul să mă duc la el.

Cu bărbia sus, mă răsucesc pe călcîie și pornesc spre tipul în cămașă. Am să-l întreb cît e ceasul și pe urmă văd eu cum fac și încep o conversație cu el, doar așa, pînă Jack se convinge

și pleacă. (Și poate scot vreo două hohote de ris cu capul pe spate, ca să-i arăt foarte clar ce bine mă distrez cu tipul.)

Sînt la un metru de el, cînd individul se întoarce cu fața, vorbind la mobil.

— Bună! încep veselă, dar el nici măcar nu mă aude. Se uită la mine absent, după care se îndepărtează, dispărînd în mulțime.

Am rămas singură în colț.

Fuck.

După ceea ce mie mi se pare că este o eternitate, mă întorc, cît de jemanfișistă pot.

Jack e în același loc, așteptînd.

Îl privesc furioasă, cu fiori cumpliți de jenă în tot corpul. Dacă rîde de mine...

Dar nu rîde.

— Emma... Se apropie pînă ajunge la un metru de mine și mă privește extrem de sincer. M-am tot gîndit la ce mi-ai zis. Trebuia să-ți spun mai multe lucruri. Nu trebuia să te las așa în ceață.

Simt o împunsătură de surpriză, urmată de o tresărire de orgoliu rănit. Acuma vrea să-mi spună, nu? Ei bine, poate că e prea tîrziu. Poate că acum nu mă mai interesează.

— Nu trebuie să-mi spui nimic. Afacerile tale te privesc numai pe tine, Jack. Îi arunc un surîs distant. Eu nu am absolut nici o legătură cu ele. Și, oricum probabil că nici n-aș înțelege nimic, avînd în vedere că sînt atît de complicate, iar eu sînt chiar așa de grea de cap...

Mă răsucesc pe călcîie hotărîtă și pornesc spre pietriș.

— Îți datorez o explicație, cel puțin, aud glasul sec al lui Jack în urma mea.

— Nu-mi datorezi nimic! Ridic mîndră bărbia. S-a terminat, Jack. Și ar fi cazul ca amîndoi să... Au! Dă-mi drumul!

Jack m-a apucat de braț și acum mă trage, obligîndu-mă să-l privesc.

— Emma, am venit aici cu un singur scop, Emma, spune pe un ton extrem de serios. Am venit să-ți spun ce căutam în Scoția.

Vorbele lui mă lovesc drept în moalele capului, lucru pe care mă străduiesc din greu să-l ascund.

— Nu mă interesează absolut deloc ce căutai în Scoția! reușesc să îngaim. Îmi smulg brațul din încleștarea lui furioasă și pornesc în fugă spre mulțime, croindu-mi loc cu greu prin marea de avocați care vorbesc la mobile.

— Emma, vreau neapărat să-ți spun. Jack m-a ajuns din urmă. Chiar vreau să-ți spun.

— Ei bine, poate că eu nu am chef să aflu! răspund sfidătoare, răsucindu-mă pe călcîie, mișcare în urma căreia încep să zboare pietricele în toate direcțiile.

Ne fixăm unul pe celălalt ca doi dueliști. Respirația mi s-a accelerat vizibil.

Evident că vreau să știu.

Iar el știe că vreau să știu.

— Atunci, zi, spun în cele din urmă, ridicînd iritată din umeri. Dacă vrei să-mi spui, spune-mi.

Jack mă conduce în liniște spre un colț mai retras, departe de mulțime. În timp ce pășesc lîngă el, aerul beligerant mi se evaporă încet. De fapt, mă cuprinde o ușoară îngrijorare. Aproape mă cuprinde spaima.

Oare chiar vreau să-i aflu secretul?

Dacă e vorba de o fraudă, cum a zis Lissy? Dacă face ceva ilegal și vrea să mă implice și pe mine?

Dacă a suferit nu știu ce operație penibilă, n-am să mă pot abține și-am să pufnesc în râs?

Dacă chiar e adevărat că are o relație cu altă femeie și a venit să-mi spună că se însoară sau ceva de genul ăsta?

Mă săgetează o durere cumplită, pe care mi-o înăbuș cu greu. Foarte bine, dacă despre asta e vorba... am să-mi păstrez calmul, ca și cum aș fi știut lucrul ăsta tot timpul. Cel mai bine ar fi să pretind că am și eu un iubit. Da. Am să-i zîmbesc sarcastic și am să-i spun „Știi, Jack, n-am zis niciodată că avem o relație de tip monogam..."

— OK. Jack se întoarce cu fața spre mine și, instantaneu, mă hotărăsc că, dacă-mi spune că a omorît pe cineva, îl dau în gît la poliție, în ciuda promisiunii făcute.

— Uite despre ce e vorba. Inspiră adînc. Am fost în Scoția să văd pe cineva.

Îmi sare inima din piept de trei metri.

— O femeie, zic înainte de a mă putea opri.

— Nu, nu o femeie! I se schimbă expresia și mă privește uluit. Asta ai crezut? Că te înșel pe la spate?

— N-am... știut ce să cred.

— Emma, nu este vorba de nici o altă femeie. Am fost la... Șovăie. Aș putea să-i spun... familia mea.

Simt că-mi plesnesc creierii.

Familia?

O, Doamne, Jemima a avut dreptate. M-am îndrăgostit de un mafiot.

OK. Nu intra în panică. Încă mai pot să scap. Pot să intru în programul de protecție a martorilor. Noul meu nume va fi Megan.

Nu. Chloe. Chloe de Souza.

— Ca să fiu mai exact... e vorba de un copil.

Un copil? Îmi sare iar inima. Are un copil?

— O cheamă Alice. Schițează un zîmbet. Are patru ani.

Are o nevastă și o întreagă familie despre care nu știu nimic, ăsta e secretul lui. Știam eu, știam eu.

— Deci, ai... Îmi umezesc buzele uscate. Ai un copil?

— Nu, n-am nici un copil. Jack rămîne cu ochii în pămînt cîteva clipe, apoi ridică privirea. Pete are un copil. O fată. Alice e fata lui Pete Laidler.

— Dar... dar... Mă holbez la el confuză. Dar... n-am știut că Pete Laidler avea un copil.

— Nimeni nu știe. Mă fixează lung. Ăsta-i tot secretul.

E cu totul și cu totul altceva decît m-am așteptat.

Un copil. Copilul secret al lui Pete Laidler.

— Dar... dar cum e posibil să nu știe absolut nimeni despre ea? spun tîmp. Acum ne-am retras și mai departe de mulțime și stăm pe o bancă, sub un copac. Doar nu e invizibilă.

— Pete era un tip nemaipomenit, spune Jack oftînd. Dar nu prea le avea pe-astea cu devotamentul față de o singură parteneră. Cînd Marie – adică mama lui Alice – a aflat că e însărcinată, nici măcar nu mai erau împreună. Iar Marie e genul de femeie mîndră, care nu vrea să datoreze

nimic nimănui. A vrut să facă totul cum voia ea. Pete a sprijinit-o financiar – dar nu îl interesa deloc copilul. Nici măcar n-a spus nimănui că e tată.

— Nici ție? Îl fixez uluită. Nici tu nu știai că are un copil?

— Am aflat abia după moartea lui. Chipul îi devine, pentru un scurt moment, opac. Am ținut mult la Pete. Dar asta am făcut mari eforturi să i-o iert. La cîteva luni după moartea lui, m-am trezit cu Marie și copilul. Jack trage aer în piept adînc. Ei, bine. Îți închipui cum ne-am simțit cu toții. Să spun că am fost șocați ar fi prea puțin. Dar Marie a ținut morțiș să nu afle nimeni. Voia să o crească pe Alice ca pe un copil normal, nu ca pe copilul lui Pete Laidler, rezultat în urma unei aventuri. Nu ca pe moștenitoarea unei averi uriașe.

Simt că-mi zumzăie creierii. Un copil de patru ani – moștenitorul unei părți importante din Panther Corporation. Măiculiță!

— Deci ea moștenește tot? spun șovăind.

— Nu, nu tot, nu. Dar destul de mult. Familia lui Pete a fost mai mult decît generoasă. Și de asta vrea Marie să țină copilul departe de ochii publicului. Întinde brațele lateral. Știu că nu o vom putea proteja la nesfîrșit. Pînă la urmă, tot se va afla. Dar, cînd va afla, presa va înnebuni pur și simplu. O s-o pună pe lista celor mai bogate persoane... ceilalți copii se vor purta extrem de urît cu ea... n-o să mai aibă parte de o viață normală. Unii copii pot face față. Dar Alice... nu e genul ăsta. Are astm, e un copil destul de fragil.

În timp ce îl ascult, îmi vin în minte imaginile ziarelor din perioada de după moartea lui Pete

Laidler. Nu era ziar fără o poză de-a lui pe prima pagină.

— Încerc din răsputeri să protejez acest copil. Îmi zîmbește trist. Știu, exagerez. Și Marie îmi spune asta. Dar... țin mult la Alice. Privește în gol cîteva clipe. E tot ce mi-a mai rămas de la Pete.

Îl privesc și, brusc, mă simt extrem de mișcată.

— Deci ăsta era motivul convorbirilor telefonice misterioase? mă aventurez. De-asta a trebuit să pleci în seara aia?

Jack oftează.

— Acum cîteva zile, au avut un accident de mașină. Nimic grav. Dar... după ce s-a întîmplat cu Pete, sîntem extrem de sensibili la subiectul ăsta. Am vrut doar să mă asigur că au parte de cea mai bună îngrijire.

— Am înțeles. Am o mică grimasă. Înțeleg perfect.

O clipă, rămînem în tăcere. Creierul meu încearcă să asambleze toate bucățelele. Să pună totul cap la cap.

— Dar nu înțeleg, spun. De ce m-ai pus să-ți promit să nu spun nimănui că ai fost în Scoția? Oricum, nimeni n-avea de unde să afle restul.

Jack își dă ochii peste cap cu tristețe.

— Am fost tîmpit. Apucasem să le spun unora că în ziua aia mă duc la Paris, doar așa, ca o precauție suplimentară. Am plecat incognito. Am crezut că nu va afla nimeni nimic. După care intru în birou... și te văd.

— Și ți-a stat inima.

— Nu chiar. Îmi întîlnește privirea. N-am știut ce e mai bine să fac.

Simt că-mi urcă tot sîngele în obraji și-mi dreg vocea, stîngace.

— Deci... ăă, zic, ferindu-mi privirea. Deci de-aia...

— Nu voiam decît să nu te trezești vorbind despre asta. Hei, n-a fost în Paris, a fost în Scoția. Și de-aici să iasă cine știe ce nebunie. Clatină din cap. Ai fi uimită să afli ce teorii absolut halucinante sînt în stare oamenii să conceapă cînd n-au altceva mai bun de făcut. Crede-mă, sînt vaccinat. Că vreau să vînd compania... că sînt gay... că fac parte din mafie...

— Ăă... pe bune? zic, și-mi netezesc o șuviță de păr. Doamne. Ce idioți!

Pe lîngă noi trec două fete și o clipă nici unul dintre noi nu mai spune nimic.

— Emma, îmi pare rău că n-am putut să-ți spun asta mai devreme, spune Jack coborînd vocea. Știu că te-am rănit. Știu că ți s-a părut că te las pe dinafară. Dar... nu e genul de lucruri despre care poți vorbi în voie...

— Nu! zic imediat. Evident că nu puteai face asta. Am fost o proastă.

Scormonesc cu vîrful pantofului în pietriș, jenată și rușinată. Ar fi trebuit să-mi dau seama că e vorba de ceva important. Cînd mi-a zis că e ceva delicat și complicat, nu făcea decît să-mi spună adevărul.

— Doar o mînă de oameni știu despre asta. Jack mă privește serios. O mînă de oameni aparte, și de încredere.

În privirea lui e ceva care îmi pune un nod în gît. Îl fixez și simt că mi se urcă tot sîngele în obraji.

— Intrați? aud o voce veselă. Tresărim amândoi și, cînd ne uităm, vedem că de noi se apropie o femeie în jeanși negri. Trebuie să înceapă! spune radioasă.

Parcă m-a trezit cineva dintr-un vis cu o palmă.

— Trebuie... să mă duc și s-o văd pe Lissy cum dansează, spun ca în transă.

— Bine. Păi, atunci, te las. Asta-i tot ce-am avut de spus. Jack se ridică încet în picioare, după care se întoarce cu fața spre mine. A, și încă ceva. Mă privește cîteva clipe în tăcere. Emma, îmi dau seama că ultimele zile n-au fost deloc ușoare pentru tine. Tu ai fost un model de discreție, în vreme ce eu.. nu am fost. Vreau să-mi cer scuze. Din nou.

— E... OK, îngaim.

Jack se întoarce iar și îl urmăresc cu privirea traversînd pietrișul, sfîșiată.

A venit pînă aici ca să-mi spună secretul lui. Secretul lui cel mare și important.

Nu trebuia să facă asta.

O, Doamne. O, Doamne.

— Stai! mă trezesc strigînd după el, și Jack se întoarce imediat. Vrei... vrei să vii și tu? Și încerc cel mai profund sentiment de încîntare, în clipa în care chipul i se încrețește într-un surîs.

În timp ce traversăm împreună pietrișul, îmi adun cu greu curajul de a vorbi.

— Jack, și eu vreau să-ți spun ceva. Despre... despre ce-ai zis. Știu că ți-am zis că mi-ai distrus viața.

— Îmi amintesc, spune Jack cu o grimasă.

— Ei bine, e posibil să mă fi înșelat. Îmi dreg glasul stîngace. Adevărul e că... m-am înșelat. Îl

privesc cît pot de sincer. Jack, nu mi-ai distrus deloc viața.

— Nu? spune el. Mai am dreptul la o încercare?

— Nu!

— Nu? E ultimul tău cuvînt?

În clipa în care mă privește, în ochii lui e un mare semn de întrebare și mă cuprinde un amestec ciudat de speranță și teamă. O clipă, nici unul dintre noi nu spune nimic. Respirația mi se precipită.

Și, deodată, Jack se uită cu interes la mîna mea. „Jack nu mai există", citește cu voce tare.

Fuck.

Mă fac instantaneu stacojie la față.

N-am să-mi mai scriu în viața mea nimic pe mînă. Niciodată.

— Asta e doar... Îmi dreg iar glasul. E doar o glumă... nu înseamnă...

Sînt întreruptă de trilul soneriei de la mobil. Slavă Cerului. Oricine e, îl iubesc. Scot iute mobilul și apăs pe butonul verde.

— Emma, o să mă iubești pe vecie! aud glasul sfredelitor al Jemimei.

— Poftim? Mă uit la telefon.

— Am aflat totul! spune victorioasă. Știu, știu, sînt o fată de aur, nu știi ce te-ai fi făcut fără mine...

— Poftim? Mă trece un fior de alarmă. Jemima, despre ce vorbești?

— Despre răzbunarea ta pe Jack Harper, prostuțo! Dacă te-am văzut că stai ca o fraieră și o neajutorată, am luat situația în mîinile mele.

O clipă, rămîn încremenită.

— Ăă, Jack... scuză-mă o clipă, te rog. Îi trag un zîmbet cît pot de vesel. Trebuie neapărat.. să vorbesc.

Cu picioare tremurătoare, mă grăbesc spre colțul curții, destul de departe ca să nu mă audă.

— Jemima, mi-ai promis că nu faci nimic! Suier. Nu-ți amintești că ai jurat pe geanta ta Miu Miu din piele de ponei?

— Nu am nici o geantă Miu Miu din piele de ponei! mi-o întoarce triumfătoare. Am o geantă *Fendi* din piele de ponei!

E nebună. Nebună de legat.

— Ce-ai făcut, Jemima? îngaim. Spune-mi ce-ai făcut.

Îmi bubuie inima să-mi sară din piept de teamă. Te rog, Doamne, să nu-mi spună că i-a zgîriat mașina. Te rog.

— Ochi pentru ochi, Emma! Omul ăla te-a trădat la modul cel mai oribil, și ai să-i răspunzi exact cu aceeași monedă! Fii atentă, sînt cu un tip Mick. E ziarist, scrie pentru *Daily World*...

Simt că-mi îngheață sîngele în vine.

— Un ziarist de scandal? reușesc să articulez într-un final. Jemima, ai înnebunit de tot?

— Hai, nu mai fi atît de îngustă la minte și te rog vorbește mai civilizat, răspunde Jemima dezaprobator. Emma, ziariștii de scandal sînt prietenii noștri. Sînt, dacă vrei, un fel de detectivi particulari... doar că sînt gratis! Mick a ajutat-o mult pe mama, în diverse ocazii. E incredibil cînd vine vorba să pornească pe o pistă. Și e foarte interesat să afle micul secret al lui Jack Harper. I-am spus tot ce știm și ar vrea să vorbească puțin cu tine.

Simt că mă ia cu leșin. Nu pot să cred că se întîmplă așa ceva.

— Jemima, ascultă-mă, spun precipitat, coborînd vocea, de parcă tocmai vreau să conving un

nebun să se dea jos de pe acoperiș. Nu vreau să aflu secretul lui Jack, OK? Nu vreau decît să uit complet de povestea asta. Trebuie neapărat să-l oprești pe tip.

— În nici un caz! spune, ca un copil încăpățînat de șase ani. Emma, nu te mai prosti! Nu poți să lași bărbații să te calce în felul ăsta în picioare și să-i lași să scape. Trebuie să plătească! Mami zice mereu... Se aude un scrîșnet brusc de roți. Ups! Stai, c-am intrat în ceva. Te sun eu înapoi.

Telefonul amuțește.

Sînt încremenită de groază.

Îi formez numărul frenetic, dar intră direct pe mesagerie.

— Jemima, zic imediat după bip. Jemima, trebuie neapărat să oprești chestia asta! Trebuie să... mă opresc abrupt, în clipa în care Jack apare în fața mea, cu un zîmbet cald.

— Trebuie să înceapă, spune și mă privește curios. S-a întîmplat ceva?

— Nu. Totul e bine, spun cu un glas sugrumat, și-mi bag telefonul în geantă. Totul e... perfect.

Douăzeci și cinci

Intru în sală fără să știu pe unde calc de panicată ce sînt.

Ce-am făcut? Ce-am făcut?

Am trădat cel mai prețios secret din lume al lui Jack, unei țicnite fără nici un dram de moralitate, obsedată de răzbunare și purtătoare de Prada.

OK. Calmează-te, îmi spun pentru a mia oară. De fapt, nu știe nimic. Iar ziaristul ăsta probabil că nu va afla nimic. Vreau să spun că nu știe aproape nimic, nu?

Dar dacă află? Dacă dă absolut din întîmplare peste adevăr? Iar Jack descoperă că eu am fost cea care i-a îndrumat în direcția bună?

La simplul gînd și mi se face rău. Mi se strînge stomacul. De ce i-am pomenit de Scoția Jemimei? De ce?

Nouă hotărîre: N-am să mai destăinui niciodată nimănui nici un secret. Niciodată, în viața mea. Oricît de neimportant ar părea. Oricît de supărată aș fi.

De fapt... n-am să mai vorbesc niciodată, punct. De fiecare dată cînd vorbesc, intru în belele. Dacă nu deschideam gura atunci, în avionul

ăla idiot, acum nu m-aș afla în situația asta absolut cretină.

Am să devin mută. O enigmă tăcută. Iar atunci cînd lumea îmi va pune întrebări, am să mă mulțumesc să dau doar din cap sau să mîzgălesc un mesaj criptic pe o bucată de hîrtie. Și oamenii le vor lua și vor încerca să le descifreze înțelesurile ascunse...

— Asta-i Lissy? spune Jack, arătînd un nume din broșura-program, și tresar. Îi urmăresc privirea și încuviințez din cap fără vorbe, cu gura închisă.

— Mai cunoști și pe altcineva din spectacol? mă întreabă.

Ridic din umeri, a „cine poate ști?"

— Și... de cît timp exersează Lissy pentru asta?

Ezit puțin, apoi ridic trei degete spre el.

— Trei? Jack mă fixează neștiind ce să creadă. Trei ce?

Fac un mic gest cu mîinile, care ar trebui să sugereze „luni". Apoi îl fac din nou. Jack nu mai înțelege absolut nimic.

— Emma, s-a întîmplat ceva?

Caut în buzunar după ceva de scris – dar n-am nimic.

OK, uit-o p-asta cu mutenia.

— Cam trei luni, zic cu voce tare.

— Aha. Jack încuviințează, apoi se întoarce iar la program. E calm și nu bănuiește absolut nimic, și simt că mă trece un nou val de nervozitate.

Poate că ar trebui să-i spun.

Nu. Nu pot. Nu pot. Cum să-i spun? „Apropo, Jack, știi secretul ăla extrem de important pe

care m-ai rugat să-l ţin? Ei, n-o să-ţi vină să crezi..."

Am nevoie să fiu ţinută din scurt. Ca în filmele alea despre armată, unde persoanele care ştiu prea mult sînt eliminate imediat. Dar cum să fac să o ţin din scurt pe Jemima? Am lansat un proiectil uman Exocet dement, care zboară fîsîind prin Londra, pornit să facă prăpăd în jur, iar acum vreau să-l rechem înapoi, dar butonul respectiv nu mai funcţionează.

OK. Gîndeşte puţin raţional. Nu are nici un rost să te panichezi. N-o să se întîmple nimic în seara asta. O s-o sun întruna pe mobil şi, în clipa în care îmi răspunde, îi explic în cuvinte dintr-o silabă că trebuie neapărat să-l sune pe tip şi să contramandeze totul şi că, dacă n-o face, am să-i rup picioarele.

În boxe începe să se audă un răpăit insistent de tobe şi tresar înspăimîntată. Sînt atît de departe cu mintea, că mai să uit unde mă aflu. În sală e acum perfect întuneric şi publicul din jurul nostru amuţeşte, nerăbdător. Bătaia de tobe se amplifică, dar pe scenă nu se întîmplă absolut nimic; e acelaşi întuneric ca de smoală.

Răpăitul se aude tot mai tare şi încep să mă stresez. E un pic cam sinistru. Ce naiba fac, n-au de gînd să înceapă să danseze o dată? Cînd au de gînd să tragă cortina asta? Cînd au de gînd să...

Buf! Cineva icneşte în clipa în care sala e luminată brusc de un spot puternic de lumină, care aproape că mă orbeşte. Răsună o muzică duduitoare şi pe scenă apare o siluetă în costum negru lucios, care se învîrte şi face salturi. Dumnezeule, oricine-ar fi, se mişcă incredibil. Clipesc chinuită, cu lumina puternică în ochi,

încercînd să văd mai bine dansatorul. Nu-mi dau seama dacă e un bărbat, o femeie sau...

O, Doamne. E Lissy.

Şocul mă lipeşte efectiv de scaun. Din minte mi-a dispărut absolut tot restul. Nu-mi pot lua ochii de la Lissy.

Habar n-am avut că e în stare de aşa ceva. Habar n-am avut! Da, bine, am făcut împreună balet, cînd eram mici. Şi un pic de step. Dar niciodată n-am... eu niciodată... Cum e posibil să ştii pe cineva de douăzeci de ani şi să n-ai habar că ştie să danseze?

Tocmai a făcut nişte mişcări contorsionate şi lente absolut uluitoare cu un tip mascat, care bănuiesc că e Jean-Paul, iar acum sare şi se învîrte în jurul unei panglici, şi întreaga asistenţă a rămas cu ochii la ea, care pare să radieze de fericire. De luni de zile n-am mai văzut-o atît de fericită. Sînt atît de mîndră de ea!

Spre groaza mea, simt că-mi dau lacrimile. Iar acum începe să-mi curgă şi nasul. N-am nici măcar un şervеţel. Doamne, ce jenant! O să trebuiască să-mi trag nasul, aşa cum fac mamele la piesele de Crăciun. Nu mai lipseşte decît să mă ridic repede şi să fug lîngă scenă cu camcorderul şi să zic „Bună, scumpetea lu' mama, fă-i cu mîna lui tati!"

OK. Trebuie să fac eforturi să mă stăpînesc. ca să nu fac cum am făcut mai demult, cînd am dus-o pe fina mea Amy să vadă Tarzan, desenul animat Disney şi, atunci cînd s-a aprins lumina în sală, ea dormea dusă, iar eu eram plînsă toată şi o droaie de puştiulici de patru ani mă priveau

siderați. (În apărarea mea trebuie să spun că e o poveste extrem de romantică. Iar Tarzan era foarte sexi.)

Simt ceva lîngă mîna mea. Ridic ochii și Jack îmi întinde o batistă. O iau, în timp ce degetele lui se încolăcesc în jurul degetelor mele.

Cînd se termină spectacolul, sînt complet transportată. Lissy face o reverență de star, și Jack și cu mine aplaudăm frenetic, zîmbind cu gura pînă la urechi.

— Să nu spui nimănui că am plîns, zic, peste zgomotul de aplauze.

— N-am să spun, zice Jack și-mi surîde ușor trist. Promit.

Cortina coboară pentru ultima oară și lumea începe să se ridice de pe scaune, luîndu-și hainele și gențile. Acum că revenim iar la normal, exaltarea mi se evaporă treptat, și îngrijorarea mă copleșește din nou. Trebuie să încerc iar să dau de Jemima.

La ieșire, lumea împînzește curtea, îndreptîndu-se spre o sală luminată, aflată vizavi.

— Lissy a zis că ne vedem la petrecere, îi spun lui Jack. Așa că... ce-ar fi să te duci tu înainte? Eu trebuie să dau un telefon scurt de tot.

— Ești OK? spune Jack, privindu-mă intrigat. Pari cam agitată.

— N-am nimic! zic. Sînt doar încîntată! Îi zîmbesc cît de radios pot, după care aștept pînă cînd se află destul de departe ca să nu mă audă. Imediat, formez numărul Jemimei. Îmi intră iar mesageria.

Îl formez iar. Din nou, mesageria.

Îmi vine să urlu de frustrare. Unde e? Ce face? Cum să o țin din scurt, dacă nu știu pe unde naiba umblă?

Rămîn nemișcată, încercînd să fac abstracție de panica ce-mi dă tîrcoale, încercînd să găsesc o soluție.

OK. Va trebui să mă duc la petrecere și să mă port normal, să o sun întruna pe mobil și, dacă nu reușesc să fac nimic pînă atunci, să aștept pînă diseară, cînd mă văd cu ea. Nu am ce altceva să fac. O să fie bine. O să fie bine.

Petrecerea e uriașă, strălucitoare și zgomotoasă. Sînt toți dansatorii, încă în costume și tot publicul, plus alte persoane care-au venit doar acum, la spartul tîrgului. Chelnerii se vîntură încoace și-ncolo cu băuturi, iar vacarmul e asurzitor. În clipa în care intru, îmi dau seama că nu cunosc absolut pe nimeni. Iau un pahar de vin și îmi croiesc drum prin mulțime, prinzînd din zbor frînturi de conversație.

— ... costume superbe...

— ... timp pentru repetiții?

— ... judecătorul a fost incredibil de intransigent...

Și, brusc, o zăresc pe Lissy, îmbujorată și radioasă, înconjurată de o groază de tipi cu fețe de avocați, dintre care unul se holbează cu nesimțire la picioarele ei.

— Lissy! strig. Se întoarce spre mine și o sărut pe obraz. Habar n-am avut că știi să dansezi atît de bine! Ai fost uluitoare!

— Ba nu. N-am fost deloc, spune imediat și-și ia expresia tipică de Lissy. Am fost sub orice critică...

— Termină! o întrerup. Lissy, a fost fenomenal. Tu ai fost fenomenală.

— Am fost vai de capul meu, mai ales la...

— Te rog eu mult, nu mai vorbi prosti, că n-ai fost deloc vai de capul tău! aproape că urlu. Ai fost fenomenală. Repetă după mine. Repetă după mine, Lissy.

— Păi... OK. Cu efort vizibil, surîde larg. OK. Am fost... fenomenală! Rîde fericită. Emma, în viața mea nu m-am simțit atît de bine! Și ia ghici, deja ne-am făcut planul ca la anul să plecăm în turneu.

— Dar... O fixez mirată. Parc-ai zis că nu mai vrei să mai faci asta în viața ta și m-ai rugat ca, dacă mai pomenești vreodată de așa ceva, să te opresc.

— Ei, aveam pur și simplu trac, spune, fluturînd din mînă. Apoi coboară glasul. Apropo, l-am văzut pe Jack. Mă privește avid. Ce se întîmplă aici?

Îmi sare inima de trei metri. Să-i spun, oare, despre Jemima?

Nu. Aș stresa-o degeaba. Și, oricum, n-avem ce face în legătură cu asta, nici una dintre noi.

— A venit să vorbească cu mine. Șovăi. Să... îmi spună secretul lui.

— Glumești! spune Lissy, rămasă fără aer, ducîndu-și mîna la gură. Și... despre ce e vorba?

— Nu pot să-ți spun.

— Nu poți să-mi spui? Lissy se holbează la mine uluită. Vrei să-mi spui că, după tot ce s-a întîmplat, nu-mi spui despre ce e vorba?

— Lissy, crede-mă, chiar nu pot. Îmi iau o față în agonie. E... complicat.

Doamne, parcă sînt Jack.

— Bine atunci, face Lissy ușor înciudată. Bănuiesc că n-am să mor dacă nu știu. Și zi... v-ați împăcat?

— Nu știu, zic, îmbujorîndu-mă. Poate.

— Lissy! A fost de vis! Lîngă ea tocmai au apărut două fete în taior. Îi zîmbesc și mă îndepărtez grăbită, iar ea le salută.

Nici urmă de Jack. Oare să mai încerc s-o sun pe Jemima?

Îmi scot pe șest telefonul, apoi, în clipa în care aud în spatele meu o voce care strigă „Emma!", îl pun înapoi.

Mă întorc și tresar, surprinsă. În fața mea se află Connor, în costum și cu un pahar de vin în mînă, cu părul blond strălucind în lumina reflectoarelor. Are o cravată nouă, remarc imediat. Cu buline mari galbene, pe fond albastru. Nu-mi place.

— Connor! Ce-i cu tine aici? spun uluită.

— Am primit o foaie volantă de la Lissy, îmi răspunde, ușor agresiv. Întotdeauna mi-a plăcut de Lissy, așa că m-am gîndit să vin și eu. Și mă bucur că ne-am întîlnit, adaugă stîngaci. Aș vrea să vorbesc cu tine, dacă se poate.

Mă trage mai spre ușă, departe de mulțime. iar eu îl urmez, ușor agasată. N-am mai vorbit aproape deloc cu Connor din ziua cu interviul TV al lui Jack. Asta poate din cauză că, ori de cîte ori îl zăream, o coteam repede în altă direcție.

— Da? spun, întorcîndu-mă spre el. Despre ce anume?

— Emma. Connor își drege glasul, de parcă s-ar pregăti să-mi țină un discurs oficial. Am sentimentul că n-ai fost întotdeauna... extrem de sinceră cu mine, atunci cînd eram împreună.

În viața mea n-am mai auzit un adevăr spus atît de pe departe.

— Ai dreptate, recunosc, rușinată. O, Doamne, Connor, îmi pare foarte, foarte rău pentru tot ce s-a întîmplat... El ridică o mînă, cu un aer extrem de demn.

— Nu are nici cea mai mică importanță. Ce-a fost, a fost. Dar ți-aș fi recunoscător dacă, de acum încolo, vei accepta să fii cît se poate de sinceră cu mine.

— Categoric, spun, încuviințînd foarte serios. Sigur.

— Am... început o altă relație, de curînd, spune, ușor bățos.

— Uau! spun surprinsă. Bravo! Connor, îmi pare foarte bine. Cum o cheamă?

— Francesca.

— Și unde v-ați...

— Vreau să te întreb despre relația noastră la pat, spune Connor, tăindu-mi macaroana, vizibil stînjenit.

— A! Bine. Simt un mic fior de spaimă, pe care mi-l ascund luînd o înghițitură de vin. Sigur!

— Ai fost sinceră cu mine în legătură cu... subiectul ăsta?

— Ăă... ce vrei să spui? zic cît pot de relaxată, trăgînd de timp.

— Ai fost sinceră cu mine în pat? Se face roșu ca pătlăgica. Sau te prefăceai?

O, Doamne. Asta crede?

— Connor, niciodată, cît am fost cu tine, n-am mimat orgasmul, spun, coborînd glasul. Ți-o spun cu mîna pe inimă. Niciodată.

— Păi... OK. Se freacă stîngaci la nas. Dar altceva?

Îl privesc nesigur.

— Nu înțeleg ce vrei să...

— Au existat anumite – își drege glasul – situații și momente în care te-ai prefăcut doar că îți produc plăcere?

O, Doamne. Te rog, nu mă întreba asta.

— Știi, chiar... nu-mi amintesc! mă fofilez. Adevărul e că ar cam trebui să plec...

— Emma, spune-mi! zice, brusc înflăcărat. Încep o nouă relație. Și mi se pare cît se poate de normal să... învăț din greșelile trecutului.

Îi privesc chipul strălucitor și, brusc, mă cuprinde un sentiment apăsător de vină. Are dreptate. Ar trebui să fiu sinceră. Ar trebui să fiu în fine sinceră cu el, măcar acum.

— OK, zic în cele din urmă și mă apropii un pic mai tare de el. Îți aduci aminte chestia aia pe care o făceai cu limba? Cobor și mai tare glasul. Chestia aia... *care gîdila?* Ei bine, cîteodată, chestia aia mă făcea să... rîd. Așa că, dacă ar fi să-ți vînd un pont pentru noua ta relație, ăsta ar fi, să nu mai...

În clipa în care îi zăresc expresia, îmi îngheață cuvintele pe buze.

Fuck. A făcut-o deja.

— Francesca a zis... spune pe un ton alb ca creta. Francesca mi-a zis că chestia aia chiar a excitat-o.

— Păi, atunci și așa e! retractez frenetic. Femeile sînt foarte diferite una de alta. Corpurile noastre sînt diferite... fiecăreia... îi plac alte lucruri.

Connor mă privește consternat.

— Mi-a zis că îi place și jazzul.

— Păi, înseamnă că chiar îi place! O groază de oameni sînt morți după jazz.

— Mi-a zis că îi place la nebunie faptul că știu fiecare replică din Woody Allen. Se freacă pe chipul îmbujorat. Oare mințea?

— Nu. Sînt sigură că nu... Aici mă opresc, neajutorată.

— Emma... Mă fixează perplex. Toate femeile au secrete?

O, nu. Ce-am făcut, i-am distrus încrederea în femei pe viață?

— Nu! exclam. Sînt sigură că nu! Sincer, Connor, cred că numai eu am.

Cuvintele îmi îngheață pe buze în clipa în care zăresc o fulgurare de păr blond, pe care parcă îl știu de undeva, la intrarea în sală. Îmi stă inima.

Sper că nu e...

Nu e...

— Connor, trebuie să plec, zic și pornesc grăbită spre intrare.

— Mi-a spus că poartă patruzeci și doi! strigă Connor neajutorat după mine. Ce înseamnă asta? Ce mărime ar trebui să-i cumpăr?

— Patruzeci și patru! strig peste umăr.

Ea e. E Jemima. Care stă în picioare, în foaier. Ce caută aici?

Ușa se deschide iar și sînt atît de șocată, că mă ia cu leșin. E și un tip cu ea. În jeanși, cu păr tuns scurt și ochi de viezure. Are o cameră de filmat pe umăr și privește în jur cu interes.

Nu.

Nu se poate să fi făcut asta.

— Emma, aud o voce în ureche.

— Jack! Mă răsucesc pe călcîie și îl găsesc zîmbindu-mi, cu ochii întunecați plini de afecțiune.

— Ești OK? spune și-mi atinge ușor nasul.

— Bine! spun ușor cam prea strident. Foarte bine!

Trebuie să preiau rapid controlul asupra situației. Trebuie.

— Jack... vrei te rog să-mi dai niște apă? mă trezesc spunînd. Eu am să rămîn aici. Mă simt un pic ametită. Jack pare alarmat.

— Mi s-a părut mie că ceva nu e în ordine. Hai să te duc acasă. Chem imediat mașina.

— Nu. E... OK. Vreau să rămîn. Du-te și adu-mi doar puțină apă. Te rog, adaug, pentru a da mai multă greutate vorbelor mele.

În clipa în care dispare, mă năpustesc în foaier, aproape împiedicîndu-mă de grăbită ce sînt.

— Emma! Jemima ridică ochii veselă. Excelent! Tocmai mă uitam după tine. Uite, el e Mick, și vrea să-ți pună niște întrebări. Ne-am gîndit să mergem în cămăruța aia de acolo. Pornește spre un birou mic și pustiu, aflat la ieșirea din foaier.

— Nu! spun, apucînd-o de braț. Jemima, trebuie să pleci. Acum. Pleacă!

— Ba nu plec nicăieri! Jemima își trage enervată brațul și dă ochii peste cap în direcția lui Mick, care tocmai închide ușa biroului în urma mea. Ți-am spus că-i cam nevricoasă.

— Mick Collins, spune Mick, punîndu-mi o carte de vizită în mînă. Încîntat să te cunosc, Emma. N-are nici un rost să-ți faci griji, crede-mă. Îmi zîmbește liniștitor, de parcă e extrem de obișnuit să trateze cu femei isterice care-l trimit la plimbare. Și probabil chiar e. Hai să ne așezăm și să vorbim puțin...

Vorbește mestecînd gumă și, în clipa în care miros aroma de spearmint, îmi vine să vomit.

— Uite ce e, a fost o neînțelegere, spun, făcînd eforturi să-mi iau un ton politicos. Mi-e teamă că nu există nici o poveste.

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta, OK? spune Mick cu un zîmbet prietenesc. Tu spune-mi doar faptele...

— Nu! Adică vreau să spun că n-am ce să-ți zic. Mă întorc către Jemima. Ți-am spus că nu vreau să faci nimic. Și mi-ai promis că mă asculți!

— Emma, nu mai fi așa de fraieră! Îi aruncă lui Mick o privire exasperată. Vezi de ce am fost obligată să iau eu situația în propriile mîini? Ți-am spus cum s-a purtat nenorocitul ăla de Jack Harper cu ea. Trebuie să primească o lecție.

— Perfect de acord, spune Mick și își apleacă ușor capul, de parcă ar vrea să mă cîntărească din priviri. Foarte drăguță, îi spune Jemimei. Știi ce mă gîndesc, poate ar fi bine să facem și un interviu separat cu ea. Tăvăleala mea cu șeful cel mare. Ai putea scoate bani frumoși din povestea asta, adaugă către mine.

— Nu! zic îngrozită.

— Emma, nu mai fi așa mimoză! se rățoiește Jemima. Crede-mă, în adîncul sufletului îți dorești mult asta. Nu-ți dai seama, asta poate fi șansa unei noi cariere pentru tine.

— Dar nu vreau o nouă carieră!

— Ei bine, ar trebui să vrei! Tu ai idee cît cîștigă Monica Lewisky pe an?

— Ești nebună, spun uluită. Ești nebună de legat, ești total și complet dusă...

— Emma, nu fac decît să acționez în interesul tău.

— Ba nu! strig, cu fața în flăcări. E... posibil să... mă împac cu Jack!

Urmează o pauză de treizeci de secunde. Mă holbez la ea, ținîndu-mi respirația. Apoi, brusc, parcă e un robot ucigaș care intră în acțiune și nimicește totul în jur, cu razele sale.

— Un motiv în plus să faci asta! Asta o să-l ții în priză. O să-i arate cine e șeful. Hai, Mick, dă-i drumul.

— Interviu cu Emma Corrigan. Marți 15 iulie, ora 21.40. Ridic ochii și înțepenesc. Mick a scos de nu știu unde un reportofon, pe care îl ține în direcția mea.

— Prima oară te-ai întîlnit cu Jack Harper într-un avion. Ne poți spune despre ce zbor era vorba? Îmi zîmbește. Vorbește cît poți de relaxat, cum ai vorbi cu un prieten la telefon.

— Terminați! urlu. Plecați! Plecați!

— Emma, maturizează-te și tu o dată! spune Jemima impacientă. Mick tot o să afle secretul, fie că-l ajuți, fie că nu, așa că ai face mai bine să... Se oprește subit în clipa în care clanța ușii se mișcă ușor, apoi se răsucește.

Simt că se învîrte camera cu mine.

Te rog nu spune... te rog...

În clipa în care ușa se deschide încet, rămîn fără aer. Nu mă mai pot mișca.

În viața mea nu m-am simțit mai înspăimîntată.

— Emma? spune Jack, intrînd cu două pahare de apă în mînă. Ești OK? Ți-am adus și plată și minerală, fiindcă nu eram foarte sigur...

Tace și se uită mirat spre Jemima și spre Mick. Cu un licăr de uimire, ia cartea de vizită

a lui Mick, care încă se mai află în mîna mea. Apoi remarcă reportofonul și îi cade efectiv fața.

— Cred că ar cam fi momentul s-o șterg, murmură Mick, ridicînd sprînceana către Jemima. Își vîră reportofonul înapoi în buzunar, își ridică rucsacul și se strecoară afară din cameră. Cîteva momente, nici unul dintre noi nu spune nimic. Nu aud decît sîngele zvîcnindu-mi în cap.

— Cine era ăsta? spune Jack în cele din urmă. Un ziarist?

Din ochii lui a dispărut orice lumină. Arată de parcă tocmai i-ar fi călcat cineva în picioare grădina.

— Eu... Jack... zic cu glas răgușit. Nu e... nu e...

— De ce... Se freacă pe frunte, în încercarea de a înțelege ce se întîmplă exact. De ce vorbeai cu un ziarist?

— Tu de ce crezi că vorbea cu un ziarist? se bagă Jemima plină de sine.

— Poftim? Privirea lui Jack se fixează asupra ei și pare să nu-i prea placă ce vede.

— Te crezi miliardarul lui pește prăjit! Și crezi că asta-ți dă dreptul de a te folosi de oamenii simpli. Crezi că poți să divulgi liniștit secretele intime ale cuiva, să-l umilești și să scapi nedepsit! Ei bine, nu poți!

Face cîțiva pași spre el, cu brațele încrucișate la piept și ridicînd mulțumită bărbia.

— Dacă vrei să știi, Emma așteaptă de mult șansa de a se răzbuna, și uite că a găsit-o! Dacă vrei să știi, da, tipul e ziarist. Și a început să-ți investigheze viața. Și, atunci cînd îți vei găsi micul secret scoțian dezvăluit în toată splendoarea lui în mii de ziare, poate că atunci vei afla și tu cum

e să fii trădat! Și poate c-o să-ți pară rău. Spune-i, Emma! Spune-i!

Dar eu sînt ca și paralizată.

În clipa în care a pronunțat cuvîntul „scoțian" l-am văzut pe Jack schimbîndu-se la față. Părea absolut interzis. Parcă l-a plesnit cineva. M-a privit în ochi și i-am citit uimirea crescîndă.

— Poate că tu crezi că o cunoști pe Emma, dar nu o cunoști deloc, o ține Jemima pe-a ei superîncîntată, de parcă ar fi o pisică sfîșiindu-și prada. Ai subestimat-o, Jack Harper. Ai subestimat-o la un mod strigător la cer.

Taci! țipă un glas din sufletul meu. *Nu e adevărat! Jack, eu niciodată, dar niciodată n-aș...*

Dar pur și simplu nu mă pot mișca. Nu pot nici măcar să înghit în sec. Am rămas pironită și mă uit neajutorată la el, cu o față care știu că are un aer încărcat de vinovăție.

Jack deschide gura, după care o închide la loc. Apoi se întoarce pe călcîie, deschide ușa și iese.

O clipă, în micul birou e o tăcere mormîntală.

— Așa! spune Jemima, plesnindu-și palmele triumfătoare. Să se învețe minte!

Și, brusc, parcă un descîntec nefast s-a rupt. Brusc, mă pot mișca din nou. Pot să respir.

— Ești... Tremur atît de tare, că abia mai pot vorbi. Ești o idioată... o tembelă... o cretină fără pic de creier în capul ăla de găină!

Ușa e dată violent de perete și apare Lissy, cu ochii scoși din orbite.

— Ce naiba s-a întîmplat aici? întreabă. Tocmai l-am văzut pe Jack ieșind ca o vijelie. Părea absolut devastat!

— Tîmpita asta a adus un ziarist aici! zic în agonie, arătînd spre Jemima. Un nenorocit de

ziarist de scandal. Și Jack ne-a găsit ascunși aici, iar acum crede... Dumnezeu știe ce crede...

— Vacă proastă ce ești! Lissy îi trage o palmă zdravănă Jemimei. Ce-a fost în capul tău?

— Au! O ajutam pe Emma să se răzbune pe inamic.

— Nu e inamicul meu, tîmpito ce ești... Fac mari eforturi să nu izbucnesc în plîns. Lissy... ce mai pot să fac acum? Ce?

— Du-te, spune și mă privește neliniștită. Încă mai poți să-l prinzi. Du-te.

Mă năpustesc pe ușă, apoi în curte, gîfîind, cu plămînii arzîndu-mi. Cînd ajung la șosea mă uit înnebunită în stînga și-n dreapta. Apoi îl văd, un pic mai departe.

— Jack, stai.

Merge cu pași mari, cu mobilul la ureche și, în clipa în care îmi aude vocea, se întoarce spre mine cu chipul încordat.

— Deci de-asta erai atît de interesată să afli ce-i cu Scoția.

— Nu! zic oripilată. Nu! Jack, ascultă-mă un pic, nici unul dintre ei nu știe nimic. Te rog crede-mă, nu știu nimic. Nu le-am spus despre... Mă opresc. Tot ce știe Jemima e că ai fost acolo. Nimic mai mult. Blufa. Nu i-am zis nimic.

Jack nu răspunde. Mă privește lung, apoi pleacă mai departe, cu pași mari.

— Jemima l-a chemat pe tipul ăla, nu eu! strig disperată, fugind după el. Am făcut tot posibilul s-o opresc... Jack, mă cunoști foarte bine! Știi că nu ți-aș face niciodată una ca asta. Da, i-am spus Jemimei că ai fost în Scoția. Eram la pămînt, eram mînioasă și... pur și simplu mi-a

scăpat. Și a fost o mare greșeală. Dar... și tu ai greșit, și eu te-am iertat.

Nici măcar nu se uită la mine. Nu-mi dă nici măcar o șansă. Mașina argintie oprește lîngă bordură și el deschide portiera.

Mă străbate un atac de panică.

— Jack, eu nu sînt așa, spun înnebunită. Nu sînt așa. Trebuie să mă crezi. Nu de-asta te-am întrebat despre Scoția! Nu am avut nici cea mai mică intenție... *de a-ți vinde secretul*! Lacrimile încep să-mi șiroiască pe obraji și mi le șterg dintr-un gest al mîinii. Nici măcar nu vreau să cunosc un secret atît de important! Nu voiam decît să-ți aflu micile tale secrete, atît. Micile tale secrete idioate! Voiam doar să te cunosc mai bine... așa cum mă cunoști tu pe mine.

Dar el nu se întoarce să mă privească. Portiera grea se închide cu zgomot și mașina demarează. Iar eu rămîn singură pe trotuar.

Douăzeci și șase

O clipă, nu mă pot mișca. Rămîn acolo împietrită, cu fața bătută de vînt, cu privirea spre capătul străzii, unde a dispărut mașina lui Jack. Încă îi mai aud glasul în minte. Încă îi mai văd chipul. Felul în care se uita la mine, de parcă aș fi devenit, brusc, o străină.

Mă săgetează o durere cumplită în tot corpul și închid ochii, pentru că pur și simplu nu sînt în stare să o suport. Dacă aș putea să dau timpul înapoi... dacă aș fi fost puțin mai hotărîtă... dacă i-aș fi dat pe Jemima și pe prietenul ei afară în șuturi... dacă aș fi vorbit mai repede atunci cînd a apărut Jack...

Dar n-am făcut-o. Iar acum e prea tîrziu.

Un grup de invitați de la petrecere ies din curte, rîzînd și discutînd despre taxiuri.

— Ați pățit ceva? spune un tip curios și tresar.

— Nu, zic. Mulțumesc. Mă mai uit o dată în direcția în care a dispărut mașina lui Jack, apoi fac un efort să mă întorc și să pornesc spre petrecere.

Le găsesc pe Lissy și pe Jemima încă în micul birou, Jemima mică de tot, iar Lissy vărsîndu-și furia pe ea.

— ... o tîmpită egoistă și imatură! Îmi faci greață, știi asta?

Am auzit odată pe cineva spunînd că, în sala de tribunal, Lissy e un adevărat Rottweiler, și n-am înțeles deloc la ce se referă. Dar acum, cînd o văd cum se plimbă nervoasă prin cameră, cu ochii scoși din orbite, mi se face frică și mie.

— Emma, fă-o să tacă! mă imploră Jemima. Fă-o să nu mai urle atîta la mine.

— Deci... ce s-a întîmplat? Lissy mă privește cu fața însuflețită de speranță. Eu clatin din cap, fără să scot o vorbă.

— S-a...

— A plecat. Înghit în sec. Chiar nu am stare să vorbesc despre asta acum.

— Of, Emma. Își mușcă buza.

— Te rog, nu zice nimic, spun cu glas tremurînd. Am să plîng. Mă rezem de perete și inspir adînc de cîteva ori, încercînd să-mi regăsesc ritmul egal al respirației. Unde-i prietenul ei? spun într-un final, arătînd cu degetul mare spre Jemima.

— A fost dat afară, spune Lissy cu satisfacție. Tocmai voia să facă o poză cu judecătorul Hugh Morris în colanți de balet, și a fost înconjurat imediat de mai mulți avocați, care l-au scos afară în șuturi.

— Jemima, ascultă-mă. Cu un efort uriaș, mă uit în ochii ei albaștri, care mă fixează cu încăpățînare. Nu poți să-l lași să mai afle absolut nimic. Pur și simplu, *nu poți*.

— E OK, spune ofuscată. Am vorbit deja cu el. M-a obligat Lissy. Așa că o să lase baltă subiectul, definitiv.

— De unde ești așa de sigură?

— Nu vrea s-o calce pe mami pe coadă și să-și dea foc la valiză. Are o înțelegere mult prea profitabilă pentru ambele părți cu ea.

Îi arunc lui Lissy o privire care înseamnă „crezi că putem avea încredere în ea?", iar Lissy ridică din umeri.

— Jemima, să nu zici că nu te-am avertizat. Pornesc către ușă, apoi mă întorc și o privesc extrem de serios. Dacă se află ceva din ce-am discutat – absolut orice – am să spun tuturor că sforăi.

— Ba nu sforăi! sare Jemima oripilată.

— Ba da, spune Lissy. Mai ales după ce bei alcool, se aude pînă la parter. Și o să spunem tuturor că ți-ai luat pardesiul Donna Karan de la un depozit cu reducere.

Jemima rămîne fără aer.

— Ba nu-i adevărat! spune, și tot sîngele îi năvălește în obraji.

— Ba da. Am văzut sacoșa, nu mă las. Și am să mai fac public și faptul că o dată ai cerut șervet, în loc de șervețel.

Jemima își acoperă gura cu mîna.

— ... și perlele tale sînt perle de cultură, nu perle adevărate...

— ... și nu gătești niciodată singură mîncarea pe care o servești la petreceri, cu care te dai atît de mare...

— ... iar poza aia cu tine și prințul William e o făcătură ordinară...

— ... și le vom spune tuturor tipilor cu care te vei întîlni de acum încolo că tot ce vrei e să-ți pună un inel cu piatră prețioasă pe deget! închei și mă uit recunoscătoare spre Lissy.

— OK! spune Jemima, cu lacrimi în ochi. OK! Îți promit că pun punct definitiv subiectului. Îți promit. Te rog doar să nu pomenești nimănui de depozitul cu reduceri. Te rog. Acum pot să plec? O imploră din priviri pe Lissy.

— Da, poți să pleci, spune Lissy cu dispreț, iar Jemima o șterge rapid. În clipa în care se închide ușa, mă uit la Lissy.

— Pe bune, poza aia cu ea și prințul Williams chiar e o făcătură?

— Da! Nu ți-am zis? Odată, mai demult, am lucrat ceva pentru ea pe computerul ei, am deschis din greșeală un fișier și am dat peste poză. Și-a lipit pur și simplu capul pe corpul altei fete!

Nu mă pot abține să nu izbucnesc în rîs.

— Fata asta e absolut incredibilă.

Mă prăbușesc în scaun, brusc slăbită și, o clipă, e tăcere. În depărtare se aud rîsete de la petrecere și cineva trece pe lîngă ușa noastră, vorbind despre problema reală a sistemului judiciar actual...

— Deci nici măcar n-a vrut să te asculte? spune Lissy într-un final.

— Nu. A plecat, pur și simplu.

— Mi se pare o reacție cam exagerată, ție nu? Vreau să spun, el ți-a dezvăluit public absolut toate secretele. Iar tu nu ai vorbit decît despre...

— Nu înțelegi. Rămîn cu ochii la mocheta maronie uzată. Lucrul de care mi-a vorbit nu e deloc ceva lipsit de importanță. E ceva extrem de prețios pentru el. Și a venit pînă aici ca să-mi spună despre lucrul ăsta. Să-mi arate că are încredere în mine, că nu se teme să mi-l încredințeze. Înghit în sec. Și, peste o secundă, mă găsește spunîndu-i-l unui ziarist.

— Dar nu i-l spuneai! spune Lissy loială. Emma, n-a fost vina ta!

— Ba da! Ochii mi se umplu de lacrimi. Dacă mi-aș fi ținut gura, dacă nu i-aș fi spus nimic Jemimei...

— I-ar fi cășunat oricum pe el, spune Lissy. Acum te-ar fi dat în judecată că i-ai zgîriat mașina. Sau că i-ai provocat daune iremediabile în zona genitală.

Pufnesc în rîs, fără voia mea.

Ușa e deschisă violent și tipul cu pene în păr pe care îl văzusem în culise aruncă o privire înăuntru.

— Lissy! Aici erai! Hai, că au adus mîncarea. Și arată super.

— OK, spune ea. Mersi, Colin. Vin imediat.

Tipul pleacă și Lissy se întoarce spre mine.

— Vrei să mănînci ceva?

— Nu mi-e foame. Dar tu du-te, adaug repede. Cred că ești lihnită după atîta efort.

— Adevărul e că nici nu mai văd bine de foame, recunoaște. Apoi îmi aruncă o privire de control. Și tu ce faci?

— Păi, cred că... am să mă duc acasă, zic și mă forțez să zîmbesc cît de veselă pot. Nu te teme, Lissy. O să fiu bine.

Și asta și am de gînd, să mă duc acasă. Dar, cînd ajung afară, îmi dau seama că nu-mi vine deloc să plec. Sînt încordată ca un arc. Nu am stare nici să mă duc la petrecere și să fac conversație – dar nici să rămîn uitîndu-mă la cei patru pereți ai dormitorului meu. Nu încă.

În loc de asta, traversez zona cu pietriș, spre sala goală. Ușa e descuiată și intru. Îmi croiesc

drum în întuneric către un scaun din mijloc și mă așez sfîrșită pe plușul moale, purpuriu.

Și, cum stau așa privind spre sala goală, mută și întunecată, două lacrimi mari și grele încep să-mi șiroiască pe obraji. Nu-mi vine să cred că am dat greș într-o manieră atît de catastrofală. Nu-mi vine să cred că Jack chiar crede că eu... că el chiar crede că aș...

Îmi revine în minte, din nou, șocul pe care i l-am citit pe chip. Retrăiesc acel sentiment cumplit de neajutorare și de om prins într-o capcană fără ieșire, mai exact, toată acea disperare de a vorbi, de a mă explica.

Dacă aș putea lua totul de la capăt...

Deodată, aud un fel de scîrțîit. Ușa se deschide încet.

Mijesc ochii, făcînd eforturi pentru a vedea în întuneric. În sală intră o silueta, care se oprește. Fără să vreau, inima începe să-mi bubuie cu o speranță de nesuportat.

E Jack. Trebuie să fie Jack. A venit să mă vadă.

Urmează o tăcere lungă, sfîșietoare. Sînt încordată la maximum de stres. De ce nu spune nimic? De ce nu vorbește?

Vrea să mă pedepsească? Așteaptă să-mi cer scuze, din nou? O, Doamne, e curată tortură. Spune ceva, îl implor în tăcere. Spune ceva.

— Ah, Francesca...

— Connor...

Poftim? Mă uit mai bine și mă străbate un înfiorător sentiment de dezamăgire. Doamne, ce proastă sînt! Nu e Jack. Și nu e doar o siluetă. ci sînt două. E Connor și o tipă care probabil e noua lui prietenă – și se pipăie de mama focului.

Mă fac mică în scaun, deprimată la maximum, încercînd să-mi astup urechile. Dar degeaba, aud tot.

— Îți place? îl aud pe Connor șoptind.

— Mmm...

— Pe bune, chiar îți place?

— Sigur că-mi place! Și nu mă mai tot întreba atîta!

— Scuze, spune Connor și urmează un moment de tăcere, punctat de cîte un „mmmm" cînd și cînd.

— Asta îți place? îl aud iar.

— Ți-am spus deja că da.

— Francesca, te rog doar să fii sinceră cu mine, OK? Connor ridică vocea, agitat. Fiindcă, dacă o spui doar așa, de politețe, atunci...

— Connor, nu o spun doar așa, de politețe! Care e problema ta?

— Problema mea e că nu te cred.

— Nu mă crezi? Tipa pare de-a dreptul furioasă. Și de ce naiba nu mă crezi?

Brusc, sînt cuprinsă de remușcări. E numai și numai vina mea. Nu e destul că mi-am distrus relația, acum le-am mai distrus-o și pe a lor. Trebuie neapărat să fac ceva. Trebuie să remediez situația.

Îmi dreg glasul.

— Ăă... scuze.

— Cine dracu e? face Francesca, un pachet de nervi. E cineva acolo?

— Sînt eu, Emma. Fosta prietenă a lui Connor.

Se aprind brusc un șir de lumini și mă trezesc că o fată cu părul roșu mă fixează cu un aer beligerant, cu mîna pe întrerupător.

— Ce dracu cauți aici? Ne spionezi?

— Nu! spun. Uite ce e, îmi pare rău. N-am vrut să... Am auzit fără să vreau... Înghit în sec. Ideea e că nu e vina lui Connor. Tot ce vrea e să fii sinceră cu el. Vrea să știe ce îți place. Îmi iau cea mai înțelegătoare expresie de care sînt în stare, așa, ca de la femeie la femeie. Francesca... spune-i ce vrei.

Francesca mă privește interzisă, apoi se uită la Connor.

— Vreau să se care. Arată către mine.

— A, zic, luată prin suprindere. Ăă, OK, scuze.

— Și, în drum spre ieșire, stinge și lumina, adaugă Francesca, conducîndu-l pe Connor pe culoarul din mijloc al sălii către fundul acesteia.

Ce fac ăștia, au de gînd să facă sex aici?

OK, chiar nu vreau să asist la așa ceva.

Îmi înhaț repede geanta și traversez rîndul de scaune, spre ieșire. Împing ușile duble care dau în foaier, apăsînd din mers pe comutator și ies în curte. Închid ușa în urma mea, apoi ridic privirea.

Și încremenesc.

Nu-mi vine să cred. În fața mea se află Jack.

E Jack, care se apropie de mine traversînd grăbit curtea, cu o expresie extrem de hotărîtă pe față. N-am timp să mă gîndesc la nimic, n-am timp să mă pregătesc.

Inima îmi bate accelerat. Aș vrea să fiu în stare să vorbesc, să plîng sau... să fac ceva, orice, dar nu pot.

Ajunge lîngă mine, împrăștiind violent pietrișul de sub pașii lui în toate direcțiile, mă ia de umeri și mă privește lung și intens.

— Mi-e teamă de întuneric.

— Poftim? spun pierită.

— Mi-e teamă de întuneric. Întotdeauna mi-a fost teamă. Motiv pentru care am o bîtă de baseball sub pat, pentru orice eventualitate.

Mă holbez la el absolut bulversată.

— Jack...

— Și nu mi-a plăcut niciodată caviarul. Se uită în jur. Și mi-e... mi-e jenă cu accentul meu franțuzesc.

— Jack, ce tot...

— Cicatricea de la încheietură o am de la paisprezece ani, de cînd am deschis o cutie de bere. Cînd eram mic, îmi plăcea să lipesc gumă de mestecat pe masa din sufragerie a lui tanti Francine. Prima oară am făcut sex cu o fată pe nume Lisa Greenwood, în hambarul unchiului ei, după care i-am cerut sutienul ca să mă dau mare cu el la prieteni.

Nu mă pot abține să nu pufnesc în rîs, dar Jack continuă, cu ochii într-ai mei.

— N-am purtat niciodată nici una dintre cravatele pe care mi le dădea mama de Crăciun. Întotdeauna mi-am dorit să fiu măcar cu cîțiva centimetri mai înalt decît sînt. Nu știu... ce înseamnă co-dependent. Am un vis care-mi revine mereu, în care eu sînt Superman și cad din cer. Cîteodată, cînd mă aflu la ședințe, mă trezesc uitîndu-mă în jur și întrebîndu-mă „Cine dracu or mai fi și ăștia?“

Își recapătă suflul și mă fixează. Ochii îi sînt mai întunecați decît i-am văzut vreodată.

— Am cunoscut o fată într-un avion. Și... în urma acestei întîlniri, viața mea s-a schimbat.

Emoția din piept îmi crește vertiginos. Mi se pune un nod în gît și mă doare capul. Fac un

efort uriaș să nu izbucnesc în plîns, dar fața nu vrea deloc să mă asculte.

— Jack, spun înghițînd în sec disperată. Eu n-am... Crede-mă, n-am...

— Știu, mă întrerupe încuviințînd scurt din cap. Știu că n-ai făcut asta.

— Eu niciodată...

— Știu că n-ai face asta niciodată, spune blînd. Știu.

Iar acum nu mai am ce face, lacrimile îmi inundă ochii, de ușurare. Știe. E OK.

— Deci... Îmi șterg fața, încercînd să-mi revin. Deci asta... deci asta înseamnă că... sîntem... Nu mai sînt în stare să-mi termin fraza.

Urmează o tăcere lungă și insuportabilă.

Dacă zice nu, nu știu ce-am să fac.

— Părerea mea e să nu te pripești să iei o hotărîre în privința noastră, spune Jack într-un final, privindu-mă cît se poate de serios. Fiindcă mai am o groază de lucruri de spus. Și mi-e teamă că nu sînt prea frumoase.

Rîd, încă stresată.

— Nu trebuie să-mi spui nimic.

— O, ba da, spune Jack apăsat. Trebuie. Mergem? Arată în direcția curții. Fiindcă o să ne ia ceva timp.

— OK, zic, cu glasul încă tremurîndu-mi. Jack îmi întinde un braț și, după un scurt moment, i-l iau.

— Deci... unde rămăsesem? spune, în timp ce pornim spre interiorul curții. A, OK. Acum vine o chestie pe care chiar n-ai voie s-o spui nimănui. Se apleacă ușor și coboară glasul. Adevărul e că nu-mi place deloc Panther Cola. Prefer Pepsi.

— Nu! spun șocată.

— Și că uneori îmi torn Pepsi în cutia de Panther...

— Nu pot să cred! pufnesc într-un rîs nebun.

— E adevărat. Ți-am spus că nu-i prea frumos ce am de zis.

Pornim agale, împreună, plimbîndu-ne în jurul curții pustii, cufundate în întuneric. Singurele zgomote care se aud sînt pîrîitul pietrișului sub pașii noștri, adierea vîntului și vocea seacă a lui Jack, vorbind. Și spunîndu-mi totul.

Douăzeci și șapte

E incredibil cît m-am putut schimba în doar cîteva zile.

E ca și cum m-aș fi transformat brusc într-o altă persoană. Sînt o nouă Emma. Mult mai deschisă decît am fost vreodată. Și mult mai sinceră. Fiindcă dac-am învățat ceva din toată povestea asta, e faptul că, dacă nu poți fi sincer cu prietenii, colegii tăi și cu cei dragi, atunci ce rost are să trăiești?

Singurele secrete pe care le mai am sînt unele mici, dar esențiale. Și nici măcar dintr-astea nu mai am prea multe. Probabil că le-aș putea enumera pe degetele de la o mînă. Uite, de pildă, așa, la întîmplare, primele care-mi vin în minte:

1. Nu mă prea omor după noile șuvițe ale mamei.
2. Tortul ăla în stil grecesc pe care l-a făcut Lissy pentru ziua mea a fost cea mai dezgustătoare chestie pe care am mîncat-o vreodată.
3. Am împrumutat costumul de baie al Jemimei ca să mă duc în vacanță cu ai mei și i-am plesnit o baretă.
4. Zilele trecute, cînd conduceam, am fost la un pas să întreb „Cum se numește rîul ăsta mare

care înconjoară Londra?“ După care mi-am dat seama că e M25.

5. Săptămîna trecută am avut un vis extrem de ciudat, cu Lissy și Sven.
6. Am început să-i pun de curînd plantei lui Artemis un îngrășămînt special, de refacere.
7. Nu cred că mi se pare, Sammy, peștișorul auriu, arată altfel. De unde i-o fi apărut aripioara aia în plus?
8. Știu că trebuie neapărat să încetez să-mi mai dau cartea de vizită cu „Emma Corrigan, Marketing Executive“ străinilor de pe stradă, dar pur și simplu nu mă pot abține.
9. Habar n-am ce sînt alea proceramide avansate. (Nu știu nici măcar ce sînt proceramidele neavansate).
10. Azi-noapte, cînd Jack m-a întrebat „La ce te gîndești?“, iar eu i-am răspuns că „La nimic...“, am cam mințit un pic. Adevărul e că mă gîndeam de fapt ce nume să le dăm copiilor noștri.

Dar ideea e că e cît se poate de firesc să ai, din cînd în cînd, cîte un mic secret față de prietenul tău.

Toată lumea știe chestia asta.

SFÎRȘIT

Colecţia

CHIC

„Eroina din ***Poţi să ţii un secret?*** este binecuvîntată cu energie şi optimism cît pentru zece femei, iar gîndurile ce-i ţiuie prin minte în fiecare moment de panică provoacă, de fiecare dată, noi hohote de rîs."

Glamour

„Cu dialogurile sale sarcastice, cu felul în care chiar şi personajele neimportante sînt extraordinar de bine trasate, ***Poţi să ţii un secret?*** parodiază atît de bine lumea marketingului, încît o face de-a dreptul amuzantă."

Washington Post Book World

„Competiţie, bîrfe de birou, scandal, dragoste şi sex... personajul prăpăstios al lui Sophie Kinsella va fi în mod sigur adorat de cititori şi-i va amuza copios..."

Publishers Weekly

„Sophie Kinsella este pur şi simplu uimitoare, ştie să prindă întotdeauna momentul, instinctele sale funcţionează perfect... cu greu te poţi abţine să nu-i devorezi cărţile cu plăcere de gurmand."

Miami Herald

EDITURA POLIROM

ISBN 973-46-0223-3
978-973-46-0223-0

9 789734 602230

www.polirom.ro